

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Gemmell David_Gemmell David - Královna
Luňáků 1 - Dcera Železné ruky.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DAVID GEMMELL
DCERA
ŽELEZNÉ
RUKY
Radomír Suchánek
NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT BRNO • 1999

Prolog

Slunce se odráželo od oceli, jak se nůž otáčel ve vzduchu, než se zarazil do křídového kruhu na dřevěné desce. Žena se zasmála. "Znovu jsi prohrál, Ballistare," řekla.

"Nechal jsem tě vyhrát," vysvětlil jí trpaslík. "Protože já jsem tvor z pověstí a mým schopnostem se nikdo nevyrovná." Při řeči se usmíval, ale v tmavých očích měl smutek, a žena natáhla ruku a uchopila ho za vousatou bradu. On se k ní naklonil a stočil hlavu, aby ji mohl políbit do dlaně.

"Ty jsi ten nejlepší z mužů," pravila tiše, "a bohové - jsou-li nějakí bohové - k tobě nebyli laskaví."

Ballistar neodpověděl. Vzhledl a vpíjel se do její krásy. Měla lesklou, nazlátlou pleť a její světlé, modrošedé oči byly svůdné a tajemné. V devatenácti byla Sigarni tou nejkrásnější ženou, jakou kdy Ballistar viděl. Byla vysoká, štíhlá, s plnými rty a pevnými ňadry. Její jedinou vadou byly nakrátko přistřížené vlasy, které se jí ve slunečním světle leskly jako stříbro. Zběhly jí v šesti letech, když jí zabili rodiče. Vesničané to nazývali Noc vražedníků, a nikdo o tom nemluvil. Ballistar se zvedl, došel ke sloupku ohrady a vylezl na kládu, aby sundal Sigarniin nůž z desky. Sigarni se dívala, jak natahuje tenké ručky. Špalíkovitými prsty však nedokázal jilec jejího nože obejmout. Nakonec ho vyviklal, obrátil se a seskočil na zem. Nebyl větší než čtyřleté dítě, ale hlavu měl velikou a na bradě hustý plnovous. Ballistar jí vrátil nůž a ona ho zasunula do pochvy na boku. Sáhla napravo, zvedla džbán studené vody a naplnila dva hliněné poháry, načež jeden podala trpaslíkovi.

Ballistar se široce zazubil, když ho přebíral, a pak pomalu přešel malou rukou po hladině vody. Sigarni zavrtěla hlavou. "Tahle gesta bys neměl dělat," řekla vážně. "Jestli tě uvidí nesprávný člověk, mohli by tě zbičovat."

"Už mě bičovali předtím. Ukazoval jsem ti svoje jizvy?"

"Mockrát."

"Tak se nemusím bičování bát," prohodil a natáhl ruku, aby mu nalila další vodu. "Na dávno mrtvého krále za vodou," řekl a zvedl pohárek ke rtům. Na dohled přitřpkala štíhlá černá fenka. Měla široké plece a úzké boky, typický pes k lovu králíků a zajíců, a její rychlost byla vyhlášená. Lovečtí psi z Vysočiny byli chováni pro sílu, výdrž a poslušnost. Ale ze všeho nejvíc museli být rychlí. A žádný nebyl rychlejší než Sigarniina fenka. Ballistar odložil prázdný pohár a zavolal na ni: "Ke mně, Dámo!" Fenka zvedla hlavu a poklusal k němu, natáhla štíhlý čenich a začala mu olizovat tvář. "Ženám připadám neodolatelnej," pravil a škrábal fenku za ušima.

"Chápu proč," podotkla Sigarni. "Máš jemnou ruku."

Ballistar hladil Dámu po bocích a díval se jí do očí. Jedno oko měla světle hnědé a druhé opálově šedé. "Hezky se to vyléčilo," poznamenal Ballistar a přešel prstem fence po hlavě.

Sigarni kývla a Ballistar si všiml, jak jí v očích znovu zaplátl hněv. "Bernt je hlupák. Neměla jsem mu nikdy dovolit, aby sem chodil. Pitomec."

"Ten pitomec tě miluje," plísnil jí Ballistar. "Jako my všichni, princezno."

"Troubo!" stekla, ale hněv jí z očí zmizel. "Víš, že na ten titul nemám právo."

"To ne, Sigarni. Koluje ti v žilách Gandarinova krev." "Pche! Půlka národa má jeho krev. Ten chlap byl jako beran v říji. Gwalchmai mi o něm vyprávěl. Říkal, že Gandarin by moh postavít vojsko z potomků svejch parchantů. Dokonce i Bernt má nejspíš kapku dvě Gandarinovy krve."

"Měla bys mu odpustit," radil jí Ballistar. "On to tak nemyslel." V té chvíli nízko nad mýtinou přelétla samička červeného luňáka a usadila se na ohradě opodál. Chvilí přešlapovala z pařátu na pařát, pak naklonila hlavu na stranu a zadívala se na stříbrovlasou ženu. Fena tiše zavrčela, ale přitiskla se zpátky k Ballistarovi. Sigarni si natáhla dlouhou černou rukavici z hlazené kůže a vstala s nataženou rukou. Luňák se vrhl z ohrady a letěl k ní.

"Á, krasavice," řekla Sigarni, natáhla se a čechrala ptáku narezlá pírkou na prsou. Z vácíku u pasu vytáhla kousek masa a podala mu ho. Rychle a zručně připjala luňákovi na nohy dva měkké pásky a pak dírkami na páscích, zpevněnými mosaznými kroužky, protáhla krátké lovecké řemínky. Nakonec z vácíku u pasu vyndala měkkou koženou čepičku a

plynulým pohybem ji nasadila luňákovi přes zobák a oči. Když čepičku upevnila, pták seděl nehybně, dokonce natáhl krk, aby se Sigarni mohla předklonit a zapnout přezky vzadu na čepičce. Žena obrátila pohled zpátky k trpaslíkovi a usmála se. "Vím, že Bernt jednal z hlouposti. A víc se zlobím na sebe než na něj. Řekla jsem mu, aby Dámu pustil, jedině když tam bude druhý zajíc. Byl to prostý příkaz. Jenže on nezvlád ani něco tak jednoduchého. A já kolem sebe hlupáky mít nechci."

Ballistar už nic neříkal. Věděl, že na celém světě existují pouze dva tvorové, na nichž Sigarni záleží - fenka Dáma a samice luňáka Abby. Sigarni je obě cvičila s představou, že budou pracovat společně jako tým - Výcvik šel dobře. Dáma vyhledala zajíce a rozehnala je, zatímco Abby se snesla ze stromu ve vražedném střemhlavém letu, kdy se zdánlivě pohybovala rychleji než vystřelený šíp. Nebezpečí přicházelo tehdy, když byla na dohled jen jedna kořist. Pes a pták pak soupeřili o to, kdo ji chytí. Abby vyhrála v obou případech. Při druhé příležitosti, když se Dáma vyřítla, aby ji kořist sebrala, Abby se ohnala a zobákem fence rozerval bok. Sigarni popadla Dámu za obojek a odtáhla ji pryč. Ve snaze Dámu procvičit, Sigarni dovolila pasáku krav Berntovi, aby ji doprovázel při cvičném lovu. Jeho povinností bylo držet Dámu na vodítku a pustit ji jen tehdy, když bude na dohled víc než jeden zajíc. Bernt zklamal. Vzrušen lovem Bernt psa vypustil při spatření prvního zajíce. Další se však neobjevili. Abby se snesla k zajíci a Dáma se řítla získat cenu. Luňák se otočil a sekl svým krutým zobákem, přičemž psovi probodl pravé oko.

"Dneska jsi na lovu?" zeptal se trpaslík.

"Ne. Abby je moc těžká. Včera jsem jí nechala posledního zajíce. Dneska se jenom projdeme nahoru k Vysoké Druin. Ráda tam létá."

"Dávej si pozor na toho čaroděje!" varoval ji Ballistar.

"Jeho se bát nemusím," odtušila Sigarni. "Myslím, že je to dobrý člověk."

"Je to cizozemec a kůži má spálenou od čarování. Běhá mi z něj mráz po zádech."

Sigarni smích zazvonil, "Ó, Ballistare, ty troubo! V jeho zemi mají všichni lidé tmavou pleť. Nejsou prokletí."

"Je to kouzelník! Za noci se proměňuje ve vobrovského ptáka, co lítá přes Vysokou Druin. Spousta lidí to viděla. Velkého černého krkavce, dvakrát většího než normální krkavec. A jeho hrad je plný grimoárů a kouzel a jsou tam i zvířata - zmrzlí. Marion znáš - a vona tam byla! Vyprávěla nám vo velkém černém medvědovi, co jenom stojí v chodbě a je zakletej. Drž se vod něj dál, Sigarni!"

Sigarni se mu podívala do tmavých očí a viděla, jak je jeho strach skutečný. "Budu opatrná," slibovala. "Můžeš se spolehnout. Ale nebudu chodit ve strachu, Ballistare. Copak nemám v žilách Gandarinovu krev?" Sigarni při řeči nedokázala zakrýt úsměv. "Neměla by sis utahovat z kamarádů!" huboval ji. "Mágům by ses měla vyhejbat - to ví každý, kdo má trochu zdravého rozumu v hlavě. A co vůbec dělá tady, na naší vopuštěný Vysočině? No? Proč opustil svou zem černejch lidí a přišel sem? Co hledá? Nebo se možná skovává před spravedlností?"

"Zeptám se ho, až ho příště uvidím," slíbila mu Sigarni. "Pojd', Dámo!" - Fenka se ostražitě zvedla a postavila se vedle vysoké ženy. Sigarni si klekla a poplácala ji po bocích. "Už ses naučila Abby respektovat," šeptala jí, "i když se obávám, že ona se nikdy nenaučí respektovat tebe."

"Proč to?" chtěl vědět Ballistar. Sigarni vzhledla.

"To je způsob luňáků, příteli. Nikoho nemilují, nikoho nepotřebují, nikoho se nebojí."

"Copak vona tě nemiluje, Sigarni?"

"Ne. Proto ji nikdy nesmím přivolat zbytečně. Pokaždý, když mi přiletí na ruku, nakrmím ji. V den, kdy to neudělám, by se mohla rozhodnout, že už se nevrátí. Luňáci neznají věrnost. Zůstávají, protože se tak rozhodnou. Žádný muž - ani žena - nemůže nikdy žádného vlastnit."

Beze slova na rozloučenou vyšla lovkyně z lesa.

1

Tovi zavřel dvojí dvířka pece, sundal si zástěru a čistým ručníkem si otřel mouku z obličejů. Dnešní dávka pecnů chleba ležela na dřevěných podnosech, po šesti na sobě, a pekař měl plný nos chlebové vůně. I po všech těch letech tu vůni stále miloval. Vzal jeden bochník na zkoušku a uprostřed ho rozřízl. - Byl hutný a světlý, bez bublinek vzduchu. Za ním si jeho tovaryš Stalf vydechl úlevou. Tovi se k chlapci obrátil, "Nejní špatnej," poznamenal. Uřízl dva silné krajíce, natřel je čerstvým máslem a jeden podal chlapci.

Pak Tovi došel k zadním dveřím a vyšel ven. Vesnické domy z kamenů a klád již ozařovalo slunce vycházející za horskými štíty a od severu vál čerstvý větřík. Pekárna stála uprostřed vesnice, stará tříposchodová budova, která kdysi bývala radnicí. Aspoň za dnů, kdy jsme mohli mít radu, pomyslel si Tovi trpce. Budovy kolem pekárny byly pevně stavěné a staré. - Dál po svahu stála prostá dřevěná obydlí chudších lidí. Tovi vyšel na ulici a zadíval se dolů k řece. Vesničané se probouzeli a několik žen již klečelo u vody a pralo šaty i ložní prádlo, přičemž je otloukaly o bílé kameny na břehu. Tovi zahlédl černě oděnou vdovu Maffrey na cestě k obecní studni. Zamával jí a usmál se a ona mu cestou kolem kývla. - Kovář Grame právě zapaloval ohně v kovárně. Když zahlédl Toviho, přešel k němu. Hustou bílou bradku měl od sazů.

"Dobřej den přeju, Pekaři," popřál mu Grame.

"Tobě taky. Vypadá to, že bude hezky. Na dohled nejní ani mráček. Koukám, že máš ve stájích baronovy šimly. Pěkný koně."

"Lepší než chlap, co mu patří. Jeden má naštipnutý kopyto a oba mají na slabínách jizvy po špornách. Takhle se s dobřejším koněm nezachází. Vzal bych si jeden pecen, prosím. S kůrkou černou jako hřích a střídou bílou jako duše jeptišky."

Tovi potřásl hlavou. "Vezmeš si, co ti dám, chlape, a budeš ještě rád, protože lepší chleba nevochutnáš nikde v celém království. Stalfe! Přines pecen pro kováře."

Chlapec chleba přinesl zabalený v mušelínu. Grame vsunul obrovské ruce do kapsy v kožené zástěře, vytáhl dva měďáky a vtiskl je Stalfovi do natažené dlaně. Chlapec se uklonil a vycouval, "Bude to dobrý léto," poznamenal Grame, utrl si kus chleba a strčil si ho do úst.

"Doufejme," utrousil Tovi.

Na dohled se objevil trpaslík Ballistar, plahočící se k nim do prudkého kopce. Když k nim došel, předvedl vybranou poklonu. "Přeju dobrý ráno," pozdravil Ballistar. "Nejdu pozdě na snídani?"

"Ne jestli máš penízky, prcku," řekl Tovi a přimhouřil oči. Trpaslík ho vyváděl z míry, a Tovi byl stále podrážděnější.

"Nemám peníze," řekl mu trpaslík přívětivě, "ale doma mi visej tři zajíce."

"Nepochybně je chytila Sigarni!" štěkl pekař. "Nevím, proč je k tobě tak velkorysá."

"Třeba se jí líbím," odpověděl Ballistar a v hlase se mu neobjevil ani náznak hněvu.

Tovi zavolal pro další bochník, který dal trpaslíkovi. "Večer mi přines toho nejlepšího zajíce," řekl. "Proč tě tak rozčiluje?" zeptal se Grame, když trpaslík odcupital pryč.

Tovi pokrčil rameny. "Je prokletej. Po narození ho měli vodložit. K čemu je lidem nebo zvířatům? Nemůže lovit, nemůže pracovat. Kdyby nebylo Sigarni, možná by z vesnice odešel. Moh by jít k cirkusu! Takoví, jako on, si tam můžou slušně vydělávat na živobytí, dělaj salta a tak."

"Začíná z tebe bejt pěkně zatrpklej stařík, Tovi."

"A ty zas tloustneš!"

"Jo, to je pravda. Ale pořád se pamatuju, když se nosil šarlat. To je něco, co si s pýchou vodnesu do hrobu. Stejně jako ty."

Pekař kývl a jeho výraz změkl. "Dobrý časy, Grame. Už se nevrátěj."

"Ale dali jsme jim práci, co?"

Tovi zavrtěl hlavou. "Ukázali jsme jim, jak umíraj chabří chlapi - to nejní to samý, příteli. Byli jsme v menšině, křupani - jejich rytíři projeli našima řadama, sekali a zabíjeli, a naše meče jim odskakovaly od brnění a nenadělaly žádnou škodu. Bohové, chlapec, to byla jatka! Prosím nebesa, abych to neviděl."

"Měli jsme špatný velení," šeptl Grame. "Gandin svou sílu svejm synům nepředal."

Pak si povzdechl, "Eh, no, dost řečí. Tohle je novej den, čistej a neposkvrněnej." Hřmotný kovář se otočil na patě a vykročil ke své kovárně.

Chlapec Stalf neřekl nic, když se Tovi vrátil do pekárny. Viděl, že jeho mistr je ponořený v myšlenkách, a zaslechl kousek rozhovoru. Bylo těžké uvěřit, že Tlust'och Tovi kdysi nosil šarlat a zúčastnil se bitvy u Colden Moor. Stalf vloni na podzim navštívil místo bitvy. Rozlehlou pláň, posetou mohylami. Čtyřiatřicet jich bylo celkem. A v každé mohyle byl pochován celý klan bojovníků.

Na Colden Moor vyl vítr, a Stalfa děsila jeho síla a přízračné kvílení. Jeho strýc, Mart Jednoruký, tam stál s ním a kostnatou ruku měl položenou hochovi na rameni. "Na tomhle místě končí všechny sny, chlapče. Tady je místo posledního vodpočinku veškerých nadějí."

"Kolik jich tu umřelo, strýčku?"

"Mnoho desítek tisíc."

"Ale král ne."

"Ne, král ne. Ten utek do jasný země za vodou. Ale voni ho tam stejně našli a zabili. Teď už žádní horalští králové nejsou."

Strýc Mart ho provedl po vřesovišti, až nakonec došli k vysoké mohyle. "Tady stáli muži z klanu Loda, těsně vedle sebe, bratři ve zbrani, bratři ve smrti." Zvedl pahýl levé ruky a pokřiveně se usmál, "Je tu taky pohřbená jedna moje část, chlapče. A je to víc než jen kus ruky. Leží tu moje srdce, s mými bratry, bratranci a kamarády."

Stalf se s trhnutím vrátil do přítomnosti. Tovi stál u okna a v očích měl ten stejný vzdálený pohled, jaký viděl onoho dne u Marta Jednorukého.

"Můžu vzít kousek chleba mámě?" zeptal se Stalf. Tovi kývl.

Stalf vybral dva pecny a zabalil je. Už došel ke dveřím, když ho zastavil Toviho hlas. "Čím se chceš stát, mladíku, až vyrosteš?"

"Pekařem, pane mistr. Tak jako ty." Tovi už nic neřekl a chlapec vyběhl z pekárny.

* * *

Sigarni milovala horské kraje, štávnatá údolí uhnížděná mezi horami, temné lesy halící jejich úbočí. Ale hlavně milovala Vysokou Druin, osamělou horu, která se zvedala nad Vysočinu, s vrcholkem ztrácejícím se v mracích a rameny zahalenými sněhovým pláštěm. Ve Vysoké Druin byla jakási živelná velkolepost, která vyzařovala z jejích ostrých, vzdorovitých skalisek, kouzlo, které zpívalo v šepotu větru, než přišly zimní vánice. Vysoká Druin promlouvala k srdci. Říkala: "Já jsem věčnost v kameni. Byla jsem tu vždycky. Budu tu vždycky!"

Lovkyně nechala Abby poletovat ve vzduchu a dívala se, jak krouží nad nižšími svahy Vysoké Druin. Dáma poskakovala v trávě, štíhlé tělo měla napružené a jediným zdravým okem vyhlížela zajíce nebo krysy. Sigarni se usadila u Jezera slz a sledovala kachny jasných barev na březích malého ostrůvku uprostřed jezera. Abby kroužila vysoko nad nimi a také ptáky pozorovala. Po chvíli se snesla dolů a posadila se na strom u jezera. Kachny, které si náhle uvědomily Abbyinu přítomnost, se potopily.

Sigarni to sledovala se zájmem. Pečená kachna by byla pěkným protikladem k zaječímu masu, které jedla poslední dva týdny. "Sem, Dámo!" zavolala. Fenka k ní doklusala a Sigarni ukázala na kachny. - "Běž!" sykla Sigarni. Fenka okamžitě skočila do vody a za divokého cákání plavala k hejnu. Několik ptáků vzlétlo, aby se dostalo co nejdál od psa, přičemž se kachny držely nízko nad vodou. Ale jedna vzlétla vysoko na oblohu a Abby se za ní okamžitě pustila.

Kachna stoupala rychle a Abby se řítila dolů s napřaženými pařáty.

Kachna dravce zahlédla v poslední chvíli a prudce uhnula stranou a dolů. Sigarni si na chvíli pomyslela, že Abby kořist dostane, ale pak kachna dopadla do vody, potopila se a luňáka zmátla. Abby zakroužila a vrátila se na větev.

Lovkyně tiše hvízdla a odvolala Dámu na břeh. Tehdy zaslechla kroky koně, vstala a otočila se.

Kůň byl vysoký kaštanový hnědák a na něm jel černý muž, s tváří, hlavou a rameny zahalenými rozevlátým bílým burnusem. Ze širokých ramen mu visel modře obarvený vlněný plášť a u pasu měl zavěšený zakřivený meč. Když zahlédl horalku, černoch se usmál.

"Když lovíš kachny, je lepší, aby je luňák chytal zespodu," poznamenal a seskočil z koně. "Pořád se učíme," odtušila Sigarni přivítivě. "Teď je zvyklá na srstnatou zvěř, ale chvíli to trvalo - jak jsi taky říkal, Asmidíre."

Dlouhán se posadil k vodě. Dáma se k němu opatrně přiblížila a on ji pohladil po hlavě. "Okolo se jí pěkně hojí. Má to vliv na její lovení?" Sigarni zavrtěla hlavou. "A ten pták? Luňáci raději žerou pernatou zvěř. Jakou má váhu?"

"Dvě libry a dvě unce. Ale chytla zajíce na dvou librách čtyřech uncích."

"A kolik ji krmiš?"

"Jenom tři unce denně."

Černoch přikývl. "Jednou za čas bys jí měla chytit krysu. Nic tak dravci nepročistí trávení jako dobrá krysa."

"Pročpak to, Asmidíre?" vyptávala se Sigarni a posadila se k němu.

"To nevím," přiznal muž se širokým úsměvem. "Otec mi to řekl před lety. Jak víš, luňák kořist polyká - když může - celou a mrtvolu to zmáčkne, takže z ní vytlačí všechno dobré. Pták pak vyzvrátí zbytek, vývržek. Myslím, že v krysi srsti nebo kůže je něco, co při vyvržení pročistí luňákovi krk." Opřel se dozadu o lokty, přimhouřil oči a pozoroval vzdáleného luňáka.

"Kolik toho už chytla?"

"Šedesát osm zajíců, dvacet holubů a tchoře."

"Ty lovíš tchoře?" zeptal se Asmidír pobaveně a zvedl tázavě obočí.

"To byla chyba. Tchoř vyplašil zajíce a Abby chytla tchoře."

Asmidír se uchechtl. "Vedla sis dobře, Sigarni. Jsem rád, že jsem ti toho luňáka dal."

"Už třikrát jsem si myslela, že ji ztratím. A pokaždý to bylo v lese."

"Ty ji můžeš ztratit z očí, ale ona nikdy neztratí z očí tebe. Pojď, vrátíme se do hradu a já ti připravím něco k jídlu. A tobě taky," dodal a poškrábal fenku za ušima. "Slyšela jsem, že jsi čaroděj a že si na tebe musím dávat pozor."

"Varování od trpaslíků bys měla vždy brát vážně," řekl jí. "Vlastně od všech bájných tvorů."

"Jak víš, že to byl Ballistar?"

"Protože jsem čaroděj, má milá. Od nás se čeká, že takové věci budeme vědět."

* * *

"Vždycky se zastavíš u mého medvěda," podotkl Asmidír a s láskou se na stříbrovlasou dívku díval, když Sigarni natáhla ruku a dotkla se srsti na břiše šelmy. Bylo to obrovské zvíře, s rozpřaženými tlapami s ostrými drápy a tlamou otevřenou v neslyšném řevu. "Je nádherný," řekla Sigarni. "Jak se to dělá?"

"Takže ty nevěříš, že je to kouzlo?" zeptal se černoch s úsměvem.

"Nee."

"No," vykládal pomalu a mnul si přitom bradu, "když to není kouzlo, tak to musí být vycpaný medvěd. V mé zemi jsou řemeslníci, kteří pracují s mrtvolami. Dostanou pryč maso, které se může kazit, a znovu sestaví mrtvá zvířata pomocí jílů, než na ně opět natáhnou kůži nebo kožesinu. Výsledek pak úžasně připomíná živé zvíře."

"Takže tohle je vycpaný medvěd?"

"To jsem neřekl," připomněl jí. "Pojď, najíme se."

Asmidír ji vedl chodbou do hlavního sálu. V krbu vesele hořela polena a dva sloužící kladli na stůl tácy s masem a chlebem. Oba muži měli tmavou pleť a pracovali mlčky, aniž se na svého pána či jeho hosta podívali. - Když bylo prostřeno, mlčky odešli.

"Tvoji sluhové nejsou moc přátelští," řekla Sigarni.

"Jsou výkonní," odtušil Asmidír, sedl si ke stolu a nalil si do poháru víno. "Oni se tě bojí?"

"Trocha strachu žádnému sluhovi neuškodí."

"Milují tě?"

"Mne není snadné milovat. Moji sluhové jsou spokojení. Mohou službu opustit, kdykoliv se jim zlíbí. Nejsou to otroci." Nabídl Sigarni trochu vína, ale ona odmítla, takže on do polévaného poháru nalil vodu a podal jí její. Najedli se mlčky, pak Asmidír došel ke krbu a kývl na Sigarni, aby se k němu připojila.

"Ty se nebojíš?" zeptal se černý muž, když se Sigarni se zkříženými nohama usadila před něj.

"Čeho?" opáčila.

"Života. Smrti. Mne."

"Proč bych se tě měla bát?"

"Proč bys neměla? Když jsme se vloni setkali, byl jsem ve vaší zemi cizinec. Černý a hrozivý," řekl, vyvalil oči a napodobil zavrčení.

Sigarni se zasmála. "Tys nebyl nikdy hrozivý," prohlásila. "Nebezpečný, to ano. Ale ne hrozivý."

"V tom je nějaký rozdíl?"

"Ovšem," přitakala a naklonila hlavu na stranu. "Já mám nebezpečný muže ráda."

Asmidír potřásl hlavou. "Ty jsi nenapravitelná, Sigarni. Tělo anděla a duše běhny. To se obvykle považuje za nádherné spojení. Totiž pokud uvažuješ o životě kurtizány, prostitutky nebo děvky. Po tomhle toužíš?"

Sigarni si okázale zívla. "Myslím, že je čas jít domů," prohlásila a ladně se zvedla.

"Aha, urazil jsem tě," prohodil Asmidír.

"Ale vůbec ne," ujišťovala ho Sigarni. "Ale čekala jsem od tebe něco lepšího, Asmidíre."

"Měla bys očekávat něco lepšího od sebe, Sigarni. Blíží se temné dny. Přichází vůdce - vůdce ze vznešené krve. A ty budeš v těch dnech nejspíš povolána, abys mu pomohla. Protože ty se také chlubiš Gandarinovou krví. Muži přijdou za andělem či světcem, půjdou za despotou i zloduchem. Ale za děvku půjdou jenom do ložnice."

Sigarni zrudla hněvem. "Kázání vezmu od kněze - ne od chlapa, co se mnou s potěšením dováděl celý jaro a léto, a teď se mě snaží ponížit. Nejsem nějaká dojička nebo holčice z taverny. Já jsem Sigarni z hor. Co dělám, je jenom moje věc. Otevřeně přiznávám, že jsem tě využila pro svůj potěšení. Jseš skvělej milenec, silnej i jemnej. A tys využil mě. Tím je ta výměna vyrovnaná a ani jednoho z nás nepošpinila. Jak se opovažuješ mě takhle shazovat?"

"Proč si myslíš, že tě chci shodit?" opáčil Asmidír. "Já mluvím o tom, jak tě budou lidé brát. Myslíš, že se na tebe dívám svrchu? To nedělám. Já tě zbožňuji. Tvé tělo / tvou duši. Navíc jsem se nejspíš - nakolik jsem toho schopen - do tebe tak trochu zamiloval. Proto jsem s tebou ale takhle nemluvil."

"Mně je to fuk," sdělila mu. "Měj se hezky."

Sigarni vyšla z pokoje a dlouhými kroky si to rázovala kolem vycpaného velkého medvěda. Sluha jí otevřel dvoukřídle dveře a ona sestoupila po schodech na nádvoří. Přihnala se k ní Dáma. Další sluha, štíhlý mladík s tmavýma očima, čekal u paty schodiště s Abby s nasazenou čepičkou na zápěstí. Sigarni si natáhla sokolnickou rukavici.

"Čekal jsi na mě?" zeptala se Sigarni mladého muže. Mladík kývl, "Proč? Obvykle tu strávím pár hodin."

"Pán říkal, že dnes tu dlouho nepobudeš," vysvětloval mladý muž.

Sigarni rozvázala tkanice a stáhla čepičku Abby z očí. Luňák se rozhlédl kolem sebe a pak přeskočil na Sigarniinů ruku. Když lovkyně zvedla ruku a zvolala: "Leť!" Luňák vzlétl a zamířil k jihu.

Sigarni lusklá prsty a Dáma se k ní přiblížila čekajíc na příkazy. "Jak se jmenuješ?" zeptala se Sigarni sloužícího, když si všimla jeho hladké pleti a vypracovaných svalů pod modrou hedvábnou košilí. Muž jen potřásl hlavou a odešel.

Lovkyně podrážděně vyšla ze starého hradu, přešla rozvrzaný padací most a zamířila do lesů. Cestou byla zachmuřená a rozzlobená. Duše běhny, no tedy. V myšlenkách se vrátila k Fellu Lesníkovi. To tedy byl rozhodně muž, který rozuměl rozkoši. Sigarni pochybovala, že na den cesty pěšky kolem je jediná žena, která by nepodlehla jeho svodům. A nazývali snad jeho chlípíkem? Ne. To byl "dobřej starej Fell, a jakej ten má charakter, jakej to je chlap!" Pěkná pitomost!

Asmidírova slova v ní kvasila. Myslela si, že je jiný, víc... inteligentní? Ano. Místo toho se ukázalo, že je stejný jako většina mužů, lapený mezi potřebou ukájet tělesné potřeby a láskou kázat.

Nad hlavou jí přelétla Abby a po straně stezky běžela Dáma pátrající po zajících. Sigarni vypudila z hlavy myšlenky na černého muže a kráčela dál houstnoucím šerem, až nakonec dorazila na poslední kopec a shlédla dolů na svůj srub. V okně bylo vidět světlo, a to ji podráždilo, protože večer chtěla být sama. Jestli je to ten trouba Bernt, ukáže mu, jak má ostrý jazyk.

Došla na dvorek a zapískala na Abby. Luňák slétl níž, roztáhl křídla a usadil se Sigarni na rukavici. Dívka mu dala kousek masa a sundala mu lovecké řemínky. Poté ptáka odnesla k sokolnickému kruhu, připjala mu poutka a obrátila se ke srubu.

Dáma doklusala k domku, lehla si u dveří a hlavu položila na tlapy.

Sigarni otevřela dveře.

U ohně seděl Fell, oči měl zavřené a dlouhé nohy natažené k teplu. Sigarni rozzlobilo, že v jeho přítomnosti cítí jisté vzrušení. Vypadal přesně jako ten poslední den, dlouhé tmavé vlasy, hladké a lesknoucí se zdravím, měl sčesané z čela a přidržovala mu je kožená páska. Vous měl přistřižený nakrátko a měkoučký jako kožešinu. Sigarni se zhluboka nadechla a snažila se uklidnit. "Co tady chceš, kozlí hlavo?" vyštěkla. Pak spatřila krev.

* * *

Všude kolem něj byli vlci, cenili zuby a byli připraveni trhat a rvát. Skočil po něm jeden obrovský Šedivák. Fell ho popadl za hrdlo, otočil se na patě a hodil vlka na zbytek smečky. Údy měl jako z olova, jako kdyby se brodil vodou. Vlci se rozmazali a zavlnili se jako dým, načež se změnili ve vysoké válečníky s divokýma očima, kteří třímali ostře nabroušené bronzové nože. Blížili se k němu bez nejmenšího zaváhání. Fell měl ochmuté paže a cítil, jak mu první nůž zajíždí do ramene jako plamenný jazyk...

Otevřel oči. Vedle něj klečela Sigarni s jehlou v ruce a Fell cítil, jak mu stehy napínají přišitý kus kůže na rameni. Tiše zaklel, - "Lež klidně," nařídila mu Sigarni a Fell ji poslechl. Bylo mu špatně od žaludku. Sigarni ukousla nit a sedla si. "Vypadá to jako rána od meče."

"Od tesáku," opravil ji a zhluboka, roztřeseně se nadechl. Chvilí neřikal nic, jen se hlavou opíral o silně vycpanou koženou opěrku křesla. Zaostřil pohled na protější stěnu z neomítnutých klád a na sbírku na ní rozvěšených zbraní - široký meč s čepelí ve tvaru listu s dlouhým, kůži obtočeným jílcem, luk z rohoviny a toulec plný šípů s černým dřívem, dýky a dirky, a nakonec přilbice se zvonem a lícními chrániči ze začerněného železa, nosním chráničem a proužkem na čele z leštěné mosazi. Na zbraních nebyla ani šupinka rzi nebo matné místočko.

"Udržuješ tátovy zbraně v dobrém stavu," poznamenal.

"To mě naučil Gwalch," vysvětlila mu. "Kdo ti to vlastně udělal?"

"Nepředstavovali jsme se. Byli dva. Obrali poutníka na Dolní cestě. Vystopoval jsem je do Mas Gryffu."

"A kde jsou teď?" "Eh, ti jsou pořád tam. Poutníkovi jsem vrátil peníze a ohlásil to hlídce." Obličej mu potemněl, "Parchanti! Skoro jsi mohla cítit, jak jsou zklamaní." Potřásl hlavou. "Už to moc dlouho nepotrvá, víš. Hledají jakoukoliv záminku."

"Ztratils hodně krve," prohlásila Sigarni. "Udělám trochu vývaru."

Fell ji pozoroval, jak se pohybuje, pohledem prodléval na jejích pohupujících se bocích. "Jseš nádherná ženská, Sigarni. Nikdy jsem nepotkal tobě podobnou!"

"Dívej se a plač pro to, cos ztratil," odušila, než zmizela v zadní místnosti.

"Amen," zašeptal Fell. Znovu se opřel hlavou o křeslo a vzpomněl si na poslední rozchod přede dvěma lety, Sigarni stála vzpřímená, vysoká a hrdá... vždycky tak hrdá. Fell přešel údolí do Cilfallenu a zaplatil věno za Gwendolyn. Sladká Gwen. Té stříbrovlase ženě, kterou opustil, se v žádném směru nevyrovnala, pouze v jediném. - Gwen mohla mít děti a muž potřeboval syny. O deset měsíců později byla Gwen mrtvá, ona i dítě zemřely při předčasném porodu.

Fell je oba pochoval na místě posledního odpočinku Lodů na západním svahu Vysoké Druin.

Vrátila se Sigarni. "Zatni svaly na ruce," nařídila mu.

Fell poslechl a trhl sebou. "Děsně to bolí."

"To je dobře. Jsem ráda, když tě něco bolí."

"Pochoval jsem synka, ženská. Víš, co je to bolest. A nepřál bych ji žádnému příteli."

"Já taky ne," odtušila Sigarni. "Ale ty nejsi přítel."

"Máš hnusnou náladu," napomenul ji. "Nepohodla ses s tím svým černochem, že jo?"

"Tys mě špehoval, Felle?" Podráždilo ho, že to spojení nepopřela.

"Je to moje práce, Sigarni. Hlídkuju v lese a vídal jsem tě přicházet do hradu a odcházet. Jak můžeš líhat s někým takovým?" Tehdy se Sigarni zasmála, a on se zlobil stále víc. "Asmidír je lepší muž než ty, Felle. V každém směru." Chtěl ji uhadit, vytřískat jí ten úsměv z tváře. Ale konečně ho přemohla silící nevolnost, takže se jen se zasténáním zvedl z křesla a odklopýtal ke dveřím. Jenom tak tak se mu podařilo je otevřít a vypadnout ven, kde začal na zemi zvracet. V měsíčním světle se mu na čele leskl ledový pot, a když se snažil zvednout, cítil se slabý jako jednodenní tele. Vedle něj se objevila Sigarni, popadla ho za paži a přehodila si ji přes ramena. "Uložíme tě do postele," pravila, nikoliv ne-laskavě.

Fell se o ni opřel, Chřípí mu naplnila její vůně. "Miloval jsem tě," řekl, když ho zpola nesla, zpola vlekla po čtyřech schůdkách ke dveřím.

"Opustil jsi mě," řekla ona.

Když se Fell probudil, byl den a otevřeným oknem dovnitř svítilo vycházející slunce. Obloha byla čistá a Fell proti její modři nakrátko zahlédl siluetu luňáka. Se zasténáním se posadil. Rameno ho páliło a žebra měl ze rvačky se dvěma cizími lupiči ošklivě pohmožděná.

Vstal z postele a přešel k oknu. Sigarni stála ve slunečním světle, s luňákem na rukavici, a u nohou jí ležel černý pes. Fellovi vyschlo v ústech a všechny dlouho potlačované city vypluly na povrch. Ze všech žen, které poznal - a že jich nebylo málo - miloval pouze jedinou. A v té chvíli s jistotou, z níž se mu málem udělalo zle, poznal, že tomu tak bude vždycky. Ano, ožení se znovu a bude mít syny, ale jeho srdce bude navěky patřit této záhadné horské ženě, dokud dýka času nezastaví jeho tlukot.

I když byl stále slabý ze ztráty krve, Fell věděl, že pohled na Sigarni již déle nevydrží. Sebral svůj kožený černý plášť, natáhl si vysoké boty, zvedl luk a toulec a zadem vyšel ze sruhu a zamířil na dlouhou stezku zpět do Cilfallenu. Tam žilo děvče ve věku na vdávání, jejíž otec stanovil věno, které si Fell mohl dovolit.

* * *

"Nenávidím tohle místo, prohlásil baron Ranulf Gottasson, opíraje se o široký parapet s pohledem upřeným ven na vzdálené hory. Asmidír neřikal nic. Tady nahoře na vysokých hradbách citadely hvízdal severák, před nímž muže neochránily ani ty nejteplejší šaty. Ale baron si zřejmě drsné počasí neuvědomoval. Měl na sobě prostou košili z černého hedvábí a kazajku bez rukávů z nejmenější černé kůže. - Nenosi žádné ozdoby, žádné stříbro nezdůrazňovalo jeho černé kožené kamaše, ani řetízek, ani ozdobný kroužek na po kolena vysokých botách. Jak tu tak Asmidír stál na hradbách a třásl se, baron obrátil světlé, zastíněné oči na černocho. "Není to jako v Kushiru, což? Příliš chladno, příliš větrno. Nezatoužíš někdy po návratu domů?"

"Občas," připustil Asmidír.

"Já také. Co tu čeká na muže, jako jsem já? Kde je tu nějaká sláva?"

"V království vládne mír, můj pane," poznamenal Asmidír tiše. "Hlavně díky tobě a hraběti z Jastey."

Baron stiskl rty a přimhouřil zastíněné oči. "Nevyslovuj jeho jméno v mé přítomnosti! Ještě nikdy jsem nepotkal člověka s takovým štěstím. Všechna jeho vítězství byla prázdná. Řekni mi, co kdy udělal, aby se to vyrovnalo mému dobytí Ligie? Pětadvacet tisíc válečníků proti mým dvěma legiím. A přesto jsme je rozdrtili a dobyli jejich hlavní město. Co proti tomu může nabídnout on? Obléhání Catia. Pche!"

"Opravdu, pane," opáčil Asmidír klidně, "tvoje činy se budou odrážet na stránkách dějin. Ale jsem si jist, že máš na starosti důležitější věci, takže jak ti mohu posloužit?"

Baron se obrátil a kývl na Asmidíra, aby jej následoval do malé pracovny. Černý muž se toužebně zadíval na studený, prázdný krb. Napadlo ho, jestli jeho hostitel opravdu necítí zimu. Baron se usadil k dubovému stolu. "Chtěl bych toho červeného luňáka," řekl, "za dva měsíce bude turnaj a ten luňák by pro mne mohl vyhrát. Řekni si cenu."

"Kéž bych mohl, pane. Ale toho luňáka jsem vloni na podzim prodal."

Baron zaklel, "Komu? Odkoupím ho zpátky."

"Nevím, kde bych toho muže mohl najít, pane," zalhal klidně Asmidír. "Přišel vloni na můj hrad. Byl to, myslím, pocestný, možná poutník. Ale jestli ho ještě někdy uvidím, řeknu mu, aby tě navštívil."

Baron zaklel znovu a pak pěští udeřil do stolní desky.

"Tak dobrá, to je všechno," prohlásil nakonec.

Asmidír se uklonil a vyšel z pracovny. Po točitém schodišti sestoupil do útrob pevností a vynořil se v hodovní síni, kde právě probíhala slavnost. Sloužící v červených livrejích roznášeli podnosy s jídlem a pitím a kolem tří velkých stolů byly rozesazeny přes čtyři desítky rytířů a jejich dam. Na obou koncích síně vesele plápolal oheň v krbech a na ochoze seděli minstrelové, i když jejich tichou hudbu přehlušoval hlasitý hovor hostů.

Asmidír neměl hlad. Rychle vyšel ze síně a po dlouhém schodišti sešel do nižších komnat ke dvoukřídovým dveřím

vedoucím ven. Když vzpomínal na baronova slova, jeho myšlenky byly zasmušilé. Asmidír se na dobytí Ligie dobře pamatoval, na bitvy a masakry, znásilňování a mrzačení, na mučení a ničení. Bohatý, nezávislý stát byl sražen na kolena, ponížen a ožebračen. Jeho knihovny vypálili, jeho svatá místa znesvětili. Ovšem, Ranulfe, dějiny si budou dlouho připomínat tvoje zatracené jméno! Asmidír se zachvěl.

Pomsta, jak se pravilo v přísloví, je jídlo nejlépe podávané studené. Napadlo ho, je-li to pravda. Když toho muže srazí na kolena, přinese mu to vůbec nějaké uspokojení?

Úžeji si přitáhl plášť k tělu, vyšel z pevnosti a přešel nádvoří. Pozdravil ho jakýsi mladý muž a Asmidír se k němu obrátil a usmál se na něj - byl to vytáhlý mladík, štíhlý, s hnědými očima, dlouhé plavé vlasy měl sčesané z čela a stažené do ohonu. Nesl náruč svinutých map. "Dobré odpoledne Leofriku. Chybíš na hostině."

"Ano, já vím," řekl druhý muž smutně. "Ale baron si chce prostudovat tyhle mapy. Nevyplácí se nechat ho čekat."

"Vypadají, že jsou staré."

"To taky jsou. Asi před dvěma sty lety si je objednal král horalů z Vysočiny, Gandarin I. Skvělá práce, většina z nich. Jsou nádherně vypracované. Kreslíči map taky měli nějakou metodu, jak odhadnout výšku hor. Věděl jsi, že Vysoká Druin je devět tisíc sedm set osmdesát čtyři stopy vysoká? Myslíš, že je to pravda, nebo si to číslo jenom někdo vymyslel?"

Asmidír pokrčil rameny. "Na výmysl to vypadá příliš přesně. Přesto jsem rád, že se ti tvoje práce líbí."

"Mám rád podrobnosti," pousmál se Leofrik. "To se líbí jenom málokomu. Vždycky mě potěší, když vím, kolik máme kopinů a v jakém stavu jsou naše koně. Rád pracuji na takovýchto věcech. Věděl jsi, že v Pětiměstí je čtyři sta dvanáct povozů?" Mladý muž se teď zasmál nahlas. "Ano, já vím, pro většinu lidí je to hlavně nuda. Ale zkusíš se vydat na vojenské tažení bez povozů, a válka skončí dřív, než vůbec začala."

Asmidír si s mladíkem chvíli povídal, potom se s ním rozloučil a rychle došel do stáje. Podomek se mu poklonil a nasedl mu kaštanového valacha. Asmidír mu dal malý stříbrný penízek.

"Děkuju, pane," řekl muž a minci strčil do kapsy s ohromující rychlostí.

Asmidír vyjel od stáje, projel pod padací mříží v bráně a vyjel ven do širokých ulic města. Jak projížděl tržištěm, cítil na sobě pohledy lidí a zaslechl, jak mu nadává několik dětí. Kolem něho propochodovala skupina vojáků a on přitáhl koni otěže. Ti muži byli žoldnéři. Vypadali unaveně, jako by pochodovali mnoho mil. Leofrik plánoval materiální zabezpečení války a každý den přicházeli další a další žoldnéři... Asmidíra napadlo, že šelma nebude daleko.

Projel severní bránou, a když se dostal na otevřené prostranství, nechal koně běžet svým vlastním tempem. Jel tak asi míli, pak koně zpomalil. Kaštanový hnědák byl silný, byl to kůň chovaný pro výdrž, a když ho Asmidír přibrzdil, ani nedýchal rychleji. Černoch valacha poplácal po krku.

"Lidské sny se rodí v krvi," poznamenal tiše.

* * *

Fell seděl u cesty a snažil se popadnout dech, když se na dohled objevil malý dvoukolák. Byli do něj zapraženi dva velcí šedí vlkodavové a vepředu seděl s dlouhou holí v ruce šedovlasý muž. Když spatřil lesníka, stařík lehce poklepal holí psům na boky. "Tak zastav, Šamole. Zastav, Cabride. Přeju dobrý den, lesníku!"

Fell se usmál, "Nebesa, Gwalchu, vypadáš směšně, když sedíš v tom vejmyslu."

"No, chlapče, ve svém věku už je mi fuk, jak vypadám," prohlásil stařec. "Mně záleží jedině na tom, abych se dostal tak daleko, jak chci, bez toho, abych zatěžoval své starý kosti." Předklonil se a zadíval se na lesníka. "Jseš víc šedej než zimní obloha, chlapče. Snad nechuravíš?"

"Jsem zraněnej. A ztratil jsem pár kapek krve. - Budu v pořádku. Jenom si potřebuju odpočinout, to je všechno."

"Míříš do Cilfallenu?"

"Jo."

"Tak si vylez sem ke mně, mladý muži. Moji psi utáhnou dva stejně jako jednoho. Je to pro ně dobrý cvičení. Zastavíme se v mém srubu na kapku něčeho pro zahřátí. To přesně potřebuješ, my slovo na to. Kapku nějakého životabudiče. A slibuju, že ti nebudu předpovídat budoucnost."

"Ty mi vždycky předpovídáš budoucnost - a já to vždycky nerad poslouchám. Ale pro jednu tvoji nabídku přijímám. Svezu se na tom pitomém vozítku. Ale modlím se ke všem bohům, co znám, aby mě na něm nikdo nezahléd. To bych nepřežil."

Stařec se zachechtal a posunul se doprava, aby měl lesník víc místa. Fell položil luk a toulec dozadu na kárku a nasedl, "Tak domů, psiska!" křikl Gwalch. Psi se napřeli do postrojů a dvoukolák se s trhnutím rozjel, Fell se hlasitě zasmál. "Myslel jsem, že mi dneska nebude do smíchu," prohodil.

"Neměls za ní chodit, chlapče," podotkl Gwalch.

"Říkals, žádný předpovídání," štěkl lesník.

"Pche! To nejní předpovídání budoucnosti. To je poznámka vo minulosti. A na toho černocho taky můžeš klidně zapomenout. On ji nezáská. Ona patří zemi, Felle. Jistým způsobem je zemí. Sigarni Dravčí královna, naděje Vysočiny." Stařec potřásl hlavou a potom se zasmál, jako by právě, pronesl nějaký soukromý vtip. Fell se pevně držel bočnice káry, jak drncala a nadsakovala na cestě, kdy kola zapadala do vyjetých kolejí a občas nechybělo moc a celé vozítko se málem převrátilo.

"Nebesa, Gwalchu, tohle je hrozně nepohodlná jízda," postěžoval si lesník.

"Myslíš, že je to nepohodlný?" odsekl stařec. "Tak počkej, až se dostanem na vršek mého kopce. Psi vždycky vyrazí k domovu. Šemakovy koule, chlapče, to zešedivíš!"

Psi se doplahočili na kopec, kratičce se zastavili, aby nabrali dech, a pak vyrazili dál a zahrnuli kolem posledního ohybu cesty. Pod nimi se objevil Gwalchův srub a oba psi zaštěkali a rozběhli se tryskem.

Kára sebou trhala a poskakovala, jak psi nabírali rychlost a hnali se stále rychleji dolů z prudkého kopce. - Fell cítil,

jak mu prudce buší srdce, a klouby na rukou měl bílé, jak pevně tiskl bočníci káry. Před nimi se objevil vysokánský dub, jehož kmen byl přímo v cestě. "Strom!" zařval Fell, "Já vím," odtušil nevzrušeně Gwalch. "Nejlepší je seskočit!"

"Seskočit?" zopakoval Fell a otočil se právě včas, aby viděl, že se stařík svou radou opravdu řídí. Psi v poslední chvíli zahnuili ke srubu. Vozík se náhle naklonil a Fella to z něj vyhodilo. Letěl hlavou napřed a dub minul jen o pár palců. Tvrdě dopadl na zem a při pádu si vyrazil dech.

Lesník se s námahou zvedl na kolena, právě když se Gwalch přibelhal blíž. "Je to legrace, že jo?" prohodil stařec a sklonil se, aby mohl Fella chytit za ruku a zvednout ho na nohy.

Fell se podíval do Gwalchových jiskřících hnědých očí. "Ty jseš šílenec, Gwalchu! Vždycky jsi byl."

"Život je třeba žít, chlapče. Bez nebezpečí to žádné život nejní. Pojď, dáme si něco k pití. Popovídáme si, ty a já, o životě a o lásce, o snech a o slávě. Povím ti takový příběhy, že ti to rozproudí krev."

Fell našel svůj dlouhý luk a toulec, posbíral rozsypané šípky a následoval staříka do srubu. Bylo to prosté obydlí, jen jedna místnost s postelí v rohu a kameny obloženým krbem zasazeným v severní zdi. Uprostřed stál hrubě přitesaný stůl a dvě lavice. Na špinavé podlaze ležely dvě hovězí kůže s chlupy a medvědí kožišina, a stěny byly vyzdobeny různými zbraněmi - visely tu dva dlouhé luky se špičkami z rohoviny, pár mečů a claymore s dvojítm ostřím. Na háku vedle ohniště visel osníř, jehož kroužky se stále leskly, a nebyla na něm ani šupinka rzi. Na polici ležela přilbice z černého železa tauzovaného mosazí a mědí. Nad krbem visela válečná sekera, jejíž dvojhavá čepel se také jasně leskla.

"Připravenej na válku, co, staříku?" zeptal se Fell, když si sedal ke stolu. Gwalch se usmál a ze džbánu nalil do hliněného pohárku jantarovou tekutinu.

"Já jsem vždycky připravenej - i když teďko po ní už netoužím," řekl stařec smutně. "A to je děsná škoda, protože jedna válka se blíží." "Žádná válka nebude!" vyjel podrážděně Fell, "Neexistuje důvod k válce. Na Vysočině panuje mír. Platíme daně. Udržujem cesty bezpečný."

Gwalch naplnil druhý pohárek a jediným douškem ho vyzunkl, "Ti cizozemští parchanti žádný důvody nepotřebují, Felle. A cejtím ve vzduchu krev. Ale to je na jindy, navíc to je trochu mimo, takže si tím nenecháme zkazit naše pití. Tak mi pověz, jak vypadala?"

"Nechci se o ní bavit."

"Aha, ale budeš. Máš jí plnou hlavu. Ženský jsou takový, ať jsou požehnaný! Jednou jsem znal děvče - Mae vse jmenovala. Byla to ta nechytřejší a nejdokonalejší ženská, co kdy chodila po zelenejch vršcích. A ty boky! Ech, jak ta s nima uměla pohupovat! Dala se dohromady s jedním chovatelem dobytka z Gilcross. Jedenáct dětí porodila - a všechny přežily a vyrostli z nich skvělí chlapi. Tak to teda byla ženská!"

"Tak sis ji měl vzít sám," řekl Fell,

"To jsem udělal," řekl Gwalch. "Byli jsme spolu dva roky. Skvělý roky to byly. Ale úplně mě zhuntovala. Pak mi ale promáčkli lebku v bitvě u Železného mostu, a nato ke mně přišel dar vidění. Nemoh jsem se kouknout na chlapa nebo ženskou, abych nevěděl, co si myslí. Ech, Felle, nemáš tušení, jak je to mrzutý." Gwalch se posadil a naplnil si pohárek potřetí. "Třeba když ležíš na nádherný holce, cítíš její teplo a hedvábně hebkou pleť. Hoříš vášní, a přitom víš, že vona myslí na nemocnou krávu, co přestává dojít!" Stařík se zasmál.

Fell zavrtěl hlavou a usmál se. "Je to pravda?"

"Jako že tu sedím. Jednou jsem seji zeptal: 'Miluješ mě, ženo?' a ona se mi podívá do vočí a řekne: 'No ovšem' A ty víš, že myslí na toho chovatele dobytka, co ho potkala o letních hrách. A vzpomene si na to, jak se s ním válela v seně."

"Musel jsi ji chtít zabít," řekl Fell, jehož to přiznání uvedlo do rozpaků. "Ne! Já nikdy nebyl moc dobrej milenec. Hup na to a hned dolů. Zasloužila si kapku toho štěstí. Občas se potkáváme. Von už samozřejmě dávno zemřel, ale vona to táhne dál. Je z ní majetná vdova."

"Ty zbraně jsou všechny tvoje?" zeptal se Fell, aby změnil předmět hovoru.

"Jo, a všechny jsem používal. Bojoval jsem za starýho krále, když jsme skoro vyhráli, a bojoval jsem za toho mladýho hlupáka, kterej nás vyvedl ke Colden Mooru a vyhubení. Pořád nevím, jak jsem se vodamtad' dostal. Už mi bylo skorém padesát. Příklad takový štěstí mít nebudu - i když budu mít lepšího vůdce."

"Koho?"

Stařík se dotkl nosu. "Teď není správná chvíle, Felle. A i kdybych ti to řekl, stejně bys mi nevěřil. A stejně, radši se budu bavit o holkách. Tak mi pověz vo Sigarni. Víš, že to chceš. Nebo ti mám povědět, nač myslíš?"

"Ne!" vyjel ostře Fell. "Nalej mi další a já budu mluvit - i když jenom bohové vědí proč, stejně to nepomáhá." Přijal pohárek, polkl a cítil, jak mu ohnivá tekutina spaluje hrdlo. "Do háje, Gwalchu! Ty to snad děláš z krysí močí!"

"Její tam jenom kapička," odtušil stařík nevzrušeně. "Jenom pro barvu. Tak pokračuj."

"Proč ona? Na tohle se pořád dokola ptám. Měl jsem víc krásnejch žen, než je můj díl. Proč mi jenom tahle jediná dokáže zažehnout oheň v žilách? Proč?"

"Protože je zvláštní." Gwalch se zvedl od stolu a přešel ke krbu. Polena byla odborně naskládána a stařík škrtl křesadlem a přidržel hubku pod litinovou mřížkou, až plamínky začaly olizovat suché větvičky na spodní části hraničky. Gwalch si klekl a plamínky rozfoukal, až chytila větší polínka. Pak vstal, "Ženy jako vona jsou vzácný, roděj se pro velikost. Z těch nebejvaj manželky, předčasně zestárlý, s vyschlejma prsama, co jim visí jako voběšenci. Vona je jako světlo hvězd tam, kde ostatní ženy jsou jako plamínek svíčky. Rozumíš? Měl by ses cejtit poctěnej, žes s ní spal. Vona má dar, Felle. Dar věčnosti. Víš, co to znamená?"

"Nerozumím ničemu z toho," přiznal lesník.

"To znamená, že bude žít věčně. Ještě za tisíc let vo ní budou lidi mluvit."

Fell zvedl pohárek a zadíval se na jantarovou tekutinu. "Z tohohle pití ti shnije mozek, staříku."

"Jo, to je možný. Ale já vím, co vím, Felle. Ví, že pro ni budeš žít. A vím, že pro ni zemřeš. Musíš udržet pravý bok,

Felle. Udělej to pro mě! A oni se na tebe vrhnou s ohnivými meči a zrádnými kopími a šípy rozloučení. Udržiš se, Felle, až tě požádá?" Gwalch se předklonil a složil hlavu do dlaní. "Udržiš se, Felle?"

"Jseš namol, kamaráde. Mluvíš nesmysly."

Gwalch vzlhl z kalenými očima. "Rád bych byl zase mladěj, Felle. Postavil se vedle tebe. Bože, dokonce bych za tebe chytil ten šíp!"

Fell se na nejistých nohou postavil, pomohl na nohy i Gwalchovi a opatrně starce nasměroval k posteli, kde ho uložil. Vrátil se k ohni, natáhl se na medvědí kožešinu a také usnul.

* * *

V takových chvílích se Sigarni mohla dostat vůbec nejbliž k létání. Stála nahá na vysoké skále u vodopádů a pomaličku se blížila k okraji. Prsty ohnula přes vodou ohlazenou kamennou hranu. O šedesát stop níž se hladina tůň pěníla, jak do ní bušila z velké výšky padající voda. Do zad se jí opíralo slunce a obloha byla safírově modrá. Sigarni zvedla ruce a vrhla se kupředu. Letěla dolů rovně jako šíp s rukama zapaženými kvůli rovnováze. Dívala se, jak se jí hladina tůň rychle blíží vstříc. V poslední chvíli, než dopadla do vody, natáhla ruce dopředu. Do tůň se zanořila tak čistě, že to skoro nešplouchlo. - Klesala hloub a hloub, až se nakonec rukama dotkla kamene na dně pod vodopádem. Pak se odrazila nohama ode dna a zamířila vzhůru. Když se vynořila na hladinu, s líným půvabem doplávala ke břehu, kde nervózně čekala Dáma. Sigarni vylezla z vody, posadila se na plochý kámen a vytřásla si vodu z vlasů. Tady byl hluk vodopádů tlumený a mezi podlouhlými lístky vrby prosvítalo sluneční světlo, takže na hladině tančily zlaté skvrnky. Napadlo ji, že v takový den je snadné uvěřit pověstem. Připadalo jí naprosto přirozené, že si král vybral takové místo k tomu, aby opustil svět lidí a vydal se na cestu do nebes. Skoro ho viděla, jak se brodí ven z vody, pak se obrací, v zakrvácené ruce drží velký meč a v uších mu zní štěkot psů a hrdelní křik zabijáků. Pak, když se válečníci přibližují, aby ho dobili, záblesk světla a otevírá se brána.

Všechno to byly nesmysly. Největší král Vysočiny byl zabit tady. - Sorain Železná ruka, známý také jako Ocelové prsty. Vloni na jaře, při jednom potápění, se Sigarni dotkla na dně tůň jakési kosti. Když ji vynesla na povrch, zjistila, že se jedná o lopatku. Asi hodinu či víc pak pátrala po dně. Potom ho našla, nebo spíš to, co zbylo z jeho kostry, kterou v tůni držely těžké kameny. Pravá ruka chyběla, ale v kostech zápěstí byly zrezivělé šrouby a opodál ležely poslední rezivě zbytky jeho železné ruky.

Žádná brána do nebe - aspoň ne pro jeho tělo. Jen osamělá smrt, kdy ho zabili muži menší, než byl sám. Takový jo osud králů, řekla si v duchu.

Zavál lehký vánek a Sigarni se zachvěla. "Jsi pořád ještě tady, Železná ruko?" zeptala se nahlas. "Straší na tomhle místě tvůj duch?"

"Jenom když je měsíc v úplňku," ozval se čísi hlas. Sigarni vyskočila, a když se otočila, spatřila vedle vrby stát cizího vysokého muže. Muž se opíral o dubovou hůl a usmíval se. Dáma si ho nevšímala a klidně ležela na břehu tůňky s hlavou na tlapkách. Sigarni se sklonila k místu, kde měla položené šaty, a vytáhla z pochvy dýku. "Oj, tohle nebudeš potřebovat, paní. Já ženy neobtěžuji. Jsem jenom poutník, který se zastavil na doušek chladné horské vody. Jmenuji se Loran." Opřel hůl o kmen vrby, prošel kolem Sigarni a klekl si k vodě. Než se napil, ještě pohlídl Dámu.

"Ona nemá... obvykle... ráda cizince," vykoktala Sigarni.

"Já to se zvířaty umím." Ohlédl se na ni přes rameno a chlapecky se zazubil. "Třeba by ses cítila lépe oblečená." Byl to hezký muž, štíhlý, bez vousů, s vlasy žlutými jako obilí a tmavomodrými očima.

Sigarni se rozhodla, že se jí jeho úsměv líbí. "Třeba by ses ty cítil lip svlečený," podotkla a uklidnila se.

"To jste vy, lidé z klanu Lodů, vždycky tak přímočaří?" zeptal se přívětivě.

Sigarni vrátila dýku do pochvy a posadila se. Dáma vstala a doťapkala k ní. "Z kterého klanu jsi ty?" zeptala se.

"Z klanu Pallidů," odpověděl.

"To jsou všichni muži z klanu Pallidů tak stydliví?"

Loran se zasmál, zvučně a vesele. "Ne. Ale my jsme mírumilovní lidé, s nimiž je třeba zacházet opatrně a trpělivě. Jak je to daleko do Cilfallenu?" Vstal, došel k padlému stromu, smetl trochu hlíny a posadil se.

Sigarni se natáhla pro kamaše a natáhla si je. "Půl dne cesty," sdělila mu, "přímo na jih." Horní část těla měla stále mokrou a bílá vlněná košile jí přilnula k nadřím. Opásala se svou dýkou a znovu se posadila. "Co dělá Pallides tak daleko na jihu?" vyzvídala.

"Hledám Toviho Dlouhou ruku. Mám pro něj zprávu od našeho vrchního lovčího. Máš nějaké jméno, ženo?"

"Ano."

"Smím se zeptat jaké?"

"Sigarni."

"Ty se na mě zlobíš, Sigarni?" Mluvil měkce. Sigarni se mu podívala do očí a nezahlédla tam ani stopy veselí. Ano, zlobila se, pomyslela si. Asmidir mě nazval běhnou.

Odešel, aniž by mi aspoň poděkoval nebo se rozloučil. A teď ještě tento cizinec pohrdl mým tělem. Ovšem, děsně se zlobím!

"Ne," zalhala. - Loran se zaklonil a natáhl paže kolem kmene stromu. Sigarni vytáhla dýku z pochvy, přehodila si čepel a hodila zbraň po Pallidovi. Dýka se zarazila do kmene ani ne dva palce od jeho ruky. Loran se podíval dolů a viděl, že čepel hladce proťala hlavu zmiji. Zbytek hadího těla se ještě zmítal ve smrtelné křeči. Loran odtáhl ruku.

"Jsi velice působivá žena, Sigarni," poznamenal, natáhl se a zbraň uvolnil ze dřeva. Jedinou ranou hadovi usekl hlavu a pak očistil čepel o trávu, než ji, jílce napřed, vrátil, stříbrovlasé lovkyni.

"Kousek půjdu s tebou," pronesla Sigarni. - "Nechtěla bych, aby se nějaký Pallides ztratil v lese."

"Působivá a požehnaná laskavostí."

Společně se vydali od vodopádů nahoru po hlavní stezce. Stromy tu rostly hustěji a listí již začínalo nabírat podzimní;

barvu leštěného zlata. "Často mluvíš s duchy?" zeptal se; Loran cestou.

"S duchy?" podivila se.

"Se Želenou rukou. Mluvila jsi s ním, když jsem dorazil? To je to kouzelné jezírko, kde překročil světy?"

"Ano."

"Ty té pověsti věříš?"

"Proč bych neměla?" opáčila Sigarni. "Jeho tělo přece nikdy nikdo nenašel, nebo ano?"

Loran pokrčil rameny. "Ale taky se nikdy nevrátil zpátky. Jeho život však je jeden nádherný příběh. Poslední velký král před Gandarinem. Povídá se, že zabil sedm z vrahů, které za ním poslali, aby ho zabili. To není právě snadný úkol pro zraněného muže." Loran se zasmál, "Třeba byli přede dvěma sty lety všichni silnější a tvrdší. Tak mi to aspoň vyprávíval můj děd. Dny, kdy muži ještě byli muži, tak to říkával, A ujišťoval mě, že Železná ruka měl na výšku sedm stop a jeho bradavice vážila dobře šedesát liber. Sedával jsem v dědově kuchyni a poslouchal ty nejdívočejší pohádky o dracích a čarodějnicích a hrdinech, kteří byli o hlavu a plece vyšší než ostatní muži. Každého, kdo za těch časů měřil pod šest stop, považovali za trpaslíka, jak mi vykládal. Všechno jsem mu to věřil. Nikdy nebylo důvěřivější dítě."

"Třeba měl pravdu," podotkla Sigarni. "Možná opravdu byli tvrdší."

Loran kývl, "Snad je to možné. Ale při loňských hrách jsem byl sudím a Mereth Bystré oko zlomil při hodu břevnem všechny rekordy, a to má Mereth jen pět palců nad šest stop. Jestli byli v těch časech všichni tak silní a rychlí, tak jak to, že podle jejich záznamů byli pomalejší a slabší, než jsme dneska my?"

Překročili poslední kopec před Cilfallenem, a Sigarni se zastavila. "Tohle je můj dům," řekla a ukázala na srub u potoka. "Ty musíš jít po tyhle cestě na jih."

Loran se uklonil, vzal ji za ruku a políbil na dlaň. "Velmi ti děkuji, Sigarni. Tvoje společnost byla příjemná."

Sigarni kývla. "Bojím se, že se mě zahodil to nejlepší," řekla a překvapilo ji, že se při té vzpomínce dokáže usmát.

Loran ji stále držel za ruku a zavrtěl hlavou. "Myslím, že ještě žádný muž z tebe neviděl to nejlepší, ženo. Kéž se ti vede dobře!" Loran pooděšel, ale Sigarni na něj ještě zavolala, a on se obrátil.

"Za starých časů," řekla, "byli horalé svobodní, nezávislí a nezlomeni. Proto třeba vypadali silnější, víc zlatí a vzdorní. Jejich síla nepocházela z toho, že někam zahodili břevno, ale z toho, že poráželi své nepřátele. - Možná nebyli všichni přes sedm stop vysocí. Možná se jenom cítili, jako by tak vysocí byli."

Loran se zarazil a její slova pečlivě uvážil, "Rád bych tě ještě někdy navštívil," řekl nakonec. "Byl bych vítán u tvého krbu?"

"Přines chleba a sůl, Pallide, a uvidíme."

2

Jestli se snad Loran v Tlust'ochu Tovim Pekaři zklamal, dal si hodně záležet, aby to nedal najevo, za což mu byl Tovi nesmírně vděčen. Horal z klanu Pallidů se při vstupu do starého kamenného domu uklonil a dodržel všechny zvyky a obřady, přičemž Toviho oslovoval jako vrchního lovčího a prokazoval mu úctu, jaké se pekař netěšil dokonce ani mezi vlastními lidmi.

Tovi ho zavedl do zadní místnosti, zapálil oheň a požádal svou ženu, aby jim přinesla jídlo a pití a aby dala pozor na děti, takže nebudou křičet víc, než bude nezbytně nutné. - Měli sedm potomků ve věku od dvanácti do tří.

"Tvoje zdvořilost je velice vítaná," řekl Tovi, jenž se cítil nepřijemně, když tu ten vysoký mladý muž stál uprostřed místnosti poté, co odmítl nabízenou židli. - "Ale jak sis již určitě všiml, klan Loda se už starější pravidlami neřídí. Jsme příliš blízko Nížiny, a naše tradice po dobytí utrpěly nejvíc. Titul vrchní lovčí je zakázanej, a teď nám vládnou právníci pověřeni baronem Ranulfem. Jsou z nás vyděšení lidi, Lorane. Nejsou nás teď ani tři tisíce, žijeme roztroušeně na svazích Vysoký Druin. Sedmnáct dědin, a z nich je ta moje, Cilfallen, největší. Už tady nejsou žádní bojovníci, snad až na Fella a jeho lesníky. A ti se zodpovídají baronovi kapitánovi z hlídky. Bojím se, mladý muži, že starý způsoby jsou mrtvé a pohřbené, jako moji kamarádi na Colden Moor." Tovi si hlasitě odfrkl a zjistil, že nedokáže opřevzat pohled návštěvníkových upřených očí. "Takže se obejdem bez těch formalit. Posad' se a pověz mi, proč jsi přišel."

Loran si sundal plášť v barvě listové zeleně a položil ho přes opěradlo čalouněné židle. Pak se posadil a chvíli se díval do ohně a sbíral myšlenky. "My z klanu Pallidů," začal nakonec, "jsme u Colden Mooru utrpěli velké ztráty. Ale jsme hodně daleko v horách, a staré způsoby tam přežily lépe než tady. Naši mladí muži se pořád učí bojovat, a tak si podrželi svou pýchu. Jak říkáš, vy jste blízko Nížiny a vojska cizozemců jsou tady, takže tohle říkám, aniž bych kritizoval. Co se týče mé návštěvy, můj vrchní lovec si přeje, abych vám vyřídil, že jasnovidcům z klanu Pallidů se zdávají sny o krvi. Oni si myslí, že se blíží nová válka. Viděli na Vysočině krvavé vlky a slyšeli křik umírajících. Zahlédli rudý měsíc a slyšeli kvílet banší. Můj vrchní lovec si přeje znát, zda se i vašim jasnovidcům zdály podobné věci."

"My tu máme jen jediného muže s darem vnitřního zraku, Lorane. Bejval to válečník - a dobřej - teď se potuluje po horách v káře tažených psisky. Je to ožrala a na jeho sny se nedá spolíhat."

Otevřely se dveře a vstoupila Toviho žena s dřevěným podnosem, na němž stály dva korbele piva a talíř s chlebem a hovězí pečení. Postavila podnos na stůl, mrkla na manžela, unaveně se usmála a beze slova odešla. Otevřenými dveřmi sem pronikl hluk hrajících si dětí, ale ten utichl, když se za ní dveře zavřely.

"Opilec neopilec," řekl Loran, "měl sny?"

Tovi kývl, "Tvrdí, že přichází velkej vůdce, válečník z pokolení Železný ruky. Ale to je nesmysl, Lorane. Cizozemci mají pět tisíc chlapů, co hlídají v Nížině. Pět tisíc! Kdyby se objevil i ten nejslabší náznak rebelie, všechny tyhle chlapy by sehnali za pár tejdnu. Oni vyhrávají všechny války. Jejich vojska zahálají." "A právě to dělá mému vrchnímu lovčímu starosti," řekl Loran. "Rasa válečníků, která nemá kde bojovat? Co můžou dělat? Buď se obrátí proti sobě jako vztekli psi, nebo si najdou nějakého nepřítele. To, co říká váš opilec o tom velkém vůdci, je totéž, co říkají naši vidoucí, a taky jasnovidec Farlainů. Nikdo ale nezná jméno nového vůdce, ani jeho klan. Obklopuje ho mlha. - Ale my ho musíme najít,

mistře Tovi. Vše ukazuje na to, že sem cizozemci na jaře vtrhnou s velkým vojskem. Nemáme na přípravu ani sedm měsíců."

"Na přípravu?" vybuchl Tovi. - "K čemu, k modlitbám? Fell a jeho lesníci čítají tak šedesát mužů. Já bych mohl sehnat tak dvě stě dalších, a někteří z nich by byli buď šedobradí starci, nebo sotva odrostlý děcka. Připravit? Jestli přijdou, zemřem. Tak je to prostý. Lodové nikdy nepatřily k největším klanům. Pallidové a Farlainové byli proti nám vždycky v přesile. Pořád jsou. A máte vysoko položené průsmyky, co se dají bránit, a skrytý údolí, kde můžete schovat dobytek a kozy. A co máme my? Já bejval válečník, chlapče. Bejval jsem kapitán. Vím, jak ve válce využívat terén. I kdybych měl deset tisíc mužů, nedokázal bych ochránit vlastní vesnici. Ty chceš mluvit o přípravách? Ne, mluvíme radši o tom, že budem prosit barona Ranulfa, že pošlem snažnou žádost k cizímu králi, mluvíme o tom, že padnem na kolena a budem žebrot o život. Na to první přistoupím, pod to druhý se podepíšu, to třetí ale nikdy neudělám! Ale tohle jsou naše jediný možnosti."

Loran zavrtěl hlavou. "Nevěřím, že je to pravda. Jestli najdeme toho vůdce, který by nás sjednotil, mohli bychom vypracovat strategii. - Lodové by mohli opustit domovy a stáhnout se hlouběji na Vysočinu. Máme před sebou podzim a mohli bychom přesunout jídlo a zásoby dál do hor. Jestli budete souhlasit, můžu zařídit, aby vám na území Pallidů postavili dočasné domovy."

Tovi zavrtěl hlavou. "Musí existovat jiný způsob, Lorane. Musí! Nemůžu s nima bojovat, nemáme nejmenší naději na úspěch. A co by mohli získat tím, že vpadnou na Vysočinu? Tady nejní žádný zlato, nejní tu co loupit. Vyhlásil bys válku kvůli pár stádům dobytka?"

"Ne, to bych neudělal," souhlasil Loran. "Ale vojska jsou jako meče. Musí se ostřit a používat. Jak už jsem říkal, cizozemci si budou muset nějakého nepřítele najít."

Tovi si povzdechl a vstal ze židle, zastavil se před ohněm a zahleděl se do plamenů. "Já nejsem vrchní lovčí, člověče. Já jsem pekař. Nemám žádnou moc, žádný zdroj. Nemám dokonce ani vůli."

"Zatraceně, chlapče!" vybuchl Loran a také vstal. "Copak jsi ztratil tolik? Na cestě jsem potkal děvku, co má v sobě víc ohně než ty." Tovi zbělel v obličejí a vrhl se dopředu, popadl Lorana za světle zelenou tuniku a zvedl mladšího muže ze země.

"Jak se opovažuješ?" syčel Tovi. "Já stál u Colden Mooru a z mého meče kapala cizozemská krev. Díval jsem se, jak zabíjejí my bratry, jak nepřítel polyká mou zem. Kdes byl ty, když já bojoval? Povím ti to - tys ještě cucal mlíko od své mámy! Já už toho ztratil hodně, chlapče, ale neopovažuj se mě urážet."

"Omlouvám se, vrchní lovčí," řekl Loran tiše a před Toviho rozzlobeným pohledem neuhnul. V mírných způsobech, s nimiž Loran mluvil, nebyl ani náznak měkkosti, a Tovi přimhouřil oči.

"Tos udělal schválně, Pallide. Myslel sis, že mi do žil vleješ oheň, když mě naštvěš." Tovi mladšího muže pustil a potom kývl. "A mělš pravdu." Neobratně se pokusil Loranovi uhladit pomačkanou tuniku. "Zatraceně, máš pravdu. Žiju pod jhem tak dlouho, že jsem už začal myslet jako vůl." Náhle se zasmál, ale byl to drsný smích. "Nevím, jak moc nadaní ti vaši jasnovidci jsou, Lorane, ale nic neztratíme, když aspoň pošlem zásoby na Vysočinu. A dneska večer svolám starší, abychom probrali zbytek tvé nabídky. Můžeš tu klidně zůstat přes noc a sejít se s nima." "Ne," řekl mu mladší muž. "Chci vidět toho opilce, cos o něm mluvil."

"Je to dlouhá cesta a brzy se setmí."

"Tak to bych měl co nejrychleji dojít a vydat se na cestu," Loran utrl kousek chleba a ukousl kůrku. Tovi se zatím vrátil na židli.

"Mluvils o nějaký děvce. V Cilfallenu máme jenom jednu, a ta zřídka vychází z domu."

"Mladá žena se stříbrnými vlasy. Nabídla se mi, aniž by se zeptala na cenu."

Tovi se náhle uchechtl. "Tak to by ses měl považovat za šťastlivce, žeš ji tak nenazval do očí."

"Jak víš, že jsem to neudělal?"

"Poslední chlap, co ji tak nazval, skončil s čelistí zlomenou na třech místech. Bylo potřeba dvou chlapů, aby od něj Sigarni odtrhli. Právě mu chtěla vyříznout jazyk." Úsměv pohasl. "Ona je poslední z pravý Gandarinovy krve. Ať už by měla syna s kýmkoliv, byl by to nepopíratelný dědic koruny. A to se nikdy nestane."

"Je neplodná?"

"Jo, jo. Měla se vdát za Fella, velitele lesníků. - Starej Gwalch, náš jasnovidec, ji prohlásil za neplodnou. Není to žádná běhna, Lorane. Pravda je, že si užívá se spoustou chlapů, ale vybírá si jen chlapy, co se jí líběj, a nikdo za to neplatí. Je to ženská samá ocel a oheň, to teda jo, a tady je moc oblíbená."

"Říkáš, že bych se měl cítit poctěn?"

"A ty ses tak necítil?" opáčil pekař se zábleskem v očích.

"Je krásná. A díval jsem se, jak skáče do tůně Železné ruky, a vzalo mi to dech. Vždy jsem odmítal ty, co jsem považoval za prodejné. Teď svého odmítnutí začínám litovat."

"Další příležitost už nejspíš nikdy nedostaneš, chlapče."

"Uvidíme."

* * *

Mladý muž s vlasy barvy písku seděl s hlavou v dlaních a oči měl zakalené pitím. Před ním stál zpola vyprázdněný korběl, Ballistar se vyšplhal na lavici a pak své malé tělo usadil na okraj stolu. "Když se opiješ, nic to nevyřeší, Bernte," řekl.

"Nechce mě vidět," řekl Bernt. "Říká, že mě už nikdy nechce vidět." Zadíval se na trpaslíka. "Nechtěl jsem to udělat, Balil. Bylo to vzrušující. Nikdy bych Dámě neublížil, ani za nic. Jen jsem nepřemejšlel. Díval jsem se na Sigarni. Vypadala v tom ranním sluníčku krásná. Tak krásná." Mladý muž vyprázdnil korběl a říhl. Ballistar se na něj díval - hranatá tvář, hluboko posazené modré oči, silný krk a široká ramena - a poznal závist. Všechna ta výška vyplýtvaná na

hlupáka jako Bernt. Ballistar se při tom pomyšlení cítil provinile, protože měl mladíka rád. - Pravda, Bernt nebyl bystrý, ale byl milý a soucitný, na rozdíl od ostatních, inteligentnějších mužů. Vlastně to byla velice citlivá duše.

"Myslím," pravil trpaslík, "že by sis měl na chvíli lehnout. Dáma už je skoro zdravá a loví taky dobře. Ještě chvíli počkej, pak běž ven a zase Sigarni navštív. Myslím, že ti odpustí. Tys byl pro ni vždycky moc dobřej."

"Byl. To je to slovo, že jo? Byl. Už nikdy s ní nemůžu promluvit, víš. Nerozuměl jsem moc tomu, co povídala. Všechno to šlo mimo mě. Bylo mi to fuk, Balli, Byl jsem prostě tak šťastnej, že můžu být s ní. Že... se s ní můžu milovat. Myslím, že ona potřebovala jediné my tělo." Nervózně se zasmál a rozhlédl se kolem sebe, jestli se někdo nedívá, ale druzí dva pijáci v taverně seděli u ohně a tiše se bavili. "To mi taky řekla," pokračoval, " .Bernte,' řekla, 'tohle je to jediný, co umíš.' Říkala, že jsem z ní šňal napětí. Ale zmejlila se, Balli. To není to jediný, co umím. Já tam byl pro ni. Ona to ale neviděla. Nevím, co budu dělat!"

"Jsou i jiné ženy," poznamenal tiše Ballistar. "Ty jseš správněj mládenec, silnej, čestnej. Máš toho hodně co nabídnout." "Já nikoho jinýho nechci, Balli. Nechci. Každou chvíli, co jsem vzhůru, myslím jenom na ni. A když spím, tak se mi o ní zdá. Nikdy jsem se o nic neprosil, to víš. Nikdy jsem... nic nežádal. Nikdy mě ani nenechala spát v posteli, víš... potom. Vždycky jsem musel jít domů. Bylo fuk, jaký je zrovna počasí. Jednou jsem šel domů dokonce ve vánici. Ztratil jsem se, skoro jsem umřel. Skoro jsem umřel..." Jeho hlas se postupně vytrácel, nakonec si Bernt skousl ret. "Ji na tom nezáleželo, ne doopravdy. Vždycky jsem si myslel, že jí tak nějak přirostu k srdci. Že si uvědomí, že jsem... důležitěj. Ale já nejsem, že ne? Jsem jenom pasák krav."

Trpaslík si znepokojeně poposedl: - "Jak jsem ti říkal, Bernte, měl bys jí dát trochu času. Vím, že tě má ráda."

"Mluvil o mně?" zeptal se mladík s nastraženými ušima a hladem v očích, jak dychtil uslyšet povzbudivá slova.

Ballistar odvrátil zrak. "Povídám, že tohle je všechno. Pořád je rozzlobená, ale pod tím... jen tomu dej čas."

"Ona nic neříkala, že ne, Balli? Možná až na to, že jsem šašek."

"Pořád se zlobí. Jdi domů. Vem si něco k jídlu."

Mladý muž se náhle usmál, "Uděláš pro mě něco, Balli? Uděláš to?"

"Ovšem," odpověděl trpaslík.

"Zajdeš za ní a požádáš ji, aby za mnou přišla dnes hodinu po setmění do starýho dubovýho háje?"

"Ona nepřijde - to víš! A svíčky s hodinama nekupuje, protože jí k ničemu nejsou."

"No, tak po setmění. Ale poprosíš ji? Vyřídí jí, že je to pro mě moc důležitý. I kdyby se se mnou přišla jenom rozloučit. Povážíš jí to? Povážíš? Řekni jí, že jsem nikdy o nic nežádal, jenom tentokrát."

"Zajdu za ní, Bernte. Ale jenom si tím způsobíš větší bolest."

"Děkuju, Balli. Teď se budu řídit tvou radou. Půjdu domů a najím se." Mladý muž se zvedl, zapotácel se, přihloupel se usmál a vyřít se z taverny. Ballistar slezl ze stolu a následoval ho ven.

Pro jeho maličké nohy to bylo k Sigarniinu srubu pěkně daleko, trvalo mu to přes dvě hodiny. A je to taková zbytečnost, říkal si Ballistar v duchu.

Odpoledne bylo teplo, ale jak se tak trpaslík šoural po cestě, od Vysoké Druin vál lehký větřík. Šel asi hodinu, pak se na chvíli posadil na úbočí, aby dal odpočinout unaveným nohám. V dálce zahlédl muže, jenž mířil k vyšším kopcům. Ten muž měl na sobě listově zelený plášť a nesl dlouhou hůl, Ballistar přimhouřil oči, ale chodce nepoznal. Muž mířil ke Gwalchovu srubu. Ballistar se uchechtl. Až bude odcházet, tak rovně nepůjde!

Ballistar znovu vstal a vydal se dolů po stráni, po jelení stezce k Sigarniinu srubu. Našel ji sedět v předních dveřích, právě pro svého dravce připežávala nové lovecké řemínky. Dámu nebylo vidět, ale Abby seděla na svém kruhu. Když spatřila Ballistara, zamávala křídly a přešlápla. Trpaslík se ptáku hluboko poklonil, "I já tě rád vidím, Abby."

"Právě včas," prohodila Sigarni. "Můžeš uvařit bylinkovej čaj. Já ho nikdy nedokážu udělat tak dobřej, jako ho děláš ty."

"S potěšením, princezno."

Ballistar vylezl do schůdků a vstoupil do srubu. Nad ohněm unikala pára ze železné konvice. Ballistar si vzal kus plátna, aby si chránil ruce, a konvici zvedl. V zadním pokoji našel pytlíky se sušenými bylinkami, které se Sigarni nasbírali na jaře. Od oka je namchal, přidal horkou vodu a odřízl velký kus zkrystalizovaného medu, který hodil do vody. Zamíchal čaj dlouhou dřevěnou lžící a tiše seděl, dokud čaj nebyl hotový. Jak zvládnout Sigarni? Jak přesvědčit stříbrovlasou lovkyni, aby se s tím chlapcem sešla?

Po několika minutách nalil čaj do dvou velkých hliněných hrnků a odnesl je ven na odpolední sluníčko. Sigarni si vzala svůj a usrkla. "Jak to děláš, že chutná takhle?" chtěla vědět.

"To je dar," ujistil ji. "A teď, zeptáš se mě konečně, proč jsem šel celou tu dálku?"

"Předpokládám, že jen proto, že ti chyběla moje společnost."

"Za normálních okolností by to byla pravda, princezno. Ale dneska ne. Musím tě požádat o laskavost."

"Tak žádej - já to zvážím," vyzvala ho Sigarni.

"Doufal jsem v něco víc," přiznal trpaslík.

"Prostě to řekni," zopakovala poněkud chladně.

"Viděl jsem dneska Bernta..."

"Odpověď je ne," prohlásila jasně.

"Vždyť ještě ani neznáš otázku."

"Myslím, že ji velice lehce uhádnou. Chce, abych ho vzala zpátky."

"Ne! No... ano. Ale to není ta laskavost. Prosí, jestli by ses s ním nesešla po setmění v tom starým dubovým hájku. I kdyby jenom proto, aby ses s ním rozloučila. Říkal, že je to pro něj životně důležitý."

"Už jsem se s ním rozloučila." Znovu se dala do práce na řemíncích a už neřekla ani slovíčko.

Ballistar si povzdychl, "Taky říkal, že tě nikdy o nic nežádal - jenom tentokrát."

Sigarni vzhledla a on se připravil na výbuch hněvu. Ale ona mluvila chladně, bez emocí. "Vůbec nic mu nedlužím. Ani tobě nic nedlužím. Nikomu vůbec nic nedlužím. Rozumíš? Neprosila jsem se ho, aby mě miloval ani aby za mnou chodil jako pejsek. Byl docela schopný milenec, nic víc. - A teď je to minulost. V přítomnosti už nemá místo. Je to jasný?"

"O, je to jasný, princezno. Tvrdý, nelaskavý a necitelný. Ale velice jasný. A samozřejmě, byla by to taková ztráta času, kdybys šla k dubovému hájku. Koneckonců, je to odsud víc než míli." Sigarni se předklonila a podívala se mu do tváře. "Teď se zlobíme oba, mrňousi. A kvůli čemu? Bernt je nekňuba. Já kolem sebe žádný hlupáky nepotřebuju. Ale protože je to laskavost pro tebe, tak ji splním. Půjdu za Berntem a rozloučím se s ním. Spokojenej?"

Ballistar se zazubil a kývl, "A já ti za odměnu uvařím večeři. Co tu máš?"

"Abby ráno zabila kachnu."

"Tak ji udělám s brusinkovou omáčkou," řekl.

* * *

Najedli se skvěle, kachnička byla mladá a tlustá. Ballistar ji připravil zcela dokonale. Kůžička byla tmavá a křupavá, masíčko šťavnaté a brusinková omáčka chuti dokonale doplňovala. Sigarni odstrčila talíř a olízla si prsty. "Kdybych měla jen unci zdravého rozumu, vzala bych si tebe," řekla trpaslíkovi. "Nikdy jsem nepoznala muže, který by dokázal dodat jídlu takovou chuť."

Ballistar seděl v kůži potaženém křesle a nohy mu visely kus nad zemí. Moudře kývl, "No," řekl nakonec, "mohla bys mě požádat. Ale já bych řekl jenom ne."

Sigarni se usmála. "Nejsem snad pro tebe dost dobrá, trpaslíku?"

"Spíš příliš dobrá. I když to ten důvod není. Così na tobě je, Sigarni. Jsi jako Alwenova koruna - každý ji může vidět, ale nikdo se jí nemůže dotknout."

"Nesmysl. Muži se mě můžou dotýkat. Mám ráda, když se mě dotýkají."

"Ne, to nemáš," namítl Ballistar. "Nemyslím, že bys někdy dovolila, aby se nějaký muž dotkl tvého srdce. Žádný muž nikdy neotevřel okno do tvé duše."

Tehdy se mu vysmála. "Srdce je pumpa, která rozhání po těle krev, a co se duše týče... co to přesně je?" Zvedla ruku. "Ne, nesnaž se mi to vysvětlit. Nech to plavat. - Jídlo bylo moc dobré, abychom si ho pokazili hádkou. A ty bys měl radši jít, nebo se budeš vracet za tmy."

Trpaslík se vyškřábal z křesla a posbíral talíře. "Nech to," řekla mu Sigarni. "Už zmiz, Ballistare. Potřebuju být sama."

"Nebud' na Bernta moc tvrdá," poprosil Ballistar ode dveří.

"Budu s ním zacházet jako s nemocným štěnětem," slibovala dívka.

Jakmile trpaslík odešel, Sigarni umyla nádobí a zapálila oheň. Na setkání s pasákem dobytka se nijak netěšila, protože byla pevně odhodlaná jejich vztah nikdy neobnovit. - Nebylo to proto, že by byl Bernt špatný milenec, ani proto, že byl hloupý. Zpočátku, vloni na podzim, se jí jeho tichá společnost líbila. Ale během jara se z něj stal kámen, který jí visel na krku. Bernt za ní chodil všude, vyznával jí lásku, sedával u ní a pozoroval ji, žebral o její lásku jako pes žebrá o zbytky od večeře. Sigarni se oťrásla. Proč se nemohl radovat z toho, co měl? Proč potřeboval víc, než mu byla připravena dát? Pitomec!

Nalila si z láhve, kterou jí kdysi dal Gwalch, do poháru medovinu, došla ke dveřím a posadila se vedle Dámy. Fenka vzhledla, ale nepohnula se. Sigarni nepřítomně škrábala fenku v husté srsti za ušima. Dáma ležela nehybně a chvíli si užívala pozornosti, pak zvedla hlavu a napjatě se zadívala k lesu. "Co se děje, holka?" zašeptala Sigarni.

Když se z lesa vynořil kůň s jezdcem, Sigarni tiše zaklela. Byl to Asmidír. Teď měl na sobě černé šaty a jel na vysokém černém valachovi. Burnus z černého hedvábí mu přidržoval široký tmavý kožený pás s opálem zasazeným uprostřed. Kůň došel na dvorek. Abby roztáhla křídla a na svém kruhu zakřičela. Dáma jenom vstala a ostražitě vyčkávala.

"Přišel ses kouknout na svou běhnu?" zeptala se Sigarni, když černoch dojel k ní. Asmidír se vlídně usmál a sesedl. Přehodil otěže valachovi přes hlavu a po třech schůdcích vyšel na zápraží. "Jsi příliš pichlavá, Sigarni. Potřebuji s tebou mluvit. - Mohli bychom zajít dovnitř? To vaše severské počasí ničí moje rovníkové kosti."

"Nejsem si jistá, jestli tu jsi vítaný," řekla a zastoupila mu cestu.

"Aha, ale já určitě jsem, protože přátelé jsou v životě vzácní, a není vhodné je zbytečně zahazovat. Ve tvých očích také čtu, že mě ráda vidíš. A cítím v tobě napětí, které uvolní jedině sex. Zmýlil jsem se snad v některém ze svých postřehů?"

"Zatím ne," přiznala dívka a zavedla Asnidíra do pokoje. Ten se uvnitř zastavil a zavětlil.

"Měla jsi tu pěknou hostinu," poznamenal s rozechvělým chřípím. "Z té vůně se mi přímo sbíhají sliny. Kachna, že ano?"

"Ano. Ballistar ji pro mě udělal. Když dojde na jídlo, je to opravdový kouzelník. Měl bys ho zaměstnat."

"Promyslím to," přislíbil, sundal si plášť a položil ho přes opěradlo křesla. Posadil se k ohni a chvíli jen mlčky hleděl do plamenů. Sigarni se mu uhnízдила na klíně a předklonila se, aby ho mohla políbit na tvář.

"Jsem ráda, žeš přišel," podotkla. - Asmidír zvedl ruku a prsty jí prohrábl stříbrné vlasy. Pak si ji přitáhl blíž. Jednu ruku jí strčil pod kolena a odnesl ji do zadní ložnice.

Přes hodinu se milovali, ale přesto, jak byl zběhlý, Sigarni v Asmidírovi vycítila jiné napětí. Po druhém vyvrcholení ho zastavila a jemně ho převrátila na záda. "Co se děje, příteli?" zeptala se ho opřená o loket a hladila mu hladkou tmavou kůži na hrudi. Asmidír zavřel oči.

"Všechno," prohlásil. Natáhl k ní ruku, ale ona přece jen odolala.

"Povídej," nařídila mu.

"Myslel bych si," řekl s nuceným úsměvem, "že budeš aspoň natolik laskavá, že mi dovolíš, abych také dosáhl vyvrcholení, než začneš rozhovor." Sigarni se zachichotala a kousla ho do ucha. "Tak si pospěš!" vybědla ho, "protože já musím vyřídit ještě několik věcí."

"Tvá přání je třeba uposlechnout, paní!" prohlásil, převálil se přes ni a přitiskl jí ramena k posteli.

Sigarni se cítila uvolněná a nádherně odpočatá, když tak seděla u ohně a usrkávala medovinu. Asmidír seděl v křesle, uvolněný a nahý kromě pláště, který si ovinul kolem ramen kvůli průvanu, jak do místnosti ode dveří táhlo mezi zkřivenými deskami.

"Tak povídej," vyzvala ho Sigarni.

"Přichází válka," řekl jí.

"Kam?"

"Sem, Sigarni. - Před pár dny jsem byl v citadele. Viděl jsem přicházet žoldnéře a vím, že baron studuje mapy celého kraje kolem Vysoké Druin. Já si myslím, že hodlá vyvést vojsko do hor."

"To není možný," namítla. "Tady není nikdo, kdo by s ním bojoval."

"To je vlastně nepodstatné. On nenávidí své postavení tady a ve válce na Vysočině nejspíš vidí nejlepší možnost, jak by se po vítězství mohl dostat na jih. Nezáleží na tom, že bude čelit bandě špatně vyzbrojených vesničanů. Kdo se to dozví? Má své vlastní letopisce. Jeho vojsko dokáže vyplnit a vyloupit osady po celé Vysočině, a on jistě sebere tak velké vojsko, že bude nejsilnější v kraji. Možná se dokonce dívá dopředu a plánuje občanskou válku. Nezáleží na tom, jaké má skutečné záměry."

"A jak se to týká tebe, Asmidíre? Ty nejsi odsud a jsi dokonce přítel cizozemského krále."

"Sloužil jsem mu, ale přátelé nejsme. Král je tvrdý a nelitostný muž, hodně se podobá baronovi. Ne, pro mě je tohle... osobní." Slabě se usmál, "Přišel jsem sem kvůli věštbě. Ještě nebyla naplněna. Teď jsem ztracen."

"Jaký věště?" Pokrčil rameny. "Na tom přece nezáleží, že ne? Vypadá to, že zmýlit se můžou dokonce i šamani. Jenže postupně jsem začal tuhle drsnou, studenou zemi milovat s náruživostí, která mě samotného překvapuje. Je stejně silná jako moje nenávisť k baronovi a všemu, co představuje." Povzdechl si a otočil se k ohni. - "Proč to vypadá, že vždycky zvítězí špatnost? Je to jenom proto, že zlí lidé jsou oproštěni ode všech omezení základní morálky, a tak jsou silnější než my?"

"Je to nejspíš jen otázka načasování," podotkla a Asmidír se k ní prudce otočil.

"Načasování?"

"Měli jsme tu dva bájný krále, Gandarina a Železnou ruku. Oba to byli dobří chlapi, ale byli taky silní a neohrožení. Svý nepřátele rozprášili a vládli moudře a spravedlivě. Teď ale přišel čas cizozemského krále, a to vůbec není dobrý čas pro lidi z Vysočiny. Náš čas ale zase přijde. Objeví se vůdce."

"Teď je čas," prohlásil Asmidír. - "Kde je ten muž? To je ta věštba, která mě sem přivedla. Povstane velký vůdce a bude nosit Alwenovu korunu. Ale já tu hodně cestoval a o takovém muži jsem neslyšel ani slovo, Sigarni."

"A co uděláš, až ho najdeš?"

Asmidír se uchechtl, "Já ovládám strategii. Studuji válku. Naučím ho, jak bojovat s cizozemci."

"Muže z Vysočiny není nutný učit, jak bojovat."

Muž zavrtěl hlavou. "V tom se mylíš, Sigarni. - Celé vaše dějiny jsou postavené na lidské odvaze: Seberete oddíl a vrhnete se na nepřátelský oddíl, muž proti muži, claymore naráží do claymoru. Ale válka je víc než jen bitva. Týká se zabezpečení, zásob, spojení, disciplíny a průzkumu. Vojsko musíš nakrmit. - Velitelé potřebují dostávat zprávy od zvěděů a špehů a předávat je generálům. A kromě toho jsou tu další problémy - morálka, motivy, víra. Cizozemci, jak je nazýváte, téměř vůbec rozumějí." "Už tak jsi moc napjatej," řekla, předklonila se a jemně ho pohladila po stehně. "Vrátíme se do postele a já ti oplatím potěšení, který jsi mi dal."

"A co ty jiné záležitosti, které musíš vyřídit?" zeptal se Asmidír.

Jen na chvíli si vzpomněla na Bernta, ale pak ho vypudila z hlavy. "Není to nic důležitého," ujistila ho.

V poledne následujícího dne našel Ballistar Bernta viset z větve rozložitého dubu. Mladý pasák dobytka měl na sobě nejlepší tuniku a kamaše, i když ty teď byly potřísněné, protože mu ve smrti povolily svěrače. Chlapec měl doširoka otevřené a vyvalené oči a jazyk mu trčel z úst. Když Ballistar dorazil k dubovému hájku, seděla Berntovi na rameni vrána a klovala mu do pravého oka.

Pod mrtvolou ležela sokolnická rukavice, s láskou vyrobená a ozdobená malíčkými bílými korálky. Z mrtvolý na ni stekla moč a poničila kůži.

3

Pro tažná zvířata bylo příliš těžké vytáhnout široký vůz po úzké jelení stezce ke Gwalchovu srubu, takže musel Tovi použít delší cestu dolů do údolí a nahoru po kamenitých silnicích, které kdysi používali havíři z Nížiny, když na odlesněných svazích ještě bylo možné najít dost uhlí. Pekař se vydal na cestu hned za svítání. Tyhle cesty, kdy čtyřikrát do roka jel do města stojícího kolem citadely, měl vždycky rád. Gwalch byl veselý, i když občas protivný společník, ale peníze, které získával z jejich partnerství, pomáhaly Tovimu vést příjemný a pohodlný život. Gwalch vyráběl medovinu té nejlepší kvality a většina se jí posílala lodí na jih za značně nafouknuté ceny.

Jedna kráva na kamenité cestě uklouzla. "Hej ty, Stračeno! Tak se trochu soustřed, holka!" křikl Tovi. Vůz poskočil dopředu a prázdné sudy, které na něm byly naložené, o sebe narazily. Tovi se zhluboka nadechl horského vzduchu, jak přes Vysokou Druin vál studený vítr. Na vrcholku stoupání Tovi krávy zastavil, aby je nechal chvíli vydechnout před posledním výstupem k lesu. Tovi použil brzdu a potom se otočil a zadíval se do kraje. Před mnoha a mnoha lety pochodoval s muži klanu Lodů právě po této cestě. Jak si vzpomínal, tak zpívali. Dole, tam kde se slévaly dva potoky, se setkali s bojovníky z klanu Pallidů. Sedm tisíc mužů - dokonce ještě předtím, než se k nim připojili muži z klanu Farlainů.

Všichni teď byli mrtví. No... aspoň většina z nich. Gwalch v té bitvě byl taky. Bylo mu padesát a rovný byl jako dlouhá hůl. Král seděl na jednom z těch skvělých koní z jihu a baret měl ozdobený dlouhým orlím pérem. Každým

coulem vypadal jako válečník. Ale neměl pro válku srdce. Tovi se předklonil a odplivl si. Vzpomněl si na chvíli, kdy král prchl z pole a nechal je tam stát a umírat.

"Ctnosti se vždycky nedědí," prohodil měkce. "Hrdinové plodí zbabělce a zbabělci plodí hrdiny."

Vzduch byl svěží a vítr začínal být kousavý, takže si Tovi přetáhl plášť přes prsa. Napadlo ho, že tenkrát vítr necítil. O týden později jsem ho ale cítil, když jsem prchal před lovci a plazil se vysokým kapradím, hladověl a mrzl. Boží kosti, jak to tehdy cítil!

Vysoko nad ním se na teplých proudech vznášeli dva orli, v bezpečí před myšlenkami a šípy lidí. Tovi uvolnil brzdu a opratěmi plácl krávy po zadku. "Hoja, do práce!" zavolal, "Teď to bude chvíli lehčí dolů."

Asi za hodinu dorazil ke Gwalchovu srubu. Stařík seděl venku na sluníčku s pohárkem medoviny v dlaních. Byli tu tři jezdcí, dva zachmuření vojáci seděli strnule v sedlech, a úředník, jenž stál před starcem, se hádal a mával rukama.

Toviho napadlo, že vojáci vypadají poněkud znuřené a asi jim také je zima. Malého úředníka však poznal. Byl to Andolf Sčteník, který prováděl sčítání lidu, malý tlustý mužik s rezavými vlasy a obličejem stejně bílým jako Toviho mouka na buchty.

"To je nepříjemné!" slyšel Tovi muže křičet. "A ty můžeš mít vážné potíže. Nevím, proč se snažím s vámi horaly zacházet slušně. Neustále jste na obtíž."

Tovi zastavil vůz a slezl dolů. - "Můžu nějak posloužit, Sčteníku?" optal se. Andolf poodstoupil od křenicího se Gwalcha. "Mám za to, že toho chlapa znáš." "To opravdu znám. Je to starý přítel, Včem je problém?"

Andolf si teatrálně povzddechl, "Jak víš, nový zákon vyžaduje, aby všichni měli příjmení, která budou označovat jejich totožnost. Dirk, syn Dirka, už nestačí. Bohové, člověče, takových jsou stovky. Určitě pak není těžké najít jméno, které se bude hodit. Ale ne pro tohoto starého hlupáka! Ech, to ne! Snažím se být rozumný, Pekaři. Ale to on ne. Podívej se na tohle!" Mužik přistoupil blíž a strčil Tovimu pod nos kus papíru. Pekař si ho vzal a přečetl si, co tam stálo. Pak se zasmál nahlas.

"No, je to jméno," prohodil,

"Tohle nemůžu předat písařům v matrice. Copak to nechápete? Obvinili by staříka, že si dělá legraci ze zákona. A mě by za to povolali k zodpovědnosti. Přišel jsem sem v dobré víře. Žerty mám rád jako každý, a když jsem to jméno uviděl poprvé, taky mě to rozesmálo. Ale nemůžu to připustit. To chápeš, že ano?"

Tovi kývl. Mužik nebyl zlý, tedy na cizozemce, a Tovi ho měl docela rád. Byl to nevďěčný úkol, sčítat horaly, zvláště proto, že účelem bylo najít nové daňové poplatníky. "Promluvím s ním," řekl, vrátil Andolfovi papír a přešel k místu, kde seděl Gwalch. Stařec se upřeně díval na jednoho z vojáků, a ten byl stále znepokojenější.

"No tak, Gwalchu," pronesl Tovi uklidňujícím hlasem, "je čas s tou psinou skončit. Jaký jméno si vybereš?"

"Co je špatného na Zaječím bobku?" opáčil Gwalch.

"Povím ti, co je na tom špatný - budeš ho mít vytesaný na náhrobním kameni. Pak by tě nemělo překvapit, až budoucí pokolení dostatečně neocení, jaké skvělejší chlap jsi byl. Tak přestaň s tou hloupostí."

Gwalch si hlasitě odfrkl a pak vyprázdnil pohárek. "Tak vyber ty!" řekl Tovimu a stále se díval na toho vojáka.

Pekař se obrátil k úředníkovi. "Když byl mladý, byl znám jako Nebojsa. Bude to stačit?" Andolf kývl. Z koženého tlumoku vytáhl brk a malý kalamář. Položil papír na sedlo, napsal změnu a zavolal na Gwalcha, aby to podepsal. Stařík tiše zaklel, ale přece jen došel ke koni a podepsal se svým novým jménem.

Andolf pak papírem zamával ve vzduchu, aby zápis oschl. "Děkuji ti, Tovi Pekaři, a mír s tebou... Gwalchmai Nebojsa. Doufám, že se už nesetkáme."

"Ty a já ne," ujistil ho Gwalch s úsměvem. "A malá rada, Andolfe Sčteníku: Nevěř tmavookým ženám. Zvlášť ne těm, co tančej."

Andolf nervózně zamrkal a těžkopádně se vyškřábal do sedla. Tři jezdcí se dali na cestu, jenom voják, na něhož Gwalch tak civěl, se ještě obrátil v sedle. Gwalch mu zamával, "To je chlap, co mě zabije," řekl a jeho úsměv se vytratil. "On a pět dalších se sem vrátí. Myslíš, že bych mohl změnit budoucnost, kdybych ho dneska probodl?"

Tovi se oťrásl, "Mužem nakládat?" zeptal se.

"Jo. Je to dobrá várka, ale nové sudy už potřebovat nebudu. Tohle je naše poslední cesta, Tovi. Tak toho využij."

"Jaké smysl má vnitřní zrak, když přináší jenom chmury a zkázu?" vybuchl Tovi. "A další věc je, že nevěřím, že život je zakreslený tak prostě. Lidi si svou budoucnost tvořej sami a nic není vytesaný v kameni. Rozumíš?"

"Proti tomu já nic nenamítám, Tovi. Vůbec ne. Párkrát se mi zdálo vo věcech, co mám přijít, a pak se to nestalo.

Nebejvá to často, víš, ale vobčas jo. Jako s tím mladým pasákem krav, co miloval Sigarni. Až do včerejška jsem vždycky viděl, jak opouští hory a najde si práci v Nížině. Ale včera v noci jsem viděl jinej konec. A to se taky stalo."

"O čem to mluvíš?"

"Bernt, ten širokoramenný mladej muž, co dělá pro Grama Kováře..."

"Toho znám... co je s ním?"

"Voběsil se na stromě. Včera pozdě v noci. Zdálo se mi o tom, když jsem seděl v křesle." "Zuby pekelný! A stalo se to? Jseš si jistej?"

Stařec kývl. "Snažím se ti tady vysvětlit, že vobčas se budoucnost změnit dá. Ale ne často. Neměl by bejt mrtvěj, ale vobčas se to stane, nějaká maličkost, a život pro Bernta najednou skončil."

"Co se stalo?"

"Jedna žena porušila svůj slib," řekl Gwalch. "A teď se rychle napijem, než začnem nakládat. Aspoň nám to pomůže zahnat zimu."

"Ne!" prohlásil Tovi. "Chci bejt na trhu ještě dopoledne." Gwalch zaklel a došel k zásobě sudů. Oba muži společně naložili dvanáct sudů medoviny za prázdné sudy, které Tovi přivezl s sebou. "Proč bych tady nemoh nechat ty prázdný sudy?" zeptal se pekař. "Moh by sis to rozmyslet - nebo by se mohl změnit sen."

"Ten sen se nezmění, příteli. Na jaře už obchod s medovinou nepokvete. To víš sám, mluvil jsi s tím Pallidem."

"Cos mu řekl?" zeptal se Tovi, když se oba muži škrábali na kozlík.

"Nic, co by už nevěděl," odpověděl Gwalch. "Pallidští jasnovidci mají úplnou pravdu."

"A to bylo všechno?"

Gwalch zavrtěl hlavou. "Přichází vůdce. Ale já mu nepovím, kdo to je, ani kdy přijde. Nejní na to správná chvíle. Ale udělal na mě dojem. Byl ostřej jako pazourek, a taky tak tvrdý. Jednou by z něj moh bejt někdo, s kým je nutný počítat. Ale von nepřezíje. Ty ale ano, Tovi. Z tebe bude zase muž."

"Já už muž jsem, Gwalchmai Zaječí bobku. A na to nezapomínej."

* * *

V bledém měsíčním světle získala přátelská smuteční vrba novou totožnost a její dlouhé, křehké větve se couraly v oloveně zabarvené vodě jako prsty kostry. - Dokonce i zvuk vodopádu byl tlumený a zvláštní, jako šepot rozhněvaných démonů. V podrostu to šustilo, jak se noční stvoření pohybovala na kradmých tlapkách, a Sigarni seděla nehybně na břehu tůně a dívala se, jak se na vlnkách tříští odraz měsíce.

Cítila se střídavě otupělá a rozzlobená. Otupělá smrtí prostého pasáka a rozzlobená kvůli způsobu, jakým s ní zacházel trpaslík. - Sigarni strávila tři dny v horách na lovu lišek a bobrů a vrátila se unavená, promáčená a hladová. Našla Ballistara sedět u svých dveří. Okamžitě ji to zvedlo náladu. Malý mužik byl vždycky dobrým společníkem a jeho kuchařské umění se nedalo než obdivovat. Přivítala ho s úsměvem, hodila kožešiny na dřevěnou lavici a pak vrátila Abby na její sokolnický kruh. Vešla zpátky do domu a viděla, že Ballistar odstoupil ode dveří. Stál naprosto nehybně, upřeně se na ni díval, tvář měl vážnou a v očích naprosto nečitelný výraz. Sigarni si všimla, že drží sokolnickou rukavici ze světlé kůže, nádherně vyzdobenou bílými a modrými korálky.

"To je dárek pro mě?" zeptala se. Ballistar kývl a rukavici jí hodil. Byla skvěle vydělaná; obrácená kůže byla vyleštěná do vysokého lesku, stehy byly malé a pevné a korálky tvořily modré spirály nad bílým písmenem. "Je nádherná," řekla Sigarni vesele. "Pročpak ty chmuří? Myslel sis snad, že se mi nebude líbit?" Natáhla si ji a rukavice jí dokonale padla.

"Ještě nikdy jsem neviděl, jak vrána člověku vyklovává oko," prohodil trpaslík. "Je zvláštní, jak snadno jde bulva ven. Ale Berntovi to stejně nevadilo. I když měl na sobě své nejlepší šaty. Vůbec mu to nevadilo. Skoro si toho ani nevšiml."

"O čem to mluvíš?"

"Nic důležitého, Sigarni. Takže, jak se choval Bernt, když jsi za ním šla?" "Nešla jsem tam," vyštěkla Sigarni. "Měla jsem jiný věci na práci. Tak co se to s tebou děje? Jsi opilý?"

Trpaslík zavrtěl hlavou. "Ne, nejsem opilej - ale za chvíli budu. Teď budu nejspíš pít až dost. Občas to dělám, víš. Pohřby mě vždycky rozčilej," Ukázal na rukavici, kterou měla Sigarni na ruce. "Tohle udělal pro tebe. Asi tomu můžeš říkat dárek z lásky. Udělal to a vzal si svou nejlepší halenu. Chtěl, abys ho viděla v tom nejlepším. Ale ty ses ani neobtěžovala za ním zajít. Takže čekal až do svítání a pak se oběsil na vysokém stromě v dubovém hájku. - Takže, Sigarni, to je další trouba, kterého už nebudeš muset snášet."

Sigarni chvíli stála úplně nehybně. Potom si pomalu stáhla rukavici. "Byla na zemi pod ním," vykládal Ballistar, "takže budeš muset omluvit ty fleky."

Sigarni hodila rukavici na zem. "Ty mě viniš z toho, že spáchal sebevraždu?" zeptala se Ballistara.

"Tebe, princezno? Ne, to vůbec ne," sdělil jí hlasem přetékajícím jedem. "On tě chtěl jen jednou, naposledy, vidět. Poprosil mě, abych ti vyřídil, jak je to pro něho důležitý. A já to udělal. Ale teď už pro něho není důležitý nic."

"Už jsi řekl všechno, cos chtěl?" zeptala se Sigarni tichým hlasem, ale v očích měla hněv.

Trpaslík neodpověděl, prostě se obrátil a odešel pryč.

Sigarni pak chvíli seděla na zápraží a snažila se v těch událostech trochu vyznat. Ballistar ji očividně činil zodpovědnou za Berntovu smrt, ale proč? Ona se s ním přece jen chvíli válela. Měla se snad kvůli tomu starat i o jeho duši? Neprosila jsem se, aby se do mě zamiloval, říkala si v duchu. Ani jsem na něm nemusela pracovat.

Mohla jsi za ním zajít, jak jsi slíbila, říkal hlásek v jejím srdci.

Tehdy pocítila zármutek. Vstala, vyšla z domu a zamířila k útočišti jezírka pod vodopádem. Sem vždycky přicházela, když ji něco rozesmutnilo nebo rozzlobilo. Právě tady ji našli té příšerné noci, kdy zabili její rodiče: prostě tu jen seděla pod smuteční vrbou s prázdnými očima a světlé vlasy jí zbělely jako sníh. Sigarni si na nic z té noci nevzpomínala, jen na to, že jezírko bylo jediným bezpečným místem ve světě plném nejistoty.

Jenže dnes večer to žádné útočiště nebylo. Zemřel člověk, dobrý člověk, laskavý člověk. To, že byl hlupák, teď nic neznamenalo. Vzpomínala na jeho úsměv, na jeho jemný dotek a zoufalou snahu, aby ji učinil šťastnou.

"Nikdy jsi to nemohl být ty, Bernte," pronesla nahlas. "Tys nebyl muž pro mě. Toho já ještě musím potkat, ale až ho potkám, poznám, že je to on." Oči se jí zalily slzami, takže začala vidět rozmazaně. "Mrzí mě, že jsi mrtvý," řekla.

"Opravdu je mi to líto. A mrzí mě, že jsem za tebou nepřišla. Myslela jsem, že mě budeš prosit, abych se k tobě vrátila, a to jsem nechtěla."

Koutkem oka zachytila pohyb na hladině tůně. Nad vodou se tvořila mlha, vířila a houstla. Vytvarovala se do podoby člověka, rozmazaného a nezřetelného. Mlžné postavy se dotkl lehký vánek, takže se vydala směrem k ní, a Sigarni se rychle vyškřábala na nohy a couvla.

"Neutíkej," zašeptal jí v hlavě mužský hlas.

Ale ona utekla, obrátila se a vyrazila přes kameny a pryč, na starou jelení stezku.

Sigarni se nezastavila, dokud nedorazila zpátky ke svému srubu, a i pak zabaríkadovala dveře a zapálila obrovský oheň. Zadívala se na dřevěnou stěnu a prohlížela si zbraně, které na ní visely: široký meč s listovou čepelí, luk z rohoviny a toulec s černými šípy, dýky a dirky a přílba se zvonem a lícními chrániči ze začerněného železa a nánosníkem a čelním páskem z leštěné mosazi. Přistoupila k nim, vytáhla dlouhou dýku, posadila se a začala brousit

čepel.

Trvalo dobře hodinu, než se přestala třást.

* * *

Gwalchmai měl sucho v ústech a na jazyku pocit, jako by strávil noc žvýkáním jezevčích chlupů. Ranní sluníčko jej bodalo do očí a z toho, jak jeho psi vozík nadsakoval, se mu obracel žaludek. Hlasitě vypustil větry, což mu uvolnilo tlak v břiše. Vždycky se rád opíjel ráno, ale v posledních letech to spíš byla pěkná dřina. Velcí šedí vlkodavové, Samoi a Cabris, přestali táhnout a vozík se zastavil, Samoi se díval doleva, stál nehybně a tmavé oči měl pozorné. Cabris se posadil a zatvářil se znuděně. "Dneska žádní zajíci, kluci!" zarazil je Gwalch a plácl je opratěmi. Samoi se váhavě opřel do postroje. Cabris, jehož to překvapilo, se málem dostal pod malý vozík. Pes se rozzlobeně ohnal po Šamolovi. Oba psi začali vrčet a srst na hřbetě se jim zježila.

"Ticho!" zařval Gwalch. "Jámy pekelný, takhle mě hlava nebolela od chvíle, co mi ta sekera rozrazila lebku. Tak se uklidněte a chovejte se slušně." Oba psi se na něj podívali a pak vzali na vědomí lehký dotek opratí na zádech. Poslušně začali táhnout. Gwalch se natáhl dozadu, zvedl džbánek medoviny a lokl si.

Na dohled se objevil Sigarniin srub a on zahlédl černou fenku Dámu ležet v prachu přede dveřmi. Stejně tak Samoi a Cabris, a oba se prudce rozběhli. Gwalch se nemohl rozhodnout, jestli si chce raději zachránit kosti, nebo ochránit džbánek. Zachmuřeně se držel. Vozík přežil závod dolů z kopce, a když se znovu dostal na rovinu, Gwalch začal doufat, že to nejhorší už má za sebou. Ale pak se na psy vyřítila Dáma a v poslední chvíli uhnula a vyrazila na louku. Samoi a Cabris se ji pokusili dohonit, a vozík se překotil a Gwalch vyletěl do vzduchu. Džbánek si stále tiskl k osmahlé hrudi. Ve vzduchu se otočil a dopadl na záda. Medovina vystříkla ze džbánu a chrstla mu na zelenou vlněnou halenu. Gwalch se pomalu posadil a zhluboka si přihnul z toho, co zbylo ve džbánu. Psi klidně seděli vedle obráceného dvoukoláku a vážně ho pozorovali. Gwalch nechal džbánek na ochoze kolem domu, vstal a vydal se k místu, kde ležel jeho vozík. Narovnal ho, došel ke psům a rozpletl opratě. Samoi mu olízl ruku, ale Cabris okamžitě vyrazil k lesu pátraje po Dámě. Samoi odkulhal za ním.

Gwalch se vrátil pro džbánek a zašel do domu. Našel Sigarni sedět u stolu s dýkou před sebou. Měla špinavé vlasy, strhanou tvář a unavené oči. - Gwalch donesl dva hliněné pohárky a do obou nalil medovinu. Jeden pohárek pak přistrčil k mladé ženě. "Vypij to, holka," řekl a posadil se naproti ní. "Neublíží ti to."

"Přečti mi myšlenky," nařídila mu.

"Ne. Vzpomeneš si, až budeš připravená."

"Zatraceně, Gwalchu! Každému kromě mě budoucnost ochotně přečteš. Co se stalo ty noci, co mi podřízli rodiče? Řekni mi to!"

"Víš, co se stalo. Tvýho... otce a jeho ženu zabili. Tys přežila. Co jinýho chceš vědět?"

"Proč mi zbělely vlasy? Proč těla pohřbili tak rychle? Ani jsem je neviděla."

"Pověz mi o včerejší noci."

"Proč bych měla? Už to přece víš. U jezírka za mnou přišel Berntův duch."

"Ne," namítl stařec, "to nebyl Bernt. Ubohej smutnej Bernt odešel z tohoto světa. Duch, kterej na tebe promluvil, byl z jinýho času. Proč jsi utekla?"

"Já jsem... se vylekala." Upřela světlé oči do jeho a vyzývala ho, aby ji jen zkusil kritizovat.

Gwalch se usmál, "To se nepřiznává snadno, co? Ne když jsi Sigarni Lovkyně, žena, která nikoho nepotřebuje. Vědělas, že mám dneska narozeniny? Dnes před osmasedmdesáti lety jsem prvně vykřikl. - Svýho prvního chlapa jsem zabil o čtrnáct let pozdějc, byl to zloděj dobytka. Stopoval jsem ho tři dny. Ukradl výstavního bejka mýho táty. Byl to dlouhej život, Sigarni. Dlouhej a odporně rušnej." Nalil si zbytek medoviny a jediným douškem ho vyprázdnil a pak se toužebně zadíval na prázdný džbánek. "Kdo byl ten duch?" zeptala se Sigarni.

"Tak běž a zeptej se ho, ženská. Zavolej ho." Sigarni se zachvěla a odvrátila zrak.

"Nemůžu."

Gwalch se uchechtl, "Neexistuje nic, co bys nemohla udělat, Sigarni. Nic."

Natáhl se přes stůl, vzal ji za ruku a jemně ji pohladil, "Ale no tak, Gwalchu, copak nejsme přátelé? Proč mi nechceš pomoci?"

"Já ti pomáhám. Dávám ti dobrou radu. Nevzpomínáš si na Noc vražedníků. Ale vzpomeneš si, až přijde ta pravá chvíle. Když jsem tě našel u tůňky, pomohl jsem ti odstranit paměť. Číhalo na tebe šílenství, holka. Sedělas v louži vlastní moči. Oči jsi měla prázdný a puslu otevřenou. Měl jsem s sebou přítele, jmenoval se Taliesen. To on - a ještě jeden - pobili ty vražedníky. Taliesen mi řekl, že ti uzavřem paměť a přivedem tě zpátky do světa živejch. A to jsme taky udělali. Jednoho dne se dveře otevrou, až budeš dost silná, abys otočila klíčem. Tak mi to řekl."

"Takže," Sigarni mu vytrhla ruku, "pro mě máš jedinou radu, abych se vrátila k jezírku a postavila se duchovi? Jo?"

"Ano," souhlasil.

"No, tak to já neudělám."

"To je na tobě, Sigarni. A možná je to tak dobře. Čas ukáže. Ty se na mě zlobíš?"

* * *

"Ano."

"Zlobíš se tak moc, že mi nedoneseš ani tu karafu s medovinou, co máš v kuchyni?"

Tehdy se Sigarni usmála a karafu mu donesla. "Jseš starej zpusťlík a já nevím, jak ses mohl dožít tak vysokýho stáří. Myslím, že jseš nejspíš moc umíněnej, abys umřel," Předklonila se a podala mu karafu, ale když se pro ni natáhl, ucukla. "Na jednu otázku mi ale musíš odpovědět. Ti vražedníci nebyli lidi, že?" Gwalch si olízl rty, ale oči stále upíral na karafu. "Tak byli?" naléhala lovkyň. "Ne," přiznal stařec. "Ti dutozubci se zrodili v temnotě a poslali je, aby tě zabili."

"Proč mě?"

"Říkalas jednu otázku," připomněl jí Gwalch, "ale já ti ještě odpovím. Přišli pro tebe kvůli tomu, kdo jsi. A víc ti toho teď nepovím. Ale slibuju, že si s tebou brzo popovídám znovu."

Sigarni mu podala karafu a posadila se.

"Nemůžu jít k ty tůňce, Gwalchu. Prostě nemůžu."

Gwalchmai jí neodpověděl. Kouzlo medoviny začínalo působit a jemu se zatočila hlava.

* * *

Baron Ranulf Gottasson přešel kostnatým prstem po čáře na mapě. "A tohle představuje co?" zeptal se plavovlasého mládence, jenž se před ním třásl, Leofrik si zamnul studené ruce, vděčný, že měl tolik zdravého rozumu, aby si pod kazajku vzal vlněnou spodní košili, a taky dvoje tlusté punčochy. Ovčínou podšité rukavice měl v kapse a toužil po tom, aby měl dost odvahy a nasadil si je. V baronově pracovně na vrcholku citadely byla vždycky zima, i když tu neustále hořel oheň, jako by se vysmíval baronovu služebnictvu. "Posloucháš, chlapče?" vyštěkl baron.

Leofrik se naklonil nad stůl a cítil, jak mu studený vítr z otevřeného okna táhne na záda. "To je řeka Dranuin, pane. Pramení na severních svazích Vysoké Druin a krouží se lesem až do moře. Tohle jsou země Pallidů."

Baron vzhledl a usmál se. Chlapec měl promodralý obličej. "Je ti zima, Leofriku?"

"Ano, pane."

"Voják se naučí nevnímat nepohodlí. Ted' mi pověz o Pallidech,"

Já nejsem voják, pomyslel si Leofrik. Já jsem úředník. A je velký rozdíl mezi nepohodlím, které člověk podstupuje z nezbytnosti, a když ho schválně vyhledává a užívá si ho. Ale takové myšlenky si nechal pro sebe. "Klan Pallidů je největší z klanů, čítá asi šest tisíc lidí. Bývalo jich víc, ale velká válka je dost zdecimovala. Většinou chovají dobytek, i když tam je pár statků, kde se pěstuje oves a ječmen. Hodně na severu jsou dvě hlavní rybářské flotily. Pallidové žijí na území o rozloze téměř sto tisíc čtverečních mil a bydlí v šestnácti vesnicích. Největší je Caswallir, pojmenovaná po jednom starém válečníkovi, který, podle pověstí, přivedl královnu čarodějkou, aby jim pomohla v aenirských válkách."

"Mně můžou být pověsti ukradené. Chci fakta. Kolik lidí je v Caswalliru?"

"Asi jedenáct set, pane, ale taky to záleží na roční době. Na podzim pořádají velké hry, a pak je tam po deset dní na návštěvě i přes pět tisíc Pallidů. Přicházejí tam i lidé z klanů Lodů, Farlainů a dokonce i Wingorů - i když Wingorové jsou teď skoro pryč. Naše sčítání ukazuje, že daleko na Vysočině jich žije jen asi sto čtyřicet."

"Kolik bojovníků?"

"Jenom u Pallidů, pane?" zeptal se Leofrik, posadil se a otevřel těžké, v kůži vázané desky. Baron kývl, "To se dá těžko odhadnout, pane. Koneckonců, jak se určí bojovník mezi lidmi, kteří nemají žádné vojsko? Jestli vezmeme muže a starší chlapce, kteří můžou nosit zbraň, tak to bude..." Otočil tři stránky, rychle to v duchu přepočítal a pokračoval: "...řekněme... osmáct set. Ale z těch bude asi tisíc ve věku pod sedmnáct. To jsou těžko ostřílení válečníci."

"Kdo je vede?"

"No, pane, jak jistě víš, tak už dávno neexistuje oficiální vrchní lovčí, ale naši špehové nám řekli, že lidé stále ctí Fyona Ostrou sekeru a chovají se k němu, jako by ten titul stále nosil."

Baron zvedl brk, namočil špičku do kalamáře a naškrábal jméno na čistý list papíru. "Pokračuj." "Co mám ještě říct?" zeptal se popletený Leofrik. "Koho ještě ctí?"

"Ehm... O tom žádné zprávy nemám, pane. Jenom statistiku."

Baron upřel zastíněné oči do tváře mladšího muže. "Tak to zjisti, Leofriku. Všechny možné vůdce. Jména, cestu k jejich domu nebo statku."

"Smím se zeptat, pane, proč sbíráme tyto informace? Všichni naši agenti nás ujišťují, že na Vysočině není ani náznak rebelie. Nemají muže, zbraně, výcvik ani velitele."

"Ted' mi pověz o ostatních klanech," vyzval jej baron s připraveným brkem.

* * *

Ballistar balancoval na sedle malé šimličky a rozhlížel se po vesnici Cilfallen. Přes své obavy se z té neznámé výšky díval s jistým úžasem. Poník byl jenom deset dlaní vysoký, s kulatým břichem a krátkými tlustými nožkami - trpasličí kůň pro trpaslíka. Přesto dle Ballistarova odhadu teď pozoroval svět z výšky asi šesti stop, takže ho viděl ze stejné výšky jako Fell nebo Sigarni.

Ze své pekárny se vynořil tlustý Tovi a usmál se na trpaslíka. "Co je to za nesmysl?" zeptal se a zalétl pohledem k muži sedícímu na černém valachovi, jenž trpělivě čekal za Ballistarem.

"Kouzelník Asmidír mě požádal, abych pro něj vařil," prohlásil směle Ballistar, i když v něm ta slova vyvolala záchvěv strachu. "A dal mi tohohle poníka. Je jenom pro mě."

"Hodí se k tobě," řekl Tovi. "Vypadá spíš jako přerostlej pes."

Ven vyšel Grame Kovář. "Je to skvělý zvíře," prohlásil hladě si hustou bílou bradku. "V dávnejch dobách tahali válečné vozy z Nižiny právě takoví, jako je ona. Tvrdý plemeno." "Je moje!" zakřenil se Ballistar.

"Musíme jet," řekl muž na vraníku hlubokým hlasem. "Pán čeká."

Ballistar zvedl otěže a pokoušel se pobídnout poníka do kroku, avšak měl tak krátké nohy, že nedosáhl pod sedlo, a poník jen stál a ani se nehnul. Grame se zachechtal, zašel do kovárny a vrátil se s tenkým jezdeckým bičíkem.

"Jen ji tímhle klepni," poradil Ballistarovi. "Ale ne moc tvrdě, rozumíš, a něco k tomu řekni - nebo mlaskni - jako rozkaz."

Ballistar si vzal kožený bič. "Hyjé!" zařval a švihl bičíkem poníka po zadku. Zvířátko se vzepjalo a vyrazilo kupředu a Ballistar mu přeletěl saltem přes zadek. Grame vykročil a trpaslíka chytil, potom oba spadli na zem. Ballistar, s vousatou tváří celou karmínovou, se škrábal na nohy, zatímco Asmidířův služebník popojel za kobyilkou a přivedl ji zpět. Tovi byl úplně bez sebe veselím a jeho hřmotný smích se rozléhal po celé vesnici.

"Děkuju ti, Grame," řekl Ballistar s tak velkou důstojností, na jakou se jen vmohl. Kovář se pomalu zvedl a oprašoval

se.

"Nic si z toho nedělej," uklidňoval trpaslíka. "No tak, zkus to znovu!" Velkýma rukama popadl Ballistara v podpaždí a zvedl ho do sedla. "Brzičko na to přijdeš. A teď už jed!"

"Hyjé!" řekl Ballistar, tentokrát méně důrazně. Poník se pohnul dopředu a Ballistarem to hodilo doleva, ale on se zachytil sedlové hrušky a narovnal se.

Když měl vesnici za zády, Ballistar znovu začal mít obavy. Seděl právě mlčky za tavernou, když ho tam našel sluha s tmavou pletí. Kdyby se ho byl sluha nejdřív zeptal, jestli by měl zájem o cestu do čarodějova hradu, Ballistar by jen stroze zavrtěl hlavou. Ale dva zlatáky a poník jeho názor změnily. Dva zlatáky! Bylo to víc peněz, než kdy Ballistar měl. Dost na to, aby si mohl koupit malou chaloupku, místo aby platil nájem. - Bohatě by to stačilo i na to, aby mu přístipkář vyrobil nové holínky. Jestli tě ten čaroděj dřív neobětuje démonům. Ballistar se zachvěl. Vzhlédl k muži na vysokém vraníkovi a nervózně se usmál, ale jezdec nijak nezareagoval, "Už svému pánovi sloužíš dlouho?" vyzvídal trpaslík, ve snaze načít hovor.

"Ano."

A to bylo všechno. Muž pobídl valacha a předjel trpaslíkovu poníčku. Ballistar ho pokorně následoval. Jeli tak asi hodinu, projížděli lesem a přes vršky. - Někdy dopoledne Ballistar zahlédl Fella a dva z jeho lesníků, Gwyna Tmavookého a Bakrida Bezzubého. Zamával jim a zavolal na ně.

Trojice lesníků se přiblížila k trpaslíkovi a tmavého jezdce si nevšímala. "Dobřej den přēju, Felle," pozdravil Ballistar. Fell se zazubil a Ballistar znovu pocítil radost z toho, že se může hezkému lesníkovi dívat rovnou do očí.

"Dobrý den přēju, malý příteli. Je to moc hezká poníčka."

"Je moje. Dar od kouzelníka."

"On není kouzelník!" vyštěkl sluha. "A byl bych rád, kdybys to přestal říkat."

"Černý muž chce, abych pro něj vařil. Kachny! Sigarni mu o mně pověděla a on mi zaplatil tímhle poníkem." Ballistar se rozhodl, že se o zlatácích zmiňovat nebude. Fella měl ze všech lidí nejradši a Gwyn Tmavooký k němu byl vždycky laskavý. Ale Bakris Bezzubý nebyl chlap, kterému byl Ballistar ochoten důvěřovat.

"Jseš si jistý, že nechce uvařit tebe!" zeptal se Gwyn. Byl o něco menší než Fell, měl kulatá ramena a byl mezi Lody nejlepší lukostřelec.

Ballistar se na něj podíval a všiml si, že se mu na temeni objevuje lysina. "V takovýhle den mi tohle pomyšlení starosti nedělá," prohlásil Ballistar vesele. "Dneska jsem viděl svět jako vysokoje chlap." "Tak si to užij," ohrnul pysk Bakris. "Protože až slezeš z toho podměrečného koně, tak z tebe zase bude ta hrouda k ničemu, jako jsi byl vždycky." Ta slova byla pronesená drsným hlasem a projela Ballistarovou dobrou náladou jako nůž. Fell se k lesníkovi rozzlobeně obrátil, ale než stačil promluvit, Ballistar ho předběhl.

"Nelam si s tím hlavu, Felle. On se zlobí jenom proto, že mám většího ptáka než on. Nevím, proč mu to tak vadí. Každěj ho má většího než on!"

Bakris po trpaslíkovi skočil, ale Fell ho chytil za rameno kožené kazajky a odtáhl ho zpátky. "To stačí!" zařval Fell, Náhlý zmatek přiměl poníka vykročit. Asmidírův sluha pobídl svého valacha a oba jezdci pokračovali v cestě. Ballistar se obrátil v sedle a ohlédl se na lesníky. Když viděl, že za ním Bakris civí, zvedl zaťatou pěst a zakýval na něj malíčkem. Asmidírův sluha se zasmál, "Neměl by sis dělat nepřátele tak rychle," poznamenal.

"Mně je to fuk," prohlásil Ballistar.

"A proč vy horalé přikládáte takovou váhu velikosti mužského údu? Velikost nemá nic společného se samotným aktem ani s potěšením, jež z něj pochází."

Ballistar k němu vzhlédl, "Ech," pomyslel si, "takže ty ho máš malýho taky!" Nahlas řekl: "To netuším. Já ještě nikdy neměl ženskou."

Bylo pozdní odpoledne, když přejeli poslední hřeben před hradem. Ballistar ještě nikdy nebyl tak daleko, a teď zastavil poníka a zadíval se v úžasu na tu úctyhodnou budovu. Nebyl to hrad v pravém slova smyslu, protože se nedal bránit. Měl široké vstupy, v nichž nebyly žádné brány, a kolem nebyl žádný vodní příkop. Kdysi to býval dům vrchního lovcího Grigorů, ale klan byl vyhuben během války s Níziňany, a těch pár lidí, co přežilo, se připojilo ke klanu Lodů. Trojposchodová budova s jedinou věží u severní hradby, která se zvedala na pět poschodí, byla postavená ze šedé žuly a okna byla z barevných skel spojených olovenými rámečky.

"Jedeme pozdě." řekl sluha. "Pojď!"

Ballistarovi prudce bušilo srdce a ruce se mu třáslly, když otěžením pobízel poníka.

Dva zlatáky mu v té chvíli připadaly strašně málo.

4

Podzim nebyl daleko, ale tady na Vysočině bylo i babí léto zabarveno sychravým chladem, jenž upozorňoval na hroznou zimu, které následovaly. Na obou koncích hodovní síně hořely v krbech velké ohně a dokonce i těžké sametové závěsy se vlnily pod dotekem studených prstů kousavého vetru, jenž si ve starých okenních rámech našel každou škvírku i mezeru.

Asmidír odsunul prázdný talíř a opřel se v židli. - "Jsi skvělý kuchař," řekl trpaslíkovi. Vstoupili dva sluhové a zapálili lampy visící v železných kruzích na stěnách, a sál naplnilo měkké světlo.

"Už můžu jít?" zeptal se Ballistar. Mužik sedel u stolu a židli měl podloženou špalíky dřeva.

"Můj milý, ovšemže můžeš jít. Ale už se stmívá a tvůj poník je ustájený na noc ve stáji. Nechal jsem pro tebe připravit pokoj. Je tam teplo a měkká postel. Zítra ti jeden z mých sluhů udělá snídani a osedlá poníka. Jak ti to zní?"

"To je velkomyslná nabídka," připustil Ballistar nejistě, "ale rád bych byl na cestě."

"Ty se mě bojiš?" zeptal se mírně Asmidír.

"Trochu," přiznal se trpaslík.

"Myslíš, že jsem kouzelník. Ano, já to vím. Sigarni mi to řekla. Ale já nečaruji, Ballistare. Jsem pouhý člověk. Jistě, znám několik kouzel. V Kushiru se všechny bohaté děti učí udělat oheň ze vzduchu, a některé z plamenů dokonce dokážou vytvořit tančící postavy. Já k nim však nepatřím. Býval jsem šlechtic - válečník. Teď jsem horal, byť poněkud tmavší než většina ostatních. A rád bych byl tvým přítelem. Svým přátelům neublížuji, ani jim nelžu. Věříš mi?"

"Co na tom záleží, jestli ti věřím nebo ne?" opáčil trpaslík. "Udělám, co si přeješ."

"Mne na tom záleží," řekl Asmidír. "V Kushiru bylo považováno za nepřijatelné, aby šlechtic zalhal. To byl jeden z důvodů, proč cizozemci - jak je nazýváte - porazili vojska kushirského krále. Cizozemci neustále lhal. Podepisovali smlouvy, které nehodlali ctít, uzavřeli mír a pak zaútočili. - Používali špehy a agenty a naplnili kushirské vojáky strachem a třesem. Strašlivý nepřítel beze smyslu pro čest."

"Ale tys bojoval na jejich straně," namítl Ballistar.

"Ano. Je to také zdroj mé nekonečné lítosti. Pojď, posad se k ohni a popovídáme si." Černý muž vstal, došel k ohni a složil své dlouhé tělo do hlubokého křesla z leštěné kůže. Objevil se sluha, odtáhl Ballistarovi židli a umožnil tak mužikovi pohodlně sklouznout z polštáře na zem. Asmidír se díval, jak se Ballistar s obtížemi šplhá do křesla naproti němu, potom pokynem ruky propustil sluhu a předklonil se. "Zvládáš své neštěstí s velkou odvahou, Ballistare. Toho si vážím. Tak o čem si budeme povídat?"

"Mohl bys mi říct, proč jsi sloužil tem cizozemcům," navrhl trpaslík.

"Rychle a hned k věci," poznamenal Asmidír s příjemným úsměvem. "Všechno to nakonec souvisí s politikou. - Moji rodinu obvinil kushirský král z velezrady, a v době, kdy k nám vpadli cizozemci, nás zrovna pronásledoval. Sestru a ženu mi nechal popravít, mého otce nechal oslepit a uvrhnout do vězení. Máme v Kushiru jedno rčení - nepřítel mého přítele musí být mým přítelem. Tak jsem se připojil k cizozemcům." "A teď toho lituješ?"

"Ovšem. V pomstě není skutečné uspokojení, Ballistare. Člověk tak pouze uvolní šelmu, která zničí dokonce i ty, které miluje. Města byla zničena, lidé pobiti či prodáni do otroctví. Bohatý kulturní stát byl vržen o dobré dvě století zpět. - A i když vyhráli, vraždění pokračovalo. Cizozemci jsou barbarští lidé, nechápou obyčejné ekonomické základy. - Kushir byl bohatý, protože se v něm dařilo obchodu a řemeslům. Obchodní cesty však byly přerušeny a smlouvy se spřátelenými státy porušeny. V Coshantinu, v hlavním městě, stála Velká knihovna. Cizozemci ji spálili." Asmidír si povzdechl, zvedl železný pohrabáč a celkem zbytečně rozhrábl hořící polena.

"Tys je začal nenávidět?"

"Oh ano! Má nenávist je stejně silná a vysoká jako Vysoká Druin. Ale dva muže nenávidím víc než ostatní, barona Ranulfa a hraběte z Jastey. Král sám je nemilosrdný divoch, jenž vládne díky tomu, že je nelítostný a manipuluje s lidmi. Baron a hrabe udržují rovnováhu jeho moci."

"Pročpak mi to vykládáš?" otázal se Ballistar. "To nejní moc moudrý."

Asmidír se usmál. "Je to otázka úsudku, příteli. Věříš Sigarni?"

"V čem jako?"

"Jejími instinkty, jejímu žebříčku hodnot, její odvaze... čemukoliv."

"Je bystrá a nesnáší hlupáky. Ale co to s tím má společného?"

"Ona důvěřuje tobě, Ballistare. A proto ti věřím také. A co se rizika týče... no, celý život je riziko. A čas mi utíká příliš rychle, abych byl se svými plány příliš konzervativní. Sigarni mi říkala, že umíš skvěle vyprávět příběhy a znáš i něco z historie. Pověz mi o klanech. Odkud jsou, jak se sem dostaly? Kdo jsou jejich hrdinové a proč? Jaké jsou jejich šlechtické linie?" "Na můj vkus na to jdeš moc rychle," řekl Ballistar. "Před chvílí jsi mluvil o důvěře. Předtím vo pomstě. Teď chceš příběh. Nejdřív mi pověz, k čemu to má být."

"Jasně ti to myslí... To se mi líbí. Nejdřív ti povím příběh." Asmidír zatleskal a sluha jim přinesl podnos se dvěma zlatými číši naplněnými rudým vínem. Ballistar jednu přijal a opatrně ji uchopil oběma rukama. Když sluha odešel, Asmidír usrl nápoje a odložil číši stranou. Zaklonil se a hlavu si opřel o vysokou opěrku křesla. "Když byl Kushir v troskách, zašel jsem domů do svého paláce. Tam na mě čekal stařec oděný v rouchu z perí. Tvář měl jako pavučinu z vrásek, vlasy a vousy tak řídké, jako by spíš byly vzpomínkou na kouř ze dřeva. Seděl na schodech u mých dveří. Sluha mi řekl, že dorazil hodinu přede mnou a odmítl se pohnout. Snažili se ho vyhodit, ale nemohli se k němu přiblížit. Poznali, že to musí být čaroděj, a tak se stáhli. Přistoupil jsem k němu a zeptal se ho, co si přeje. On vstal a vykročil k mému domovu. Dveře se před ním otevíraly, i když poblíž nebyli žádní sloužící, a on zamířil do mé pracovny. Když tam byl, zeptal se mne, jak se cítím ohledně zkázy své žerné a mé účasti při ní. Já mu neodpověděl, protože moje hanba byla příliš velká. On chvíli neřikal nic, pak mne vyzval, abych se posadil, a začal hovořit o dějinách. Bylo to úžasné, Ballistare. Bylo to, jako by všechny ty události sám zažil. Možná tomu tak bylo. Nevím. Mluvil o růstu zla a jak se, podobně jako mor, šíří a ničí. Tvrdil, že je životně důležité, aby proti silám špatnosti vždycky stála správná protisíla."

A přesto trval na tom, že jsme se dostali do období v dějinách, kdy tu žádná rovnováha není. Cizozemci a jejich spojenci dobývají vše, co jim stojí v cestě. A všechny ty státy, které ještě odolávají postupu cizozemců, jsou odsouzeny ke zkáze, protože nemají žádné velké vůdce. Pak mi vyprávěl o porobeném národě a vůdci, jenž teprve přijde. Říkal, a já mu věřil každé slovo - že tady, na severu, najdu prince osudu, a z popela snů Vysočiny vzejde dynastie, která ozáří cestu kupředu k lepší budoucnosti. Přišel jsem sem pln nadějí, Ballistare, ale koho jsem našel?"

Žádný vůdce tu není. Není tu vojsko. A na jaře sem přijdou cizozemci s ohněm a mečem a povraždí stovky, možná tisíce lidí, mírumilovných sedláků, pastevců a vesničanů." Asmidír přihodil suché poleno do ohně. "Nevěřím, že mi ten stařšina lhal... a nemohu přijmout, že se mohl zmýlit. Někde v této zemi je muž, jenž byl zrozen k tomu, aby se stal králem. Do zimního slunovratu ho musím najít."

Ballistar vypil své víno. Bylo tmavé a těžké, a trpaslík cítil, jak mu stoupá do hlavy. "A ty si myslíš, že by ti moje příběhy mohly pomoci?" zeptal se.

"Mohly by mi poskytnout klíč."

"Nechápu jak. Pověst praví, že naši předkové prošli kouzelnou bránou, ale já bych řek, že naše dějiny nejsou jiný než ostatních stěhovavech národů. Nejspíš jsme sem přišli přes vodu, původně jako dobyvatelé. Pak se pár našich lidí zamilovalo do hor a poslalo lodě zpátky pro své rodiny. Celý staletí se klany rvaly mezi sebou, ale pak dorazila další stěhovavá skupina. Říkali si Aenirové, předkové našich cizozemců. Došlo k velké válce. Po ní klany vytvořily volnou konfederaci."

"Ale měli jste krále? Odkud přišli?"

"První skutečný král byl Sorain, známý jako Železná ruka. Byl z klanu Wingorů, mocnej válečník. Před stovkami let vedl klany proti Třem vojskům a zničil je. Dokonce i klany z Nížiny si ho vážily, protože riskoval všechno, aby vosvobodil jejich města. Jednoho dne zmizel, ale pověst praví, že se vrátí, až ho bude potřeba."

Asmidír zavrtěl hlavou. "Každý národ, co znám, má bájněho hrdinu, který se má vrátit. Žádný se ale nevrátí. Měl nějaké dědice?"

"Ne. Měl dítě, ale to zmizelo - nejspíš ho zavraždili a zakopali v lese." "Tak co ostatní králové?" vyptával se dál Asmidír.

"Byl tu Gandarin, taky známý jako Gandarin Šarlatový - další velký válečník a státník. Umřel moc brzo a jeho synové mezi sebou bojovali o korunu. Pak sem vpadli cizozemci a válečníci oblékli rudý válečný plášť, ale nakonec je pobili u Colden Mooru. To bylo před pár rokama. Mladý král utekl za vodu, ale tam ho zavraždili. Každýho, o kom bylo známo, že má v žilách Gandarinovu krev, taky poslali pod meč. A zakázali nosit šarlatovou. Žádný horal nemá dokonce ani šátek tyhle barvy."

"A to už nežítel nikdo z jeho linie?"

"Pokud já vím, je tu jedině Sigarni, a ta je neplodná."

Asmidír si protřel unavené oči a snažil se zakrýt sklíčenost, kterou cítil. "Musí někde být," zašeptal, "a bude mne potřebovat. Stařešina mi to řekl zcela jasně."

"Moh se třeba taky zmejlit," navrhl Ballistar. "Dokonce i Gwalch se občas sekne."

"Gwalch?"

"Jasnovidce klanu. Bejvával to válečník, ale zranili ho na hlavě a pak se z něj stal takovej jako věštec. Lidi se mu vyhejbaj. Vidí samý špatný a ponurý věci. Možná proto tolik pije!"

Asmidírovi se zvedla nálada. "Pověz mi, kde ho najdu," požádal trpaslíka.

* * *

Sigarni se zlobila sama na sebe. Již čtyřikrát toho rána vypustila Abby, a červený luňák čtyřikrát minul kořist. Abby měla trochu nadváhu, protože tři dny za sebou přšelo a ona nelétala, ale i tak byla netečná, a turnaj už měl být za dva týdny. Sigarni se zlobila, protože nevěděla, co dělat, a nechtěla se ptát Asmidíra. Mohla by být Abby nemocná? Sigarni si to nemyslela, protože pták nádherně létal, dokázal dokonale složit křídla a vrhnout se dolů, otočit se i zakroužit. Jen při zabíjení kořisti Abby selhávala. Luňák létal pořád stejně - snesl se nad zajíce, natáhl pařáty, překotil kořist a zachytil ji. Sigarni se pak rozběhla dopředu, zakryla zajíce rukavicí a hodila kus masa před luňáka. Pták se otočil po tom kousku a dovolil, aby Sigarni zajíce dobila a strčila do vaku. Dnes ale ne.

Sigarni zvedla ruku a zapískala na Abby. Luňák se poslušně snesl z vysoké větve a přistál na natažené pěsti. Krutý zobák ihned zaťal do kousičku masa, který Sigarni držela mezi prsty.

"Co se to s tebou děje, Abby?" Šeptala Sigarni a hladila ptáka po hrudi dlouhým holubím pérem. "Nejsi nemocná?" Do jejích očí hleděly oči zlaté a neproniknutelné.

Když se Sigarni vrátila do srubu, neposadila Abby na její kruh, nýbrž ji zanesla dovnitř a posadila na vysoké opěradlo dřevěné židle. - Ve srubu byla zima a Sigarni zapálila oheň, naskládala do krbu polínka a přidala dva velké kusy uhlí z pytle, který jí daroval Asmidír. Z přiborníku vyndala váhy a zahákla je za široký trám uprostřed srubu. Zvedla Abby a zvážila ji. Dvě libry sedm uncí: pět uncí přes dokonalou loveckou váhu.

"Co s tebou budu dělat, krásko?" zeptala se tiše a hladila přitom ptáka po hlavě a krku. "Abys byla poslušná, musím tě kmit, ale jestli tě nenechám litat, tak ztloustneš a zlenivíš a nebudeš mi k ničemu. Jestli tě nechám hladem, všechen výcvik přijde vniveč a já budu muset začít znovu, jako by se nic nestalo. A přesto jsi chytrá holka. Tohle vím. To máš tak krátkou paměť? Mmmm? Je to tak, Abby?" Sigarni si povzddechla. Z vaku u pasu vyndala čepičku a nasadila jí ji na hlavu. Abby seděla klidně, neboť teď nic neviděla, ale důvěřovala své paní. Sigarni se posadila k ohni, unavená a zvalá.

Na dveře zaškrábala Dáma a Sigarni jí otevřela a pustila fenku dovnitř. Dáma natáhla štíhlé černé tělo před oheň. "Doufám, že ses už nažrala," promluvila žena na fenku, "protože jsme dneska nic nechytily." Dáma zabušila ohonem do podlahy, zvedla hlavu a upřela na Sigarni jedno velké hnědé oko. "Ano," řekla žena, "určitě jsi měla dost. Jsi ten nejlepší lovec zajíců na celý Vysočině. To přece víš, ne? Jsi rychlejší než vítr - i když nejsi tak rychlá jako Abby."

Venku se smrákalo a Sigarni zapálila malou lampičku, kterou pověsila nad krb. Natáhla si nohy, stáhla si promáčené jelenicové boty a naolejované kožené spodky. Teplý vzduch od ohně ji zahřál na holých nohou a ona se potěšeně zachvěla. "Kdybych jenom neměla takovej hlad," pronesla nahlas, stáhla si košili z jelenice a hodila ji na podlahu. -Oheň praskal a silil a vrhal na stěny srubu tančící stíny.

"V hlavě mi zvonějí pekelné zvony," řekl Gwalch a drže se za spánky, vyšel z ložnice.

"Tak bys neměl tolik pít, Gwale," poznamenala Sigarni s úsměvem.

"To se ti lehko řekne, ale já..." Zarazil se, když ji tu uviděl nahou. "Jarkovy koule, ženská! Tohle se nesluší!"

"Říkals, že budeš pryč, ty starý šašku. Kdybych byla sama, tak by se to docela slušelo!"

"Aha, no dobře," řekl se širokým úsměvem. "Myslím, že bych toho moh využít." Přitáhl si židli a s upřímným obdivem pozoroval její ohněm ozářené tělo. "Nádherný stvoření, tyhlety ženský," prohlásil, "Jestli Bůh někdy stvořil něco

krásnějšího, tak mi to nikdy neukázal."

"Když už ti teď stojí oči na šťopkách, tak předpokládám, že jseš chlap na prsa," zasmála se Sigarni. "Takovej Fell si potrpí na nohy a boky. Jeho pohled zcela přirozeně přitahuje dámskej zadek. Zvláštní tvorové, tyhle ty mužský. Jestli bohyně někdy stvořila něco směšnějšího, tak mi to nikdy neukázala."

Gwalch se zaklonil a zařval smíchy. "Rouhání a neslušnost v jedny větě. Nebesa, Sigarni, neexistuje druhá taková. A teď, kvůli mejm stařeckejm citům, oblíkneš se?"

"Cítíš, jak ti vše krev, staříku?" "Ne, a to je skličující. Oblíkni se pro mě, dítě. To je hodná holka."

Sigarni se s ním dál nehádala a přetáhla jelenicovou košili přes hlavu. Byla skoro tak dlouhá jako pytle a halila ji až skoro ke kolenům. "Je to lepší, Gwale? Když jsem s tebou žila, tak jsi tak úzkostlivě rozhodně nebyl, tos mě koupal a umýval mi vlasy."

"Bylas ještě malý dítě a nemělas prsa. A bylas zraněná, holka."

"Jak zabiješ démona, Gwale?" zeptala se tiše Sigarni.

Stařec se poškrábal v bílém strništi na bradě. "To v tomhle domě nejni nic k jídlu? Pro Boha, při návštěvě u tebe by moh člověk umřít hladem."

"Je tu trochu studenýho guláše a láhev s tím tvým medovým pitivem. Na můj vkus je to moc silný. Chceš tohle, nebo mám ohřát ten guláš?"

Gwalch se na ni rozpustile zazubil a mrkl, "Ne, holka. Jenom mi dones kapku ty medový rosy."

"Nejdřív dohoda."

"Ne," pronesl pevným hlasem. "Už ti nic víc neřeknu. Zatím ne. A jestli to znamená noc na suchu, tak budiž."

"Kdy mi to řekneš?"

"Brzo. Věř mi."

"Ze všech lidí tobě věřím nejvíc," pravila Sigarni a přistoupila k němu, aby ho mohla políbit na čelo. Donesla mu láhev s medovinou a dívala se, jak si nalévá do hliněného pohárku. Tekutina byla řídká a zlatavá a v hrdle pálila jako oheň. - Gwalch pohárek vyprázdnil a s povzdechem se opřel.

"Dost tohohle, a člověk může žít věčně," prohodil.

Sigarni zavrtěla hlavou. "Ty jsi nenapravitelný. Znáš pověst o Železný ruce?"

"Ovšem. Prošel bránou, aby se mohl vrátit, až ho budu potřebovat."

"A vrátí se?" "Ano. Až přijde ta pravá chvíle." Vypil druhý pohárek.

"To není pravda, Gwalchu. Našla jsem jeho kosti."

"Ano, já vím. Pod kameny v tůni u vodopádů. Proč jsi to nikomu neřekla?"

Sigarni to překvapilo, i když ji okamžitě došlo, že překvapená by být neměla. "Proč se ptáš, když už znáš odpověď?" opáčila.

"Nejni zdvořilý vodpovídat na otázku otázkou, děvče. To dobře víš."

"Lidi potřebují báje," řekla mu. "A kdo jsem já, abych jim sebrala jejich moc? Byl to velkej člověk, a je dobrý, když si lidi myslí, že opravdu pobil všechny vrahy, místo aby věděli, že ho dobila nějaká vraždící chamrad'."

"Ech, ale on je všechny zabil! Sedm jich bylo, ale on skončil smrtelně zraněný. Zabil je i jejich válečný psy. Pak se posadil k tůni a síly mu ubíjely. Našel ho jeden z jeho družníků, důvěryhodnej člověk, věrný a stálej. Železná ruka mu řek, ať jeho tělo ukreje tak, aby ho nikdo nenašel, dokud nenadejde ta správná chvíle. Víš, von měl dar vnitřního zraku. Přišlo to na něj, když umíral. Takže se rozšířila zpráva, že Železná ruka prošel bránou a jednoho dne se vrátí. A tak to taky bude."

Gwalch si naplnil třetí pohárek a zpola jej vypil. Předklonil se, položil pohárek na křbovou římsu, pak se znovu opřel a začal zhluboka dýchat.

"Kdy se vrátí, Gwalchu?" zašeptala Sigarni.

"Už to jednou udělal," odušil stařec a začínal mluvit nezřetelně. "Ty noci, co se vraždilo. To on zabil posledního démona." Stařec začal tiše pochrukovat.

* * *

Fell miloval hory, vysoké, osamělé průsmyky, borové háje a údolí s mírnými svahy, vrcholky se sněhovými čepicemi a nesmírnou rozlohu této drsné krajiny. Nyní stál nad hraničí sněhu na Vysoké Druin s pohledem upřeným k severu do zemí Pallidů a dál ke vzdálené mihotavé stužce řeky, která oddělovala území klanu Pallidů od tichých, zachmuřených mužů klanu Farlainů. Tohle byla země, která od člověka vyžadovala hodně. Hospodaření tu nebylo snadné, protože zimy byly nepředstavitelně drsné a léta často deštivá a bídná, kdy většina obilí shnila, tedy až na oves, kterému se na Vysočině kupodivu velice dařilo. Dobytek tady chovali v údolích, tvrdý, odolný skot s dlouhou srstí a rozložitými rohy, na koncích ostrými jako jehly. - A že ostré rohy potřeboval, když přišli vlci nebo dokonce černí medvědi. A i přes dlouhou a hustou srst a houževnatost a sílu si tuhé zimy na dobytku vždy vyžádaly vysokou daň - buď krávy zapadly do sněhových závějů, či se zabily při pádu ze zledovatělých hřebenů a prudkých srázů.

Tohle nebyla země pro někoho, kdo byl slabý na duchu či měkký na těle.

O tvář se mu otfel chladný večerní vánek a Fell si zammul bradu. Brzy si nechá přes léto krátce zastřížený vous narůst, aby mu s podzimem chránil tváře a krk před kousavými větry.

Fell se vyšplhal výš, přešel zrádný hřeben a slezl dolů k jeskyni se zásobami. Do jeskyně dorazil těsně před západem slunce. Závěs, který zakrýval úzký průchod, se pomalu rozpadal, a Fell si v duchu poznačil, že při příští návštěvě musí přinést kus nového plátna. Nebyla to sice zvlášť dobrá ochrana, ale závěs bránil zbloudilým zvířatům, aby jeskyni používala jako útočiště před nepřízní počasí, a v chladné noci pomáhal zadržet žár ohně uvnitř. Jeskyně to byla hluboká, ale úzká, a hrubě zbudované ohniště stálo asi deset stop od zadní stěny pod přirozeným komínem, kterým kouř procházel skrze horu. Jako obvykle bylo ohniště již připraveno pro poutníka a vedle dřeva ležely dva křesací

kamínky. U protější stěny bylo dost dříví, aby mohl oheň hořet několik nocí. Také tady byla police, na níž byly ovesné vločky a med a malý kotlík nasolené hověziny. Vedle ležel tupec voskovic.

Tohle bylo jedno z Fellových oblíbených míst. Tady, když seděl v tichu, aniž by jej někdo vyrušoval, mohl přemýšlet nebo snít. Většinou přemýšlel o své úloze kapitána lesníků. Jak nejlépe hlídat v lesích a údolích, jak probrat stáda vysoké a odlovit vlky. Dnes v noci však chtěl snít, sedět nečinně v jeskyni a uklidnit se. Rychle zapálil oheň, pak si sňal plášť a tlumok, a dlouhý luk a toulec opřel o stěnu. Z tlumoku vytáhl malý kotlík a pytlík s ovesnými vločkami. Když se oheň rozhořel, postavil nad něj kotlík a několikrát vyšel ven, vraceje se s hrstmi sněhu, které naházel do kotlíku. Nakonec, když bylo vody dost, přidal vločky a špetku soli a zamíchal obsah dřevěnou lžící. Fell měl kaši raději s medem, ale žádný si s sebou nepřinesl a nechtělo se mu brát něco ze zásob. Člověk nikdy nevěděl, kdy bude zásoby v malé poličce potřebovat, a Fell nechtěl uvíznout na Vysoké Druin uprostřed tuhé zimy jen se vzpomínkou na klidnou noc pozdě v létě, kdy jen tak z rozmaru mlsal med.

Místo toho si kaši uvařil neoslazenou a pak ji odložil, aby vychladla.

Nechtěně si vybavil Sigarniinu tvář a tichounce zaklel. "Já musím mít syny," pronesl nahlas a překvapilo ho, jak mluví v defenzivě.

"Muž taky potřebuje lásku," pronesl čísi hlas.

Fellovi se málem zastavilo srdce. Vyskočil a otočil se. Nikdo jiný tu však nebyl. Lesník vytáhl lovecký nůž s dvojítm ostřím.

"Tohle nebudeš potřebovat, chlapče," pravil ten hlas, a tentokrát přicházel zleva. Fell se obrátil a uviděl, jak u ohně klidně sedí ten nejstarší muž, jakého kdy viděl. Jeho tvář byla bludištěm plameny ozářených vrásek, kůži měl kolem brady směšně povislou. Na sobě měl halenu a kamaše ze zeleně kostkovaného sukna a plášť, který jako by byl ušit z peříček všech možných ptáků, holubů, jestřábů, špačků, krkavců... Fell mrkl na plátěný závěs přes dveře. Stále byl přikolíkovaný, jak ho nechal.

"Jak ses sem dostal?" zeptal se.

"Jiným průchodem, Felle. Pojď, přisedni." Stařík natáhl kostnatou ruku a kývl na lesníka, aby se k němu připojil.

"Ty jsi duch?"

Stařec se nad tím zamyslel, "Zajímavá otázka. Měl jsem zemřít dávno předtím, než ses narodil. - Takže, v jistém smyslu, jsem už asi mrtvý. Ale ne, nejsem duch. Jsem z masa a krve, i když toho masa už moc nezůstalo. Jsem Taliesen, druid."

Fell přistoupil k ohni a dřep si proti starci. Vypadal dost neškodně a neměl žádnou zbraň, přesto Fell tesák neschoval. "Jak to, že mě znáš?" otázel se.

"Tvůj otec mě posledně, když jsem to tu navštívil, před devatenácti lety, podle tvého počítání, uctil chlebem a solí. Tobě tenkrát bylo šest. Podíval ses na můj obličej a zeptal ses, proč mi už nesedí." Stařec se suše zachechtal, "Miluju mládež. Jejich otázky jsou tak rozkošně drzé."

"Na to se nepamatuju."

"Byla to noc dvou měsíců. Měl jsem s sebou ještě jednoho muže. Byl vysoký a bezstarostně hezký a na sobě měl košili z jelenice s vyšitým motivem červeného luňáka."

"To si pamatuju," řekl Fell překvapeně. "Jmenoval se Caswallon, seděl se mnou a učil mě hvízdát mezi zubama."

Stařec se zatvářil popuzeně. Zavrtěl hlavou a zašeptal něco, co Fellovi připadalo jako kletba. Pak vzhledl. "Byla to noc, kdy se na obloze objevily dva měsíce a brány času se otevřely, což způsobilo menší zemětřesení a několik lavin. Ale ty se na ni pamatuješ, protože ses naučil hvízdát. No dobrá, takhle to, obávám se, ve světě chodí. Hodláš se podělit o tu kaši?"

"To jsem v plánu neměl," ucedil Fell našetřeně, "ale protože jsi mi připomněl my dobré způsoby, musím ti trochu nabídnout." "Člověku nikdy neuškodí, když se mu připomene jeho vychování," poznamenal Taliesen. Fell vstal a z police sundal dvě dřevěné misky. Byla tu jen jedna lžice, kterou Fell nabídl starci. Taliesen jedl pomalu a pak zpola nedojedenou misku odložil stranou. "Vidím, že tentokrát jsi svoje kuchařské umění na kaši nepoužil," řekl, "Ale postačí to, aby tomuhle starému tělu dodala trochu síly. A teď... k nutným záležitostem. Jak se má Sigarni?"

"Je v pořádku, staříku. Jak to, že ji znáš?"

Taliesen se usmál, "Neznám. No, ne tak docela. Můj přítel s luňákem na košili ji přinesl lidem, kteří ji vychovali. Hodně přitom riskoval, ale on to taky nebyl zrovna obezřetný muž a žil podle zákonů železných morálky. Takoví muži jsou nebezpeční přátelé, ale jsou z nich ještě nebezpečnější nepřátelé. Naštěstí mi byl vždycky spíš přítelem."

"Co tím myslíš, přinesl ji? Ona přece žila se svým otcem a matkou, až do..."

"Do noci vraždění... ano, ano, já vím. Ale to nebyli její rodiče. Jejich holčička zemřela ve své postýlce. Sigarni byla... podvrženec. Ale na tom nezáleží. Předpokládám, že k invazi ještě nedošlo, že ne? Ne, ovšemže ne. Možná stárnu, ale pořád mám jisté nadání, když přijde na brány. Teď je to šest dní od konce léta, že?"

"Čtyři dny, ale mluvíš nesmysly, starce," řekl Fell a přiložil další dříví na oheň. "Jaká invaze?"

"Čtyři dny? Mmmm. No dobrá, docela blízko," utrousil stařec, pohlédl na svou pokroucenou ruku a palcem si poklepal na každý prst, jako by prováděl nějaký prostý výpočet. Potom vstal, došel ke dveřím, odhrnul trochu závěs a vyhlédl k obloze prohlížeje si jasné hvězdy. "Aha, ano," prohlásil a vrátil se k ohni. - "Čtyři dny. Docela správně. Takže, nač ses to ptal? Invaze. Mmmm. Kde začít? Potomci Aeniřanů, dobyvatelů Nížiny. Jakže jim to říkáte... Cizozemci? Ano, cizozemci. Přijdou na jaře s ohněm a mečem. Víš, že to již tušíš, mladý Felle. Přesto to v této chvíli není důležité, protože mluvíme o Sigarni. Je silná? Je svěhlavá a neústupná? Má pronikavý pohled, který i v srdcích silných mužů vyvolává strach?"

Fell se zasmál, "Ano, tohle všechno má." Jeho úsměv pohasl. "Ale mluv jasně, starce, protože já chci slyšet víc o ty invazi, co ses o ní zmiňoval. Proč by nás napadali?"

"No proč asi? Co pohání mysl zlého člověka? - Kdo to skutečně ví, kromě jiného zloducha? A i když jsem byl ve svém dlouhém životě dost popudlivý, nikdy jsem nebyl zlý, a proto ti na tvé otázky nemůžu dát odpovědi se zárukou přesnosti. Ale mohl bych se pokusit o odhad."

"Ještě jsem nepoznal chlapa, co dokáže mluvit tak dlouho, a řekne přitom tak málo," vyštěkl Fell.

"Mládi bývá vždycky netrpělivé," napomenul ho Taliesen mírně. "Napadají mě dva hlavní důvody. Jeden se týká věštby, o které se mluví na jihu, co předpovídá příchod velkého vůdce, jenž povstane mezi lidem na Vysočině. Takovému věštby tyranů obvykle nevitají s nadšením. A druhý důvod, možná je to ten důležitější, je skutečnost, že baron Ranulf Gottasson je ctižádostivý. Má dva nepřátele, jedním je král a druhým hrabě z Jastey. Tím, že na Vysočině pozvedne vojsko, může se stát nebezpečným i pro hlavní město - zvlášť když se bude moct chvástat několika vyhranými bitvami."

"Jak by mohl někde vyhrát, když tu není žádný vojsko, který by se mu mohlo postavit?"

Taliesen se usmál a zavrtěl hlavou. "Právě z tohoto důvodu, jak by nemohl?"

"Ale tady žádné vůdce není. Boží zuby, tohle je šílený!"

"Znovu špatně, chlapče. Vůdce tu je. Proto tu taky jsem, sedím v téhle studené nehostinné jeskyni v hloupé společnosti a s ještě horší kaší. Tady je vůdce."

Fell na něj zíral, "Já? Myslíš, že jsem to já?"

"Vypadám snad jako blb, chlapče? Ne, Felle, ty nejsi tím vůdcem. Ty jsi smělý a inteligentní a budeš i věrný." Stařec se zachichotal, "Ale nemáš dar velet vojskům. Nemáš žádné nadání, vůli ani krev."

"Díky za upřímnost," ucedil Fell a cítil se dotčený, ale zároveň se mu ulevilo. "Tak kdo je to?"

"Uvidíš. Za tři dny, před hradbami sídelního města, bude pozvednut meč a znovu se bude nosit šarlat. Buď tam, Felle. Za tři dny, za rozbřesku. Ve světle nového slunce uvidíš zrození legendy."

Stařec vstal a ve starých kloubech mu zapraskalo, jako by to byly suché větvičky.

Fell také vstal, "Jestli jseš nějaký věstec, tak musíš vědět, jak ten vpád dopadne. Přežijí moji lidé?"

"Někteří ano, někteří ne. Ale není to tak prosté, mladý muži. Vždycky je tu jen jedna minulost, ale myriády budoucností, i když občas se něčí minulost může stát budoucností jiného člověka. Tak tohle je tedy hádanka, ze které se ti zatočí hlava jako vlček, co?" Starci změkly rysy. "Nesnažím se tě znást, Felle. Ale já mám znalosti, které jsem získával po dobu delší než dvacet tvých životů. Nemůžu ti je předat během té krátké chvílky, co máme. Řekněme prostě, že vím, co by se mělo stát, a vím, co by se mohlo stát. Proto můžu s jistotou říci, co se možná stane, ale nikdy ti neřeknu, co se určitě stane!"

"Dokonce i Gwalch si je víc jistej," podotkl Fell, "a to je půlku času namol."

"Některé události jsou vytesány v kameni a nezměnitelnou částí osudu," souhlasil Taliesen, "jak uvidíš za tři dny v sídelním městě. Jiné věci jsou méně pevné." Usmál se. "Ani se nesnaž poznat smysl toho, co ti tu vykládám. Prostě buď poblíž citadely. A nyní ti ukážu něco zapamatováníhodnějšího, než je hvízdání mezi zuby. Pozorně se dívej, Felle, protože tohle už nikdy víc neuvidíš."

Poté stařec došel ke skalní stěně - a prošel jí skrz. Fell zalapal po dechu, zamrkal, pak se zvedl a rozběhl se ke zdi.

Byla to pevná skála. Ale po starci nebylo ani vidu, ani slechu. Fell tam chvíli stál a širokou pravici měl položenou na skále. Potom se obrátil a ohlédl se k ohni. Ten pohasínal. Lesník přiložil víc dřeva a počkal, dokud plameny nevyskočí. Potom se posadil vedle ohně. Před jeskyní byla tma jako v pytli a mráz. Ale Fell cítil teplo a bylo mu příjemně. A když se propadal do hlubokého, bezesného spánku, znovu zaslechl starcova slova.

"Buď tam, Felle. Za tři dny při úsvitu. Ve světle nového slunce spatříš zrození legendy."

* * *

Will Drtikol se tlačil mezi lidmi na trhu a hledal známky berků či žebráků. Teď byl rozložitý voják kaprálem městské hlídky již dva roky, a svou práci bral velmi vážně. Vedle něj ohryzával menší Relf Wittersson jablko.

"Letos je tu víc lidí," poznamenal Relf a zahodil ohryzek. Očichal ho nějaký prašivý voříšek a pak odešel.

"Populace se rozrůstá," sdělil mu Will a širokým prstem pohladil podhradní řemínek svého železného klobouku. -

"Všecky ty nové domy na Východní ulici jsou už prodány, a mluví se o tom, že se začne stavět i na severu. Bůh ví, proč se sem lidi chtějí stěhovat."

"Tys to udělal," poukázal Relf. Will kývl a už chtěl promluvit, když vtom zahlédl, jak se okrajem davu protahuje malý prošedivělý mužík ve špinavé hnědé tunice. Zároveň zahlédl mužík jeho a rychle se vrhl do malé boční uličky.

"Alyn Krátký nůž," prohodil Will, "Brzo toho starýho parchanta dostanu. Co jsem to říkal?"

"Už si nepamatuju, něco o tom, že se stavějí domy a stěhují se sem noví lidi," odpověděl Relf a zastavil se u řezníkovy stánku, kde si pomohl k solené hovězí klobásce. Majitel stánku neřekl nic a odvrátil zrak. Relf se zakousl do klobásky. "Není špatná," podotkl, "ale je tam moc mouky. To by se nemělo povolovat. Nemůžeš tomu správně říkat klobása, když je v tom víc chleba než masa."

Společně procházeli Tržní ulicí a pak zabočili Pekařskou uličkou na hlavní náměstí, kde lidé začínali stavět stany a markízy, aby byly připraveny na den turnaje. Celé náměstí plnilo bušení kladiv, jak dělníci sbíjeli vysoká ohrazená sedadla pro urozené pány a jejich dámy, a Will zahlédl štíhlého plavovlasého lorda Leofrika, jenž celou stavbu řídil. Vedle něj stál kapitán hlídky. Will tiše zaklel, Relf Willa poklepal na paži.

"Vrátíme se přes Tržní ulici." Will už chtěl souhlasit, když si jich všiml kapitán. Velitelsky luskl prsty a povolal si je k sobě. Will se zhluboka nadechl. Kapitána neměl rád, a co bylo horší, nevážil si ho. Ten muž byl sice vojákem z povolání, ale na zdraví jeho mužů mu ani v nejmenším nezáleželo.

Rudegaer Kushirská zhouba, dvorní rytíř, syn hraběte z Cordenie, nečekal, až k němu vojáci dojdou. S rukama za zády k nim vykročil se zjezenou rudou bradkou. "Nuže?" zeptal se. "Chytili jste nějaké zlodějíčky?"

"Zatím ne, pane," odpověděl Will a zasalutoval mu zaťatou pěstí.

"Hmmm. A to ani nechytíš, jestli ti ten teřich poroste, řlověře. Nechci mít pod svým velením řádné vykrmené vepře."
"Ano, pane." Bylo marné nějak odporovat, jak ostatně Will Drtikol ke své újmě zjistil již dávno. Naštěstí pro Willa obrátil kapitán svou pozornost k Relfovi.

"Ta tvoje přezka se vůbec neleskne, řlověře, a chochol na přílbě vypadá, jako bys s ním vytíral zadek svého koně. To je pět měďáků pokuty a ohlásíš se u mého pobočníka o službu navíc."

"Ano, pane," řekl Relf pokorně.

"No, tak si běžte po své práci," nařídil Rudegaer, otočil se na patě, až mu červený plášť zavlál. "To je ale hlava skopová," zašeptal Relf. "Tvůj chochol vypadá, jako bys s ním vytíral zadek svého koně," opíčil se. "Spíš ho použij, aby si otřel jazyk poty, co klečel a líbal baronův zadek," Will se zachechtal a oba vojáci pokračovali Jirchářskou ulicí zpátky na trh.

"Jéé, koukni na to!" řekl Relf a ukázal, Will spatřil předmět jeho pozornosti a tiše si hvízdal. Po rynku kráčela vysoká žena a vlasy jí přes její nesporné mládí zářily jako stříbro. Na levé ruce jí seděl červený luňák. "Koukni na ty nohy, Wille. Málem ke krku. A ten zadek, pevně a svalnatej. Povídám ti, přes ni bych se nemusel moc natahovat, abych na tebe dosáhl."

"Na můj vkus je kapku hubená," prohodil starší muž, "ale má pěknou chůzi, to teda jo. Je to horalka."

"Jak to poznáš? Jenom proto, že má na sobě jelenici? I spousta lidí z Nížiny nosí jelenici."

"Koukni na ty její pohyby," řekl Will, - "Pyšný, nadutý. Ne... horalka. Ty jsou takový. Vidím, že nemá řádné svatební náramek." Jak se tak dívali, najednou se luňák polekal a zamával křídly. Žena ptáka utišila a něžně ho hladila po červené hlavě.

"Taky by mě mohla takhle hladit," řekl Relf. "I když trochu níž. Tak pojď, dáme s ní řeč."

"O čem?"

"Za soumraku mi končí služba. Nikdy nevíš, kde tě čeká štěstí."

"Sázím tu pětiměďákovou pokutu, že ji to nebude ani trochu zajímat."

"A já se sázím, že ji do půlnoci dostanu!"

"Ty nafoukaněj parchante," řekl Will s úsměvem. "Moc rád se budu dívat, až tě rozseká na kousky." Oba vojáci zahnuhli a došli k ženě, když se zastavila u stánku se sušeným ovocem."

"Dobrý ráno, slečinko," - začal Will, "To je ale pěkněj pták." Žena mu věnovala přehavý úsměv. "Dobře loví," bylo vše, co řekla, a pak se odvrátila.

"Ty jsi z Vysočiny?" zeptal se Relf.

Žena se prudce otočila zpátky. "To jsem. Proč se ptáš?"

"Trochu jsme se tady s kamarádem vsadili. Já tvrdil, že jsi z horskýho chovu, on zas, že jsi z Nížiny. Já mu říkal, že horalku poznáš na první pohled."

"Jakpak to?" opáčila žena a upřela na vojáka světlé oči.

"No... Totiž, dá se to poznat. Je to v... ehm chůzi. Pověz mi, jsi... ehm... v citadele přes noc? Je tu pár skvělejších míst na večeri, a já bych byl poctěnej, kdybych tě moh po službě doprovodit."

"Ne, nezůstávám. Přeu dobřej den." A šla dál, ale Relf ji doběhl a chytil ji za ruku. Luňák se vylekal znovu.

"Nevíš, o co přicházíš, zlatíčko. Nikdy není moudrý zahodit dobrou příležitost."

"Ó, to já nikdy nedělám," prohlásila vysoká žena. "Loučím se."

Odkráčela a nechala tam Relfa stát s tváří rudou jako mrkev. "Aha," prohodil Will, "to zní, jako by mi v dlani zvonilo pět čerstvě raženejch měďáků. Skoro je slyším."

Relf zaklel, "Co si ta čubka o sobě myslí?"

"Říkal jsem ti, je to horalka. Co se jí týká, tak ty jseš jenom voják z okupačních sil. A i kdyby k tobě nechovala zrovna nenávisť - což nejspíš chová - tak tebou opovrhne. Tak pojď dál a zatím můžeš přijít na to, jak mi zaplatíš."

"Kde sebrala toho luňáka?" zeptal se Relf. "Totiž, ženská s luňákem. To není správný. Možná ho ukradla!"

"Na to můžeš kliděňko zapomenout, synku," řekl Will vážně. "Jenom proto, že s tebou nějaká ženská nechce spát, tak to neznamená, že ji můžeš jen tak strčit do chládku. Takový lumpárny ve svém žaláři nedovolím. Zapomeň na ni a soustřeď se na tyhle lidi. Jestli někomu za naši služby ukradnou váček, tak to bude horší než jen pět měďáků. Spíš pět ran bejkovcem!" "Ano," řekl Relf. "A v poli je stejně mnohem víc ovcí." Náhle se zasmál, "Slyšels, že si Gryn z toho nevěstince v Severní ulici přitáhl tripla? Celý nádobíčko má plný zhnisanějch boláků. Je na tom děsně špatně. Dali mu na to pijavice! Umiš si to představit? Musej to bejt pěkně malý pijavice, co?"

"To mu patří," prohlásil Will, Zastavil se před apatykou a vstoupil.

"Co tu hledáme?" zeptal se Relf.

"Můj nejmladší má černej kašel, Betsi chtěla, abych vyzvedl trochu bylinkovýho sirupu."

"Ten kluk je pořád churavej, už od ty horečky," poznamenal Relf. "Myslíš, že umře?"

Will si povzdech, "Už jsme ztratili dvě děcka, Relfe. Jednoho chlapce při moru tenkrát v Angostě a druhýho, když jsem byl na tažení v Kushiru. Sklátila ho žlutá zimnice. Nevím, jestli to kluk přežije nebo ne. Ale je to bojovník, jako jeho táta, takže má slušnou šanci."

"S Betsi jsi měl štěstí," řekl Relf, když Will čekal, až mu apatykář nalije do malé modré lahvičky sirup. "Je to dobrá ženská. Vaří skvělý dušený hovězí a vždycky máte doma čisto. Sázím se, že bys mohl jíst z podlahy a nenašel bys ani smítko prachu. Dobrá ženská."

"Ta nejlepší," souhlasil Will, "Myslím, že až přijde léto, pokusím se o přeložení dolů na jih. Má tam příbuzný a chybějí ji. Mohl bych to udělat."

"Povídá se, že na jaře bude tažení. Slyšels to?"

"To se povídá vždycky, synku. Nelam si s tím hlavu. Jeden z důvodů, proč jsem sem přišel, byl ten, že je tu klid. Betsi

se vždycky bála, že mě zabijí v bitvě. Tady žádný bitvy nejsou, takže proti komu budem jako bojovat?"

"Kapitán vykládal, že se klany na Vysočině připravují k válce, přepadají prý kupce a poutníky."

Will zavrtěl hlavou. "To vůbec není pravda. Došlo k jedinému útoku, ale lesníci ty chlapy pochytili a zabili. Nebyli to horalové. Ne, já se na léto těším, synku. Vezmu rodinu na jih."

Apatykář mu podal lahvičku a Will mu do dlaně vtiskl dva měďáky.

Venku ho Relf poklepal po ruce. "Jak to, že platíš? Já to nedělám. Ty všiví měšťani se o nás můžou klidně postarat. Koneckonců, dáváme na ně pozor."

"Já vždycky platím své dluhy," prohlásil Will, "Je to starej zlozvyk."

* * *

Grame Kovář dopravil baronovi jeho bílého hřebce - a opustil citadelu. Nijak ho nepřekvapilo, když mu baron za práci nezaplatil, a Grame také nic jiného nečekal. Procházel se městem a uvažoval, že zajde na oběd do taverny U modré kachny. Pečené vepřové s křupavou kůrčičkou bylo místní specialitou. - Grame se poplácal po vystouplém břichu. "Začínáš stárnout a tloustnout," řekl si. Bývaly doby, kdy byl považován za jednoho z nejhezčích mužů v Cilfallenu, a on si rychle zvykl na to, jak po něm ženy házejí očima, když procházel kolem. Teď už očima moc neházely. Vlasy mu dávno sjely z lebky a na zádech a ramenou mu naopak začaly nepříjemně rašit chlupy. U Colden Mooru přišel o tři přední zuby a rozrazil mu tam ret. Ty zuby mu palicí vyrazil cizozemský voják. Bože, ale že to bolelo. Byla to taková dvojitá bolest, protože jak padal, věděl, že jeho dobrý vzhled je navěky pryč.

Teď měl tu nejuhatější bílou bradu a dlouhé svislé kníry mu zakrývaly ústa.

Váhavě prošel kolem Modré kachny a pokračoval po Tržní ulici, přičemž zahlédl Sigarni, jak mluví se dvěma vojáky. První byl vysoký muž ve středním věku a vypadal jako válečník. Druhý byl menší. Ten právě vzal Sigarni za ruku, ale ona mu něco řekla a odešla. Grame viděl, jak tomu muži stoupá do tváří nach. Kovář se uchechtl a prošel davem k místu, kde se Sigarni zastavila před stánkem s tretkami. Prohlížela si mosazný zvoneček.

"Přeju dobrý den," pozdravil Grame. Sigarni se na něj přátelsky usmála, ale on viděl, jak mu přes rameno vrhla pohled na ty dva vojáky, stojící opodál.

"Napadlo mě, že koupím Abby zvoneček," prohodila dívka. "Tady je mají všichni dravci."

"A k čemu je to dobrý?" zeptal se kovář, "kromě toho, že je máj všichni ostatní?"

Sigarni se na chvíli zamyslela a pak se zazubila. "To nevím, Grame," přiznala. "Ale jsou hezoučké, nemyslíš?"

Grame jí vzal zvoneček z prstů a pozorně si jej prohlédl. "Jsou dobře udělaný," řekl, "a za letu budou tiché. Sokolníci je používají, aby našli své ptáky. Můžeš je slyšet, když přistávají na stromě. Ty máš s Abby nějaký potíže? Ztratila se ti někdy?"

"Nikdy."

"Tak to žádný zvoneček nepotřebuješ. Co tě přivádí do citadely?"

"Je tu sokolnická soutěž a vítěz dostane dvě zlatý guineje. Myslím, že by Abby mohla vyhrát."

Grame se poškrábal v husté bílé bradě. "Možná. Bude to záležet na tom, jak rozložej soutěž. Jestli budou vysoko cenit poslušnost, máš dobrou šanci. Ale rychlost? Jestřáb je lehčí a rychlejší než Abby."

"Překvapuješ mě, Grame. Nevěděla jsem, že rozumíš sokolnictví."

"Jednou jsem měl jestřába sám. Bylo to nádherný stvoření... ale zlostný. Přišel jsem vo ni rok před Coldenem. Předpokládám, že se snažíš Abby před turnajem přivyknout na davy lidí?"

"Ano," odpověděla Sigarni a hladila Abby po úzké hlavě. "Ale zřejmě jí lidi nijak nevadí. Párkrát se polekala, ale jinak, myslím, si vede dobře. Zítra ji přinesu znovu." "Je na tenhle turnaj nějaký vstupní poplatek?"

"Ano. Jedna stříbrná pence. Zaplatila jsem ji ráno." Sigarni výraz se změnil. "Ten úředník musel dostat povolení od velitele turnaje, aby mě nechal se přihlásit. Nebyl si jistý, jestli se ho smějí zúčastnit ženy."

Grame se zachechtal, "No, je to neobvyklý, holka. Oni nechápou, že ženy z Vysočiny jsou... řekněme jiný."

"Jak jiný?" chtěla vědět Sigarni.

"Jiný než jejich zkrocený pokorný ženušky," vykládal Grame. "Jejich ženy nemaj žádná práva. Když se provdají, všecek jejich majetek se stane majetkem jejich manžela. Ten je pak může mlátit, ponižovat nebo vyhnat, a zákon ho za to nijak nepostihuje."

"To je děsný. Proč to ty ženy strpíš?"

Grame pokrčil rameny. "Ze zvyku? To ví jen Bůh. Manžela jim vybere otec a manžel pak ovládá celej jejich život. Je to svět, kterému vládou muži. Takže ti velitel turnaje vstup povolil? Musel to bejt osvícený chlap."

"Zaujala ho Abby. To jsem poznala. Ptal se mě, kde jsem ji vzala a kolik toho už ulovila. Samý takový věci. Říkal, že bude zajímat i barona."

Grame chvíli mlčel. Pak: "Nejsem si jistý, jestli se mi tohle líbí, Sigarni."

"Proč?"

"Ty do citadely často nepřijdeš, že ne? Ne, ovšemže ne. Svý kůže prodáváš koželuhovi a kožešníkovi a zásoby kupuješ tak - kolikrát... třikrát do roka?"

"Čtyřikrát. Co na tom záleží?"

"Baron je skvělej sokolník. Abby ho bude určitě zajímat. Nejspíš ji bude chtít získat pro sebe."

"No, tak to ji nedostane," prohlásila dívka.

Grame se usmál, ale v jeho výrazu nebylo žádné veselí, "Baron dostane všechno, po čem zatouží. On je tady svrchovaným pánem. Já ti radím, zapomeň na soutěž a odnes Abby zpátky do hor." "Zaplatila jsem ten stříbrňák!"

Grame sáhl do váčku a vyndal minci. "Já to zatáhnu - jo a moc rád."

"Já nechci tvoje peníze, Grame - i když děkuju za nabídku. Myslíš, že by mi ji ukrad?" Grame kývl, "Ale jak by to mohl udělat? Jakým právem?"

"Právem dobyvatele. Ty jsi z hor. Nemáš žádný práva, jenom ty, co ti von dovolí."

Sigarni potměněla tvář. "Pro Boha, to je špatný!"

"Nepochybuju o tom, že pro Boha to špatný je. Ale nejni to Bůh, kdo tady určuje zákony. Tady je to baron. Musím tady něco vyřídit, ale za soumraku budu připravený odejít. Povož mám u severní hradby za zbrojářskou dílnou. Moc by mě potěšila tvoje společnost, kdybys chtěla vodjet zpátky do Čilfallenu."

"Ano, to bych ráda," řekla Sigarni. "Uvidíme se za soumraku."

* * *

Gramová slova Sigarni podráždila a znepokojila. Chtěla soutěžit, předvést Abbyiny schopnosti širokému publiku, radovat se z pochvaly diváků. A chtěla také ukázat, že žena dokáže vycvičit dravce stejně dobře jako muž. Ale Grame nebyl žádný hlupák. Jestli říkal, že jí hrozí, že přijde o Abby, tak ho musela poslechnout a zařít se podle toho. Nebylo to spravedlivé, ale on byl vlastně celý život nespravedlivý. Kdyby ne, tak by se byla zamilovala do Bernta a on by byl ještě naživu.

Sigarni vykročila mezi lidmi. Došla na Sokolčí pole a cestou mýjela řady klecí se zajíci, kteří budou zítra použiti při předvádění dravců. Nalovili je do ok v posledních několika dnech. Zvířátka vypustí postupně, a ona pak vyrazí přes pole ve snaze uniknout tichým zabijákům, kteří budou vypuštěni, aby je chytili. Abby zaostřila zlaté oči na krčící se tvorečky. "To není pro tebe, krasavice," napomenula ji Sigarni. "Ne tentokrát. Žádný potlesk pro mou nádhernou Abby,"

Úředník pořád ještě seděl u stolu na vnějším okraji pole a několik sokolníků ještě čekalo, aby připojilo svá jména či naškrábalo značku do knihy. Opodál stál kůl s mnoha bidýlky, na nichž seděli dravci s čepičkami. Všechno to byli ještě mladí. Abby zakřičela a zamávala křídly, když je uviděla, "No tak, klid," šeptala Sigarni. "Chovej se slušně, srdíčko." Za úředníkem spatřila ty dva vojáky, s nimiž mluvila předtím. Ten velký byl v pořádku, ale ten menší měl zlé oči. Za nimi stál velitel turnaje. Nevzpomínala si na jeho jméno, jen na to, že začínalo nějak jako Rudý, což odpovídalo jeho vousem i pleti.

Zaujala místo za muži a čekala, až na ni přijde řada. Jeden ze sokolníků se podíval blíž na Abby. "Hezkej pták," prohodil, "Nenapadlo by mě, že uvidím dalšího. Je z Kushiru, že jo?"

"Ano."

"To jsou dobří zabijáci. Nejsou tak rychlí jako moji ptáci, ale na zavolání přijdou zatraceně rychleji." Natáhl ruku a pohladil Abby širokým ukazováčkem po hrudi. K Sigarniinmu podráždění mu to Abby dovolila, navíc se jí to zřejmě dokonce líbilo.

"Další!" zavolal úředník. Měl ryšavé vlasy a Sigarni si vzpomínala, že ho viděla projíždět s eskortou Čilfallenem, když probíhalo sčítání lidí. Jak se to jmenoval? Andred? Ne... Andolf.

Sokolník napsal své jméno, zaplatil stříbrňák a poodešel k bidlu, aby si vzal svého ptáka. Sigarni přistoupila ke stolu a Andolf vzhledl, "Aha, to jsi ty. Už ses ale zapsala."

"A teď to chci zrušit. Nakonec se nemůžu zúčastnit."

"Chápu," řekl Andolf a odložil brk. "Ale zrušit zápis se nepovoluje. Předpokládám, že chceš dostat zpátky své peníze?" "Ano. Proč bych měla zaplatit za něco, co nemůžu udělat?"

"No proč? Nicméně pravidla jsou zcela jasná. Když dravec onemocní nebo se sokolník nedostaví, tak jeho zápisné propadá. Víš, právě zápisné určuje konečnou cenu."

"Zapsala jsem se teprve před hodinou," usmála se sladce Sigarni. "Copak nemůžeš udělat výjimku pro chudou holku z hor?"

Andolf zrudl. "No... jak říkáš, je to teprve hodina." Sáh do krabice po své levici, vyndal stříbrnou penci a podal jí ji. Abby se znovu nastražila, a mužik pustil minci Sigarni do dlaně a odtáhl ruku. "Vážně je nemám rád," přiznal se. "Mám radši zajíce."

"Zajíci byli stvořeni pro zábavu," poukázala Sigarni.

Přes pole se k nim cvalem blížili čtyři jezdcí a kopyta jejich koní duněla na tvrdě udusaném jílu. Abby se načepýřila, ale Sigarni pevně chytla řemínky. Vedoucí jezdec, muž oděný celý v černém, sesedl z bílého hřebce a hodil otěže druhému jezdcí. Sigarni stála mlčky, protože všichni muži teď čekali úplně nehybně. Dokonce i malý úředník vstal ze svého sedátka. - Sigarni poznala, že tohle musí být baron. V duchu si vynadala, že se obtěžovala kvůli zápisnému, poněvadž ten muž napjatě hleděl na Abby. Byl to vysoký muž s uhlazenými černými vlasy staženými z čela do krátkého culíku v týle. Měl tenkou bradku a kníry, které se leskly, jako by byly naolejované, a oči měl velké a šedé jako popel, zastřené a vyboulené. Sigarni si pomyslela, že má příliš tenké rty a krutá ústa.

"Kde jsi vzala toho ptáka?" zeptal se hlasem tak tichým, že Sigarni chvíli trvalo, než si uvědomila, že promluvil.

"Je to dar od přítele," odpověděla mu. Ostatní jezdcí sesedli a přiblížili se. Sigarni se cítila nepříjemně, nicméně necouvla.

"Nepochybně na oplátku za nějakou sexuální laskavost," řekl baron znuřeným tónem. "No dobrá, předpokládám, že tu jsi, abys toho ptáka prodala. Dám ti za ni deset guinejí - tedy pokud jsi ji nezkazila."

"Není zkažená, můj pane, a není na prodej," řekla Sigarni. "Sama jsem ji vycvičila a chtěla jsem se s ní zúčastnit soutěže."

Baron se tvářil, jako by si nevšiml, že vůbec promluvil. Obrátil se k mladšímu muži za sebou a zavolal, "Deset guinejí, prosím, Leofriku. Vráť ti to o něco později. A připomeň mi, abych si promluvil s tím černochem, až příště navštíví město."

"Ano, můj pane," řekl plavovlasý jezdec a zalovil ve váčku pro mince.

Sigarni ustoupila. "Není na prodej," řekla hlasitěji, než zamýšlela. Tentokrát se baron obrátil a poprvé se jí podíval do očí.

"Ty jsi horalka, vid'?" oznámil.

"To jsem."

"Na Vysočině nejsou žádné vznešené rody, jenom tlupa prašivých překřížených divochů, kteří se snaží seškrábat živobytí z horských strání. Zákon je prostý, ženská. Nevolník může vychovat jestřába. To je jediný dravec, kterého může mít někdo neurozené krve. Pták, kterého držíš, není jestřáb. Proto ho nemůžeš vlastnit. Nemluvím na tebe příliš rychle? Teď si vezmi peníze a předej ptáka mému sokolníkovi."

Sigarni věděla, že by měla poslechnout. Nezáleželo na tom, že je to nespravedlivé. Grame měl pravdu, baron byl zákon a vzpírat se mu bylo marné. Přesto však hluboko v jejím nitru cosi zaplálo, jako jiskřička.

"Já pocházím z krve Gandarina krále," ohlásila, "a luňák je můj. Můj, abych si ho nechala, můj, abych ho pustila!" S tím zvedla ruku a pustila řemínky. Překvapena tím náhlým pohybem, Abby roztáhla křídla a vzlétla. Na baronově tváři se neobjevil ani záblesk hněvu. Chvilíčku se nikdo ani nepohnul a všichni sledovali luňáka vznášejícího se v proudech teplého vzduchu. Pak, pomalu, téměř ledabyle, baronova pěst v černé rukavici přistála na Sigarniině lícni kosti. Sigarni, zpola omráčená, se zapotácěla. Baron se přiblížil, Sigarni vykopla míříc mu na rozkrok, ale zasáhla ho jen do stehna. - "Držte ji!" řekl baron. Sigarni zjistila, že jí kdosi drží paže u těla, a poznala vojáky, s nimiž prve mluvila na tržišti. Baron ji udeřil do břicha a ona se předklonila. Vlnou bolesti slyšela jeho slova. Ani nezvedl hlas, v jeho slovech nebyl ani náznak nějakého pocitu. "Hloupá ženská," říkal, "Teď jsi přišla o své právo na těch deset guinejí. Ještě jednu hloupost, a čeká na tebe bičování. Rozumíš mi? Zavolej toho ptáka!"

Sigarni mu vzhledla do jeho zastřených očí. V ústech cítila krev. "Zavolej si ho sám," řekla a plivla mu do obličeje. Na krk mu stekly sliny a krev. Baron z kapsy kazajky vytáhl černý kapesník a pomalu si otíral ty urážlivé kapky z tváře.

"Vidíte," obrátil se ke shromážděným mužům, "s čím tu jednáme? - Lidé, kteří neznají zákon ani dobré způsoby. Jsou to barbari, bez kultury, bez vychování," Švihl rukou a hřbetem ruky zasáhl Sigarni zprava do tváře. "Zavolej toho ptáka!" nařídil. "A ještě jednou na mě plivneš, a já ti nechám vyříznout jazyk!"

Sigarni mlčela. Baron se obrátil k sokolníkovi, pomenšímu muži z nížiny se širokými rameny. "Můžeš ho zavolat?" zeptal se.

"Udělám, co půjde, můj pane," odpověděl muž a poodešel na otevřené prostranství s rukou v sokolnické rukavici zdviženou. Dlouze tiše zapískal. Vysoko nahoře se Abby otočila, složila křídla v prudkém sestupu a řítila se k zemi jako šíp. Asi šedesát stop nad zemí roztáhla znovu křídla a srovnala let. "Přilétá, pane!" zvolal sokolník.

Baron se obrátil zpátky k Sigarni. - "Deset ran bičem, myslím, a noc v cele. Třeba se z té zkušenosti poučíš, i když o tom pochybuji. Vy horalé jste nikdy moc nedali na učení se z vlastních chyb. Proto jste takoví, jací jste." Nedbale ji uhodil znovu, zleva a zprava, zvedal ruku a odporně pomalu ji tloukl. Sigarni se snažila pohybovat hlavou spolu s ranami, ale vojáci ji pevně drželi.

A pak se to stalo. Nikdo z přihlížejících nevěděl přesně proč. Někteří to sváděli na to, že byl luňák popletený, jiní tvrdili, že ta žena je čarodějka a luňák její čarovné zvíře. Ale Abby slétla dolů, minula sokolníkovu nataženou ruku a zamířila přímo k Sigarni s pařáty nataženými pro přistání. V té chvíli baron znovu napřáhl pěst.

"Luňák, můj pane!" vykřikl sokolník.

Baron se otočil s rukou stále zvednutou. - Abbyiny jako břitva dlouhé drápy se mu zaryly do tváře, zahákly se za levé obočí, prorvaly se kůži do očního důlku a vyrvaly oko. Baron zavřískl a zacouval, a luňák se ho stále držel za obličej a drápy měl zaryté do jeho levé tváře. Abby šileně tloukla křídly, jak se snažila osvobodit. Baron zvedl ruce, popadl ji za křídla a ptáka od sebe oderval. Z rány se mu řinula krev. Potáčeje se odhodil ptáka na zem a Sigarni s hrůzou přihlížela, jak jeden z jezdců tasil meč a prosekl Abby krk. Křídla se na jílů ještě pohnula. Kolem barona, jenž padl na kolena a tiskl si dlaň v černé rukavici k nyní již prázdnému očnímu důlku, se shromáždili muži.

Tři jezdci, kteří přijeli s ním, ho zpola odnesli z pole.

Velitel turnaje se postavil před Sigarni. "Tak tohle si odskáčeš, čubko!" řekl jí. "Baron ti nechá vypálit oči žhavými uhlíky a useknout ruce a nohy a pak tě pověsí na hradby v kleci, aby si na tobě pochutnaly vrány! Ale nejdřív se budeš zodpovídat mně!"

Sigarni neříkala nic, když ji vojáci vlekli pryč. Na kraji pole se shromáždil dav, ale ona se na ně ani nepodívala. Držela hlavu vysoko a lhostejně se dívala před sebe na klenutá křídla brány ve vnější hradbě. Abby byla mrtvá. Kdyby ji byla dala baronovi, byla by ještě naživu. Znovu viděla ta pleskající křídla a železný meč letící dolů. Po tvářích se jí řinuly slzy a sůl páčila ve škrábanci pod okem. Muži ji dovedli do citadely a pak zahrnuli doleva přes nádvoří k úzkým dveřím a schodišti vedoucím dolů do tmy. Sigarni se vzepřela, když se ji muži snažili strčit dovnitř. Voják, jehož nabídku předtím na tržišti odmítla, ji loktem praštil za ucho. "Vlez dolů!" sykl. Srazilo ji to dopředu. Na schodišti byla tma a schody klouzaly. Voják jí zkroutil ruku za záda a další muž ji pustil a prošel dopředu. Chvilí sestupovali v naprosté temnotě, pak se u paty schodiště zamihotalo světlo pochodně a oni se vynořili v žalární chodbě. U stolu seděli dva muži a hráli kostky. Když se v dohledu objevil kapitán, oba vstali.

"Otevřete kobku!" nařídil. Muži ho chvatně poslechli.

Sigarni byla stále zpola omámená, když ji vlekli ke kobce. Byla velká a šedá, a jedna stěna byla zvlhlá a páchla po krysím trusu. V jednom rohu byl malý kavalec a ze stěn visely rezavé řetězy.

"Jak se ti to tady líbí, čubko?" prskal rudovousý kapitán a postavil se před ni. Sigarni neodpověděla. Natáhl ruku, uchopil ji za řadro a pevně stiskl. Sigarni sebou trhla, pak zvedla koleno a vrazila mu je do slabin. - Kapitán zasténal a couvl. Voják po její pravici, ten menší, ji zboku udeřil pěstí do hlavy, a Sigarni to srazilo na kavalec.

"Svíkni ji," nařídil kapitán, "a uvidíme, kolik radosti nám ta děvka poskytne."

Sigarni jeho slova slyšela skrze nával bolesti a projela ji síla, jakou člověku dodá panika. Vyrázila z kavalce a skočila po prvním vojákově, ale byla stále omámená, a on ji chytil za vlasy. Na těle ucítila ruce a muži jí začali stahovat kamaše. Světlo pochodně se zamihotalo na kapitánově dýce.

"Hodlám na tobě nechat svou značku, ženská. A než tahle noc skončí, poslechnu si, jak žebráš a křičíš."

5

Když nahoru vyjel Asmidír, Gwalchmai seděl na zápraží a plakal. - Černý muž slezl ze sedla, a když přistoupil blíž ke staříkovi, ucítil z Gwalchmaiova dechu ohnivou kořalku a vedle něj uviděl ležet prázdný džbánec. "Kde je Sigarni?" zeptal se.

Stařec vzhledl a zamrkal. "Trpí," řekl. "Je čepelí meče procházející ohněm."

"O čem to mluvíš?"

"Proč to děláme?" odpověděl mu Gwalchmai otázkou. "Co je to v naší přirozenosti? Když jsem byl mladej, přepadli jsme jednu vesnici v Nízině a ukradli jsme jim dobytek. Na poli tam byla mladá ženská. Schovala se v nějakém křoví. Ale my ji našli. Znásilnili jsme ji. Připadalo nám to jako dobrá zábava a jí to neublížilo." Potřásl hlavou. "Jí že to neublížilo? Když na mě přišel dar, poznal jsem pravdu a přemejšlel, jestli někdy dojdou odpuštění. Napadlo tě to někdy, Asmidíre? - Přemejšlel někdy o té loábské ženě, kterou jsi chytil vysoko v horách Kushiru? Ležíš v noci beze spánku a ptáš se sám sebe, proč si podřízla žíly?"

Asmidír se narovnal, jako by dostal ránu, a přimhouřil tmavé oči. "Ty jsi ten s darem vnitřního zraku?"

"Jo. To je můj prokletí, černocho. Je jenom o maličko horší než to tvý." Slunečního světla ubývalo a Asmidír starci pomohl na nohy a zavedl ho do srubu, kde u skomírajícího ohně ležela Dáma. Asmidír pomohl Gwalchmaiovi do křesla a pak se posadil naproti němu. Dáma se zvedla a položila Asmidírovi hlavu do klína, dožadující se pohlázení. Černoch ji mimoděk poplácal a podrbl za ušima a Dáma zavrtěla ocasem. "Potřebuji tvoji pomoc," řekl Gwalchmaiovi Asmidír. "Potřebuji najít jednoho muže."

Stařec se předklonil a zahleděl se do pohasínajících plamenů. "Ne, to nepotřebuješ," prohlásil. "V obou případech. Ale já ti pomůžu, Asmidíre. Ech, ano, pomůžu. Ale nejdřív mi pověz, proč jsme takoví divoši. Pověz mi to!"

"Co ode mě chceš, jasnovidče? Odpovědi na otázky, které všichni známe? - Děláme, co děláme, protože můžeme. Lovíme a zabíjíme, protože můžeme. To, co je v naší moci, nám patří, abychom to používali, jak zatoužíme. Ať už je to kus hovězího, divoký jelen, starý strom nebo krásná žena. Tak co jsi vlastně chtěl slyšet?"

Gwalchmai si dlouze povzdechl a věkem pokroucenou rukou si protřel unavené, krví podlité oči. "Jak tu tak sedíme a mluvíme," řekl, "v teple tohoto srubu, jedna žena je v kobce, kde ji mlátí, ponižuje a znásilňuje pět chlapů. Ona krvácí a je zraněná. Jeden z těch pěti je šlechtic, ale je plnej touhy působit bolest. Ti ostatní jsou ale všechno obyčejný muži. Muži jako ty a já, Asmidíre. Cejtím jejich myšlenky, zakouším jejich emoce. Pro Boha, cejtím taky jejich vzrušení! A nejradši bych je všechny pozabíjel. Jsem ale jinej? Byl jsem jinej tenkrát na tom poli? Byl jsi ty jinej tenkrát s tou Loabitkou?"

"Ona byla válečnou kořistí," prohlásil Asmidír, "a ne, nelehávám za noci a nemyslím na ni. Byla zneužita. Všichni jsme zneužívání. Ona se rozhodla zabít. To byla její volba, jasnovidče. Ale já na tyhle hrátky nemám čas, ani mě nezajímá nějaká děvka ve vězeňské kobce. Znáš jméno toho vůdce, jenž přichází, nebo ne?" Gwalchmai se prudce otočil a oči měl jasné a jiskrné. "Ano, znám ho. Vždycky jsem ho znal. Od té noci, kdy byla otevřena brána, když za mnou přišel Taliesen a přinesl mi dítě, abych ho vychoval."

"A řekneš mi to?" zeptal se Asmidír a snažil se zakrýt svou netrpělivost.

"Nejní to muž."

"Nedává to smysl, ty opilý starý blázne. Tak co je to tedy... strom? Kůň?"

"To jseš tak tupěj, že nerozumíš vůbec ničemu, co ti tu říkám?" vyjel na něj Gwalchmai. - "Kde to jsme, pro Boha? Copak nedokážeš tu svou skvělou mysl soustředit ani na chvíličku?"

Asmidír se znovu posadil a zhluboka se nadechl. "Pobav mne," řekl nakonec. "Třeba není moje mysl tak skvělá, jak si představuješ." Ale stařec nic neřikal a Asmidír se znovu nadechl. "No dobrá, budu hrát tuhle hru. Kde jsme, tázal ses? Jsme na Vysočině ve srubu Sigarni Lovkyně. A mluvíme tu o ženě v kobce..." Prudce se narovnal. "Dobré nebe, Sigarni je v kobce?"

"Sigarni je v kobce," zopakoval Gwalchmai a hodil do plamenů nové poleno.

"Proč?"

"Baron chtěl jejího luňáka. Vona ho odmítla prodat. Při hádce, co následovala, luňák vyrval baronovi levý oko. Sigarni odvedli."

"Ale je naživu. Nezabili ji?"

"Ne, nezabili ji. Ale teď bude mít jizvy, co si ponese celej život, a její bolest se tisíckrát projeví na jejích krajanech."

"Co mohu udělat? Povez!"

"Můžeš tady počkat, se mnou. Na všechny votázky dostaneš odpověď, Asmidíre. Na jednu každou."

* * *

Will Drtikol seděl v taverně U modré kachny a civěl do korbele. Byl to pátý džbánec piva, co již vypil, ale alkohol nemohl otupit hanbu, kterou cítil. Mezi lidmi se protlačil Relf a se zářivým úsměvem se posadil naproti němu.

"Vypadá to, že už ti těch pět měďáků nedlužím, co? Říkal jsem ti, že ji dostanu do půlnoci."

"Drž hubu, pro Boha!"

"Co se to s tebou děje, Wille? Bylo to skvělé, ne? Tomu se nic nevyrovná! A ty sis taky užil." Zachichotal se. "A kapitán. Skákal jako malej králik. Je dobrý vědět, že i šlechtici mají vředy na prdeli, že jo?"

Will zvedl korbel a zpola jej vyprázdnil. Pivo bylo silné a on cítil, jak se mu točí hlava. "Tohle jsem ještě nikdy neudělal," prohlásil. "A nikdy ani neudělám. Nebudu čekat do léta, odjízdim na jih zítra. Tady jsem skončil. Co bych za to dal, kdybych sem nikdy nepřišel."

"Máš na ruce krev," poznamenal Relf. "Ona tě kousla?"

Will cukl rukou a oťel si zaschlou krev do kožených kamaší. "Ne. To není moje krev." Kousl se do rtu a odvrátil zrak, ale Relf si všiml, jak se mu po tvářích hrnou slzy.

"Co se to s tebou děje? Je to kvůli klukovi? On se z toho vyliže, Wille. Jsem si tím jistej. No tak, kámo, tohle vůbec nejseš ty. Hele, koupím ti další pivo." Relf vstal, ale Will se natáhl a chytil ho za ruku.

"Tobě to hlavu nedělá, co? Křičela. Byla pořežaná, zmlácená a dorvaná. Tobě to vůbec nevadí?"

"Tobě to tam taky nevadilo. A ne, proč by mi to mělo vadit? Zejtra na tom bude mnohem hůř. A stejně, kapitán nám řekl, abychom to udělali. - Tak proč ne? Boží zuby, Wille, je to jenom jedna děvka. Děvky přece byly stvořeny pro zábavu."

Will ho pustil a Relf se protáhl zpátky davem. Will se krhavýma očima rozhlédl kolem sebe a zaposlouchal se do smíchu flamendrů. Vzpomněl si na Betsi. Představil si v té kobce ji. Relf se vrátil se dvěma korbely. "Na, hod' to do sebe, kámo. Budeš se cítit lip. Za kasárnama se o půlnoci hrajou kostky. Přisadíš si?"

"Ne. Půjdu domů. Půjdu říct Betsi, aby se hnedka sbalila na zítřka."

"Tohle jsi pořádně nepromyslel, Wille. Dole na jihu nikdo žoldáka nenajme. Co budeš dělat?"

"Mně je to fuk,"

Relf se předklonil "To ti nesmí bejt fuk, Wille. Musíš podporovat rodinu a nemocného synka. Nemůžeš je vláčet po kraji. Není to k nim spravedlivý. Heleď, já nevím, proč tě to tak strašně rozhodilo. Strčils pár palců svý chlouby na pár teplech místech. Teď si chceš zničit život a svý rodině taky. Nedává to smysl. Běž domů a pořádně se vyspi. Ráno bude všechno vypadat jinak."

Will zavrtěl hlavou. "Co bude jiný? Je mi dvaadvacet. Celej život jsem žil podle železných pravidel, co do mě vtluouk táta. Slyšels mě někdy lhát, Relfe? Viděls mě někdy krást?"

"Ne, jseš normální svatej, Wille. Měli by ti stavět sochy. Ale kam tím míříš?"

"Právě jsem zradil všechno, pro co jsem žil. Všecko. To, co jsme udělali, bylo špatný. Horší než to, bylo to zlý."

"Teď vykládáš hlouposti. Co tím myslíš, zlý? Byla to štetka, a vsadím se, že už ji obskákali předtím. Jakěj pitomej rozdíl to znamená? Ráno bude stejně mrtvá. Slyšels kapitána, vypálí jí oči a pověsí ji ve starý kleci. Ztracený peklo, Wille, myslíš, že to, co jsme udělali, je horší než tohle? No tak, doprovodím tě domů. Vypadáš pěkně na huntě."

Relf vstal a pomohl Willovi na nohy. Velký muž se zapotácel a zamířil ke dveřím.

"Měl jsem to zastavit," mumlal Will, "Ne se k tomu připojit. Ó Bože, co řeknu Betsi?"

"Nic, kámo. Vůbec nic. Prostě půjdeš domů a vyspíš se."

* * *

Strážný, který střídal, se jmenoval Owen Lovec. Muž, jehož střídal, mu řekl, o jakou zábavu přišel, Owen byl Nížiňan ženatý s megerou jménem Clorrie, která mu dělala ze života peklo. Jak tak seděl v žaláři u stolu v míhotavém světle pochodně, snažil se vzpomenout na dobu, kdy se naposledy pobavil se ženou. Bylo tomu víc než tři roky - pokud nepočítal děvku z ulice.

Když mu strážný vyprávěl o odpoledním povyražení, maličko se usmál a dokonce se mu podařilo říci: "To je život," když muž poukázal na to, že to vlastně byla Owenova šichta, jenomže Nížiňan si ji ráno vyměnil.

Avšak teď, když tu tak seděl sám, nechal svou hořkost vyplout na povrch. Ze všech žen se rozhodl oženit s Clorrií, s ostrým jazykem a zlostnou povahou. Život je pes, a to je pravda, řekl si v duchu Owen. Jako ostatní vojáci, i on se doslechl o nehodě, při níž baron přišel o oko. Ještě nyní ranhojiči v horních pokojích tvrze ucpávali ránu a krmili barona drahými opiáty.

V chodbách vězení se neozývaly žádné zvuky, jen občas zasyčela pochodeň. Owen vstal, protáhl si nohy a připomněl si poslední slova muže, jehož střídal: "Jakěj má zadek! To ti povídám, Owene, to byla jízda, na jakou hned tak nezapomenu."

Owen vyndal pochodeň z držáku a prošel kolem čtyř prázdných kobek k zamčeným dveřím. - Odsunul mřížku a nahlédl dovnitř. V kobce nebylo okno a světlo pochodně nedosáhlo až do koutů. Odsunul závoru a otevřel dveře. Ta žena ležela na podlaze s roztaženými nohama. Na obličejích a na stehnech měla krev a jeden prs jí krvácel, Owen přistoupil blíž. Byla stále v bezvědomí. Přes tu krev strážný viděl, že je krásná, vlasy jí ve světle pochodně zářily stříbrem a červení. Přejel pohledem její tělo. Všiml si, že dokonce i chloupky na podbřišku má stříbrné. Byla štíhlá a vysoká, ňadra měla pevná. Owen uviděl, že jí z jedné bradavky stále teče krev, tenoučký pramínek jí stékal na bok. Owen poklekl vedle ní a přejel jí rukou po stehně, pohládl stříbrný pahrbek a strčil do ní ukazovákem.

Rozhodl se, vstal a zasunul pochodeň do kroužku na zdi. Rychle si stáhl kožené kamaše a poklekl mezi její roztažené nohy. Zasunul jí ruce pod stehna a přitáhl si ji blíž k sobě. Proč ne, pomyslel si? Všichni ostatní si přece užili. Tak proč ne já? Proč by se neměl Owen Lovec taky trochu pobavit?

Poslední, co spatřil, byla ta žena, když se náhle zvedla. On měl ruce uvězněné pod ní, ale viděl, jak po něm bodla pravicí. Když mu její prsty zajely do očí, ucítil strašlivou bolest. Pak vnímal jen bolest a výbuch světla, který byl k nesnesení.

Sigarni vytáhla prsty z kluzkých důlků a zasténala. Bolela ji žebra, ale to nebylo nic ve srovnání s bolestí v nitru. Odstrčila od sebe tělo strážného a překulila se na kolena. Obrátil se jí žaludek a ona začala vrhnout. V hlavě jí bušilo a tělo žadonilo, aby se mohlo položit, odpočívat a uzdravovat se. Ona se místo toho přinutila vstát. Strážný začal sténat. Sigarni klesla na kolena, vytáhla mu z opasku dýku a vrazila mu ji do krku. Muži se křečovitě zkroutily nohy a jednou zasáhl kavalec. Do hrdla se mu začala hrnout krev a on se dusil, Sigarni vytáhla dýku, opřela mu ji o záda a vši silou ji zarazila. Čepel projela mezi žebra a protála plíci. Teď už ležel klidně. Zpod něj se začala šířit loužička moči. Sigarni se znovu zvedla a posadila se na kavalec, aby se mohla rozhlédnout po kobce, Všimla si každého kvádra, každé krysy díry. Její kamaše hodili do kouta. Sigarni je sebrala a natáhla si je. Tkanice v pase byla přeríznutá. Sigarni stáhla pásek mrtvému, udělala do kůže novou díрку a ovinula si ho kolem pasu.

Všechno ji bolelo. Rty měla naběhlé, tvář rozseknutou a pohmožděnou. Pak tu byla rána nožem na pravé straně hýždí a další na levém stehně. Strážný zasténal znovu. Sigarni nemohla uvěřit, že je ještě naživu. Uchopila nůž, který mu trčel ze zad, do obou rukou a vytrhla ho. Potom si klekla před něj a přejela mu jako břitva ostrým ostřím přes hrdlo. Na kamennou podlahu se vyřinula krev. Sigarni ho popadla za ramena a převrátila ho na záda. Pak ho sekala znovu a znovu přes dolní část trupu. Nakonec, vyčerpaná, přestala, ruce celé od krve.

"Musíš se odsud dostat," řekla si. "Musíš je najít." Nakonec předstírala bezvědomí, i když se dva z nich postavili nad ni a močili na ni. Slyšela, jak ten malý muž, Relf, mluví o taverně U modré kachny. Tam to znala - bylo to blízko Tržní ulice.

S nožem v ruce vyšla Sigarni z cely do žalární chodby. V nohách neměla žádnou sílu. Padla na kolena a znovu zvracela. "Nebud' slabá," nadávala si. "Ty jsi Sigarni Lovkyně. Ty jsi silná."

Na nejistých nohou se postavila a podařilo se jí dostat ke schodům. Vydala se nahoru do naprosté temnoty. V půli cesty nahoru zaslechla kroky. Přitiskla se zády ke stěně a čekala. Pak shora zavolal jakýsi muž: "Hej, Owene, už jsem šel domů, když mě napadlo, že by stálo za to tu čubku vojet podruhy. Co takhle dát si to dvojité?"

Vynořil se ze tmy, vysoký stín s vystouplým břichem. Sigarni do toho břicha vrazila nůž a šklubla s ním nahoru k srdci. Muž zachrčel a zřítíl se na schody. "Ó Bože! Ó Bože!" zaječel, Sigarni vytáhla nůž a přistoupila k němu blíž.

"Tak ty si to chceš se mnou rozdat ve dvou, cizozemče? Ty si chceš užít se Sigarni?"

"Ó, prosím! Nezabíjej mě!"

"Pokousals mi prsa, ty tlustej parchante. Ted' si kousni do tohohle!" Nůž mu vjel mezi zuby a Sigarni ho zarazila až po jilec. Začal mávat tlustými pažemi, ale Sigarni mu klekla na prsa a podřízla mu hrdlo. Teprve když už ležel nehybně, zmrazila ho stejně jako prvního strážného. Pomalu vylezla nahoru a strčila do dveří na vrcholku schodiště. Nádvoří bylo zalité měsíčním světlem a prázdné, jen pod obloukem seděla hlídka. Muž se díval ven na město. Sigarni vyšla na otevřené prostranství a přešla k oblouku.

Hlídač si ani neuvědomil, že umírá...

Celá zakrvácená a slabá Sigarni vykročila do tichého města.

* * *

Abby byla mrtvá - zabili ji, když se ji snažila zachránit. A já jsem taky mrtvá, pomyslela si Sigarni. Oni mě zabijí, protože nemám sílu, abych je našla všechny. Nějak ji pomýšlení na smrt neděsilo. Jediné, co ji drželo na podklesávajících nohou, byla potřeba pomstít se, potřeba stará jako sama Vysočina. Zákony klanů nebyly jemné, málokdy někdo citoval precedenty, a nebyli tu žádní právníci s hbitými jazyky, kteří by zastupovali znesvářené strany. Ti, kdo přestoupili hranice, byli potrestáni poškozenými nebo v případě vraždy pronásledováni klanovými válečníky, které vybíral vrchní lovci. Spravedlnost byla rychlá, tvrdá a konečná.

Ale Sigarni neměla žádnou rodinu, až na starého Gwala, jenž ji vychoval po noci vraždění. Nebyli tu žádní muži, kteří by zaručili krevní mstu.

Jenom já, pomyslela si. Jenom Sigarni. Nůž jí vyklouzl z prstů a zachřestil na dláždění. Sigarni se sehnula, aby ho zvedla, a pak těžce upadla. "Zatraceně!" zasykla. Stočila se a chvíli seděla zády opřená o studenou kamennou zeď. Hvězdy jasně svítily a noc byla chladná s příslibem podzimu. Z dálky slyšela hluk flamendrů a poznala, že je blízko taverny U modré kachny. A co uděláš teď? uvažovala. Vejdeš tam, celá od krve, a budeš přecházet od stolu ke stolu, dokud je nenajdeš? Co je tohle za plán? A jestli budeš čekat do svítání, stejně tě najdou a odvedou tě zpátky do té kobky na kdovíjaké mučení. Copak jsi úplně zešilela, holka? Odejdi odsud. Vrať se na Vysočinu, kde můžeš znovu nabrat sílu. Dva z nich jsou mrtví, říkala si. A přinejmenším jeden z těch ostatních je v taverně.

Jeden další...

Se zasténáním se přinutila zvednout. Po noze jí stékala krev. Suchým jazykem si olízla rty a snažila se zapomenout na bolest.

Ženský jsou stvořeny pro zábavu.

Ta slova jí vyšlehla z paměti. To jim řekl ten mrňavý voják někdy během jejích muk. Po jeho slovech následoval smích a potom víc bolesti. Najednou si vzpomněla na toho maličkého úředníka, který sčítal obyvatele, a jeho odpor a strach, když po něm Abby klovl. Tenkrát řekl něco jako "Mám raději zajíce"? Zajáci jsou jen pro zábavu, řekla mu na to Sigarni.

Všechno je stvořeno pro zábavu, uvědomila si, ve světě ovládaném cizozemci.

Odpočinek jí dodal čerstvých sil a ona vykročila dál.

Taverna U modré kachny byla stará budova s rozpraskanými trámy a bílými stěnami. V přízemí byla čtyři okna, dvě na každé straně starých dubových dveří. Jedno okno bylo otevřené a z něj se linul hluk, který vytvářeli pijáci. Sigarni se přitiskla ke zdi vedle okna a nahlédla dovnitř. Místo bylo přeplněné a ona bystrým zrakem zkoumala tváře uvnitř. Nebyl tam nikdo, koho by znala, ale ona dohlédla jen na část osazenstva. Klesla na kolena a podležla pod oknem, pak vstala a podívala se dovnitř z jiného úhlu. Ke dveřím kráčeli dva muži. Nálada i hněv se v ní zvedly. Přendala si nůž do levé ruky, otřela si pot z pravé dlaně do kमाशी.

Dveře se otevřely. "Tak je to dobře, Wille, hezky jednu nohu před druhou. Tak je to dobře, jen dál, synku."

"Zavři ty zatracený dveře!" křikl někdo zevnitř. Relf za sebou přitáhl dveře. Will Drtikol se mezitím opřel o zeď.

"Jsem hned za tebou, kámo, ale musím si ulevit," řekl Relf, otevřel poklopec a vymočil se ke zdi. Sigarni tiše přistoupila k opilému Willovi a přejela mu nožem přes hrdlo. Kůže se odchlípla a krev vyubílala ven. Pak se rozběhla dopředu a vrazila čepel Relfovi do zad. Ten se vztyčil a Sigarni ho popadla za vlasy a třískla mu hlavou o zeď. Relf, padaje na kolena, se snažil otočit. Sigarni vykroutila nůž z rány a stále jej držíc za vlasy mu zvrátila hlavu dozadu. "Ženský jsou stvořeny pro zábavu," řekla Sigarni a prořízla mu krční žílu. Relf přepadl dozadu a rukama i nohama tloukl o zem. Sigarni ustoupila a došla k místu, kde se o zeď opíral Will a z rány mu na předeek tuniky tryskala krev. Pomalu se

složil na kolena a vzhledl k ní. V jeho pohledu Sigarni nespátřila žádnou nenávist ani strach. Snažil se promluvit, ale vzmohl se pouze na tři slova. Sigarni se málem rozesmála. Potom se zaklonila a kopla ho do hlavy a on se zhroutil na dlažbu.

Ted' už jenom jeden, řekla si v duchu. Kapitán.

Ale kde by mohl být?

Copak jsi zešlela, ženská? ozval se jí v hlavě hlásek. Ihned odejdi!

"Ne!" pronesla nahlas. "Já ho najdu."

"Odejdeš-li, on si najde tebe. To ti slibuji! Zůstaneš-li, ty zemřeš a on bude žít. To ti také slibuji."

"Kdo jsi? Kde jsi?" ptala se Sigarni otáčejíc se kolem dokola a rozhlížejc se po stínech.

"Jsem s tebou, děvče, a chci tvou důvěru. Nyní odejdi. Věř mi, být mrtvá by se ti nelíbilo. Já to vím, já to zkusil. Tak běž."

Sigarni, celá popletená, poslechla. Zamířila uličkou k Severní bráně.

Z těch parchantů jsem se asi pomátla, pomyslela si. Ted' slyším hlasy duchů.

Z citadely se ozval zvuk zvonů bijících na poplach.

Ted' se ven už nedostanu, pomyslela si.

>tAle ano, dostaneš," uklidňoval ten hlas. "Tvoji lidé tě potřebují."

* * *

Baron Ranulf Gottasson zasténal. Bolest postoupila za hranice potěšení a stalo se z ní pálicí ohnisko agónie, která již byla téměř nesnesitelná. V krvi mu proudila narkotika a měl velice živé sny, i když byl vzhůru. - Znovu viděl pád kushirských měst a uprchlíky v panice prchající ze svých hořících domovů, znovu slyšel kvílení odsouzených na smrt, pronikavý jekot obyvatelů měst hledících do surových tváří dobyvatelských vojáků, cítil, jak se studené čepele zakusují do měkkého, poddajného masa.

Dny plné krve a slávy, muži pochodující přes nehostinné pouště, železné hory a šťavnaté pláně v cizině.

A pak to skončilo. Nezůstal nikdo, koho by bylo možné dobývat.

Nejdřív to nevypadalo tak těžké. Triumfální návrat do hlavního města, jásající davy natlačené v ulicích, noci oslavování v palácích, orgie... Baron znovu zasténal. Cítil, jak mu někdo zvedá hlavu, a ke rtům mu kdosi přiložil studený kov poháru. Polkl a znovu se svezl na polštář.

Potom přišel den, kdy byla znovu upravena organizace říše. Hlavním guvernérem Kushiru a východu byl jmenován Plessius - nabručený hlupák, který v té své tlusté hlavě neměl ani unci ambicí. Těžko to byla překvapivá volba pro úředníka, který měl vládnout zemi vzdálené tři tisíce leguí od stolice. Král vybral velice moudře. Z té části světa mu nebude hrozit žádné povstání. Ranulf dal na vědomost, že touží po severu. Tady nebylo nic, co by mělo nějakou cenu, pouze dobytek a stavební dříví. Podnebí bylo v zimě drsné, a to, co tu považovali za léto, bylo světlavě proměnlivé. Těžila se tu jenom trocha uhlí, ale nebyla tu žádná ložiska zlata a stříbra, dokonce ani železa ne. Lidé tu byli chudí a poražení.

Ranulf čekal na své jmenování byv si jist, že mu nabídnou cokoli kromě severu. Král měl nesmírně prohnanou mysl a nikdy by žádnému generálovi nenabídl něco, po čem doopravdy toužil. Ranulfovi se zatočila hlava a on plul v moři nádherné bolesti...

Měl v Jasteyově domácnosti špeha a moc dobře věděl, že hrabě touží po západu. Sedmáct bohatých měst, desítky dolů, sedm přístavů a vzkvétající obchodní síť. Společně to tvořilo dokonalou základnu pro útok na krále. Bohatství na zakoupení žoldnéřů, lodě, aby převážely vojska a dodávaly jim zásoby.

Ó, jak se Ranulf smál, když byl Jastey jmenován vrchním šerifem hlavního města. Přestože toto postavení znamenalo velký vliv a přinášelo nesmírné bohatství, znamenalo to, že Jastey zůstane navždy u dvora a blízko králi.

Ale následujícího dne měl Jastey na té své hezké tváři úsměv, když Ranulfa povolali ke dvoru. Vzpomínka přinesla nový záchvat bolesti. Ranulf procházel dlouhou uličkou v kapli Požehnaného meče k místu, kde čekal král s dvořany kolem sebe. Jastey stál po jeho pravici. Ranulf poklekl před svým suverénem a pak vzhledl do jeho tmavých ještěřích očí.

"Dostalo se mi hlášení, že toužíš po vládě na severu, můj dobrý a drahý příteli," řekl král, "Tvé služby království si zaslouží velkou odměnu, a já myslím, že není větší odměny, než ti poskytnout to, po čem nejvíc toužíš. Povstaň, barone Ranulfe Gottassone, hrabě severu, hlavní guvernére Vysočiny."

K vlastnímu úžasu se Ranulf vzmohl na úsměv. Ale nevyrovnalo se to úšklebku na tváři Jasteye. Západ dostal králův nový oblíbenec Estelm.

Hostina, která následovala, byla pro nového barona hořká a tvrdá. Král ho usadil vedle Jasteye, a to samo způsobilo, že jídlo chutnalo jako žluč a popel.

"Blahopřeji, Ranulfe," řekl hrabě. "Vím, že spoustu věcí nevidíme stejně, ale byl bych rád, abys věděl, že jsem silně prosazoval, aby ti byla předána vláda nad severem. Myslel jsem, že by to mohlo zmírnit napětí mezi námi." Ranulf se mu podíval do tmavých očí a viděl, jak v nich jiskří veselí. "Napětí, bratránku? To jistě ne. Přátelské soupeření by byl vhodnější výraz, myslím."

"Možná," souhlasil Jastey. "Nicméně to by ted' mělo již být za námi. Jak to vypadá, ty máš své vlastní království, kdežto já musím zůstat v hlavním městě, dělat zákony a zasedat u soudu, obklopen stále úředníky. Ech, jak ti jen závidím!"

Ranulf se usmál a představil si, jak Jasteyovi zajíždí do břicha doruda rozpálená dýka.

Když se vrátil do svého domu ve městě, šel rovnou do knihovny a stál tam s pohledem upřeným na mapu pověšenou na protější stěně. Vyplňovala ji říše, od moře k moři. Ranulfovi vyschlo v ústech. Ruka se mu trásla potlačovaným napětím. Kůži na zádech a zadku měl stále citlivou, ale věděl, že potřebuje uvolnění, jež mu poskytoval bič. Povolal si

sluhu a nařídil mu, aby sehnal Korise.

Muž zbledl, "Je mi líto, můj pane, ale Koris si sbalil své věci a ráno odešel."

"Odešel? Co tím myslíš, odešel."

Sluha ztěžka polkl, "Přijal nové... místo... pane."

Šok ho zasáhl jako led na rozpálené kůži. Koris, jemuž věřil nade všechny lidi a jehož miloval víc než kteroukoliv ženu. A věděl, bez zmráčka pochybností, kde chlapec nové místo přijal.

Jastey!

Propustil sluhu, přistoupil k oknu, otevřel ho a zhluboka dýchal chladný noční vzduch.

"Nechci jít na sever, Ranulfe. Je tam zima - a není tam žádná zábava."

"My na sever nepojedeme, sladký chlapečku."

"Ale copak ty to nechceš?"

"Buď trpělivý, a vše se vyjeví."

"Ty mi nevěříš!"

"Ovšemže ti věřím. Tak se přestaň mračit! To nesnáším." A vysvětlil mu své plány, hovořil o svých snech byv si jist, že chlapec je ta jediná osoba v celé říši, která ho miluje.

O dvě noci později byl Koris, spoutaný, s roubíkem a kápi na hlavě, přinesen do tajné komnaty pod městským domem. Ranulf mu nechal ruce přivázat ke sloupům a nohy řetězem ke zdi. Propustil vojáky, kteří chlapce přinesli, a stáhl mu kápi z překrásné tváře.

"Oh, Ranulfe, prosím, Bože, neubližuj mi!"

Baron vytáhl dýku a vsunul čepel do rozžhavených uhlíků v ohřívadle. "Než se čepel rozežře," pravil tiše, "promluvíme si o lásce a důvěře."

Baron - nyní již zcela při vědomí - cítil v očním důlku hrozné ohnivé bodání, které prorazilo i opiáty v jeho krvi. Korisovi za tu dlouhou, předlouhou noc žádné opiáty neposkytl.

* * *

Kollarin Hledač spokojeně spal mezi dvěma nevěstkami, když zaslechl zoufalé bušení na dveře taverny pod jeho pokojem. Zív, protáhl se a pravou rukou se dotkl měkkého ramene kypré mladé ženy po své pravici. Ta tichounce zasténala a obrátila se na bok. Štíhlá dívka po jeho levici se probudila.

"Co se to děje?" zeptala se ospale.

Kollarin se posadil. V pokoji byla zima, oheň vyhasl již dávno. "Nevím, ale někdo se moc chce dostat dovnitř," prohlásil. Zaslechl, jak po schodech dupe hostinský a cestou kleje.

"Dobrá! Dobrá! Vždyť už jdu, čert vás vem!"

Do pokoje se donesl zvuk odtažovaných zástrček, Kollarin také zaslechl svoje jméno. Ted' byl na řadě s klením on. Přelezl štíhlou nevěstku, popadl svoje kamaše a začal si je natahovat. V té chvíli se rozléty dveře a dovnitř vstoupil nějaký voják. "Potřebuju tě, Hledači," řekl kapitán Rudegaer Kushirská zhouba. "V kobkách citadely došlo k útoku."

tlustá nevěstka se náhle probudila a vyvřískla. Kollarinovi bušilo v hlavě. "Buď zticha, prosím!" vyjel na ni a zavřel oči. "Rozskočí se mi hlava."

"Proč je tady?" zeptala se dívka a přetáhla si pokrývku přes objemné poprsí. - Kollarin se usmál nad tou ukázkou stydlivosti. "Zaměstnání, krásko," sdělil jí. "Tadyjennost-pán mi přišel nabídnout nějaký penízky, s kterejma já pak zaplatím za tvoje odborný služby. Ted' si zase lehni." Kollarin se dál oblékal, přes zelené kamaše si obul holínky z hnědé kůže. Košili měl vlněnou, obarvenou na tmavozeleno, a přes to si natáhl koženou vestu bez rukávů, podšitou beránkem.

Kollarin prošel kolem kapitána a sešel dolů ze schodů. Tam se povalovali dva vojáci a vedle stál s chladným výrazem hostinský.

"Musím se omluvit," řekl Kollarin, "že ti zkazili odpočinek, příteli. Zdá se, že jde o nějakou naléhavou záležitost. Jsem si jistý, že ti to kapitán vynahradí."

"To teda určitě," štekla hostinský, došel ke dveřím a podržel je otevřené.

Venku na ulici začal Rudegaer vysvětlovat, ale Kollarin ho utál, "Slova nejsou nutný, kapitáne. Prostě mě doved' na místo činu."

Rychle procházeli městem nahoru do nízkého kopce ke klenutému oblouku brány, kde na studeném kameni ležela mrtvola. Kollarin vedle těla poklekl a položil pravou ruku těsně nad zející ránu na mužově krku. "Tady to nezačalo," prohlásil, vstal a přešel měsícem zalité nádvoří ke schodům do šatlavy. Tady ležela druhá mrtvola. Kollarin se zastavil, položil muži ruku na hlavu a pak šel dál.

Vojáci a kapitán se táhli za ním, a Kollarin vstoupil do nevelké kobky. Na podlaze ležela poslední mrtvola. Kollarin tady chvíli jenom stál a díval se na mrtvého. Byl vykastrován a genitálie měl nacpané do úst. Kollarin poklekl vedle něj, dotkl se rukou studeného kamene podlahy a zatlačil muži oči. Do mysli mu proudily obrazy. Chvíli je nechal proudit, posbíral si myšlenky a vstal. Obrátil se čelem ke kapitánovi. "Co si přeješ vědět?" zeptal se neutrálním tónem.

"Kolik lidí se zúčastnilo útoku? A kde jsou teď?"

"To nebyl žádný útok, kapitáne," řekl Kollarin tiše. - "Tam, kde teď leží tento muž, předtím ležela znásilněná žena a předstírala, že je v bezvědomí. Když on taky zatoužil zúčastnit se toho hnusného činu, vypíchla mu oči - jak můžeš vidět." Kapitán se dolů nepodíval. "Použila své prsty. Pak mu sebrala dýku a zabila ho s ní. V ty chvíli sama velice trpěla - ale to ty dobře víš sám." Kollarin se obrátil, "Padla na kolena a zvracela támhle, pak chvíli seděla na kavalci." Prošel kolem kapitána a vyšel do chodby vězení. "Stále držela dýku a došla ke schodům. Druhý strážný se mezitím vrátil. Něco řekl a pak sešel ze schodů." Kollarin krácel v jejích stopách a našel na stěně schodiště šmouhu od krve. Dotkl se jí prsty a znovu zavřel oči. Kapitán a vojáci se natěsnali kolem něj. "Aha, ano," vykládal Kollarin. "Tady se na

chvíli zastavila. Myslí na tři muže, dva vojáky... a tebe, kapitáne. Rozhodla se je vyhledat a zabít. Ale je slabá a krvácí. Tohoto strážného taky vykastruje, ale už jí nezbyvá moc sil. Myslí na tavernu a snaží se vzpomenout, kde je. Slyšela muže mluvit o tom, že tam stráví noc."

"U modrý kachny!" řekl jeden z vojáků.

"A tam teď má namířeno?" zeptal se Rudegaer. Kollarin přikývl.

"Měla namířeno, kapitáne. Tohle se stalo už před hodnou chvílí."

Rudegaer Kushirská zhoubu se protlačil kolem hledače a vyběhl po schodech. Vojáci se hnali za ním. Kollarin je pronásledoval. Čtveřice mužů běžela ulicemi. K taverně U modré kachny dorazili muži právě včas, aby viděli, jak se kolem těl dvou vojáků sbíhá dav lidí. Kollarin se protlačil mezi zvědavci a dřepl si k mrtvým.

"Kdy se to stalo?" zaslechl, jak se Rudegaer ptá.

"Před chvílí," ozval se kdosi z davu čumilů. "Byla to ženská. Viděli jsme ji, jak odchází."

Kollarin se dotkl krve na hrdle mrtvého Willa Drtikola. Pak ucukl a málem upadl. Hlavou mu zaduněl jakýsi hlas. "Zdrž je!" Nebyl to rozkaz, ale ani prosba. Kollarina to překvapilo, ale nepolekalo. - Duchové mrtvých k němu promlouvali již dřív. Ale zatím to nikdy nebylo tak silné jako teď. Na jediný prchavý okamžik zahlédl tvář, orlí nos, hluboko zapadlé šedé oči a stříbrnou bradu. Pak se obličej vytratil, Kollarin zůstal, kde byl, ještě chvíli a sbíral si myšlenky. Byl lovec, hledač. Žádný se mu nevyrovnal a své pověsti si cenil nade vše. Kollarin nikdy nezklamal. Stopoval zabijáky a zloděje, lupiče a násilníky, zloděje dobytka a nájemné vrahy. Ještě nikdy ho nepožádali, aby polapil nevinnou ženu, které její vězňatelé ublížili. Ještě nikdy nezakročil ve prospěch oběti duch dávno mrtvého člověka.

Kollarin vstal a protáhl si hřbet.

"Kam má namířeno, člověče?" chtěl vědět Rudegaer.

"Nemůžu sloužit," řekl hledač. "V tyhle chvíli byla hrozně zmatená."

"Nemůžeš sloužit?" ohrnul rty Rudegaer. "Za tohle jsi placený, člověče." Kollarin věděl, kde je, mířila ven otevřenou Severní bránou, a k bezpečí okraje lesa jí chybělo ještě dobré půl míle. Kollarin se podíval na Rudegaera a široce se usmál.

"Když zabíjela tyto muže, kapitáne, myslela na tebe. Přemýšlela o tom, jak se dostat na tebe, a ostrým nožem mu uřízla varlata." Rudegaer sebou trhl. "Potom zašla támhle do ty uličky. Třeba tam pořád ještě je - a čeká."

"Ta vede k Severní bráně, pane," ozval se jeden z vojáků. "Jsou tam stáje. Mužem tam sehnat koně."

Rudegaer kývl. "Za mnou," nařídil a odběhl. Kollarin zůstal tam, kde byl, s pohledem upřeným na mrtvého Willa Drtikola. Myšlenky umírajících byly často zvláštní, občas téměř pozemské. Ale tento muž na pokraji smrti se ještě pokusil promluvit. Tři slova. Kollarin zavrtěl hlavou.

Jaká to chvíle, pronést: "Mrzí mě to."

* * *

Čím víc Fell uvažoval o setkání se starcem, tím víc věřil, že je to sen. Bylo-li tomu tak, tázal se sám sebe, tak proč tu sedíš v zimě a čekáš, až nad citadelou začne vycházet slunce? - Litostivě se usmál a dlouhým klackem prohrábl skomírající ohýnek, ve snaze malým plamínkům dodat trochu chuti do života. Plášť z ovčiny měl provlhlý, jak nedávno přšelo, a oheň nebyl dost silný, aby ho zahřál. Prskal a syčel, prskal a zhasínal. Vzhlédl k obloze. Do rozbřesku zbývala ještě hodina. Seděl zády k malé prohlubni v balvanu a oheň hořel u dalšího vysokého kamene. Lesník se podíval na zbytek dřeva, které nasbíral. Také bylo vlhké. Po své levici Fell viděl míhotavá světélka popelušek. Doufal, že se nepřiblíží. Nijak netoužil po návštěvě bolestných vzpomínek. Popelušky se rojily pod větví dubu, poletovaly a přelézaly se a ve tmě mávaly zlaté ohnivými křídélky. - Když byl malý, Fell jednu chytil a utíkal s ní domů k rodičům. Ve světle srubu se ukázalo, že je to vlastně jenom lišaj s nádhernými širokými křídélky a tmavým chlupatým tělíčkem. Když tak ležel mrtvý v jeho dlani, vypadal úplně obyčejný, avšak venku v lesích, s křídly zářícími jasným světlem, byl kouzelný až k nevíře.

"Máš štěstí, chlapče," řekl mu tehdy jeho otec. "Jsi příliš mladej, abys měl špatný vzpomínky. Věř mi, jak přijdeš do let, začneš se popeluškám vyhejbat."

Jaká to byla pravda. Když bylo Fellovi šestnáct, kráčel nocí a sledoval stopu chromého vlka. Zahlédl světélka popeluších křídélek a přišel blíž, aby se podíval, jak poletují. Hned se mu v mysli vynořil obraz Mattikovy tváře těsně předtím, než se chlapec utopil. Dítě natahovalo ručku k Fellovi a spodní proud ho zatím vlekl k peřejím. Fell neuměl plavat a mohl jenom bezmocně přihlížet, jak proud hocha stahuje přes kameny, jak jím zmítá bíle zpěněná voda. Ta tvář se vznášela Fellovi před očima, když padal na kolena a po tvářích se mu řinuly slzy. "Nebyla to moje chyba!" vykřikl nahlas a pak se po čtyřech odplazil od zářícího hmyzu. Poté si od popelušek udržoval uctivý odstup.

Znovu se spustil déšť a popelušky se ztratily z dohledu. Fell potřásl hlavou. "Ty jsi ale hlupák," řekl si nahlas a díval se, jak se kapky deště usazují na dlouhém luku. Těťiva byla bezpečně v suchu v jeho váčku a toulec s dvanácti střelami měl za sebou pod pláštěm, ale Fellovi se moc nelíbilo, že je jeho oblíbený lovecký luk vydán na milost a nemilost počasí. Byl to skvělý luk, vyrobil ho Kereth Wingoras. Se špičkami z rohoviny měl tah přes devadesát liber. Fell, i když nepatřil k nejlepším lodským lukostřelcům, od chvíle, co si tuto zbraň zakoupil, nikdy neminul kořist. Šíp vylétl z luku, zazpíval cestou k cíli a zanořil se hluboko do kůže, tuku i svalů. Bylo důležité, aby jelen zemřel rychle. Nejlepší bylo, když zvíře zahynulo dřív, než si to uvědomilo, a maso tu-díží zůstalo měkké a křehké. Kdežto když se zvíře vyděsilo, svaly se mu stáhly a ztvrdly a maso pak zůstalo takové. Fellův luk obstarával vybrané maso.

"Co tady vlastně děláš, Felle? Jdeš za snem, kterému ani nevěříš?" řekl nahlas. Znovu se mu vrátila slova toho muže ze sna. "Za tři dny, před hradbami sídelního města, bude pozvednut meč a znovu se bude nosit šarlat. Buď tam, Felle. Za tři dny, za rozbřesku. Ve světle nového slunce uvidíš zrození legendy."

Děšť znovu ustal a mezerou v mracích vykoul měsíc. Popelušky znovu ožily. Fell potěškal svůj šest stop dlouhý luk a oťel z něj kapky vody. Oheň kupodivu znovu vzplál, plamenné jazyky olízly dřevo. Fell natáhl ruku a hřál se v jeho

teple.

"Tohle je lepší," řekl Taliesen. Fellovi se rozbušilo srdce a on nadskočil jako poplašená veverka. Stařec se zničehonic zjevil, jako by právě vznikl. - "Kdysi dávno," pokračoval druid, a jeho pěťový plášť se zaleskl v měsíčním světle, "jsem měl noci v lese velmi rád. Ale někdy v posledních sto letech mi začala řidnout krev."

"Proč nemůžeš k ohni prostě přijít jako všichni ostatní?" vybuchl Fell.

"Protože nejsem jako všichni ostatní. Jaký má smysl mít nesmírné nadání, když nikdo nedostane příležitost je ocenit? Dobré nebe, chlapče, tebe je snadné vyděsit." Taliesen si pokroucenou rukou uhladil kníry barvy kouře. "Dneska nic k jídlu, co? No, vlastně je to spíš požehnání."

"Posledně ses toho skoro netknul, takže jsem to nemoh vědět!" prskl Fell. "Ty nejsi skutečněj, staříku. Nejses z masa a krve." Za řeči Fell náhle natáhl ruku a přejel jí Taliesenovi přes obličej. Jeho prsty prošly svrašťelou kůže a setkaly se pouze se vzduchem.

"Dobrá," řekl Taliesen. "Jsi chytrý. Přesto se pořád mylíš. Já jsem z masa a krve. Jenom nejsem z masa a krve tady. Sedím si ve své vlastní jeskyni na jiném místě a v jiném čase. K otevření brány pro tělo je zapotřebí ohromného množství energie. A není třeba jí plýtvat, když astrální projekce poslouží stejnému účelu. A jelikož mám tentokrát za úkol pouze s tebou promluvit, můj duchovní obraz bude zřejmě muset stačit."

"Plodíš slova jako blechy," štkl Fell, stále ještě rozřesený. "A nelibuju si, když mi u ohně sedí čaroděj. Tak řekni, co máš na srdci, a ztrať se."

"Tsche, chlapče, kde jsou tvé způsoby? Se stařešiny přece určitě zacházíte s úctou i v tomto novém, osvětleném věku. Copak tě rodiče ničemu nenaučili? Jak si vzpomínám, tvůj otec byl muž z dobré rodiny." "Měj slitování a řekni, cos sem přišel říct," řekl Fell, "Už je mi z toho tvého poučování špatně."

Taliesen chvíli mlčel, "No dobře," prohlásil nakonec, "ale dávej dobrý pozor. Za prvé, až odejdu, chci, abys napjal luk. Bliž se chvíle, kdy ho budeš muset použít. Za druhé, víš, kde jsou Alwenovy vodopády?"

"Ovšem, tam přešel Železná ruka na druhou stranu. Každý lódský dítě ví, kde to je."

"Až vypustíš šípy a na zemi bude krev, musíš zanést toho, kdo bude mít plášť tam. Rozumíš?"

"Jestli rozumím? Ne, nerozumím ničemu. Za první nehodlám po nikom střílet, a za druhý, kdo má mít ten plášť?"

"Měj trochu trpělivost, Felle. A jestli nevystřelíš ten šíp, zemře někdo, koho miluješ. Na to vezmi jed, chlapče. A nezapomeň na tu tuň. Je to životně důležité!"

Stařec zmizel. Oheň okamžitě zhasl.

Fell starce šeptem proklel. Ještě než dořekl, vytáhl z váčku třetiv a nasadil ji na luk.

První světlo falešného svítání ohlásila ptačí píseň, a Fell si natáhl toulec na rameno a vyšel na vrcholek kopce, odkud bylo vidět na sídelní město s citadelou.

Nebylo nic vidět, jen šedé hradby a vysokou kamennou tvrz nad střechami městských domů. Obloha postupně zesvětla a on spatřil, jak se ze Severní brány vynořuje malá postavička a rozbíhá se směrem ke kopcům. Fell přimhouřil oči, ale zprvu nemohl běžce rozeznat.

Pak si šokovaně všiml, jak se jí ranní slunce odráží od stříbrných vlasů. Byla asi tři sta yardů na otevřeném prostranství, když z města vyjeli jezdcí. Vedoucí jezdec byl voják v přílbě a kyrysu, stejně jako třetí. Ale byl to druhý muž, jedoucí na grošovaném hřebci, jenž zaujal Fellovu pozornost. Ten muž měl meč a červený plášť! Fellovo vzrušení dosáhlo vrcholu.

Sigarni utíkala rychle, ale jezdcí se blížili. Proč mají tasené meče? napadlo Fella. A pak mu to došlo, a když si to uvědomil, udělalo se mu málem špatně. Oni ji honí. Chtějí ji zabít!

Vedoucí jezdec byl asi padesát yardů za ní, když Fell vytáhl šíp a nasadil ho na třetivu. Nebyla to snadná trefa - rychle se pohybující jezdec dole pod ním, a světlo také ještě nebylo nejlepší.

Fell měl plnou hlavu toho, jak je obtížné, co chce udělat, nezaváhal však. Klidně napjal třetivu, až měl opeření šípu u ucha, zhluboka se nadechl a pomalu vydechl. Před dalším nádechem, naprosto nehybný, zamířil a vypustil střelu. Šíp zazpíval vzduchem. Na zlomek vteřiny si Fell pomyslel, že minul, ale střela se zarazila do vůdcova levého oka a srazila ho ze sedla. Fell se rozběhl a nasadil druhý šíp na třetivu. Ale vystřelil rychle a střela přelétla důstojníka v červeném plášti a škrábala koně třetího muže na zadku. Zvíře se vzepjalo a voják mu přeletěl přes ocas v neobratném saltu.

Důstojník v červeném plášti byl již téměř u prchající ženy. Fell viděl, jak se Sigarni ohlíží přes rameno. Pak se otočila a mávající rukama a hlasitě křičíc se rozběhla proti grošákovi. Grošák uskočil, aby se jí vyhnul, a jezdec se vyklonil doleva. Sigarni po něm skočila a v pravé pěstě se jí zatřpytila dýka. Levačkou zachytila muže za plášť a stáhla ho ze sedla. Nůž se zvedal a padal. Z rány na krku muži tryskala krev a nůž se blýskal pořád znovu a znovu.

Sigarni se zvedla s pláštěm mrtvého muže v ruce. Fell se díval, jak se ohlíží zpět k sídelnímu městu. Na hradbách teď stály desítky lidí. Sigarni si přehodila karmínový plášť přes ramena a zavázala tkanice u krku. Pak zvedla meč mrtvého muže a ukázala jim na diváky.

Slunce konečně vyšlo a Sigarni zalilo jeho zlaté světlo. Železný meč zazářil jako stříbrná pochodeň, jež ladila s jejími vlasy. Fellovi se zdálo, jako by čas přestal mít význam, a poznal, že tato scéna bude navěky zářit v jeho vzpomínkách. Plášť měla Sigarni. To ona byla legendou. Fell dlouze, pomalu vydechl. Sigarni zarazila meč do země, pak se obrátila a pomalu se vyhoupla na grošákův hřbet. Třetí voják seděl na zemi opodál, Sigarni si ho nevšímal a pobídl hřebce k lesu a čekajícímu Fellovi.

Lesník spatřil krev na její košili a kamaších, škrábance a modřiny na její tváři.

A víc než to, viděl karmínový plášť kolem jejích útlých ramen.

"Co teď bude s náma všema, Sigarni?" zeptal se, když dojela blíž. "Co teď?"

Měla nezaostřený pohled a zřejmě ho vůbec neslyšela. - Z obličejů se jí vytrácela barva, plet' měla voskovou a šedou. Kůň šel dál a konečně se doplahočil pod stromy. Fell se za ním rozběhl, a měl právě tak dost času odhodit luk a chytit

Sigarni, když začala padat ze sedla. - Fell jí vytáhl nohu ze třmene a vyhoupl se hřebci na záda. Jednou rukou držel bezvědomou Sigarni, do levé uchopil otěže a pobídl hřebce kupředu.

Starý čaroděj ho pobízel, aby ji vzal k vodopádům, ale kdyby tam zamířil hned, nechal by za sebou jasnou stopu, jak se koňova kopyta bořila hluboko do rozmoklé hlíny.

Pronásledování již nejspíš začalo, a jelikož neměl Fell moc času na plánování, pobídl koně k větší rychlosti a zamířil hlouběji do lesa. Jel tak několik mil a držel se jeleních stezek, přičemž stále šplhal výš do hor. Vzhlédl k obloze a na severu zahlédl hustá mračna, tmavá a slibující bouři, jejichž vršek byl zploštělý jako kovadlina. Fell vydechl děkovnou modlitbičku, protože taková mračna slibovala krupobití a hromobití a silné bouře. Fell zatahal za otěže a sesedl, načež si nechal Sigarni sklouznout do náruče a pak si ji přehodil přes rameno. Půda tady byla tvrdá a kamenitá, nohy v měkkých holínkách na ní nezanechávaly stopy. Fell plácl hřebce po zadku a kůň vyrazil tryskem kupředu míře dolů ze svahu do údolí. Fell sešel ze stezky a protlačil se hustým podrostem. Země po jeho pravici prudce spadala dolů v rozbahněné stráni. Bylo těžké se tu udržet na nohou, zvláště s břemenem, jaké představovala Sigarni. Fell opatrně postupoval dál, občas uklouzl a kousek sjel, ale držel se blízko stromů, které rostly na svahu, a používal je k zastavení pádu, jenž by se jinak mohl vymknout kontrole. Když ze stezky nad sebou zaslechl jezdce, byl již v půli cesty dolů do údolí. Klesl na kolena za stěnou z křoví, ohlédl se a spatřil jezdce cválající kolem. Ve skupině jich bylo dobře přes třicet.

Fell se se zavrčením zvedl na nohy a plahočil se dál. Podle svého odhadu byl čtyři míle východně od Alwenových vodopádů. Ale z těch čtyř mil se stane nejméně šest na cestě, kterou bude muset jít, po křivolakých stezkách, kdy se bude muset vyhnout prudším svahům a mnoha honům otevřených luk.

Koncem první míle se již silně potil - a po druhé míli se mu nohy třáslý námahou, kterou vynakládal při nesení ženy v bezvědomí. Sigarni za celou dobu nevydala ani hlásku, a Fell se zastavil u potoka a položil ji na zem. Neměla dobrou barvu a tep měla slabý a nepravidelný. Fell ji pozorně prohlédl a rozhrnul jí potrhanou košili. Na prsou měla krvavé otisky zubů a na žebrech a ramenou sbírku purpurových modřin. Ale žádné hluboké rány. Napadlo ho, že je v šoku. Důležité bude udržet ji v teple a najít nějaké místo, kde by o ni mohl pečovat. Něžně ji pohládl po potlučené tváři. "Už jsi v bezpečí, lásko moje," řekl tiše. "Vydrž, kvůli mně." Když ji Fell balil do karmínového pláště, ani se nepohnula. Pak si ji znovu přehodil přes rameno. Od boje před městem uběhly téměř dvě hodiny a jemu zbývaly ujít ještě čtyři míle. Fell se zhluboka nadechl a dral se dál, snažil se nemyslet na bolavé svaly, na pálení v lýtkách a stehnech.

Další tři strastiplné hodiny nesl Fell Sigarni lesem. Za celou tu dobu ani nepípla.

Konečně dorazili k Alwenovým vodopádům.

Po čaroději nebylo ani vidu, ani slechu. V mělké jeskyni, kousek od tůně, Fell zapálil oheň. Sundal si beráncí plášť a přikryl jím Sigarni. Pak ji vzal za ruku a mluvil k ní, zatímco spala. "No," říkal a tiskl ji bezvládné prsty, "tohle je pěkná šlamastyka, to teda jo. Teď jsou z nás psanci, lásko moje. Jen bych moc rád věděl proč. Proč tě honili? Kdo tě zranil? Dobrá, asi mi to povíš, až přijde vhodná chvíle. Jen škoda toho luku. Nejlepší, jaký jsem kdy měl. Ale nemoh jsem ho nýst, držet tě a ještě k tomu řídit koně." Předklonil se a pohládl ji po čele. "Ty jsi ta nejkrásnější ženská, Sigarni. Nikdy jsem takovou neviděl. Tohle ti způsobilo bolest? Zatoužil po tobě nějaký cizozemce? Šlechtic tolik, že se rozhodl vzít si tě násilím? Byl to ten rudovous, cos mu rozřezala krk na rudý cáry?" Pustil její ruku, přiložil dříví na oheň, vstal a vydal se k ústí jeskyně.

Co teď, přemítal. Kam půjdeme?

Měl příbuzné mezi Wingory a Farlainy, ale s cenou vypsanou na svou hlavu by je jen ohrozil, kdyby u nich vyhledal pomoc. Ne, říkal si Fell, teď jsi sám, bez přátel a pronásledovaný. Zabil jsi cizozemce, a oni tě budou štvát, dokud nezemřeš. Oblohou se převálilo zahřmění a z nebes slétl blesk. Fell se zachvěl a díval se, jak déšť buší do hladiny tůňky, lilo jako z konve, clona deště byla hustá a neproniknutelná. Fell odešel od ústí jeskyně a vrátil se k ohni a spící Sigarni.

"Přeplujeme moře, lásko moje," řekl, "a udělám, co jsem měl udělat dávno. Vezmem se a ve vzdálených horách si vybudujeme domov."

"Ne, to neuděláš," řekl Taliesen od ústí jeskyně. - Fell se usmál a otočil se, aby na staříka viděl. Druidovi stékala z péřového pláště voda a chomáčky vlasů měl přilepené k hlavě. V rukou nesl dlouhou hůl obalenou plátnem.

"Tohle je mnohem příjemnější příchod," prohodil lesník. "Teď věřím, že jsi z masa a krve." Taliesen si sundal plášť a přehodil ho přes balvan. Dřepł si k ohni a natáhl své staré ruce k plamenům. "Vedl sis dobře, chlapče," řekl, "Vyhnul ses prvním lovcům. Ale oni stejně pošlou další, mazané chlapy, zběhlé ve stopování. A s nimi bude hledač, pátrač po duších, čtenář myšlenek. Jestli přežijete tohle, což je v nejlepším případě dost pochybné, pošlou navíc noční stopaře, stvoření z jámy pekelné."

"Ne, ne," zarazil ho Fell, "nesnaž se mě rozveselit, staříku, tím bezhraničným optimismem. Jsem dospělej chlap, řekni mi to rovnou."

Taliesen se naklonil a odplivl si. "Na ty tvoje vtípky nemám čas. Musíme ji ochránit, Felle. Její význam nelze nijak vyjádřit. Musíš se odsud vydat do jejího srubu. Seber její zbraně a nějaké náhradní šaty. Dej je trpaslíkovi. Pověz mu a ostatním, které tam najdeš, co se stalo. Pak musíš najít lovce a odlákat je hlouběji do hor."

Fell se zhluboka nadechl a snažil se uklidnit. "Najít lovce? Odlákat je? Co říkáš, že bych rovnou sám zaútočil na sídelní město a srovnal ho se zemí? Nebo bych si třeba moh vypůjčit ten tvůj péřovej hadr, zaletět na jih, vpadnout do cizozemcejších měst a zabít krále? Copak jsi zešilel, staříku? Co čekáš, že zmůžu proti třiceti vojákům?"

"Cokoliv zvládneš." Stařec pohlédl Fellovi do očí s výrazem studeným jako led na křemení. "Ty jsi postradatelný, Felle," pronesl Taliesen. - "Tvoje smrt ovlivní pouze tebe. Tebe je možné nahradit. Každého lze nahradit, kromě Sigarni. Rozumíš? Musíš jí koupit čas, čas, aby se vzpamatovala, čas, aby se učila. Ona je vůdce, po němž tví lidé toužili. Jedině ona má moc získat klanům svobodu."

"Oni nikdy nepudou za ženskou! Tolik vím."

Taliesen zavrtěl hlavou. "Před čtyřmi sty lety následovali královnu čarodějku. Prošli bránou - a umírali pro ni. Stáli pevně proti nepříteli, i když ten byl v přesile, a oni čelili jatím. Půjdou za ní, Felle."

"Královna čarodějka byla kouzelnice. Sigarni je obyčejná žena." "Jak jsi slepý," pravil stařec, "a jak silná je tvá mužská ješitnost. Tuto ženu odvěkli čtyři muži do kobky, znásilnili ji, pořežali a ztloukli. Vrhli se na ni jako zvířata..."

"Tohle nebudu poslouchat!" zařval Fell a povstal,

"Ale budeš!" vybuchl čaroděj. "Tloukli ji pěstmi a kousali ji. Pořežali ji na zadku ostrými noži a nutili k nevyslovitelným činům. Nechali ji ležet na podlaze kobky, ležet na studené kamenné podlaze v kaluži vlastních zvratků a krve. Ano, klidně se můžeš tvářit šokovaně, protože tohle byla mužská hra, Felle. Ona tam ležela, a asi po hodině přišel do kobky nový strážce. Jemu se také zachtělo kousku jejího masa. A ona ho zabila, Felle. Pak ulovila i ty ostatní. Jednoho zabila na schodech žaláře. Dva další dostala před tavernou. A toho posledního? Sám jsi ho viděl, v tom hezkém plášti z červené vlny. Jemu rozervala hrdlo. Jenom obyčejná žena? U všech bohů devíti světů, chlapče, ve svém zmučeném stavu zabila šest silných mužů!"

Fell neřikal nic a přenesl pohled na spící ženu. "Jo, ona je horalka," řekl pyšně. "Ale ani tak nepřiměje muže, aby ji následovali."

"Uvidíme," ucedil Taliesen. "A teď už hezky běž do jejího srubu, než tam dorazí lovci. Pošli sem trpaslíka se zbraněmi a šaty."

"Ty zůstaneš s ní?"

"To zůstanu."

Fell vstal a hodil si toulec na rameno. Pak shlédl dolů na bezvědomou Sigarni. "Udržím ji v teple," ujistil ho Taliesen. "Oh, a našel jsem tvůj luk." Zvedl něco, co Fell považoval za hůl zabalenou v pytlovině. Taliesen podal zbraň překvapenému lesníkovi.

"Dokonce jsi ho udržel v suchu. Máš my díky, čaroději. Zase se cejtím jako celý chlap."

Taliesen si ho nevšímal, obrátil se ke spící Sigarni a vzal její dlouhou štíhlou ruku do své.

Fell si přehodil plášť přes ramena a vyšel do deštivé noci.

* * *

Sigarni mlčky postávala u šedé stěny jeskyně a poslouchala, když se Fell bavil s tím starcem. Slyšela jejich slova, viděla jejich tváře a dokonce - i když nevěděla jak - cítila jejich emoce. Fell byl vyděšený, nicméně se snažil stále působit dojmem mužské sebedůvěry. Stařec - Taliesen? - byl unavený, avšak překypoval špatně potlačovaným vzrušením. - A vedle ohně viděla ležet samu sebe, vypadala tak smutná a zneužitá, zabalená v násilnickově červeném plášti, s potlučenou a nateklou tváří. Umírám, pomyslela si. Můj duch opustil tělo a teď na mě čeká jenom prázdnota. Necítila žádnou paniku, žádný strach, jenom smutek ze snů, jež nikdy nedojdou naplnění.

Fell si vzal od starce luk a vyšel z jeskyně. Sigarni se ho snažila zavolat, ale on ji neslyšel. Nikdo ji nemohl slyšet, až snad na mrtvé.

Ale mylila se. Jakmile Fell vyšel do deště, stařec k ní vzlhl a oči, jako jasné knoflíky, zaostřil na její tvář. "No, tak si konečně můžeme promluvit," řekl, "Jak se cítíš?"

Sigarni byla zároveň překvapená i zmatená. Stařec držel ruku na jejím těle, přesto se jí však díval přímo do duchovních očí. Bylo to matoucí.

"Já... necítím nic," odpověděla. "Taková je tedy smrt?"

Muž se suše uchechl, jako šepot větru na suchém listu. "Mluvíš s mužem, který přemáhá smrt už hezkých pár století. Nechci dokonce ani pomyslet na to, jaká smrt vlastně je. Vzpomínáš si na probuzení svého ducha?"

"Ano, někdo mě zavolal, ale když jsem otevřela oči, nebyl tam. Jak se to stalo, starce?"

"Bojím se, že odpověď by mohla být příliš složitá, aby ji pochopil necvičený horal. V kostce, s tvým tělem bylo nakládáno tak surově, že tvůj duch unikl před pouhým pomyšlením na ně. Dostala ses do snového stavu, který osvobodil tvoji... duši, jestli chceš. Nyní necítíš žádnou bolest, hanbu ani vinu. A zatímco tu mluvíme, tvoje tělo se uzdravuje. Díky svým schopnostem jsem zvýšil rychlost toho procesu. Přesto, až se vrátíš do vězení svého těla, ucítíš - řekněme - značné nepohodlí."

"Známe se?" zeptala se Sigarni.

"Myslíš, že mě znáš?" opáčil stařec.

"Vzpomínám si, jak jsi mě držel na prsou. Měl jsi pod bradou malý mateřský znamínko. Tohle vím. A když se podívám na tebe, vidím jiného muže, hrozně vysokého, se širokými rameny, v jelenicový košili se siluetou červeného luňáka v letu na prsou."

Taliesen kývl, "Vzpomínky z dětství. Ano, znáš mě, dítě. Ten druhý muž byl Caswallon. Jednoho dne, bude-li Bůh laskavý, se s ním opět setkáš."

"Vy jste mě zachránili před těmi démony - tam venku u jezírka. Gwalchmai mi to vyprávěl. Kdo jsi, Taliesene? Proč jsi mi pomohl?"

"Já jsem pouhý muž - vynikající muž, pozor! A důvody, proč ti pomáhám, jsou zcela sobecké. Teď ale není vhodná chvíle mluvit o věcech minulých. Přicházejí dny kouzel a moci, Sigarni, dny krve a smrti se blíží."

"Nechci s tím mít nic společného," odsekla Sigarni.

"Ty v tom nemáš moc na vybranou. A až se probudíš, budeš to cítit úplně jinak. V duchovní formě jsi oproštěna nejen od těla. Lidské tělo má mnoho zbraní. Vztek, který zvyšuje sílu svalů. Strach, který nádherně bystří mysl. Lásku, která svazuje železnými pouty. A nenávisť, která dokáže pohnout horami. Je toho mnohem víc. Ale v astrální formě jsi s těmito city spojena jen slabě. Právě vztek a touha po pomstě ti zachránily život, přiměly tě obléknout šarlat. Ten vztek tu je pořád, Sigarni, oheň, který nepotřebuje palivo, věčný žár, jenž ozáří cestu k velikosti. Ten však odpočívá v těle a čeká na tvůj návrat."

"Měl jsi pravdu, staříku. Nerozumím tomu, co říkáš. Jak se mám vrátit do svého těla?" "Ještě ne. Nejdřív vyjdi z jeskyně. Dojdi k túni."

Sigarni zavrtěla hlavou. "Tam je duch."

"Ano," řekl stařec. "Zavolej ho."

Sigarni už už chtěla odmítnout, když Taliesen zvedl ruku a ukázal na oheň. Plameny vyskočily a vytvořily jasnou stěnu asi čtyři stopy vysokou. Potom se uprostřed ní objevila skvrna bílého světla, otvor, jenž se změnil ve světlý lesklý kruh. Zářil bíle jako sníh, pak jemně přešel do modří letní oblohy. - Sigarni fascinovaně přihlížela, jak modrá bledne, a ona se teď průhledným kruhem dívala na svůj vlastní srub. Byla tam, hovořila s Gwalchmaiem. Ten rozhovor se jí vrátil.

"Kdo byl ten duch?" zeptala se Sigarni.

"Tak běž a zeptej se ho, ženská. Zavolej ho." Sigarni se zachvěla a odvrátila zrak.

"Nemůžu."

Gwalch se uchechtl. "Neexistuje nic, co bys nemohla udělat, Sigarni. Nic."

"Ale no tak, Gwalchu, copak nejsme přátelé? Proč mi nechceš pomoci?"

Já ti pomáhám. Dávám ti dobrou radu. Nevzpomínáš si na Noc vražedníků. Ale vzpomeneš si, až přijde ta pravá chvíle. Když jsem tě našel u tůňky, pomohl jsem ti odstranit paměť. Číhalo na tebe šílenství, holka. Sedělas v louži vlastní moči. Oči jsi měla prázdné a puslu otevřenou. Měl jsem s sebou přítele, jmenoval se Taliesen. To on - a ještě jeden - pobili ty vražedníky. Taliesen mi řekl, že ti uzavřem paměť a přivedem tě zpátky do světa živých. A to jsme taky udělali. Jednoho dne se dveře otevrou, až budeš dost silná, abys otočila klíčem. Tak mi to řekl."

Teď se kruh srazil v tečku a plameny ohně se vrátily k normálu. "Jsem dost silná, abych otočila klíčem?" zeptala se Taliesena. "Jdi k túni a zjisti si to," poradil jí. "Zavolej ho!"

Sigarni chvíli stála mlčky, pak prošla kolem starce a vykročila do noci. Stále lilo, ale ona děšť necítila, a - což bylo zvláštní - ani ho neslyšela. Voda se hrnula přes přepad vodopádů strašidelně potichu a zuřivý vítr tiše ohýbal stromy a rval listy z větví. Oblohou projel blesk, ale hluk doprovodného hromu slyšet nebylo.

Lovkyně došla k jezírku. "Jsem tady!" zavolala. Žádná odpověď se neozvala, vodu nic nezčeřilo. Jen ticho.

"Zavolej ho jménem," ozval se jí v hlavě Taliesenův hlas.

A ona to věděla, a jak si to uvědomila, napadlo ji, jak jí mohla tak očividná skutečnost unikat tak dlouho. "Železná ruko!" zavolala. "To jsem já, Sigarni. Železná ruko!"

Voda zabublala a zvedla se jako vodotrysk, pěna vytvořila klenutou bránu ozářenou přízračným světlem. V bráně se objevil obrovský muž, stříbrný plnovous měl spletený do dvou copů, vlasy svázané na krku. Měl stříbřitě lesklé brnění a nesl dlouhý obouruční meč s čepelí ve tvaru listu, jež se leskla, jako by byla ukuta z měsíčního světla. Muž pozvedl meč na pozdrav a pak ho vrátil do pochvy u boku a promluvil. Hlas měl sytý a zvučný. "Pojď ke mně, Sigarni," řekl, "Pojď se se mnou na chvíli projít."

"Mluvil jsi ke mně v sídelním městě," řekla Sigarni. "Pobízels mě k útěku."

"Ano."

"A bojovals za mě, když jsem byla malá. Zabil jsi poslední dutozubce."

"To také."

"Proč?"

"Pro lásku, Sigarni. Pro lásku, která nepřijme smrt. Projdeš se se mnou?"

"Ano," řekla a vyhrkly jí slzy.

A vykročila kupředu a kráčela po vodě.

6

Přes trýznivou bolest, vyzařující z prázdného očního důlku, se baron Ranulf Gottasson hrál ve zděšených a ustrašených výrazech mužů před sebou. - Prsty levé ruky nedbale hladil vyřezávané dračí drápy na lenochu zdobeného křesla. Byly pěkně ostré, jak svíraly ebenovou kouli. Muži mlčky vyčkávali pod stupínkem. Věděl, nač myslí, a - což bylo důležitější - že jsou stále víc nervózní. Zklamali ho - žena, která jej oloupila o oko, byla stále volná. Baron se opřel o vysoké vyřezávané opěradlo a zlobně se zadíval na dvacítku mužů před sebou. Jediné oko měl sice podlité krví, ale pohled pronikavý.

"Takže," řekl měkce šeplavým, mrazivým hlasem, "mi řekněte, že jste lapili tu ženu a toho odpadlíka."

Důstojník pod ním, vysoký muž s hranatě zastřiženou bradkou, avšak bez kníru, si odkašlal. Nohavice kroužkové zbroje měl od bláta a pravou paži neobratně obvázanou. "Nechytili jsme je, můj pane. Přivedl jsem muže zpátky pro čerstvé zásoby."

"Nechytili jsme je," zopakoval baron a zvedl se z křesla. "Jedna žena a nějaký lesník, co jedou dva na ukradeném hřebci. Ale vy jste je nechytili." Pomalu sestoupil ze stupínku a zastavil se před důstojníkem. Ten sklopil hlavu a něco zamumlal. "Mluv nahlas, Charde. Ať tě slyšíme všichni!" Důstojník zrudl, ale zvedl hlavu a jeho hlas zaduněl místností. "Oklamali nás. Hřebce pustili a prošli údolím. Pak přišla bouře a stopy nebylo možné přechytit. - Ale sledovali jsme je, jak jen to šlo, mysleli jsme si, že se ta žena vrátí ke svým lidem. Ten odpadlý lesník, Fell, po nás vystřelil ze zálohy a zranil dva mé muže. Pronásledovali jsme ho, můj pane, ale těžce vyzbrojení jezdci jsou v těch houštinách k ničemu. Tak jsme nechali koně a snažili se ho sledovat pěšky. Bylo to jako chytat ducha. Neměl jsem s sebou lučištníky. Jeho šípy srazily další tři muže. Naštěstí je jejich brnění zachránilo před vážným zraněním, i když ten žoldnér Láva má pořád hlavici šípu v rameni." Chard se odmlčel.

Baron vážně kývl. "Takže mi tu říkáš, že třicet cizozemských válečníků nejsou žádným soupeřem pro ženu a horalského bojovníka."

"Ne, můj pane. Já říkám..."

"Mlč, hlupáku! Copak tě za ty čtyři dny, cos byl pryč, ani jednou nenapadlo poslat zprávkou do citadely pro stopaře? Copak jsi neuvážil najmout si do služby toho hledače Kollarina? Vyslal jsi odpadlíkovy vlastní lidi, aby ho chytili?"

"Jeho vlastní lidi..."

Baron se zpola odvrátil a pak švihl peští a přirazil důstojníkovi rty k zubům. Kůže se roztrhla a ven vystříkla krev, Charda to srazilo dozadu. Těžce dopadl a o podstavec sochy si rozbil hlavu. Jednou chrčivě zasténal a potom upadl do bezvědomí. "Všichni jste mě zklamali," řekl baron, "ale jeho hřích byl největší. Bude za to trpět. - Teď ty!" zařval a ukázal na hřmotného vojáka s nakrátko přistříženými světlými vlasy. "Ty jsi Obrin Jižan, že?"

"Ano, můj pane." Muž se uklonil.

"Pokud vím, už jsi s barbary bojoval dřív. V Kushiru, Palolu, Umbrii a Cleatii?"

"Ano, můj pane. A sloužil jsem pod tvým velením taky v Pešti. Byl jsem tam, když jsi dobyl hradbu, pane, i když tehdy jsem byl jenom řadový voják." "A teď jsi vrchní seržant. Odpověz mi dobře a můžeš se ujmout velení nad pronásledováním a stát se kapitánem. Pověz nám všem, jakých chyb se dopustil ten pitomec, co ti leží u nohou."

Obrin se zhluboka nadechl a chvíli neřikal nic. Baron se usmál. Věděl, co mu probíhá hlavou. Žádný obyčejný voják netoužil po tom stát se důstojníkem. Plat by nepokryl ani účty za jídlo a ze svých skrovných zásob by si musel koupit vlastního koně a zbroj a najmout zbrojnoše. Obrinův kulatý obličej zbělel. Pak muž promluvil, "Stopa byla vychladlá od chvíle, kdy se spustila ta bouřka, můj pane. Měli jsme zamířit do Cilfallenu a vzít rukojmí. Pak by lesníci sami svého druhu chytili. Taky bych vyhlásil odměnu za jejich chycení, jen pro případ. Na Vysočině není moc peněz. A vždy se najde nějaký parchant, co za měďák za dva prodá vlastní matku, jestli víš, co tím myslím, pane." Obrin si zamnul širokou bradu. "Zmínil ses už o tom hledači, o Kollarinovi, ale - jestli mám být k tobě upřímný, pane - já bych si na něj nevzpomněl. A budeš-li tak laskav, můj pane, nechci Chardův kapitanát. Nejsem šlechtic. A nehodil bych se na to. Nemám na to mozek. Ale jsem dobrý seržant, pane."

Baron si vojáka nevsímal a vyřezl zprávkou na stupínek, aby se opět usadil do křesla. V prázdném očním důlku ho píchalo a lebku jako by mu zevnitř olizovaly ohnivé jazyky. Přesto se dál tvářil vyrovnaně a nedával najevo bolest, kterou cítil. "Najdi Kollarina a vezmi ho s sebou, až si vyzvednete zásoby. Vezmi si padesát mužů. Rozděl je do dvou oddílů. - Jeden pojede do Cilfallenu a vyhlásí odměnu sto guinejí. Tato skupina také vezme čtyři rukojmí a vrátí se s nimi do citadely. Druhý oddíl, který povedeš ty, půjde s Kollarinem. Začneš pátrat ve srubu té ženy. A než odjedeš, odvedeš bývalého kapitána Charda ke kůlu, kde mu na nahá záda uštědříš padesát ran bičem. A při každé ráně budeš přemýšlet o tomhle: Neuspěješ, a jeden z tvých mužů zbičuje tebe." "Ano, můj pane," řekl Obrin nešťastně.

Baron mávl rukou a muže propustil, "Ty ne, Leofriku," řekl, když štíhlý plavovlasý úředník už chtěl odejít. "Zavři dveře a přijď za mnou do pracovny," Opustil stupínek a přešel siní k malým bočním dvířkům vedoucím ke schodišti, po němž se dostal do studovny na hradbách. Na stole stála číše naplněná tmavou, odpornou tekutinou. Baron nesnášel všechny léky, a bolest zastírající opiáty zvláště. Ale zranění mu teď vadilo při přemýšlení, takže vypil odporný lektvar a posadil se zády k otevřenému oknu.

Leofrik dvakrát zaťukal a pak vstoupil do pracovny. "Je mi líto, bratráčku, tvé bolesti i zklamání," řekl nejistě.

"Bolest nic není, a nejsem zklamaný, chlapče," sdělil mu baron a ukázal mladšímu muži, aby se posadil proti němu.

"Ani zdaleka ne. Vysočina potřebuje být očistěna a důvod k tomu teď přiletěl na křídlech mrtvého luňáka.

Vzbouřenkyň byla zatčena poté, co napadla králova vyslance. - Horalé přepadli žalář, aby ji osvobodili. Pak napadli královské vojáky. Až se ta zpráva dostane na jih ke králi, ten pošle dalších pět tisíc mužů, aby sloužili pode mnou, a my vytáhneme z citadely až k moři a klany jednou provždy smeteme z povrchu zemského."

"Tomu nerozumím," odvážil se Leofrik. "Jak klany ohrožují říši? Nemají žádnou vojenskou organizaci, vůbec žádné vojsko a žádná vzpoura se nekoná."

Baron se usmál, "Tak to nemůžeme prohrát, že ne, Leofriku? - A nakonec budu mít vojsko stejné velké, jako má Jastey. Král stárne a měkne. Myslíš, že Jastey neplánuje, jak se zmocnit koruny pro sebe? Ovšemže plánuje. A já ho nemůžu zastavit, když trčím tady, v této Bohem zapomenuté divočině. Nicméně válka proti klanům, no, ta má velký význam. Na jihu se těchhle severanů pořád bojí, a starci si s hrůzou připomínají, jak se ti vřeštící divoši vyhnuli z hor a přinesli do Nížiny oheň a smrt. Uvidíš, Leofriku. Jakmile se na jih donese zpráva o této poslední urážce, cena půdy jižně od hranice spadne. Slabí ve víře prodají a přestěhují se a v nejbližších nížinných městech zavládne panika."

"Tomu rozumím," řekl Leofrik, "ale co když horalé chytí toho... Fella... a tu ženu? Co když se nám vzdají, aby zachránili rukojmí?"

Baron zavrtěl hlavou. "To se nestane. Já tyhle barbary znám. Jsou všichni příliš pyšní. Jakmile dorazí do citadely, nechám rukojmí pověsit a jejich těla nechám na severní hradbě, aby je všichni viděli. A jestli tohle nevyvolá aspoň náznak odporu, tak vypálím Cilfallen a pár dalších jejich měst."

"A jaký úkol máš pro mne, můj pane?" otázal se Leofrik.

"Do jara na Vysočinu žádný vpád nepovedeme. Chceme, aby doma rostl strach. Hodlám zaútočit se šesti tisíci bojeschopnými muži a pěti sty ženisty. Ty musíš vymyslet, jak budeme takové vojsko krmit a zásobovat celou cestu až k moři. Také chci, aby sis prostudoval mapy a určil tři místa, kde umístíme naše stálé tábory a opevnění. Víš, co je k tomu potřeba: pevnosti musejí být blízko území klanů Pallidů a Farlainů. Vyber otevřené prostranství, ale aby to bylo blízko lesa, takže muži snadno dotáhnou kmeny na hradby. Otázky?"

"Ano, můj pane, opevnění. Dobře znám standardní konstrukční typ používaný pro stavbu dočasných opevnění během trestných výprav na nepřátelské území. Ale to jsou jen hrubé stavby, nejsou určeny pro víc než pár nocí. Budou stačit?"

Baron otázku uvážil. Zimy na Vysočině byly známé svou divokostí a pevnosti budou muset mít posádku během dlouhých, tvrdých měsíců do vpádu. Důležitější než tohle však byla možnost, že horalé na opevnění zaútočí. Jakmile

sníh zahradí průsmyky, nebude možné posádky doplňovat.

"Špatně jsi pochopil slovo standardní" řekl baron klidně. "Tohle není trestná výprava, mělo by se to považovat za invazi. Pevnosti proto budou mít obvyklou ochranu, sypaný dusaný val aspoň deset stop vysoký, s palisádou nejméně dalších patnáct stop. Bude nutné sestavit i padací brány s protiváhou. Znáš jejich konstrukci?"

"Ovšem, můj pane. Vymyslel ji Driada během cleatinských válek v minulém století, ale pravděpodobně je založena na dřívější..."

"Neprosil jsem se o lekci z dějepisu, Leofriku. Vezmeš na Vysočinu sto ženistů a tři sta pěšáků a dohlédneš na stavbu těchto opevnění včetně skladišť pro zásoby. Ať jsou skladiště nepromokavá. Nechci žádné shnilé maso ani plesnivé obilí, až dorazí vojsko."

Leofrik vstal a uklonil se. "Děkuji, že ses mi svěřil, bratránku. Nezklamu tě."

* * *

Sigarni otevřela oči a zahlédla mihotavé stíny, jež vrhaly plameny na strop jeskyně. Chvilí je pozorovala, ale pak ucítila bolest poraněného těla. Po její levici kdosi promluvil, "Probudila se. Nalej jí trochu vývaru." Sigarni při tom nečekaném zvuku otočila hlavu a zaostřila pohled na vyzáblého starce s hluboko zapadlými očima.

"Taliesen?" zašeptala.

"Ano, panenka, jsem Taliesen. Jak se cítíš?"

"Všecko mě bolí. Co se mi to stalo?"

"Ty si nevzpomínáš na útok v žaláři citadely?"

Sigarni zavřela oči. "Jasně, vzpomínám - ale to bylo před spoustou let. Myslím, proč jsem zraněná teď?" Taliesen se k ní naklonil a pomohl jí posadit se. Sigarni projela pravým bokem bolest a ona zasténala.

"Máš zlomené žebro. Brzy se to zahojí," sdělil jí Taliesen. Na dohled se objevila další postava, muž byl velký jako dítě, ale měl plnovous. Ballistar se natáhl doprava a podal jí dřevěnou misku a lžici. Vývar byl hustý a slaný a Sigarni si náhle uvědomila, že má hlad jako vlk. Mlčky pojedla. Když skončila, Ballistar si vzal misku zpátky. Sigarni cítila, jak se jí vracejí síly, ale stále byla zmatená.

"Proč jsi mluvil o... útoku na mě?" zeptala se Taliesena.

"Protože k němu došlo před třemi dny," vykládal pomalu. "Potom ses v duchu toulala místem, kde neexistuje čas."

"Vzpomínám si," řekla. "Držel mě za ruku."

"O čem to mluví?" chtěl vědět Ballistar. Taliesen ho mávnutím ruky umlčel.

"Ano, procházela ses s ním," řekl čaroděj a vzal Sigarni za ruku. Ona mu ji vytrhla a v očích jí zaplálo.

"Nesahej na mě! Žádný muž už se mě nikdy nedotkne!" Divokost jejího hlasu byla překvapivá, Ballistar se tak lekl, že pustil prázdnou misku na zem, a ta se skutálela po podlaze jeskyně a zastavila se až u protější stěny.

Taliesena se to odmrštění zřejmě v nejmenším nedotklo. "Mrzí mě to, drahoušku, budu si to pamatovat. Naučila ses hodně za tu dobu, co jsi byla s ním?"

"To se dá těžko říct," utrousila Sigarni ospale. "Ale říkal, že mě bude učit... že bude... vždycky se mnou." Sigarni se znovu natáhla a zavřela oči. Taliesen ji zakryl vlněnou pokrývkou.

"O čem to mluvila?" vyptával se Ballistar. "Kdy odešla? A s kým?"

Taliesen vstal a přešel k ohni. "Mělo by se nasbírat další dřevo," prohodil.

"S kým to chodila?" zopakoval Ballistar.

"Ještě nenadešel čas, aby ses to dozvěděl, trpaslíku. Teď běž a nasbírej dřevo. Černý muž tu bude brzy, a pak pochopíš trochu víc z toho, co se tu děje."

"Nejsem tvůj sluha!" štěkl Ballistar. "Nemusím skákat, jak pískáš, jenom proto, že to říkáš!"

"Ano," souhlasil Taliesen, "to nemusíš. Ale já se ji snažím udržet v teple a jsem už kapku starý, aby mě bavilo toulat se po lese a sbírat soušky. Ty, na druhou stranu, se nemusíš moc ohýbat." "Udělám to pro ni," řekl trpaslík. "Ale jedno by ti mělo být jasné, Taliesene, nelíbíš se mi. Ani trošičku."

"To je od tebe moudré," ujistil ho Taliesen.

Ballistar rozzlobeně odešel z jeskyně a vyšel do odpoledního slunce. Spadaného dřeva tu byla po nedávné bouři spousta, a on asi hodinu sbíral náruče topiva a odnášel je zpátky do jeskyně. Taliesen strávil hodinu sedě mlčky vedle spící Sigarni. Ballistar, nyní znužený, se vrátil k tůňce a zadíval se do vody. Byla teď klidná a nehybná a bylo jasné vidět, jak se stromy, rostoucí na protějším břehu, odrážejí vzhůru nohama na hladině. Ballistar došel až k vodě, klekl si a naklonil se nad hladinu. Dívala se na něj jeho vlastní tvář, hluboko posazené hnědé oči se upíraly do jeho.

"Jaký to je ve světě vzhůru nohama?" zeptal se svého odrazu. "Jsi šťastný, nebo smutný?" Obličej v tůňce opakoval jeho slova zpátky. Ballistar zacouval, posadil se a zády se opřel o kmen smuteční vrby.

Po svahu sjel dolů Asmidír a Ballistar vstal. Černý muž měl hnědé a rezavé šaty s tmavozeleným pláštěm. Neměl burnus, na hlavě však měl přilbu z leštěného železa, která na temeni vybíhala do třpytné stříbrné špice. Když spatřil Ballistara, Asmidír přitáhl koni otče a sesedl. "Kde je?" zeptal se.

Ballistar ukázal k jeskyni. "Je tam s ní nějaký čaroděj. Nepříjemnej prcek."

"Jak je jí?"

"Je potlučená a zneužitá. Ale dostane se z toho. Já to vím."

Černoch kývl, "To vím také. Jsou nějaké nové zprávy o Fellovi?"

"Nic jsem neslyšel," sdělil mu trpaslík, "Jsem tady už tři noci. Podle mě ho ale nechytí. Fell je mazanej chlap a silnější, než si myslí."

"Vidíš hodně věcí, Ballistare. Nikdo tě hned tak nepodfoukne. Vezmu Sigarni do svého domu. Ty se k nám můžeš přidat. Myslím, že se tam bude cítit poněkud lépe, když budeš s ní."

"Možná nebude chtít ani jednoho z nás," poznamenal trpaslík. "Právě řekla Taliesenovi, že už se jí nikdy žádný chlap

nedotkne - kvůli hříchu hrstky, nás možná teď bude nenávidět všechny."

Asmidír zavrtěl hlavou. "Na to je příliš inteligentní, příteli. Půjdeš?"

"Jasně že půjdu. Je to moje kamarádka."

"Moje také," řekl Asmidír mírně. "A já ji budu chránit i za cenu vlastního života. Věříš mi?"

Ballistar se zadíval hluboko do mužových tmavých očí, "Jo, věřím ti, černý muži. Nemám tě rád, ale věřím ti."

"Na mně je toho jen málo, co by mohl mít člověk rád, Ballistare. Býval jsem tvrdý a občas také krutý člověk. Přesto jsem ještě nikdy nezradil přítele, a zrada je mi naprosto cizí. Hodlám Sigarni pomáhat ze všech sil, naučit ji všemu, co znám sám."

"O čem?" zeptal se Ballistar.

"O válce," odpověděl Asmidír.

* * *

Jak pětice mužů procházela lesem, nikdo toho moc nenamluvil, každý byl ztracen ve vlastních myšlenkách. Tlustých Tovi Pekař myslel na svého nejstaršího syna a na to, jak je na chlapce pyšný. Když ho vojáci vybrali jako jednoho ze čtyř rukojmí, stál vzpřímeně a nedával najevo strach. Jako já, když jsem byl mladší, pomyslel si Tovi. Pak potřásl hlavou. Ne, byl lepší než já. Má v sobě hodně z matky, a ona pochází z dobrého plemene.

Vedle něj krácel Grame Kovář, jemuž se hlavou honily ponuré a neveselé myšlenky. Grame stál stranou, když vojáci vybírali rukojmí, ale v ruce držel kovářské kladivo a používal celou svou železnou vůli, aby se nerozběhl dopředu a zubícímu se důstojníkovi nerozrazil hlavu. Že jsem se musel dožít něčeho takového, přemýšlel, kdy do naší vesnice vjedou cizinci a ukradnou naše lidi. Kovář cítil hanbu, jako by to byla jen jeho vina.

Před třemi staršími muži šli tři lesníci, s Fellem uprostřed. Bakris Bezzubý mu šel po levici a Gwyn Tmavooký po pravici. Gwyn se v duchu zabýval Fellem. Miloval ho víc než miloval vlastní bratry, a právě se snažil vyškrábat další námitku, aby Fellovi zabránil vzdát se cizozemcům. Ale nic ho nenapadalo. Byly v sázce čtyři životy, Toviho syn, vdova Maffrey, dobytkář Clemet - a Nami, tělnatá dcera ovčáka Macca. Fell byl čestný muž, a jakmile se doslechl o rukojmích, zbývala pro něj jen jediná cesta. Gwynovi tato cesta zlomila srdce.

Bakris myslel na to, co se stane, až toho nadutého Fella pověsí. Pak snad konečně dojdou ocenění jeho schopnosti a on bude zvolen za kapitána lesníků.

Fell sám mohl myslet jedině na Sigarni a na to, co všechno mohlo být. Taliesen mu nařídil, aby odvedl lovce hlouběji do lesa, a to on vykonal a několik jich zranil. Dvakrát ho málem chytily, ale zachránila ho jeho lesní moudrost - to a hbité nohy. Co se teď stane se Sigarni, uvažoval. Bude na mě vzpomínat s láskou?

V duchu viděl sám sebe stát na lešení s konopnou oprátkou kolem krku. Zemřeš jako muž, Felle, ptal se sám sebe, budeš stát s hlavou vzpřímenou a pyšně? V té chvíli věděl, že bude. Žádní cizozemští diváci nespátrí horala křičet a prosit o život.

Fell vzhlédl k větvím nad sebou, slunce je zlatilo a vysílalo zářivé šípky do podrostu dole. Mezerou v korunách stromů dohlédl na Vysokou Druin, zvedající se majestátně nad ostatními vršky. "Buď se mnou, matko!" zašeptal k hoře.

"Co se děje, Felle?" zeptal se Gwyn.

"Mluví s sobě, člověče. Ech, ale je to krásnej den na procházku, to teda jo." "To opravdu je, příteli, ale mnohem radši bych teď mřel na sever."

"To nemůžu udělat. Nenechám žádnýho horala zemřít za my zločiny."

"Zločiny? Jaký zločiny?" odfrkl si Grame a došel k nim. "Voni ji znásilnili, proboha, a honili ji jako zvíře. Kdo si myslí, že jsou, tihle cizozemci? Nejdřív sejí baron snaží ukrást luňáka, pak ji voloupí o její čest..."

"Jakou čest?" ohnul pysky Bakris. "Pekelný zuby, člověče, o tu přišla už dávno. Měla víc zásahů než lukostřelecký terč."

"To stačí," sykl Fell a otočil se ke Gramovi. "Kdo si myslí, že jsou? Jsou to dobyvatelé a oni dělají zákony. Ty, já, celá Vysočina je jim vydaná napospas."

"Prý se má objevit vůdce," poznamenal Tovi. "Modlím se k Bohu, aby se objevil brzo."

"Už se objevila," řekl Fell, Ostatní muži se podívali na sebe a pak zpátky na Fella. "Jo, myslíte si, že je to nesmysl," řekl, "Ale přišel za mnou jeden starej kouzelník a řekl mi, abych byl jistýho dne za rozbřesku u sídelního města. Tam uvidím, jak vůdce znova oblíkne šarlat a namíří na město meč. No, kluci, já tam byl. A viděl jsem Sigarni oblíknout šarlat a díval jsem se, jak zabíjí cizozemce. Ona je ten vůdce z proroctví. Já se nedožiju toho, abych to viděl, ale vy ano."

"Copak jsi zešilel, mládenče?" zeptal se Grame. "Co vona ví o válkách a bitvách? Je to děcko. Kdo za ní půjde?"

"Já bych za ní šel," poukázal Fell.

"Jestli on, tak já taky," přisadil si Gwyn.

Bakris se opovrživě zasmál, "Já bych za ní šel do ložnice. Kdykoliv."

"Uvidíte, jak se to naplňuje," prohlásil Fell, "A teď jdeme dál. Chci do sídelního města dojít před setměním."

Tovi položil Fellovi širokou ruku na rameno. "Já ti nebráním, chlapče," řekl hlasem zastřeným city. "Udělal bych všechno, abych dostal synka domů. Ale i kdyby ses teď rozhodl pro jinou cestu, nemyslel bych si o tobě nic špatného. Rozumíš?"

Fell kývl, "Rozumím, vrchní lovčí. Ale já zabil cizozemce a oni chtějí krev. Jestli nedostanou moji, budou hledat jinde. Je to jejich způsob. Ale o jedno tě chci požádat - dohlídni na Sigarni a pomoz jí, pokud to půjde. Vy voba s Gramem jste zkušený válečníci. Zažili jste věci, který my ostatní známe jen z vyprávění. Víte, jak se člověk cítí před bitvou a jak se muži může změnit srdce ve vodu. Víte, co to je, postavit se nepříteli. To teď může být životně důležitý. Moje smrt vám poskytne čas k plánování. Víc ale ne."

"Možná ani to ne," podotkl Gwyn. "Chtějí taky Sigarni. Můžou tě prostě pověsit a nechat si rukojmí dál."

"To mě taky napadlo," řekl Fell, "Doufejme, že je v baronovi aspoň jiskřička cti."

"Děláš správnou věc, Felle," prohlásil Bakris. "Já bych na tvém místě udělal to samý."

"Tak jdeme dál," vyzval je Fell, "Ještě jeden kopec, kluci, a jsme doma."

Pětice mužů se vystrachala na kopec. Hřeben překročili ve chvíli, kdy slunce zalilo krví západní pohoří. V dálce viděli řadu lidí na hradbách kolem sídelního města a vysoké cimbuří tvrze za nimi.

Nad Severní bránou, v klecích vně na hradbách, visela čtyři těla, kolem nichž se hemžily vrány. Z této vzdálenosti nebylo možné rozeznat obličej, ale všichni poznali oděné černé šaty, které nosila vdova Maffrey. "Boží srdce!" vydechl Grame. "Oni je už zabili! Ale jsou to jenom dva dny! Slíbili tejden."

"Jiskřička cti, jsi říkal, Felle," zamumlal Gwyn. - "Teď všichni vidíme, zač stojí cizozemská čest."

"Za tohle zaplatěj tisíckrát," procedil Fell mezi zuby. "To přísahám!"

* * *

Sigarni seděla zabalená do svého červeného pláště na falešném cimbuří Asmidírova hradního domova a vyhlížela přes zvlněné kopce a lesnatý kraj k jihu. Asmidír stál vedle ní a opíral se o krenelovaný parapet ze šedého kamene.

"Rozumíš, co máš za úkol?" zeptal se jí.

"Ano," řekla studeně. "Mám zabít cizozemce."

Asmidír se k ní rozzlobeně otočil. "Ne! To je první věc, kterou se musíš naučit. Válka není jenom hra na zabíjení. Každý velitel, který myslí tímto způsobem, bude zničen. Pokud ho nezničí nepřítel, tak to udělají jeho - nebo její - vlastní oddíly."

"Oddíly? Copak ses zbláznil?" vyjela na něj rozhorleně. "Nejsou tu žádní vojáci, žádné vojsko. Je tu jenom Sigarni. A já teď žiju jedinečně pro to, zabít jich, kolik to jen půjde." Zvedla se a obrátila se k němu čelem. Světlé oči upřela do jeho tmavých. "Ty vůbec nemůžeš pochopit, co mi udělali ani co mi sebrali. Ty jsi muž. Celej tenhle svět byl stvořen pro vaše potěšení, kdežto ženy jsou tu jenom pro zábavu - buď to, nebo aby devět měsíců nosily vaše spratky, připravený dodávat vám další duše pro ty vaše vražedné hry v příštích letech. No, Asmidíre, Sigarni žádné spratky nosit nebude, ale zahraje si tu vaši hru."

Asmidír se lítostivě usmál, "Nemůžeš však hrát, dokud se nedozvíš, oč hraješ. Musíš mít cíl, Sigarni. Jak jinak bys mohla plánovat."

"Cíl?" vysmála se mu. "Jsem sama, Asmidíre. Co bys chtěl, abych udělala? Kde je my vojsko? Ty chceš cíl? Osvobodit Vysočinu zpod cizozemské nadvlády, zahnat nepřítele zpátky do jejich země a dál. Závist stovky tisíc mužů hluboko na jejich území a vyplnit jejich hlavní město. Stačí ti to jako cíl?"

"Stačí," řekl, "Teď si probereme, jak si splnění tohoto cíle naplánuješ."

Sigarni na něj upírala oči. "Nemám čas na tyhle mizerné hry. Žádné vojsko není." "Tak si nějaké postav," poradil jí vážně.

Sigarni se otočila na patě, přešla po ochoze a po kamenném schodišti sestoupila dolů na nádvoří. Sluha se jí uklonil, jak procházela kolem. Ona však šla dál a vstoupila do domu, kde před vycpaným medvědem stál Ballistar a zíral nahoru.

"Vypadá úplně jako živý," prohodil trpaslík. "Nemyslíš?"

Nevšímajíc si ho kráčela Sigarni dál do síně a usadila se do širokého koženého ušáku před ohništěm. Asmidír ji následoval a Ballistar se vydal za nimi.

"Proč se mi klaní?" chtěla vědět Sigarni. "Všichni. Neřeknou ani popel... ale klaní se."

"Přikázal jsem jim to," řekl jí Asmidír. "S takovým zacházením se musíš seznámit. Od nynějška až do konce života budeš oddělena od obyčejných lidí. Staneš se královnou, Sigarni."

"Královnou děvkou, že jo? Tak mě vidíš, Asmidíre? Nebo to snad byl nějaký jinej černej parchant, co mě nazval běhnu?"

Asmidír si přitáhl křeslo a sedl si naproti ní. "Hněváš se právem," pravil, "Tehdy jsem nevěděl, že ty jsi ten vůdce, o němž hovoří věštba. Žádám tě proto o odpuštění. Ale také tě žádám, abys soustředila svůj vztek, abys mu nedovolila přemoci tvůj zdravý rozum. Jestli byla ta věštba pravdivá - a já věřím, že pravdivá byla - tak musíš být připravena jednat. Moudrý generál ví, že muže je možné nahradit, zbraně opatřit nové. Ale ztracený čas již nelze nikdy získat zpátky."

"A kdo za mnou půjde, Asmidíre?" zeptala se ho. "Kdo půjde za děvkou Sigarni?"

Ballistar se postavil mezi ně a hluboko se jí poklonil. "Já za tebou půjdu, Sigarni," řekl, "Dovolíš, abych byl první?" Poklekl a vzhlédl k ní,

Sigarni cítila, jak z ní vyprchává vztek. "Ty jsi můj přítel," pravila unaveně. "Copak to nestačí?" "Ne. Já věřím tomu, co říká. Čaroděj tvrdil to samý. Vím, že nejsem stavěný jako válečník, ani bych nezvládl víst muže do boje. Můžu ti ale sloužit. Můžu vařit a můžu myslet. Nejsem hlupák, Sigarni, i když mě příroda obdařila tělem hlupáka. Pokleknou před tebou další muži, a ty mezi klany sebereš velký vojsko. A jestli máme všichni umřít, ať je to v boji s ohavným nepřítelem. Odtěď až do ty chvíle budem žít s pýchou v srdci."

Sigarni vstala, objala ho a pomohla mu na nohy. "Ty budeš první, Ballistare," slíbila mu. On ji popadl za ruku a políbil ji ji, pak ustoupil a zrudl.

"Teď vás opustím," řekl. "Udělám něco ke snídani. Nikdy by se nemělo plánovat na prázdné žaludek."

Když trpaslík odešel, Asmidír se předklonil. "V jeho slovech se skrývá veliká moudrost, Sigarni."

Ona neříkala nic, chvíli jenom mlčky seděla a dívala se do plamenů, znovu viděla meč, který z Abby vyrazil život, a pak svůj strašlivý úděl v žaláři.

"Jaký vojsko tak asi mužem zvednout?" zeptala se.

Asmidír se usmál. "Je toho mnohem víc! Lodí nejsou ani dva tisíce, z nichž se pouze šest set mužů může chopit zbraně, a i pak pouze na omezenou dobu, protože bude třeba zorat a ošit pole, sklídit úrodu a tak dál. Budeme-li to brát realisticky, můžeme povolát tak tři stovky mužů. Pallidů je víc než šest tisíc, asi dva tisíce mužů ve věku od šestnácti do

šedesáti. O Farlainech zatím nemám žádné podrobné informace, ale podle velikosti území, které obývají, by jich měly být nejméně čtyři tisíce. Wingorové jsou nejmenším klanem, ale i oni by mohli na bitevní pole vyslat dvě stě bojovníků. Celkem je to asi čtyři tisíce."

"Tolik to zřejmě nikdy nebude," namítla Sigarni. "Nemůžeš sehnat všechny bojovníky z klanů na jedno místo. Kdyby se nepříteli podařilo vyhnout se střetu nebo proklouznout kolem, všechny vesnice a města by zůstaly bez ochrany." Asmidír zatleskal, "Výborně!" řekl, "Teď myslíš! Tak mi pověz, co je to nejdůležitější, co musíš prostudovat jako první?"

"Nepřátelský vůdce," odpověděla bez váhání. Pak se zarazila a zamračila se.

"Co se děje?" chtěl hned vědět Asmidír. "Něco tě zase bolí?"

"Ne. Jenom si... vzpomínám. Je to tak zvláštní. Je to jako kdybych se dívala oknem a viděla sama sebe z velké dálky. A on je se mnou. Mluví se mnou. Učí mě. Říkal: Poznej nepřátelského generála, protože on je srdcem a duší protivníka. Tělo může být velice silné, téměř nezranitelné, ale nejsou-li zdravý srdce a duše, tak ho čeká jen porážka."

Všimla si, že Asmidíra to překvapilo. "Kdo to říkal? A kdy?"

"Král, jenž kdysi dávno žil," řekla, "a mluvil ke mně, když jsem spala v jeskyni."

"Teď mluvíš v hádankách."

"To vůbec ne, Asmidíre, ale necháme to plavat, jako záhadu pro tebe. Taky tvrdil, že předtím, než se dá člověk do války, musí rozvážit pět základních věcí: morální vliv, počasí, terén, velení a doktrínu."

Asmidírově překvapení se změnilo v čirý úžas. Černoch zamyšleně přimhouřil oči a usmál se. "Zmiňoval se taky o sedmi prvcích?"

"Ne. Rek, že tohle nechá na tobě."

"Utahuješ si ze mne, ženská?" zeptal se a výraz mu změkkl.

Sigarni lehce zavrtěla hlavou. "Mluvim pravdu." Ladně se zvedla a postavila se před něj. "A ženská není způsob, jak oslovovat vůdce," prohlásila s úsměvem.

Asmidír její úsměv neopětoval. Místo toho si před ní klekl a sklonil hlavu. "Prosím o odpuštění, má paní," řekl, "a dále žádám, abys mi dovolila stát se druhým mužem, jenž ti bude přísahat věrnost." "Teď si ty utahuješ ze mě, Asmidíre," plísnila ho.

Asmidír k ní vzhledl a tvářil se velice vážně. "Ještě nikdy jsem nebyl vážnější, Sigarni. Nabízím ti svůj meč, své zkušenosti a - bude-li to nutné - svůj život. Vše, co mám, je tvé... teď a navěky."

"Budiž tedy," slyšela sama sebe říkat.

V té chvíli vstoupil sluha. Hluboce se poklonil, "Blíží se vojáci, pane. Asi třicet jich je. A jede s nimi muž, o kterém jsi mluvil, celý oděný v zeleném."

Asmidír tiše zaklel, "Zůstaň ve svém pokoji, Sigarni. Tato situace by mohla být delikátní."

"Kdo je ten muž v zeleném?" chtěla vědět Sigarni.

"Pátrač, hledač. Má zvláštní sílu a vycítí tvého ducha. Jeden z mých sluhů půjde s tebou. Jdi za ním, kam tě povede, má paní, a já za tebou přijdu, až budu moci."

* * *

Obrin si sňal železnou helmici a shrnul si kroužkovou kápi s chráničem ramen, takže mu mohl horský vánek ochladit tvář a rozfoukat krátké vlasy. Položil helmici na plochý kámen na břehu potoka, stáhl si jezdecké rukavice a položil je na helmici. "Nádherná země," poznamenal Kollarin Hledač, došel k němu a ošpíchal si obličej.

"Jako můj domov," opáčil seržant a obhlížel hory kolem. Obrin už nic neříkal a odešel zkontrolovat koně. Byli uvázaní kousek proti proudu a stála u nich hlídka. - "Nech je chvíli vychladnout a pak je zaveď k vodě," nařídil mládenci na stráž.

"Ano, pane."

"Ano, seržante!" štěkl Obrin. "Nejsem žádnéj zatracenej oficír."

"Ano, seržante."

Obrinova špatná nálada se ještě zhoršila. Už to začalo. Zpráva o jeho dočasném povýšení se rychle roznesla a muži to považovali za legrační, ale nic nemohlo být dál od pravdy. Když vyjžděli z kasáren v citadele, Obrin si všiml, jak ho pozoruje několik důstojníků. Smáli se. Jeden z nich, poručík Masrick - baronův bratranec z druhého kolena s pivním břichem - pronesl vtip a jeho slabý hlásek se donesl až k vojákům, kteří v sedlech čekali na Obrina.

"Oblíkní vepře do hedvábí, ale pořád to bude jen vepř, co, kamarádi?"

Obrin předstíral, že neslyší. Bylo to to nejlepší, co mohl udělat. Na jeho krátkodobé povýšení se brzy zapomene, ale bude-li k němu muž, jako byl Masrick, chovat nepřátelství, mohl by ho ponížit - nebo něco horšího. Obrin zahnal myšlenky na Masricka z hlavy.

Nechal muže utábořit na pasece u potoka. Odsud nebylo táborové ohně vidět příliš daleko, a s hlídkou postavenou na nejbližším kopci by se jim dostalo v případě příchodu nepřítelů včasného varování. Ne že by Obrin čekal, že by se někdo pokusil zajatce zachránit. Nicméně předpisy vyžadovaly, aby v případě, že není v dosahu opevněný tábor, velící důstojník dohlédl na vhodná bezpečnostní opatření. Půda tu byla kamenitá, ale nefoukalo tu, a muži již zapálili dva táborové ohně. Nad ně umístili kotlíky a vzduchem se nesla vůně guláše. Obrin došel na kopec nad tábořištěm a posadil se na kámen. - Odsud viděl Kollarina sedícího u potoka i ostatní muže věnující se svým povinnostem. Zajatec seděl u štíhlého jilmu na okraji tábora se svázanými rukama i nohama. - Na obličejích měl krev a levé oko měl zmodralé a nateklé.

Obrin se cítil nepříjemně. Znal Fella téměř čtyři roky a měl ho rád. Obrin uměl dobře posoudit charakter a věděl, že horal je silný, hrdý a čestný. Nebyl to žádný vrah, tím si byl Obrin jist. Jaký je ale rozdíl v tom, co si myslíš, ptal se sám sebe. Komu na tom záleží? Měl jsi vykonat jistou práci, a tu jsi taky udělal. Na tom jediném záleží. Fell od svého zajetí

neřekl ani slovo. Kollarin je dovedl do jeskyně, v níž Fell spal. Vrhli se na něj a přemohli ho. Ale Fell ještě stačil Bakkerovi rozbít nos a zlomit čelist tomu novému rekrutovi, Klebbovi. Obrin se při té vzpomínce zazubil. Na Bakkerovi toho nebylo zrovna moc, co by mohl mít člověk rád, byl to užvaněný umaštěný parchant s uhýbavým pohledem. Zploštělý nos jeho vzhled desetkrát zlepšil!

Obrin si všiml, že Kollarin vstává a vydává se do kopce. V duchu tiše zaklel, protože ho ten muž poněkud znervózňoval. Seržant prostě neměl rád kouzelníky. Obrin udělal znamení ochranného rohu, když se k němu hledač přiblížil. Nedělal to nijak tajně, dovolil Kollarinovi, aby to gesto zahlédl.

Muž v zeleném se usmál a kývl, "V myslí čtu jenom tehdy, když jsem za to placený," prohodil, "Tvoje tajemství jsou docela v bezpečí."

"Já žádný tajemství nemám, Hledači. A nelžu. Nikoho nepodvádím - a nejmiň ze všech sebe."

"Tak proč jsi udělal to znamení?" zeptal se Kollarin a posadil se vedle vojáka.

"Příležitostná urážka," připustil Obrin, jemuž nijak nezáleželo na možné reakci.

"Ty mě nemáš rád, seržante. Myslíš si, že Fell měl dostat šanci bojovat jako chlap, a ne být zajatec ve spánku. Asi máš pravdu. Já bych ale šel ještě dál. Všichni jsme vyrostli na příbězích o hrdinech, velkých válečnících nebo básnících a myslitelích. Říkali nám, že se musíme snažit, abychom byli přesně jako ti hrdinové, protože jenom tak můžeme zajistit přežití civilizace. Je to hrozně ušlechtilý. Je to chvályhodný." Kollarin se uchechtl, "A pak se z nás stanou muži a uvědomíme si, že je to všechno nesmysl."

"To není nesmysl!" namítl Obrin. "Hrdiny potřebujeme pořád."

"Ovšemže je potřebujeme," souhlasil Kollarin. "Nesmysl je v tom, že občas to jsou nepřátelé. A co uděláme potom, Obrine?" "Já nejsem žádné myslitel. Žiju podle svých pravidel. Nikoho neokrádám a nepáchám zlo. Až přijde můj čas, bude mě soudit Bůh."

"On bude určitě soudit nás všechny, příteli. Pověz mi, co si myslíš, že si On pomyslí o nás, až před něj přivedou tady mladýho Fella? Až bude jeho tělo ležet rozbitý a oslepený na skřipci v citadele a jeho duch vzlítne k ráji?"

Obrin se cítil stále nepříjemněji, přesto však neodešel, i když po tom toužil, "Jak to mám vědět?"

"Myslím, že to víš," řekl Kollarin smutně.

"Co chceš, abych řekl?" vybuchl Obrin. "Že byl souzený nespravedlivě? Ano, byl. Že si to nezaslouží? Ne, nezaslouží. Ale to je fuk. Baron je zákon, dává mi rozkazy, a mou povinností je ho poslouchat. A co ty? Ty sis vzal jeho peníze a souhlasils, že toho horala chytíš. Proč jsi to udělal?"

Kollarin se usmál, "Já mám své důvody, Obrine. Slyšels, co se stalo té ženě?"

"Povídá se, že ji znásilnili, ale mně se tomu nechce věřit. Will Drtikol nebyl takovej chlap. Byli jsme kamarádi, znal jsem ho."

"Udělal to," řekl Kollarin. "Byl jsem v ty kobce. Vyčetl jsem to v krvi. Udělali to všichni. A pořežali ji, pokousali a ztloukli pěstma. A to všechno jenom proto, že se snažila baronovi zabránit, aby jí ukradl luňáka. Hrdinský, co?"

Obrin chvíli mlčel. Světla ubývalo a táborové ohně vrhaly na paseku něžnou zář. "Nemůžu změnit svět," řekl smutně. "Fell tu ženu zachránil, a já jsem rád, že to udělal. Teď za to musí zaplatit, a z toho je mi smutno. Ale za svůj život jsem viděl umřít spoustu dobrých chlapů, Kollarine. A spoustě špatnejch se zas vede dobře. Tak to na světě chodí."

"A uvidíš ještě horší věci," pravil chladně Kollarin.

"Jako co?"

"Invazi na jaře, až baron vyvede vojsko, aby vyhladil horaly. Uvidíš hořet domy, uslyšíš křik žen a dětí, budeš se dívat, jak vrány hodují na tělech sedláků a ovčáků." "To jsou jenom řeči!" vyštěkl Obrin. "A hodně blbý! Tady nejní žádný vojsko, s kterým by se dalo bojovat."

"Já jsem Kollarin Hledač." prohlásil muž v zeleném vstávaje. "A já taky nelžu."

Obrin vstal a sešel dolů. Jeden z vojáků mu nabídl misku guláše, což on přijal, a chvíli seděl se svými muži a poslouchal, jak si povídají o nevěstkách, které poznali, nebo zemích, v nichž vojákovali. Pak naložil na misku další porci guláše a došel k místu, kde byl spoután Fell. Horal k němu vzhlédl, ale neřikal nic.

Obrin si dřep. "Donesl jsem ti něco k jídlu," řekl a zvedl misku Fellovi k ústům. Horal odvrátil hlavu a Obrin misku položil. "Je mi to líto, Felle," pravil tiše. "Mám tě rád, človče, a myslím, žeš udělal správnou věc. Modlím se k Bohu, aby se ta žena dostala odsud hodně daleko." Horal se mu podíval do očí, ale nepromluvil.

Obrin se vrátil k ohni a nařídil, aby vyčistili kotlíky a uložili je. Pak určil hlídky na noc. Kollarin už zase seděl u potoka a zelený plášť měl ovinutý kolem ramen.

Obrin použil sedlo místo polštáře, sundal si kroužkový ramenní chránič a přední plát, odepjal si opasek s mečem a dýkou a uložil se ke spánku. - Za celých sedmáct let, co sloužil, k němu spánek vždy přišel rychle. V planoucím žaru kushirských plání, v drsné, do kostí pronikající zimě cleatinských hor, na moři na větrem zmítané lodi, Obrin mohl zavřít oči a jeho tělo prostě odpočívalo. Věděl, že je to pro veterána životně důležitá schopnost. Ve spánku člověk získával sílu a dal odpočinout duši. Ve válce vojákův život závisel na jeho síle, rychlosti a reflexech. Unavený válečník na bitevním poli dostal druhou šanci jen velmi zřídka.

Ale tentokrát k němu spánek nepřicházel.

Obrin ležel na zádech, civěl na jasné hvězdy na obloze a měsíční lucernu.

* * *

Kráčel zcela sám po úzké stezce klenutým tunelem tvořeným propletenými větvemi obrovských stromů, rostoucích po obou stranách stezky. Obrin se zastavil a ohlédl se. Tunel jako by se táhl donekonečna, tmavý a ponurý, jenom občas ho projasnily paprsky měsíčního světla, které prosvítaly mezerami ve větvích.

Obrin šel dál - Nikde se neozýval ani ten nejslabší šelest. Sova nezašoukala, vítr nezašustil listovím. Všude panovalo

ticho, slyšet byly jen jeho kroky na měkké prsti. Před sebou viděl jasný paprsek měsíčního světla, nádherný sloup světla, jenž ozařoval křižovatku cest. Obrin k ní došel a zahlédl na kameni podle cesty sedět jakéhosi válečníka. Ten muž byl hotový obr a v měsíční záři se mu leskly dlouhé bílé vlasy. Vousy měl spletené do dvou bílých copů, které mu visely přes stříbrný prsní plát. Do země před ním byl zaražen obrovský obouruční claymore, jehož jílec se třpytil stříbrem a v hlavici byl zasazen velikánský karminový kámen.

"Je to nádherná zbraň, "poznamenal Obrin.

Muž vstal. Tyčil se nad Obrinem o dobrou jižanskou stopu. "Sloužila mi dobře," řekl hlubokým, zvukným hlasem. Obrin vzhlédl do jeho světlých, hluboko zapadlých očí. Měly barvu zimních bouřkových mračen, byly šedé a studené. Přesto Obrin nepocítil strach.

"Kde to jsme ?" zeptal se.

Vysoký válečník natáhl ruku a jedním pohybem zahrnul ony tři stezky, které začínaly v piliři světla. "Jsme na křižovatce cest," sdělil mu válečník. Obrinovu pozornost upoutala mužova jediná pancéřová rukavice z červeného železa. Byla nádherně vypracovaná a na pohled stejně ohebná, jako by byla z kůže.

"Kdo jsi ?" zeptal se Obrin.

"Člověk, který kdysi cestoval," odpověděl válečník. - "po mnoha cestách, mnoha stezkách, mnoha silnicích. Já přešel hory, Obrine, a projel nížiny. Putoval jsem po mnoha stezkách, některé byly křivolaké, jiné rovné. Všechny byly tvrdé." Válečníkovy stezky" řekl Obrin. "Jo, to znám. Žádný krby žádné domov, žádná rodina. Jedině cesta železa." Padla na něj únava a Obrin se posadil.

Válečník se posadil vedle jižana. "A po které stezce kráčíš nyní?" zeptal se cizinec.

"Jdu tam, kam mě pošlou. Co jinýho může voják dělat? Sedmnáct let sloužím baronovi. Viděl jsem umírat kamarády a na botách jsem nasbíral prach ze spousty zemí. Teď mám bolavý rameno a koleno, co nesnáší dlouhý maširování. Za tři roky si můžu požádat o svůj hektar půdy. Možná to udělám - jestli si budu ještě pamatovat, jak sedlačit. A co ty? Kam jdeš ty?"

"Nikam, kde bych již nebyl," odpověděl ten muž. "Já také chtěl sedlačit a chovat dobytek. Ale byl jsem povolán, abych napravil špatnost. Byla to maličkost. Jeden šlechtic byl na lovu s přáteli a projeli přes pole a podupali holčičku, která si tam hrála. Měla ošklivě zpřelámané nohy a rodina neměla peníze, aby zaplatila léčiteli za její vyléčení. Šel jsem za tím šlechticem a žádal spravedlnost."

Obrin si povzdychl. "Ten příběh bych moh dokončit za tebe, člověče. Pro chudáky žádná spravedlnost není. Nikdy nebyla a nikdy nebude. Vysmál se ti do obličeje?"

Obr však zavrtěl hlavou. "Nechal mě za mou drzost zbičovat."

"Co se stalo s tím děvčátkem?"

"Přežila. Zasehl jsem znovu za tím šlechticem, a tentokrát zaplatil."

"A co přivodilo tu náhlou změnu názoru?"

"Žádná změna názoru se nekonala. Nechal jsem prostě jeho hlavu naraženou na kopí a vypálil jsem jeho dům do základů. Byl to nádherný oheň, hořel jasně a na mnoho mil ozářil oblohu. Také ozářil lidská srdce, a ten oheň hořel po třicet let."

"Proboha, copak tě nepronásledovali?"

"Ano. A já pak pronásledoval je." "A tys vyhrál?"

"Pokaždé." Válečník se uchechl. "Kromě toho posledního dne."

"Co se stalo?"

Válečník nedbale vytáhl meč ze země a zkoumal blyštivou čepel Rubínový kámen byl jako čerstvá krev a čepel se leskla jako lapený měsíční svit. "Válka skončila. Bylo dosaženo vítězství. V zemi panoval mír a svoboda. Myslel jsem, že všichni mí nepřátelé jsou mrtví. To je u válečníka strašlivá chyba. Jel jsem přes své pozemky a vzhlížel nahoru k Vysoké Druin, sledoval jsem, jak se tam sbírají bouřková mračna. Překvapili mě. Zabili mi koně, ale to udatné zvíře mě ještě stačilo donést k lesu. Vrhli se na mě ve smečce, muži, po jejichž boku jsem bojoval, některé jsem dokonce povýšil. Nebyli to přátelé, rozuměj, ale druhové ve zbrani. Pokaždé, když jsem jednoho z nich zabil, krvácelo mi srdce. Vedle mého žalu nebyly rány na mém těle ničím."

"Proč se obrátili proti tobě?"

Válečník pokrčil rameny a pak znovu zarazil meč do země. "Byl jsem král, Obrine. A byl jsem nadutý a sebejistý. K některým z nich jsem choval opovržení. Jiných jsem si nevšímal. Na každou laskavost, kterou jsem mohl udělit, vždycky stálo dobře deset mužů v zástupu. A dělal jsem chyby. Jakmile jsem je jednou osvobodil od tyranie utiskovatele, stal jsem se v jejich očích sám tyranem. A kdo ví, možná měli pravdu. Já je nesoudím."

"Jak jsi přežil sám proti tolika ?"

"Nepřežil jsem."

Obrina to šokovalo. "Ty... ty jsi teda duch?"

"To jsme oba, Obrine. Ale ty máš tělo z masa a krve, do kterého se vrátíš."

"Tomu nerozumím. Proč jsem tady?"

"Zavolał jsem tě."

"A proč?" chtěl vědět Obrin. "Já nejsem král, ani nikdo důležitý." "Nebud' na sebe tak přísný, člověče," řekl válečník a položil železnou rukavici Obrinovi na rameno. "Ty jsi jen ztratil cestu. Teď stojíš na křižovatce, můžeš si vybrat novou stezku"

Obrin se rozhlížel kolem sebe. - Všechny stezky vypadaly stejně, nekonečné tunely pod klenutými stromy. "Jakej je v tom rozdíl?" zeptal se. "Jsou úplně stejné."

Válečník kývl. "Ano, to je pravda. Všechny cesty vedou ke smrti, Obrine. Ta je nevyhnutelná. Přesto jedna stezka je

ta pravá"

Obrin se zasmál, ale byl to drsný, hořký smích. "Jak ji mám poznat?"

"Jestli ji sám nerozeznáš, tak musíš najít člověka, který se již po ní vydal, a následovat ho. Poznáš to, Obrine. Nech zářit srdce. Osvětli ti cestu."

* * *

Obrin se probudil s trhnutím. Oblohu prosvěťoval úsvit, i když hvězdy ještě zcela nevybledly. Myšlenky měl popletené a v ústech měl pocit, jako by spolkl jezevce. Se zasténáním se posadil. Rameno ho ošklivě bolelo. Zvedl se z pokrývek, došel k nedalekému stromu a vyprázdnil si měchýř. Všichni ostatní ještě spali, včetně zajatce. Obrin se předklonil a odplivl si, pak natáhl ruce nad hlavu ve snaze uvolnit rozbolavělé rameno.

Hlídka sešla z kopce a zasalutovala. "Není, co hlásit, seržante." řekl voják, "ale na jihu jsou nějaký jezdcí."

"Horalé?" To však nebylo příliš pravděpodobné, protože v horách bylo jen pár koní.

"Ne, pane. Vojáci z citadely, myslím. Jsou ale moc daleko, abych si mohl být jistý."

"Běž připravit snídani," nařídil mu Obrin. Potom došel k potoku, svlékl se do pasu a umyl se ve studené vodě, kterou si našpíchal na obličej a do vlasů. Připojil se k němu Kollarin. "Spal jsi dobře, seržante?"

"Já vždycky spím dobře."

"Žádný sny?"

Obrin nabral vodu do dlaní a hlučně se napil. V hledačově hlase se ozývala jistá naléhavost, jako nějaká prosba.

Obrin se na něj podíval. "Ano, něco se mi zdálo," přiznal. "A tobě?"

Kollarin kývl. "Dávalo ti to smysl?"

"Mají snad sny dávat smysl?"

Kollarin k němu přistoupil blíž a ztišil hlas do šepotu. "Přišel za mnou už předtím - tenkrát v citadele, když jsem lovil tu ženu. Řekl mi, abych ji nechal být. Jedině proto jsem souhlasil, že chytím toho muže. Ty víš, kdo to je?"

"Myslel jsem, že myšlenky čteš jen za peníze," připomněl mu Obrin. Seržant vstal a otřásl se, jak ho na mokré kůži zastudil ranní větřík. Spěšně si natáhl košili, vrátil se ke svým pokrývkám a oblékl si brnění. Kollarin zůstal u potoka.

K Obrinovi přistoupil voják s nateklým nosem. "V noci bylo všude ticho." řekl nezřetelným, nosovým hlasem.

"Co dělá nos, Bakker?"

"Bolí to jako čert. Měl jsem nutkání tomu všivákovi podříznout v noci krk, ale řekl jsem si, že si nechám přidělit službu ve vedení a budu se koukat, jak na něm bude pracovat kat."

"Do hodiny vyjždíme," řekl Obrin.

Ke snídani měli ovesnou kaši a černý chleba, ale zajatec umíněně odmítal jídlo, které mu Obrin přinesl. Když dojedli, umyli kotlíky a uložili je do zavazadel. Obrinovi muži se připravili na cestu zpátky do citadely.

"Blíží se jezdcí!" vykřikl jeden z vojáků. Obrin pomalu došel na okraj paseky a čekal, než oddíl deseti mužů dojede až k nim. Vedl je poručík Masrick. Obrin mu zasalutoval, když sesedal.

"Vidím, že jste ho chytili." řekl důstojník nevšimaje si pozdravu. "Bylo načase, seržante. Řekl vám, kde je ta holka?"

"Ne, pane. Dostal jsem rozkaz přivést ho zpátky, ne ho vyslýchat."

Masrick se prudce obrátil k Bakkerovi, který právě chtěl udusit oheň po snídani. "Hej, ty tam! Nech ten oheň hořet!" Vytáhl z pochvy dýku a hodil ji Bakkerovi. "Nahřej špičku. Chci, aby rudě zářila."

Masrick došel k místu, kde byl uvázán Fell, a surově ho kopl do břicha, až se zajatec ohnul. "Tohle," prohlásil důstojník, "je jen tak. Ale to, co bude následovat, má cenu. Posloucháš mě, horale?"

Fell zvedl hlavu a podíval se důstojníkovi do očí. Neřekl nic. Masrick před ním poklekl a pěstí ho udeřil do obličeje. Fellovi odskočila hlava dozadu a odrazila se od kmene stromu. "Zabils mého bratrance. Byl to zmetek, ale dlužil mi prachy. To bylo zlé. Ale pro mě bude mít mnohem větší cenu najít tu ženskou a přivést ji zpátky k baronovi. Myslím, že mi pomůžeš. Vy horalové si všichni myslíte, jak nejste tvrdí. Ale věř mi, až ti vypálím pravé oko, uděláš cokoli, aby sis zachránil zrak v tom druhém."

Vojáci se kolem shromáždili a vytvořili půlkruh. Obrin si prohlížel jejich tváře. Těšili se na zábavu. Kollarin stál opodál a jeho výraz se nedal přechytit. Bakker důstojníkovi přinesl rozžhavený nůž. Jílec byl ovínut hadrem, a když ho Masrick přebíral, hrot syčel.

"Poručíku!" vyštěkl Obrin. Masricka to tak překvapilo, že málem pustil nůž.

"Co je? Pospěš si, člověče, nůž chladne!"

"Nechej ho být!"

Masrick si ho nevšiml a klekl si před Fella. Nůž natáhl k lesníkovým očím. Obrin zvedl nohu a kopl důstojníka do obličeje, takže ho srazil na zem. Vojáci jen zalapali po dechu. Masrick se převálil na kolena a zaječel, neboť se dlaní opřel o doruda rozpálenou čepel v ožehnuté trávě. Vyletěl na nohy a v obličeji byl celý nachový. "Bože, za tohle zaplatíš!" "Jsem zastupující kapitán," prohlásil Obrin, "povýšený samotným baronem. Ty jsi poručík, co zrovna neuposlechl rozkazu nadřízeného důstojníka. Tak jak to s tebou vypadá, ty nafouknutá ropucho?"

"Tys musel přijít o rozum," ohrnul pysky Masrick, "a já zařídím, že za svou drzost budeš viset. Žádný plebejec nemůže uhodit šlechtice, ať je ten plebejec kapitán nebo třeba generál. Za ten kopanec draze zaplatíš!"

"No dobrá." usmál se ze široka Obrin, "tak to můžu docela dobře viset za ovci jako za jehně!" S tím udělal krok dopředu a udeřil důstojníka pěstí do úst, čímž ho zase srazil na zem. Vytáhl dýku a vyrazil, aby důstojníka dobil.

Cosí ho tvrdě udeřilo do hlavy a on se zapotácel a zpola se otočil. Viděl, jak Bakker zvedá ruku, pak ho do spánku zasáhla palice a on se propadl do temnoty.

Když se probudil, byl připoután k sedlu. Masrick jel v čele oddílu a právě se blížili k malému hrádku. Fell šel pešky vedle Obrinova koně, ruce měl svázané za zády a kolem krku měl provaz. Konec provazu držel jezdec vepředu.

"Tentokrát jsi to vážně zvládl, seržante," řekl kdosi po jeho levici. Obrin se obrátil v sedle, aby viděl na vedle

jedoucího Bakkeru. "Teď tě pověsí! Právě včas, kdyby ses mě zeptal. Tys byl vždycky jako osina v zadku. Nikdy jsem tě nemel rád."

Obrin si ho nevšímal.

Vepředu se tyčila brána do hradu.

7

Asmidír nikdy nebyl příliš nadaný kouzelník. I když se dokázal velice dobře soustředit a měl velkou představivost, vždycky mu chybělo to, co jeho učitelé nazývali schopnost uvolnění. Ke kouzlení, jak mu říkali, je třeba, aby se ten, kdo chce kouzla používat, vzdal kontroly nad sebou a spojil svou mysl se silami číhajícími těsně za tím, co dokáže postihnout pět smyslů. Přes všechno své nadání Asmidír nikdy nedokázal plně se uvolnit. Teď seděl ve velkém sále s velkou, v kůži vázanou knihou položenou v klíně. Nápis byl ve zlatě, pečlivě zasazen do vybělené kůže. Byl to starobylý kushirský rukopis a on v něm četl jen s obtížemi.

Asmidír knihu zavřel, vstal a šel k dlouhému oválnému stolu. Na něm spočíval zlatý talíř na stojanu nad třemi malými svíčkami. - Asmidír vytáhl dýku a začal odřikávat. Oči měl zavřené a jeho duch byl volný v kleci silného těla, dech se mu prohloubil. Řízl se do předloktí a vyřinula se krev, která skápla na rozpálený talíř, kde zasyčela a odpařila se. Asmidír se odmlčel. Otevřel oči a zhluboka, roztrpčeně se nadechl. Hotovo. Ne skvěle, dokonce ani ne odborně. Ať je to aspoň dostatečně, pomyslel si. Vrátil dýku do pochvy, přitiskl palec na mělkou ranku na paži a chvíli ho tam držel. Předstoupil před něj sluha s tmavou pletí s dlouhým obvazem. Asmidír natáhl ruku a muž mu ji odborně obvázal. "Přiveď mi toho důstojníka, Ari," nařídil sluhovi. "A taky toho muže v zeleném. Připravil jsi to občerstvení, které jsem pro vojáky nařídil?"

"Ano, pane. Jak jsi přikázal."

Sluha vzal misku a odešel z místnosti. Asmidír se vrátil k hořícím polenům a usadil se v ušáku. Zaslechl zvuky, které na dláždění vydávala kopyta koní, a cítil chladný závan vzduchu, jak se hlavní dveře do hradu otevřely, aby mohli vojáci dovnitř.

Asmidír vstal z křesla a obrátil se ke dveřím právě včas, aby zahlédl, jak dovnitř vchází měchatý poručík Masrick s Kollarinem Hledačem za zády. Masrick měl bezbarvou tvář a naběhlé, rozražené rty.

"Přeji dobrý den," řekl Asmidír a s napřaženou rukou jim vyšel vstříc. "Rád tě zase vidím, Masricku." Důstojník odpověděl zběžným potřesením rukou. Objevil se sluha. "Přines našim hostům víno, Ari." Masrick si sňal železnou přílbu a bezstarostně ji hodil na do vysokého lesku vyblýskaný stůl.

"Baron tě chce vidět," sdělil mu Masrick. "Máš se s námi vrátit do citadely."

"Myslím, že jsi chtěl říci, že si baron vyžádal mou přítomnost," prohodil chladně Asmidír.

"Ne, řekl jsem to tak, jak jsem to myslel. Řekl mi, abych tě přivedl, a to já taky udělám." Masrick zvedl ruku k rozraženým rtům a ohmatával si je. "Mám s sebou dva zajatce. Má tohle místo ještě pořád žalář?"

"Ne," řekl mu Asmidír. Obrátil se ke Kollarinovi. "A ty musíš být hledač," pravil s nuceným úsměvem. "Mám za to, že když máte zajatce, tak jsi byl úspěšný."

"Ano," odušil Kollarin. Došel ke krbu a natáhl ruku, aby se dotkl v kůži vázané knihy na stolku. Nedbale otevřel svazek na první stránce. "Aha, kushirský grimoár. Už je to dávno, co jsem viděl takovou práci. Písmo je velmi hezké - pryskyřice posypaná zlatem a přelakovaná. Náhderal!" "Ty čteš kushirsky?" zeptal se Asmidír a tvářil se, jako by měl mírný zájem, zatímco mu srdce bilo o žebra jako válečný buben.

"Já čtu ve všech známých jazycích," prohlásil Kollarin. "Nechci, aby to vypadalo, že se chlubím, protože tohle nadání mám celý život, a není to výsledek pečlivého studia."

Sluha Ari se vrátil s karafou vína a dvěma číši. Masrick svou přijal beze slova díky. Kollarin se na Ariho usmál a lehce se uklonil, "Ty se s námi nenapiješ, Asmidíre?" zeptal se Masrick.

"Ne." Černoch se obrátil zpátky ke Kollarinovi a optal se: "Co budeš dělat teď, když tvůj lov byl úspěšný?"

"Úspěšný?" opáčil Kollarin.

"Dva zajatci. Slyšel jsem, že lovíš muže a ženu."

"Tu ženskou jsme ještě nechytili," skočil jim do řeči Masrick, "ale chytíme. Máme toho lesníka, Fella. Ten druhý zajatec je odpadlík. Uhodil mne! Přišel jsem o pár zubů. Bože, za to zaplatí, až ho dostanu zpátky do citadely."

"Vypadá to, že to musí bolet," souhlasil Asmidír. "Ari, dones tady pánovi tu speciální heřmánkovou mastičku." Když sluha odešel, Asmidír se posadil před krbem a snažil se nedívat na Kollarina, když muž v zeleném pomalu obracel stránky v grimoáru. - "Nuže," obrátil se teď Asmidír k Masrickovi, "proč si baron vyžádal mou přítomnost tak naléhavě?"

"To je na něm, aby ti to řekl," zamručel Masrick. "Tak kde můžu uložírovat ty zajatce? To nemáš žádný pokoj se zámekem na dveřích?"

"Naneštěstí ne. Navrhují, abys je přivedl sem. Tak na ně aspoň můžeš dohlížet, dokud neodejdete."

"Dokud neodejdeme," opravil ho Masrick.

Asmidír vstal a přistoupil k důstojníkovi. Černoch byl přinejmenším o dobrou stopu vyšší. "Právě teď, můj milý Masricku, pomínu tvé špatné způsoby, protože poté, cos dostal ránu do hlavy a ta tě navíc bolí ještě teď, jsi očividně zapomněl na své vychování. Nicméně pochop, že moje trpělivost má také jisté hranice. Snaž se nezapomínat, že ty jsi zcela bezvýznamný bratranec barona z druhého kolena, kdežto já jsem přítelem krále. Teď běž ven a sežeň ty své zajatce. Přeji si pohovořit s hledačem."

Masrickovi spadla brada a on přimhouřil oči. Asmidír v nich vyčetl nepříčetný vztek. Naklonil se blíž. "Pořádně si to rozmysli, než něco uděláš, blbečku. Považuje se za veliké neštěstí, být v ten samý den udeřen dvakrát do obličeje." - Masrick ztěžka polkl a vycouval, Asmidír se od něj otočil a přešel si k místu, kde čekal Kollarin. Masrick váhal jen

chvilíčku, pak vyšel na chodbu.

"To plášťové kouzlo jsi nepotřeboval," pravil Kollarin laskavě. "Odmítl jsem tu ženu sledovat."

"Velmi moudré," ujistil ho Asmidír a mluvil tichým hlasem. "Až se vrátíš do sídelního města, zařídím, aby ti předali sto stříbrných."

"Velmi laskavé," Kollarin upíral zelené oči do Asmidírových tmavých. "Ale já se do citadely vracet nebudu."

"Já také ne," prohodil Asmidír se suchým úsměvem.

Masrick se vrátil do síně a dva vojáci za ním přiváděli zajatce. Nařídili jim, aby se posadili u protější stěny. Důstojník připochodoval k Asmidírovi. - "Obávám se, že jsi měl asi pravdu, pane Asmidíre," prohlásil Masrick. "Události dnešního dne mě vyvedly z rovnováhy. Prosím o odpuštění za své... neurvalé způsoby." V očích měl sice stále hněv, ale Asmidír se jenom usmál.

"Už se o tom nebudeme bavit, můj milý Masricku. Dostali tvoji muži najíst?"

"Ano. Děkuju. Za jak dlouho budeš připraven odejít?"

Asmidír neodpověděl, místo toho přešel přes síň a zastavil se před oběma zajatci. "Tebe znám," oslovil Obrina. "Ty jsi byl loni v zimě na zimním klání v pěstním zápase. Ve finále jsi prohrál - klopýtl jsi a šel k zemi po ráně pravačkou shora." "Máš docela dobrou paměť na tváře," řekl mu Obrin. "Kdyby se mi jenom podařilo praštit toho Cleatina stejnou silou, jakou jsem použil na ten kozlí ksicht támhle, tak jsem vyhrál."

Masrick se rozběhl dopředu a surově Obrina nakopl do ramene. "Drž hubu, zmetku!" zaječel.

"Dokonce i kope jako kozel," ohmul ret Obrin.

Masrick vytáhl dýku. "Vyříznu tomu parchantovi jazyk!" vyhrožoval.

Asmidír položil důstojníkovi ruku na rameno. "Tady ne, příteli," zarazil ho. "Ty koberce byly velice drahé, přivezli je lodí až z Kushiru."

Obrin se rozesmál a Masrick zbledl a roztřásla se mu ruka. Ale dýku zarazil zpátky do pochvy.

Vrátil se sluha a přinesl malý smaltovaný koflík. Zastavil se vedle Masricka a uklonil se. Důstojník se na vysokého sluhu podíval, "No, co chceš?"

Ari natáhl ruku s hrníčkem. "Co je to?" zeptal se Masrick Asmidíra.

"Hojivá mast. Nanes si ji na rty a uvidíš."

Masrick si vzal hrníček a zvedl víčko. Mast měla krémovou barvu. Masrick do ní namočil prst a rozetřel si mast na poraněnou část obličeje. "To je dobré," řekl, "Utišuje bolest! Kde jsi to získal?"

"Moji sloužící jsou všichni aldziin" vysvětloval Asmidír. "S lektvary to velice dobře umějí."

* * *

Kollarin té výměně naslouchal jen zpola, ale slovo aldziin se mu zařízlo do duše jako ledový meč. Stojí u krbu ztuhl a zelenýma očima hodil po Arim. - Ten muž byl vysoký a štíhlý, plet' měl barvy dlouhá léta leštěného dubu. Měl výrazný nos, ne negroidní jako Asmidír, ale zahnutý a orlí. V té chvíli Kollarina napadlo, jak si vůbec kdy mohl myslet, že ten muž je sluha. Mrkl na svou číši vína. Stále byla téměř plná. Kolik toho vypil? Doušek? Dva?

Ari se pomalu obrátil a tmavýma očima Kollarina probodl. Sluha jako by se místností vznášel, "Jsi v pořádku, pane?" vyptával se Ari. "Jsi nějak pobledlý."

"Teď zrovna mi je dobře," řekl Kollarin. Vsáhl svým nadáním, dotkl se mysli druhého muže... a ucukl, jako by strčil ruku do ohně.

"Možná by ses měl posadit, pane," navrhoval Ari.

"Mám tady zemřít?" vyslal Kollarin myšlenku.

"Bude-li si to můj pán přát," přišla odpověď. "Jestli mne omluvíš," řekl nahlas, "musím se věnovat jiným povinnostem."

"Rozhodně," ujist'oval ho Kollarin. Ari se obrátil a odešel do chodby a Kollarin znovu vsáhl hledaje ne mysl sluhu, ale místo toho mysli vojáků čekajících venku. Představil si robustního kavaléristu Klebba.

Nic. Jednoho po druhém vyhledal ostatní.

Stále nic. Copak jejich myšlenky odstínili, uvažoval.

Sedl si k ohni, zavřel oči a spustil svého ducha na druhou úroveň, kdy otevřel mysl všeobecným astrálním emanacím. Cítil hrad a jeho vysoký věk, za ním potom les a srdeční tep věčnosti.

Odsud již bylo snadné najít třetí úroveň. Kollarin zalapal po dechu. Při cestě hradem viděl neklidné beztvaré stíny ztracených duší, zavražděných lidí, kteří si ještě zcela neuvědomovali, že zemřeli.

Prudce otevřel oči.

Všichni mrtví. Dvacet osm vojáků, omámených a potom uškrcených. Zůstali jenom dva strážní v místnosti a sám Masrick. Kollarinovi vyschlo v ústech a on se natáhl pro víno. Co to děláš, ty blázne? Nechal číši stát, tam, kde byla, zvedl se a přejel si rukou přes ústa. Jsem odsouzen k smrti, uvažoval.

Síní přešel Asmidír. "Vypadáš ustaraně, chlapče," řekl. Kollarin zvedl zrak k černému muži a v jeho tváři spatřil sílu a také krutost. "Tvoji aldziin dokončili svou práci," pravil tiše. "Co teď bude se mnou?"

"Co bys chtěl, aby s tebou bylo?" zeptal se Asmidír.

"Přežít by bylo příjemný."

"O čem si to tam špitáte?" chtěl vědět Masrick, zvedl Kollarinovu číši a vyprázdnil ji. Říhl si a posadil se.

"Mluvili jsme o životě a smrti, Masricku," pronesl Asmidír, "a tenoučkém vlákně, jež je od sebe odděluje."

"Na tom není nic tenkého," utrousil důstojník. "Všechno je to otázka schopností a kuráže."

"A co štěstí?" otázal se Asmidír. - "Když se ocitneš ve špatný čas na špatném místě?"

"Muž si svoje štěstí tvoří sám," opáčil Masrick.

"Nejsem si jist, zdali je to pravda," řekl Asmidír. "Ale vyzkoušejme to. Bylo by pro tebe štěstí či neštěstí, kdybys

nalezl tu ženu, Sigarni?"

"Ovšemže štěstí," opáčil Masrick. "Ty víš, kde je?"

"To vskutku vím." Asmidír dvakrát tleskl. Do místnosti tiše vstoupila řada válečníků. Byli to vysocí muži v černých pláštích a přilbách, všichni pak nesli šavle z blyštivé oceli. Měli na sobě černé osníře, které jim sahaly do půli stehen, a vysoké černé boty posílené pásky černé oceli. Přes prsa měl každý silný kožený bandalír se třemi vrhacími noži v uhlově černých pochvách. Kollarin zacouval až ke stěně, zatímco se válečníci rozestupovali. Poznal sluhu Ariho - i když tento muž nyní vypadal jako princ z pohádky.

Masrick je sledoval, "Co má tohle znamenat?" dožadoval se.

Asmidír se uchechtl a aniž otočil hlavu, vydal rozkaz. "Zabijte strážce," pronesl vyrovnaným, téměř smutným hlasem.

Kollarin to pozoroval jako ve snu. Dva černě odění válečníci vytáhli z pochev vrhací nože a pomalu se otočili. Jeden ze strážných, muž s potlučeným a nateklým nosem, se zoufale snažil tasit meč. V jeho hrdle se náhle ocitl nůž a on se zády svezl na zeď. Druhý strážný se obrátil k útěku. Černý nůž prolétl vzduchem a zasáhl ho zezadu do krku. Muž přepadl dopředu a tváří se udeřil o kraj stolu. Ta rána mu srazila přilbu, která se kutálela po stole. - Dva válečníci s tmavou pletí si vzali své nože a vrátili se do řady ke svým druhům.

Masrick zpopelavěl v obličeji. Kollarin k němu cítil téměř lítost. "Ari," prohodil mírně Asmidír, "je náš host připraven se k nám připojit?"

"Ano, pane." Ari odešel ze síně a rozhostilo se hrozné ticho. Masrick se nyní potil a Kollarin viděl, jak se mužikovi třesou ruce. Přes své brnění vůbec nevypadal jako voják.

"Já... já... nechci umřít, Asmidíre," kňučel a po tvářích se mu koulely slzy. Černoch si ho nevšímal, "Prosím, nezabíjej mě!" Dveře do síně se otevřely a Ari se vrátil. Za ním přicházel další válečník, a Kollarinovi se zadrhl dech v hrdle. Byla vysoká a štíhlá, vlasy měla stříbrobílé jako osníř, který měla na sobě. Kroužková košile jí sahala do půli stehen, na bocích byla rozdělená a kroužky se třpytily jako drahokamy. Dlouhé nohy jí obepínaly lesklé černé kamaše, kolem lýtek jemně posílené dalšími stříbrnými kroužky, a z ramen jí visel šarlatový plášť. Kollarin ještě nikdy neviděl krásnější ženu. Když vstoupila, všichni válečníci včetně Asmidíra se jí hluboko poklonili. Kollarin je následoval.

Masrick se snažil postavit, rukama se vzpíral o lenochy křesla, ale nohy ho odmítaly poslechnout. Sesul se zpátky a pak mu tělem projely záchvaty křečí. Asmidír se k němu naklonil, "Tvůj lov byl úspěšný, Masricku. Jsi v přítomnosti Sigarni. Zemři šťasten!"

Masrickovi se na rtech objevila krev a oči mu začaly vylézat z důlků. Pak znehybněl a již nevidoucí otevřené oči upíral na muže před sebou. Žena ve stříbrné zbroji přistoupila ke křeslu a zadívala se dolů na mrtvého muže. "On umřel strachem?" zeptala se Asmidíra. "Ne. Namazal si na rty jed."

Žena pohlédla na Kollarina, jenž se znovu uklonil, "Proč žije tenhle?"

"Popravdě řečeno, nejsem si jist," odpověděl jí Asmidír. "Odmítl tě lovit, a já nevím proč. Je to ten hledač, Kollarin. Chceš, abych ho zabil?"

Kollarin čekal a zelené oči upíral ženě do tváře. "Proč jsi to odmítl?" zeptala se ho.

"To je těžko říct, paní," odvětil překvapen, že se mu nechvěje hlas. "Zjevil se mi nějaký muž a požádal mě, abych tě ušetřil."

"Popiš ho."

"Z jeho tváře vyzařovala síla a měl hluboko posazený modrý oči. Vlasy měl stříbrobílý, jako máš ty, a vousy měl spletený do dvou copů."

Ona kývla a obrátila se k Asmidírovi. "Nechej ho žít," pravila.

* * *

Černoch už chtěl promluvit, ale zachoval mlčení. Ustoupil do pozadí a nechal Sigarni, aby ovládla střed sálu. Její zbroj přinesl s sebou z Kushiru jako dar pro krále válečníka, o němž hovořil onen jasnovidec. Asmidír si ji vždycky představoval na svalnatém těle mladého muže. A přesto nyní, když si prohlížel její bojovnou krásu, nemohl téměř uvěřit, že když ji kupoval, vůbec neměl na mysli Sigarni. Všechno na ní bylo majestátní, a on přemýšlel, jak si toho mohl nevšimnout dřív.

Jeho al-džiin přezřeli pouta oběma zajatcům, a muži teď stáli a civěli na bojovnici. Fell se jí uklonil, Sigarni upírala oči na cizozemce v uniformě vojáka. Ruka se jí sevřela na jílci dýky a čepel cestou z pochvy zasyčela, jak se žena s klamným půvabem blížila k Obrinovi. Jedině Fell poznal, co má v úmyslu. "Ne, Sigarni," zarazil ji a postavil se před vojáka. "Tenhle chlap mě zachránil před mučením a riskoval přitom vlastní život."

"Žádný cizozemec nezůstane naživu," pravila mírně, téměř bez hněvu. "Ustup stranou, Felle."

"Žádám pro tohoto muže o Comaach" řekl jí lesník. Asmidíra to překvapilo a pozorně sledoval Sigarniinu reakci. Ta chvíli stála mlčky, pak chladně kývla.

"Tohle bys udělal pro nepřítele?" zeptala se.

"Ano. Seděl jsem se svázanejná rukama a před očima jsem měl doruda rozpálený nůž. Obrin toho důstojníka zastavil a přitom ho praštil. Vedli ho zpátky na mučení a smrt. Byl by to ode mě holej nevděk, kdybych teďka stál stranou, zatímco ty ho jen tak zabiješ. Žádám o jeho život, Sigarni."

"Ustup stranou, Felle, promluví si s tímto mužem." - Fell zaváhal, protože ona stále držela tu obnaženou dýku. Ale za chvíli ustoupil dozadu. Asmidír pozoroval vojáka Obrina. Nedával najevo žádnou známku strachu.

"Rozumíš tomu," zeptala se Sigarni, "co tu bylo řečeno? Chápeš význam Comaachu?"

"Já o vašich barbarských způsobech nic nevím, madam," řekl Obrin. "Jsem jenom obyčejnej voják, víš. Necvičenej, mohla bys říct. Tak proč mi to nevysvětlíš?"

Asmidír viděl, jak Sigarni bojuje o klid, když si prohlížela muže v nenáviděné uniformě těch, kteří ji tak surově napadli. Zabije ho, usoudil. Přistoupí blíž a při jeho prvním nevhodném slově mu zarazí nůž do hrdla.

"Nabídl, že tě adoptuje - přijme tě za svého syna. Kolik je ti let?"

"Třicet sedům, podle mýho počítání. Mohl jsem ale rok dva vynechat."

"Takže tvůj nový otec je asi o patnáct let mladší než ty. Přeješ si být adoptován, cizozemče?"

"Mám snad na vybranou?" zeptal se Obrin.

"Vždycky máš na vybranou," odušila Sigarni a přistoupila blíž. "Zachránil jsi Fella, proto jsem tvým dlužníkem. Můžeš odsud odejít a vydat se, kam se ti zachce. Ráda bych tě zabila, cizozemče. Ráda bych viděla, jak ti z krku stříká krev. Ale moje slovo je ze železa. Odejdi hned, a nikdo ti neublíží."

"Jaká je ta druhá možnost?"

"Na to nejsi dost velký muž!" vyštěkla Sigarni. "Odejdi, než mi dojde trpělivost."

"Stát se členem klanu, že jo? Vzbouřit se proti baronovi a králi?" - Obrin se zasmál zvučným a veselým smíchem. "Tak to tím myslel, co? Tohle je ta křížovatka." Prudce se otočil na Fella. "Tys mě adoptoval, že jo, chlapče? - No, u Boha, mohlš také dopadnout podstatně hůř. Půjdu po ty tvý cestě - i když všichni dobře víme, kam nakonec povede. Tak co mám teďka udělat, dámo? Komu mám slíbit svůj meč?"

Sigarni byla příliš překvapená, aby odpověděla, a dopředu rychle pokročil Asmidír. Promluvil kushirsky a dvanáct al-džiin kleslo na kolena kolem ženy ve stříbrné zbroji. "Jsi v přítomnosti," obrátil se na Obrina, "paní Sigarni, válečné náčelnice klanů. To jí musíš přísahat svou věrnost."

Obrin před ní poklekl a pozvedl ruku, aby si přidržel její dýku u hrdla. Když se mu její hrot opíral o kůži, promluvil, "Tímto dnem se stávám tvým oddaným mužem, paní. Budu pro tebe žít, a až přijde ten den, tak pro tebe taky zemřu. Tohle ti slibuje Obrin, syn Engistův, a tak přísahám před Bohem."

Sigarni nic neříkala a po chvíli pohlédla na Fella, jenž stále stál. Když se jejich oči setkaly, vysoký lesník padl na kolena: "Můj život patří tobě, Sigarni," prohlásil, "odteď až navěky."

Sigarni kývla, a pak přistoupila k Asmidírovi. "Musíme si promluvit," oznámila mu a vyšla z místnosti. Asmidír ji následoval.

Obrin a Fell se zvedli zároveň. "Díky, mládenče," pravil voják. "Nebudeš toho litovat." "Tomu věřím," odušil Fell, "Ale co ty? Jak se budeš cítit, až budeš stát proti svým krajanům se zbraní v ruce? To nejní zrovna maličkost."

Obrin zavrtěl hlavou. - "Uklidni se, Felle. Pro tebe jsme všichni cizozemci stejní, a přesto pocházíme z mnoha koutů říše. Moji lidi byli z hor, který dobyli před sto lety. A já jsem ze svého kmene v citadele jedinej. To ale pořád není přesný. Je pár věcí, za který chlap musí bojovat. To je, myslím, to, co se mi snažil vysvětlit Kollarin. Není to tak?" otázal se muže v zeleném.

"To opravdu je," řekl Kollarin, přešel síní a cestou překročil mrtvolu vojáků. "Vždycky jsem přemýšlel o tom, jaký by to bylo stát se hrdinou."

Za ním dvanáct mlčících al-džiin posbíralo mrtvá těla a opustilo síň.

* * *

Sigarni cítila, jak ji svírá pocit neskutečna, když šplhala po kobercem pokrytých schodech na horní galerii a do pokoje, kde jí Ari ukázal její zbroj. Asmidír vedle ní cestou nic neříkal. Místnost to byla malá, patnáct na dvacet stop, z jejího jediného velkého okna byl výhled na Vysokou Druin. Sigarni si oblékla stříbrný kroužkový hauberk, posílené kamaše a vysoké boty - ale meč, kyrys a přilba zůstaly tady. Kyrys byl vytvarován tak, aby připomínal atletickou hrud' a břicho mladého válečníka, zatímco přilba byla pro stříbrovlasou ženu příliš velká.

Sigarni přistoupila k oknu a otevřela je, aby dovnitř mohl chladný, leč mírný podzimní vánek, jenž šeptal místností. Abby byla mrtvá, a to bolelo skoro stejně jako týrání, jímž prošla. Ale víc než to Sigarni cítila lítost nad životem, který už znovu nepozná, klidnou samotu svého horského srubu, ranní lov a tiché noci. Grame ji před baronem varoval a ona si teď přála, aby ho byla poslechla. Byla by přišla jen o pár pencí, a zůstala by volná. Teď vyplula směrem, který může vést pouze ke smrti a zkáze pro lidi z hor. Co jsme zač, uvažovala. A v duchu spatřila obraz šťvaného mocného jelena, kolem něhož se na Vysočině již stahovala smečka vlků. Můžeme utíkat a žít o trochu déle, nebo můžeme bojovat a nechat se strhnout k zemi.

Kolem Vysoké Druin se sbíraly mraky jako šedá koruna nad bílými štíty se sněhovými čepicemi.

"Poděš se se mnou o své myšlenky, má paní," vyzval ji Asmidír.

"Tady mi ty hezký tituly dávat nemusíš," řekla mu s pohledem stále upřeným z okna. "Tady to stejně nikdo neuslyší."

"Už to začalo, Sigarni," pronesl mírně. "Je čas začít plánovat."

"Já vím. Co navrhuješ?"

Asmidír potřásl hlavou. "Za chvíli ti nabídnu svou radu," řekl jí. "Nejdřív bych rád slyšel tvoje názory."

Málem ji přemohl hněv, ale ona ho potlačila. "Ty jsi válečník a stratég - aspoň jsi mi to tvrdil. Co bys chtěl, abych řekla, Asmidíre?"

"Nechápej mě špatně, Sigarni. - Tohle není hra, kterou spolu hrajeme. Ty jsi ta, o níž mluvil věstec. Pokud nejsou bohové vrtošiví - a to nejspíš jsou - tak musíš mít nějaké zvláštní schopnosti. Jestli máme vytvořit vojsko, jestli máme porazit ten nejskvělejší válečný stát na světě, stane se tak díky tobě - rozumíš? V této chvíli cítíš jenom hořkost a spravedlivý hněv. Musíš to přemoci, musíš sáhnout do svého nitra a najít válečnou královnu. Bez ní jsme ztraceni dřív, než jsme začali."

Sigarni se odvrátila od okna a došla ke křeslu s vysokým opěradlem. - "Nevím, co říct, ani kde začít," řekla. "Jestli mám nějakou schopnost, tak mi zůstala utajená. Nemyslím, že bych snadno podléhala panice, Asmidíre, ale když se snažím vymyslet, co dál, začne mi prudčeji bušit srdce a dochází mi dech. Dívám se do svého nitra, ale nic tam nevidím, jenom lítost a vzpomínky na bolest."

Asmidír se posadil před ní. Natáhl ruku, ale ona pudově ucukla. V černochově tváři se jasně zračilo, jak mu tím ublížila. "Moji muži prohlíželi údolí a průsmyky jižně odsud. Baron nařídil, aby tam vystavěli opevnění pro jarní tažení. Ta jsou

pro útočící vojsko životně důležitá. V těchto pevnostech zanechají zásoby a vybavení, takže až útočící síly postoupí, budou mít základny, z nichž budou moci provádět výpady do hor. První pevnost se staví ani ne deset mil odsud v údolí Dunachu. Myslím, že by bylo docela rozumné, aby náš první útok byl veden proti nim, abychom jim zabránili v práci a znepokojili je. Na to potřebujeme muže. Už jsme probírali, kde najít válečníky. Musíš vyhledat pomoc vrchního lovcího Pallidů, Fyona Ostré sekery."

Sigarni vstala a vrátila se k oknu. Mezerami ve vzdálených bouřkových mracích prosvítalo jasné sluneční světlo a krajinou se valil tlumený zvuk vzdáleného zahřmění. - Sigarni se zachvěla. "Ne," prohlásila nakonec. "Opevnění musejí počkat. Kdybych byla Fyonem Ostrou sekerou, nepředala bych svoje muže nějaký necvičený ženský z jiného klanu. Pošli mi Fella."

"Co máš v plánu?" vyzvídal Asmidír.

"To probereme později," řekla mu. - Asmidír se usmál, vstal a hluboce se jí poklonil. Poté, co odešel, vytáhla Sigarni meč z jeho stříbrné pochvy. Byla to šavle třicet palců dlouhá, čepel byla vyleštěná do vysokého lesku a ostrá jako břitva, jilec byl ovinut proužky tmavošedé skvrnitě kůže, posílené stříbrným drátkem. V ruce byla překvapivě lehká a dokonale vyvážená. Sigarni švihla šavlí doleva. Ta prořála vzduch a přitom tiše zasvištěla. Když zaslechla, jak přichází Fell, došla ke křeslu a položila obnaženou čepel na stůl před sebe. Lesník vstoupil a neohrabaně se jí uklonil.

"Překvapivý obrat událostí," prohodila Sigarni. Fell se zakřenil a kývl. Obličej měl potlučený a nateklý, ale když se usmál, ona znovu spatřila pohledného horala, kterého milovala. Pokynula mu, aby se posadil, odvrátila zrak a posbírala své myšlenky. "Kolik lesníků pro nás můžeš sehnat?" zeptala se.

"Moc ne," odvětil, "Tak šest z padesáti. Musíš pochopit, Sigarni, že to jsou hlavy rodin. Vědej, že válka proti cizozemcům může skončit jenom jedním způsobem. Většina proto udělá cokoli, aby se takový válece vyhnula. Dokonce i po těch vraždách."

"Jakých vraždách?"

Fell jí pověděl o rukojmích a svém rozhodnutí vydat se úřadům. "Ale oni ani nepočkali ty čtyři dny, co slíbili. Hned druhý den ráno všichni čtyři viseli z hradeb citadely. Myslím, že Tovi a Grame se k nám připojí, a možná tak půlka chlapů z Cilfallenu. Co máš v plánu?"

"Chci, abys odsud odešel. Hned. Najdi těch šest mužů a každého dalšího, komu věříš. - Sejdeme se za čtyři dny u mého srubu. Je to pro tebe dost času?"

"Jen tak tak. Ale budu tam."

"Tak už běž," nařídila mu. "A pošli mi sem toho cizozemce."

* * *

Gwalchmai zvedl džbán ze svého psím spřežením taženého vozíku a zadíval se přes kopce k sídelnímu městu. Psi Samoi a Cabris spali na sluníčku. Gwalch vytáhl špunt ze džbánu a posadil se vedle Toviho. Pekař mlčel, byl ztracen v myšlenkách. Slunce jasně svítlo na čisté obloze, hory zářily v té nádheře, ale Tovi si toho nevšímal a Gwalchmai s ním soucítit, "Tvůj syn byl skvěle kluk," podotkl Gwalch, zvedl džbánek ke rtům a zhluboka se třikrát napil.

"Tys ho neznal," opáčil Tovi hluše.

"Znám tebe. A vidím ho ve tvé duši. Byls na něj hrdej - a právem." "Na tom teď ale nezáleží, ne? Jeho máma celou dobu pláče a jeho bráškové a sestřičky jen mlčky bloudějí po domě. Co je tohle za lidi, Gwalchu, že můžou pověsit nevinného kluka? Jsou to zrůdy? Posedlí démonama?"

Stařec zavrtěl hlavou. "Na tohle stačí jenom jediná zrůda, co tomu velí, Tovi. Jako kapka jedu ve džbánu vína. Víno je najednou smrtící. Dáš si loka?"

"Ne, potřebuju mít bystrý oči, až ti ďáblové přitáhnou. Viš, nemůžu je dokonce ani nenávidět, Gwalchu. Nic necejtím. Je to mým věkem, co myslíš? Ztratil jsem snad něco za ty roky v pekárně?"

"Všichni jsme něco ztratili, kamaráde. Třeba to znova najdem." Gwalch zvedl džbán ke rtům - a zarazil se. Ukázal k jihu. "Tam! Co tam vidíš? My starý voči už nejsou, co bejvaly."

Tovi přimhouřil oči. "Odrazy slunce od něčeho kovového. Přichází nepřítel. Bude jim trvat nejmíň hodinu, než přejdou údolí."

"Kolik jich je?"

"Jsou moc daleko, abych to spočítal přesně. Vrať se do Cilfallenu a řekni jim, že cizozemci přicházejí."

"A co ty?" chtěl vědět Gwalch, vstáváje. Šedá psiska za ním se také zvedla.

"Já chvíli počkám, abych je moh spočítat přesně. Pak se k vám připojím." Gwalch vyšplhal na vozík se džbánem. Švihl opratěmi a oba váleční psi se prudce napřeli do postraňků. Tovi se díval, jak se malý vozík valí z dohledu, pak vstal a protáhl se. V myšlenkách zalétl k tomu muži z klanu Pallidů, Loranovi, a k jeho varování ohledně cizozemců. Doufal, že se horal mylí, ale teď věděl, že měl pravdu. Před pár týdny byl svět klidné a příjemné místo, plné vůně čerstvě napečeného chleba a smíchů a hlučících dětí. Teď znovu svítalo na dny plné krve.

Tovi se sehnul, zvedl starý claymore a vstal obrácen k jihu, ruce měl na jílci a špička meče se opírala o zem. Byla to naprosto dokonalá zbraň a před všemi těmi lety mu sloužila skvěle. Přesto, když ji teď držel, neměl z toho už vůbec žádné potěšení, necítil ani záchvěv pýchy. Jediné, co cítil, byla lítost.

Řada jezdců sjížděla po dlouhém svahu do údolí. Nyní je mohl spočítat. - Sto padesát mužů a pět důstojníků. Příliš velký oddíl, aby přijížděli jen vzít další rukojmí. Ne, říkal si pekař, tohle je zabijácký oddíl. Sto padesát pět vojáků na vesnici, kde je čtyřicet sedm mužů, třicet osm žen a padesát jedno dítě! Když pomyslel na ty maličký, jeho žalem se propálila jiskřička hněvu a zažehla mu v prsou oheň. Obrovskými rukama sevřel claymore a čepel vylétla do vzduchu. Kdysi by dokázal vzít s sebou tři, možná i čtyři protivníky. Dnes zjistí, kolik toho ztratil.

Obrátil se zády ke vzdálenému nepříteli, položil si claymore na rameno a vydal se na dlouhou cestu domů. Byl vysoko nad Cilfallenem a odsud vypadaly budovy jako hračky rozestavěné po zelených kopcích a mocných horách. Novější,

kamenná obydlí stála vedle starých domů ze dřeva a prastarých srubů z klád s drnovými střechami, a všechna stavení se tlačila k sobě v přátelském souladu dřeva a kamene. Ano, řekl si Tovi, tohle je značka Cilfallenu. Vesnice je přátelská a otevřená každému. Nejsou tu žádné hradby, protože tady nahoře lidé žijí beze strachu.

Cilfallen se nedal bránit. Tovi si povzdechl a zastavil se, aby se mohl ještě naposledy pokochat pohledem na vesnici, kterou znal celý svůj život.

Mně už nikdy nebude připadat stejný, uvědomil si. Protože teď vidím, jak tady chybí hradby a ochranné valy. Vidím kopce, odkud může kavalérie zaútočit přímo na naši náves. Není tady dokonce ani vodní příkop. Jenom potok a bílé balvany, na nichž ženy a děti otloukaly prádlo, aby se dalo vyprat.

Tovi šel dál, vědom si vlastní slabosti, velkého břichu krmeného příliš velkým množstvím čerstvého chleba s venkovským máslem, i toho, že má pravačku již unavenou od toho, jak nese claymore. "Já najdu sílu," pronesl nahlas.

* * *

Kapitán Chard vedl své muže dolů do vesnice, jel pomalu, vzpřímený v sedle. I přes medovou mastičku na zádech ho rány po bičí pálily, jako by ho neustále bodaly rozzlobené vosy. Váha osníře mu na ramenou zapalovala plamenné jazyky, takže měl velice špatnou náladu. Věděl, že kdyby Obrin plnil baronovy rozkazy s větší chutí, nebyl by teď naživu, protože bič se třemi ocasy dokázal člověka při třiceti ranách zabít, pokud byly uštědřeny se zlobou. Obrin ho při bičování šetřil, ale všechny ocasy měly na konci přípevně maličký kousek olova, který každé ráně přidal na váze, prorážel kůži i svaly. Chardovi se dělalo špatně, když si vzpomněl na to, jak stál u kůlu, kousal do koženého pásu a byl odhodlán nekřičet. Ale křičel, dokud při čtyřiatřicáté ráně neomdlel.

Na zakrvácená záda mu naplácali směs medu a vína. Tři hlubší rány vyžadovaly pár stehů, celkem jich bylo dvacet dva. A přesto byl tady, od bičování ještě neuplynulo ani čtrnáct dní, seděl v sedle a vedl muže.

Nezpytoval změnu baronova rozhodnutí a přijal jmenování s nabubřelou řečí o vděčnosti, kterou však baron uťal, "Ne abys mě zklamal podruhé, Charde," varoval ho. "Kolik mužů potřebuješ?"

"Tři sta, pane."

Baron se mu vysmál, "Na tu vísku? Proč ne tisíc?"

"Jsou jich skoro dvě stovky, pane!"

Baron zvedl list papíru. "Jedno sto padesát, přibližně. Padesát z nich jsou děti pod dvanáct let. Asi čtyřicet jsou ženy. Zbytek jsou muži. Sedláci, pastevci dobytka - nemají jediný slušný meč. Vezmi si sto padesát mužů. A žádné zajatce, Charde. Všechna těla pověš tak, aby je bylo jasné vidět. Domy spal."

"Ano, pane. Když jsi říkal, žádné zajatce... myslíš tím muže?"

"Zabij je všechny. Vybral jsem muže, které si vezmeš. Jsou to žoldáci, většinou pěkná verbež. Ti s tímhle úkolem žádné problémy mít nebudou. Až skončí, nech je rabovat. Taky nejspíš - vlastně zcela určitě - nechají pár mladších žen chvíli naživu. Nech je, ať se pobaví, je to dobré pro jejich morálku." Baron upřel studené oči na Charda. "Máš s tím nějaký problém?"

Chard si přál, aby byl měl kuráž mu říci, jak velký problém má se řezničinou. Místo toho však polkl a zamumlal: "Ne, pane."

"Co dělají záda?"

"Hojí se, pane."

"Nezklameš mě znovu, vid', Charde?"

"Ne, pane."

Slunce stálo vysoko a jemu do ran od biče stékal pot. Chard zasténal. Když dojeli na dno údolí, připojil se k němu jeden z důstojníků.

"Za tou řadou kopců, že ano?" zeptal se a Chard otočil hlavu. Důstojník měl hubený obličej, vyboulené oči a tvář měl plnou jizviček po neštovicích. Kolem chřípí mu vyráželo několik uhrů s bílými středy a na šíji se mu podebíral vřed. "Je tam hodně ženskéjch?" zeptal se důstojník, když Chard první otázku ignoroval.

"Rozestav muže do bojové řady," nařídil mu Chard.

"K čemu? Je to jenom mizerná dědina. Nejsou tam žádní bojovníci, aby na nás nastražili léčku."

"Předej ten rozkaz," zopakoval Chard.

"Jak říkáš," odpověděl důstojník se špatně skrývaným opovržením. Otočil se v sedle a zavolal na muže: "Každý druhý muž nalevo. Ostatní napravo!" - Otočil se zpátky k Chardovi. "Máš nějaké rozkazy k útoku?" "Kolik existuje způsobů, jak přepadnou bezbrannou vesnici?"

"To záleží na tom, jestli vědí, že budou napadení. Jestli ne, tak tam prostě vjedeš a nařídíš pohlavárovi, aby svolal všechny lidi. Až jsou všichni na jednom místě, pobiješ je. Jestli to vědí, tak budou všichni zamčení v domech, nebo utečou do lesů. To je pak při pěším útoku spousta různých způsobů. Je to na tobě."

"Tys už přepadl hodně vesnic, co?"

"Nepočítaně. Je to dobrý cvičení. Povím ti, z toho, jak se chovají v takovýchle situaci, se dozvíš hodně o svých chlapcích. Ne všichni to dokážou, víš. Jednou jsme měli takového cucáka, byl neohrožený a zatraceně dobrý s mečem i kopím. Ale k takovýmhle výpravám se naprosto nehodil. Rozbrečel se jako dítě... pobíhal kolem úplně bezhlavě. A víš, co se stalo? Nějaký mládenec k němu přilítl a kosou mu prosekl krk. Byla to zatracená škoda. Ten kluk měl v sobě potenciál, víš?"

"Pošli nahoru zvěda. Odtamtud uvidí na vesnici."

Důstojník obrátil koně a zajel doleva. Jeden mladý žoldněř pobodl koně do cvalu a Chard ho sledoval, jak vyjíždí na kopec a přitahuje tam koni uzdu. Voják jim zamával, aby jeli dál.

Chard vedl své muže na kopec. Dojel k němu opět onen důstojník a oba muži se zadívali na shluk budov. Jižně od Cilfallenu protékal úzký potůček a přes něj vedly dva můstky. Chard prozkoumal hladinu vody. Koně mohli potok

snadno přebrodit. Na druhém břehu potoka byla nízká protipovodňová zeď, asi dvě stopy vysoká a třicet stop dlouhá. Za ní stály domy, které ho sem poslali zničit. Jak se tak díval, vyšla z jednoho stavení jakási mladá žena. Nesla proutěný koš plný šatstva, poklekla u potoka a začala prát prádlo. Chard si povzdechl a promluvil: "Pošli padesát mužů kolem vesnice k severu, aby je odřízli od kopců. My ostatní zaútočíme od jihu." Důstojník vydal rozkazy a dva oddíly vyrazily na severovýchod. Potom se vyklonil ze sedla. "Poslyš, Charde, radil bych ti, abys zůstal tady. Jak jsem slyšel, máš záda na kaši, takže stejně nebudeš moci bojovat. A hádám, že stejně netoužíš po žádný... zábavě. Tak to nech na mě a mých mužích. Souhlasíš?"

Chard by byl hrozně rád souhlasil. Místo toho zavrtěl hlavou. "Pojedu tam spolu s útokem," prohlásil, "Až bude po všem, nechám vás s tou vaší... zábavou."

"Jenom jsem chtěl pomoci," zešířila se na něj zazubil důstojník.

Počkali, než padesát jezdců dorazí na pozice severně od vsi, pak Chard tasil meč. "Vydej rozkaz," řekl důstojníkovi.

"Žádný zajatce!" zařval důstojník. "A rabovat se bude až po práci! Kupředu!"

Charda krátce napadlo, zda mu Bůh někdy tento den odpustí, ale pak pobídl koně ostruhami. Zvíře skočilo dopředu. Vojáci kolem něj vytahovali zbraně a vyrazili do útoku. Muži měli lehčí zbroj než on, většinou kožené kyrusy a žádné přílby, takže ho žoldnéři brzy předjeli a vytvořili tři útočné řady.

Chard byl asi patnáct délek za posledním mužem, když první řada žoldáků dorazila k potoku. Žena tam upustila prádlo, zvedla těžké sukně a rozběhla se zpátky k domům. Vzduch naplnil chlípňý řev žoldnéřů a koně vecválali do vody, až jim od kopyt odstříkovaly hotové třípytivé fontány, které chytaly sluneční světlo a blýskaly se jako dýmanty.

První řada se dostala doprostřed potoka, když přišla pohroma. Koně řičeli strachem a bolestí, jak padali po hlavě do vody a shazovali své jezdce na zem. Chard byl ohromen jen na chvíli.

Nástražný drát! natažený těsně pod hladinou. Můj Bože, oni na nás byli připravení!

Jezdci druhé řady přitáhli koňům otěže, ale srazili se se svými shozenými druhy, a vznikla tak nepřehledná zmeť.

Chard zastavil svého koně. Jelikož byl v boji ostřílený, věděl, že drát byl jenom začátek. Rychle přelétl pohledem domy. Po obranných silách nebylo ani stopy...

A pak tam byli!

Zvedli se za nízkou protipovodňovou zdí, dvacítku lučištníků vysílala jednu salvu šípů za druhou do zmítajících se mužů. Ranění vojáci začali všiskat a utíkat, ale dlouhé šipy se jim zarážely do těla a ubohé brnění vojáků pro ně nebylo žádnou překážkou.

"Sesednout!" křikl Chard. "Pěší útok!"

I když to byla jenom chamrad, žoldnéři se boje nebáli. Seskákali z koní a vrhli se na lučištníky, kteří stáli asi třicet stop za potokem a neustupovali. Pres dvacet žoldnéřů bylo na zemi, ale Chard věřil tomu, že jakmile dojde na boj muže proti muži, smetou je prostou vahovou převahou.

Pobídl koně na břeh potoka a křikem své muže povzbuzoval.

Zpoza domů se vyhrnula masa bojovníků vyzbrojených claymory, kosami, oštěpy a kladivy - a mezi nimi byly i ženy s noži a sekáčky na maso. Smetli žoldnéřské levé křídlo. Chard zahlédl toho pekaře, Tlustého Toviho, jak claymorem prosekl rameno i hrud' jednoho žoldáka, a pak bělovousého kováře Grama, který popadl poďobaného důstojníka za hrdlo a kladivem mu vyrazil mozek z hlavy.

Žoldnéři se otočili a utíkali pryč. Jenomže nebylo kam uprchnout.

Chard rychle obrátil koně a cválal podél potoka. Přejel po můstku a mířil k druhému oddílu. Všech padesát mužů čekalo, jak dostali nařizeno, seřazeni k boji asi dvacet yardů pod okrajem lesa. S těmito muži by ještě mohl průběh bitvy zvrátit.

Zapomněl na bolest a pobízel hřebce do kopce.

Jak se Chard přiblížil, s hrůzou viděl, jak se tucet mužů řítí ze sedel se šipy v zádech. Koně se vzpínali a shazovali jezdce. Z lesa vyjela řada jezdců vyzbrojených luky, kteří cestou stříleli. Byli to pochmurní tmaví muži oblečení v černé a stříbrné zbroji. Když se přiblížili k ohromným žoldnéřům, odhodili luky a tasili lesklé stříbrné šavle. Zůstalo již jen asi dvacet vojáků. Pár se jich snažilo bojovat, ostatní uprchli.

Chardův oddíl byl zničen a jeho křehká pověst teď zmizela v nenávratnu, a tak Chard vzdorně zařval a cvalem vyrazil směrem k útočníkům. Z jejich středu, na uhlově černém koni, vyjela jezdkyň v rudém plášti a stříbrné zbroji. Chard zvedl meč a silou pohodl unaveného hřebce ostruhami do slabin. Kůň vyrazil kupředu.

Stříbrná jezdkyň v poslední chvíli otočila koně a obě zvířata se srazila. Chard byl vyhozen ze sedla, jak šel jeho hřebec k zemi. Stříbrná jezdkyň seskočila z koně a rozběhla se k němu, právě když se začínal zvedat. Chard v zoufalství švihl mečem po jejích nohách. Ona hbitě uskočila, a když přistála na zemi, sekla ho šavlí přes obličej. Čepel zasáhla Charda do spánku, zakousla se hluboko a srazila mu přílbu.

Chard upadl, překulil se a snažil se vstát. Šavle mu narazila do lebky a odrazila se od kroužkové kápě. Rána ho omráčila a on se svezl dozadu. Šavle mu probodla hrdlo. Chard cítil bolest jen krátce, protože mu meč projel krkem až do chladné země pod ním.

Všude zavládlo ticho a on pocítil zvláštní úlevu. Žádné mrtvé děti, žádné znásilněné a povražděné ženy. Třeba mu Bůh nakonec odpustí.

Třeba...

* * *

Sigarni odstoupila od mrtvol a zaslechla, jak Asmidír přikazuje svým mužům, aby zajeli do vesnice zjistit ztráty. Sigarni ztěžka dýchala, ale nohy měla lehké. Přistoupil k ní Asmidír. "Jak se cítíš?" Za řeči jí zlehka položil ruku na rameno.

"Nesahej na mě!" zasyčela a odtáhla se, načež se k němu obrátila čelem. Viděla šok a zklamání, ale to nebylo nic proti

tomu, jakou šílenou paniku v ní jeho dotek vyvolal, "Drž se ode mě dál!" vyjela na něj.

"Sigarni." Hlas měl mírný, ale oči ustarané. "Ode mne ti žádné nebezpečí nehrozí. Je po bitvě, a já myslím, že jsme vyhráli. Uklidni se, než tě uvidí ostatní."

Panika ustoupila a Sigarni se roztřásla. "Bože, co se to se mnou děje?" vydechla, pustila šavli a posadila se do trávy.

Asmidír přešel a posadil se naproti ní. "Myslím, že bychom to měli přičíst reakci na bitvu, i když my oba víme, že to není pravda," pravil smutně černoch. "Něméně prozatím to odložme a radujme se z okamžiku vítězství. Riskovala jsi všechno, Sigarni. A já jsem na tebe pyšný. Jak jsem ti říkal, nevěřil jsem, že je tento postup moudrý. Z mého hlediska bylo na střet příliš brzy. Ale tys dokázala, že jsem se mýlil. Teď mi třeba vysvětlíš, proč sis byla tak jistá."

Sigarni se usmála a cítila, jak z ní aspoň část napětí opadá. "Nebyla jsem si jistá. Rekl jsi mi, že musím mít nějaký zvláštní schopnosti. Jestli je to pravda nebo ne, to ukáže jedině čas. Věděla jsem ale, že bez vítězství žádnou podporu nezískám. Kdo by za mnou šel? Za necvičenou ženskou ve světě poražených mužů."

"Proč ale tady, v Cilfallenu? Jak jsi věděla, že přijdou sem? Po celé Vysočině jsou přece desítky osad a vesnic."

"To opravdu jsou, a my je nedokážeme všechny ochránit. Ale Cilfallen byla moje vesnice, a odsud taky vzali rukojmí. Je to navíc většinou otevřené prostranství. Žádné větší hradby, žádné valy. A k tomu je to nejbližší větší osada kolem citadely."

"A proč jsi věřila, že dojde k útoku?" "Vyptala jsem se Obrina na cizozemskou taktiku. On byl přesvědčený, že pošlou asi sto nebo dvě stě mužů." Asmidír se usmál, "Mohli jsme všechno ztratit, má paní. Vsadili jsme všechno na jediný hod kostkami. Ujišťuji tě, že se to nedá doporučit pro každou příležitost."

Sigarni se zvedla a natáhla ruku, aby pomohla na nohy i Asmidírovi. Ten vzhledl a podíval se jí do očí. Sigarni poznala, že tam vidí strach z vyhlídky na jejich dotyk. Asmidír pomalu natáhl ruku, sevřel jí zápěstí, plyně se zvedl a pustil ji. "To chtělo odvahy, vid?" prohodil.

Sigarni kývla. "Mrzí mě to, Asmidíre. Jsi můj dobrý přítel, a tak tomu bude vždycky. Ale oni mi něco sebrali, a já to nemůžu dostat zpátky."

Asmidír zavrtěl hlavou. "Bojím se, že ti nic nevzali. Dali ti něco... něco odporného jako jed, který se ti zažirá do srdce. Jsem tvůj přítel, Sigarni. A víc než to, miluji tě. Zemřel bych pro tebe. Ale ty sama musíš najít způsob, jak porazit demony, kteří tě trápí."

"Co myslíš tím, porazit je? Já je zabiju!"

"Špatně jsi mi rozuměla," vysvětloval jí tiše. "Oni jsou možná mrtví, ale ty je držíš u sebe. Existují v každé tvé myšlence. Vidíš jejich tváře na každém muži - dokonce i na svých přátelích. Nemohu ti radit, protože nemám žádný... žádný pojem o tom, čím jsi prošla. Ale ty jsi teď pevností, zavřenou před těmi, kteří tě milují. A přesto je s tebou uvnitř lapen i tvůj nepřítel. Myslím, že budeš muset najít způsob, jak zvednout padací mříž a pustit dovnitř přátele."

"Nesmysl," odsekla. "Žádná padací mříž neexistuje." Než mohl znovu promluvit, ona se otočila a došla ke svému koni. "Pojeďme do vesnice," řekla.

Oba jeli mlčky.

Úzké uličky Cilfallenu byly poseté mrtvolami cizozemců. Sigarni na ně lhostejně shlížela a vedla svého koně na jižní konec vesnice. Těla žoldnéřů - obrané o veškerou výzbroj - pomalu převáželi po můstku na otevřené pole. Fell seděl na protipovodňové zídce obklopen několika svými lesníky. Ti, když zahlédli Sigarni, vstali. Ona sesedla a přistoupila k nim. "Vedli jste si dobře," řekla jim. "Utrpěli jste nějaké ztráty?"

"Tři chlapi jsou ranění, nic vážného. Čtyři vesničany zabili. Jedenáct dalších utrpělo zranění, většinou lehký." Obrátila se k čekajícím lesníkům a všechny je poznala. Tři bývali jejími náhodnými milenci. Muži stáli mlčky a byli ve střehu.

"Teď jste viděli, jak cizozemci dodržují mír. Vězte tohle: Na jaře přitáhnou s vojskem. Jejich posláním bude zničit všechny horaly, jejich rodiny i jejich děti. Já s nimi hodlám bojovat - právě jako dnes. Zaplavím Vysočinu jejich krví. Dnes je nás pár, ale to se změní. Ti, kteří si přejí mi sloužit, by se měli vyjádřit k Fellovi. Ti, kteří tak učinit nehodlají, by měli začít uvažovat o tom, že opustí hory. Teď tu jsou jenom dvě strany: cizozemci a horalé. Ti, kteří nepůjdou se mnou, budou považováni za zrádce, a já je všechny polapím a zabiju. To je všechno."

Otočila se na patě a odkráčela k místu, kde čekal Asmidír s koňmi. "Musím vidět Toviho," prohlásila. Našli ho u pekárny, pece již žhnuly. Pekař odložil meč a teď hnětl těsto.

"Ještě naposled," řekl s rozpačitým úsměvem. "Nevím, proč mě to napadlo." Rozhlédl se po dlouhé místnosti s prázdnými policemi. "Tohle místo byl celej můj život."

"Teď máš jiný život," prohlásila Sigarni vážně. "Byl jsi válečník, Tovi, rozumíš disciplíně. Ty, Grame a Fell budete cvičit lódské muže. Stáhneme se zpátky do lesa a tam vás opustím. Seberete muže a zařídíte zásoby na zimu a vyšlete taky zvědy, aby dávali pozor na jakékoliv další vpády na naše území. Rozumíš?"

"Nemůžeme vyhrát, Sigarni. Tomu rozumím."

"Právě jsme zvítězili!"

"Jo," řekl, oťel si těsto z rukou a postavil se před ni. "Porazili jsme bandu špatně vedenejch žoldáků. Oblaflí jsme je a chytily do léčky. Co se ale stane, až sem baron napochoduje se svým řádným vojskem? Dneska jsem se koukal, jak umí bojovat ten tvůj muž Obrin. Byl smrtelně nebezpečnej. Co se stane, až proti nám budou stát tisícovky takovejch?"

Sigarni k němu přistoupila blíž, oči měla studené a hlas tvrdý jako čepel meče. "To už ti nezbyla vůbec žádná odvaha, tlust'ochu? - Roztekla se do toho špeku, co máš kolem břicha? Já jsem Sigarni. Jsem vznešené krve. A nosím šarlat. Neslibuji vítězství. Slibuji válku a smrt. Teď máš dvě možnosti. Buď můžeš sebrat rodinu a utéct, opustit Vysočinu. Nebo můžeš padnout na kolena a přísahat, že mi budeš sloužit až do dne, kdy zemřeš. Rozhodni se hned, vrchní lovčí."

Když použila jeho oficiální titul, Tovi ztuhl, a Sigarni v jeho očích zahlédla hněv. "Tys vybojovala jedinou bitvu, Sigarni. Já bojoval v mnoha, vím, jaká je válka, a vím, čeho se válkou dosáhne. Je to jako mor. Je to strašlivá věc -

požírání a ničení, plodí nenávisti, která přetrvává celý pokolení. Ale já jsem vrchní lovcí a neopustím svůj lid v hodině nouze."

"Tedy poklekni," vyzvala jej jasným a neúprosným hlasem.

Tovi pokročil a poklekl na koleno. "Dávám ti svůj meč a svůj život," řekl vážně.

"Přijímám," odpověděla.

Sigarni ho tam nechala a vyšla z pekárny. U své kovárny tam seděl Grame se zakrváceným obvazem kolem paže. Byl s ním Gwalchmai. Kovář se zakřivil, když ji uviděl, Gwalch řihl, vstal, zapotácel se a zase se posadil, "Je namol," oznámil jí Grame.

"To je vždycky," odušila Sigarni. "Budeš mi sloužit, Grame?"

Kovář se poškrábal v hustém bílém vousu. "Změnila ses, holka. Vždyckys v sobě měla železo, ale hádám, že teď prošlo ohněm a zakalilo se do něčeho ostrého a smrtícího. Jo, budu ti sloužit. Co chceš, abych udělal?" "Slož přísahu."

"Už jsem jednou přísahu složil, a král utek a nechal mě a ostatní, abychom shnili."

"Já neuteču, Grame. Slož přísahu."

Kovář vstal a podíval se jí do očí. Ohnul koleno a zhluboka se nadechl, "Dávám ti svůj meč a svůj život," řekl.

"Přijímám."

"Kde mám začít?" zeptal se Grame vstávaje.

"Zajdi za Tovim. On ti řekne, co budu v příštích týdnech vyžadovat. Prozatím sežeň všechny zbraně a zásoby a odveď naše lidi hluboko na území Pallidů. Promluvíme si znovu, až bude evakuace úplná. Každý muž, který za tebou pak přijde, Grame, a bude chtít sloužit, ať ti složí přísahu. Odtěď jsme zase horalé. Nic a nikdo nám nevezme naši pýchu. Je to jasné?"

"Sláva tobě, válečná královno!" zařval Gwalchmai a na pozdrav zvedl džbáněk.

Z těch slov Sigarni zamrazilo. "Mlč, starej troubo! Tohle není vhodný místo na to tvý opilecký tlachání."

"Možná je opilý," podotkl Grame, "ale nemejlí se. Jedině suverén může žádat přísahu. A já bych ji složil jediné suverénovi. Ty jseš válečná královna, Sigarni. To nemůže nic změnit."

Sigarni neříkala nic. Na dohled se objevili Fell a jeho lesníci spolu s desítkami vesničanů a vytvořili kolem kovárny půlkruh. Všichni slyšeli Gwalchmaiův opilý pozdrav, a Sigarni ve tvářích lidí kolem sebe viděla jak zmatek, tak očekávání.

Pomalu došla ke svému koni a vyhoupla se do sedla. Teď zavládlo ticho, a ona na sobě cítila jejich oči, když pomalu vyjížděla směrem ke kopcům.

8

Zima přišla o dvanáct dní dříve, jako dar od nějakého milosrdného boha. Horami se přehnala vánice a vysoké závěje zatarasily úzké průsmyky, a dokonce i ty nejlepší cesty byly díky sněhu pěkně zrádné. Sigarni seděla sama na vysoko položeném hřebeni, zabalená do krzna z ovčiny, a hleděla přes kopce k jihu. O míli dál viděla tři postavy, které se pomaloučku prodíraly sněhem.

Opojně dny vítězství v Cilfallenu byly již týdny za ní a všechny následné zprávy byly špatné. Popíchnutí nečekanou porážkou, cizozemci zareagovali krutě, vyslali tři oddíly hluboko do hor na východě a západě. Zaútočili na tři farlainské vesnice a přes čtyři stovky horalů byly povražděny ve svých domovech. Na východě byla se zemí srovnána jedna osada Pallidů a pár lodsckých vísek bylo zničeno v tomtež týdnu, takže konečný počet mrtvých přesahoval pět set.

Deset dní před tím vražděním zavítala Sigarni s Fellem a Asmidírem do hlavního farlainského města hledajíc válečníky, kteří by byli ochotni se připojit k její rostoucí tlupě. Z této návštěvy se nakonec vyklubala pěkně tvrdá lekce. Jak tak seděla a dívala se na poutníky ve sněhu, Sigarni se zatvrdila proti té vzpomínce.

Na hlavním náměstí se shromáždilo přes pět set lidí, zatímco vrchní lovcí Torgan čekal, aby ji přivítal. Když trojice vjela na náměstí, nikdo nejásal, Torgan, vysoký štíhlý muž s černými vlasy připomínajícími dráty, zastřiženými nakrátko, takže mu byly vidět kouty a lysina na temeni, je očekával. Seděl na vysoko položeném sedadle uprostřed náměstí se šesti válečníky, držícími obřadní ebenové hole zdobené stříbrem, okolo. U jeho nohou seděl stařec v dlouhém, vyrudlém hábitu.

"Co taďy hledáš, ženo z klanu Lodů?" zeptal se Torgan, když Sigarni sesedla. Nevstal ze svého sedadla a hovořil s ní opovržlivě.

"Tohle je farlainský jasnovidce?" opáčila Sigarni a ukázala na starce.

"To je. Co je tobě do toho?"

Sigarni se od něj odvrátila a prohlédla si tváře v davu. Zahlédla v nich nepřátelství. "Znají Farlainové jeho sny?" otázala se Sigarni a zvedla hlas tak, aby ji bylo slyšet po celém náměstí.

Torgan vstal. "Ano, znají je. Vykládal nám o ženě, která dělá potíže a přinese klanům smrt a zkázu. O lodscké ženě s prachbídnou morálkou, která vraždou rozzuřila cizozemce. A jeho sny byly pravdivé!"

Přesto, jak ji to dohrálo, zůstala Sigarni klidná. "To není jasnovidce," řekla. "Je to podvodník a lhář. Už se o něm nehodlám dál bavit. Necht' Farlainové zvědí toto: Cilfallen přepadl cizozemský oddíl. My jsme jej zničili. Přijdou další cizozemci a cestou přepadnou a zavraždí každého, ať to bude Loda, Farlain, Pallides nebo Wingoras. Všichni skuteční jasnovidci tohle vědí. A vy se přesvědčíte, že má slova jsou pravdivá. Já pocházím z královské krve. A já nelžu."

Torgan se zasmál, "Ano, my víme, kdo jsi, Sigarni. Zpráva o tvém nadání se dostala dokonce i k nám. Teď opustíš území Farlainů a budeš považovat za štěstí, že tě nesvážeme a nepředáme cizozemcům ke spravedlivé popravě. - Vrať se k té své ubohé tlupě a řekni těm kreténům, co jdou za tebou, že Farlainy nikdo neoblažne." "Jak jim to mám říct," namítla Sigarni, "když je jasné, že už byli oklamáni?" Otočila se na patě, došla ke svému hřebci a vyhoupla se do sedla. "Jsou tu jiní jasnovidci," oznámila shromáždění, "v jiných klanech. Buďte chytří a vyhledejte jejich radu. Protože nadešly dny plné krve, a jestli se nespojíme, rozdělené nás všechny povraždí. Byl předpovězen vůdce - ten, který spojí

klany proti nepříteli. Já jsem ten vůdce."

"Farlainy nikdy nepovede nějaká běhna," zařval vrchní lovci. "Ztrat' se, než tě ukamenujeme!"

Sigarni pobídl hřebce a vyjela z města.

Teď, když seděla na mraze pod tmavoucí oblohou, stále ještě cítila hněv, žhavý a neúprosný. Sigarni lépe přijali mezi Pallidy, ale dokonce ani ti jí neslibili, že jejich válečníci budou sloužit pod jejím velením. Když dorazila do údolí Larn, před městem se s ní setkal plavovlasý válečník Loran, který se jí uklonil, když sesedala.

"Vítej, paní," vítal ji. "Rád tě zase vidím." Vzpomínka na jejich setkání u vodopádů Železné ruky jí připadala vzdálená jako sen z jiného života, a na švarného Pallida se dívala, jako by to byl naprostý cizinec. "Ta zbroj ti padne skvěle," podotkl, "Mrzí mě, že přístřešky, které jsme postavili pro Lodské, jsou tak... tak bídné. Ale neměli jsme moc času."

"To bude stačit," ujistila ho Sigarni. Z lesa vyběhl jakýsi obr a zamával na Lorana. Sigarni s nepokrytým úžasem sledovala, jak přichází blíž. Něco přes šest stop na výšku, ramena měl zdánlivě nemožně široká a krk měl silný jako ona stehno. Hlavu měl obrovskou, a i když neměl bradku, nechal si narůst dlouhé licousy, které, díky tomu, že splývaly s vlasy, mu propůjčovaly vzhled lva.

"Pro Boha?" vydechla Sigarni. "To je skutečný?"

Loran se uchechtl, "To je můj bratranec Mereth. A je docela skutečný."

"To je ona?" zeptal se Mereth a šilhal na Sigarni. Tiché dunění jeho hlasu připomínalo vzdálené hřmění. "Jo, Merethe, tohle je Sigarni." Mereth se k ní naklonil, "Hezká žena," prohodil přívětivě.

"Mereth špatně vidí," vysvětloval klidně Loran. "Je to jeho jediná slabost. Je to ten nejsilnější chlap, jakého jsem kdy viděl."

"Nejsilnější, jaký vůbec kdy byl," prohlásil Mereth pyšně. "Zlomil jsem Lennoxův rekord v hodů břevnem - a to všichni tvrdili, že to nejde. Tvrdili, že to byl obr. A já ten rekord zlomil. Ty jsi teď královna?"

"Teď na to není vhodná chvíle, Merethe," zarazil ho mírně Loran a položil obroví ruku na rameno.

"Slyšel jsem, že ji lodský jasnovidec prohlásil královnou. Jenom jsem se ptal."

"Lodský jasnovidec je opilec. Teď se dámě postarej o koně, a až ho ustájíš, uvidíme se ve Fyonově domě."

Mereth se usmál, "Taky umím bojovat," oznámil Sigarni. "Ničeho se nebojím."

Loran se Sigarni se vydali do města. "Špatný zrak není jeho jedinou slabostí," poznamenala, když byl Mereth z doslechu.

"Nesud' ho zbrkle, Sigarni. Připouštím, že není právě nejinteligentnější z lidí, ale není to žádný prost'áček. Jenom mu chvíli trvá, než si každý problém promyslí."

Fyon Ostrá sekera ji bavil ve svém domě v údolí Larn. Byl to hezký starý dům, vystavěný z kamene, se střechou z pečlivě otesané břidlice. Fyon, Loran a Mereth se usadili kolem dlouhého stolu a napjatě poslouchali, když jim Sigarni vyprávěla o událostech, které vedly k bitvě u Cilfallenu. - Vrchní lovci, rozložitý, mohutně stavený válečník s hranatě zastřiženou černou bradkou se dvěma stříbrnými prameny, zdvořile počkal, než dovykládá svůj příběh. Když dokončila vyprávění, zvedl pohár s vínem a připil jí. "Vedla sis dobře, Sigarni," řekl, "Tleskám ti za to, jak jsi zachránila lidi ze svého klanu. Ale ještě nevím, jestli jsi tím vůdcem, který nám byl předpovězen. Naši jasnovidci říkají, že někdo přichází, aby nás vedl, ale nemůžou ho pojmenovat. Vím, že teď nemáme na vybranou, můžeme jenom bojovat o život. Tu bitvu nebudu počítat, protože přes to vítězství u Cilfallenu nejsi vycvičená. A jsi žena. Vést muže není ženská práce. Neříkám to, že bych tě chtěl zlehčovat, Sigarni, protože obdivuju tvou odvahu. Je to jenom zdravý rozum. Muži jsou nakonec postradatelní. Pokud ve válce zabijí až na deset všechny válečníky klanu, ale ženy zůstanou, klan přežije. Ale kdyby zůstalo jen deset žen z klanu, ten vyhyne. Muži jsou stvořeni pro lov a boj, ženy pro sběr a plození dětí. Tak to prostě ve světě chodí. Neumím si však představit, že by pallidští válečníci bojovali za ženu - dokonce ani za tak odvážnou ženu, jako jsi ty."

Sigarni kývla. "Chápu tvé obavy, Fyone," řekla. "Ale ráda bych slyšela, co si myslí tady Loran."

Plavovlasý válečník se zaklonil v židli. Pohlédl na Sigarni. "Čekal jsem na vůdce - jako my všichni. A překvapilo mě, když jsem se doslechl, že Gwalchmai prohlásil tebe. My všichni tady víme, že pocházíš z Gandarinovy krve a že on byl přímým potomkem Železné ruky. A tvůj syn bude mít první nárok na trůn. Ty ale žádného syna nemáš, a klany ještě nikdy v dějinách nevedla žena."

"A co královna čarodějka?" namítla Sigarni.

"Jo, to ti přiznám," připustil Loran, "ale ona pocházela zpoza starých bran, na pomoc nám ji přitáhla kouzla a čáry. A ona tu nezůstala, aby vládla, nýbrž když byla válka vyhraná, vrátila se do své země."

"Jako to udělám já," prohlásila Sigarni.

"Ať je to jak chce," pokračoval Loran, "ale já si ještě nemůžu učinit úsudek. Připojuji se ke chvále vrchního lovčího za tvoje vítězství u Cilfallenu. Přesto si nemyslím, že bychom se ti teď měli zavázat. Žádám tě, abys nás nesoudila příliš tvrdě."

Sigarni vstala. "Já vás nesoudím tvrdě, Lorane. Přišel jsi za Tovim a varoval ho před vpádem. Díky tvým připomínkam poslal na území Pallidů dost zásob, které zajistí přežití Lodských přes zimu. Poskytli jste nám půdu a postavili pro nás domy. Za to jsem vám vděčná. - A chápu vaše starosti. O tuhle roli jsem se neprosila a budu víc než šťastná, jestli se jí budu moct zbavit. Ale už vím, že jsem tím vůdcem, co byl předpovězen. Vím to. Musím ale vědět, co můžu udělat, abych přesvědčila Pallidy. Co ode mě chcete?"

"Dobrá otázka," prohodil Fyon a také vstal. Zamnul si černou bradu se stříbrnými prameny a došel k ohni planoucímu v krbu. "A moc rád bych znal odpověď. Potřebujeme znamení, Sigarni. Do té doby musíš cvičit své vlastní válečníky."

O deset dní později vjel Fyon na koni do provizorního tábora Lodů a vyhledal Sigarni.

"Vítej," řekla mu, když se sehnul v nízkých dveřích do malého obydlí z klád. Uvnitř byla tma, kterou prosvětlil jen mihotavý ohýnek v malém železném ohřívadle. Fyon se posadil naproti Sigarni a vrhl nervózní pohled na černého muže

po jejím boku. "Tohle je Asmidír. Je to můj generál a nesmírně schopný válečník." Asmidír natáhl ruku a Fyon mu jí krátce potřásl.

"Cizozemci napadli několik farlainských vesnic," sděloval jim Fyon. "Povraždili stovky lidí, byly mezi nimi i ženy a děti. Torgan vedl své muže do trestného protiútoků, ale obklíčili je a rozsekali na kusy. Torgan unikl, ale ztratil přes tři sta válečníků. Dává to za vinu tobě - tvrdí, že jsi metlou jeho lidí. Moji zvědové mi řekli, že cizozemci teď pochodují na nás. Budou tu ani ne za pět dní."

"Oni nedorazí," prohlásila Sigarni. "Ve větru jsou cítit vánice. Ty je zaženou zpátky."

"Ale jenom do jara," řekl Fyon. "Co pak?"

"Doufejme, že do té doby budete mít své znamení," řekla Sigarni chladně.

Vysoko na horském úbočí si Sigarni úžeji přitáhla krzno z ovčiny k ramenům. Sněhem k ní přitápala fenka Dáma a schoulila se vedle ní. Sigarni si stáhla kožišinou podšité rukavice a pohladila fenku po hlavě. "Brzy budeme zpátky; v teple, holka," prohodila. Při zvuku jejího hlasu Dáma zabušila ocasem do sněhu.

Tři chodci byli již u úpatí hory a Sigarni je jasně viděla. První byl Fell. S ním šli Gwyn Tmavooký a Bakris Bezzubý. Trojice mužů se pomalu vyšplhala po úbočí hory a těsně před setměním dosáhla hřebene. Znovu začal padat sníh, hustě a rychle.

Fell se na hřeben vyškřábal jako první. Ve vlasech a na ramenou měl sníh.

"Cos zjistil?" zeptala se Sigarni.

"Vypsali na tvou hlavu odměnu tisíc guinejí, paní. A s jarem očekávají další tři tisíce mužů."

"Viděls Cilfallen?"

Fell si povzdychl, "Tam není vůbec nic. Nezůstal kámen na kameni. Jako by nikdy neexistoval."

"Vrátíme se do osady," prohlásila Sigarni. "Můžeš mi to říct všechno."

"Jednu zprávu bych rád vychrlil hned," řekl lesník a smetal si sníh z vlasů. "Do citadely dorazil nový chlap - nějaký čaroděj z jihu. Jmenuje se Jakutachán. Dozvěděli jsme se, že se vo něm vypráví spousta příběhů. Umí prej povolát démony."

Sigarni v jejich očích spatřila strach a doufala, že oni nezahledli totéž v jejích. "Nebojím se ho," slyšela sama sebe říkat.

"Včera v noci přišel k našemu ohni," ozval se Gwyn. "Prostě se jen tak zjevil odnikud a jako kdyby stál v plamenech. Pověz jí to, Felle."

"Řek nám, abychom ti vyřídili, že si přichází pro tebe. Říkal, že ty noci u vodopádů jsi měla štěstí, ale tentokrát prej určitě uspěje. Prej si ho budeš pamatovat, povídal, protože když jsi ho viděla naposled, držel v ruce srdce tvého otce. Pak zmizel," Sigarni se zapotácela a odvrátila se od mužů. V ústech měla sucho a srdce jí divoce bilo na poplach. V hrudi se jí zvedala panika a ona cítila, jak ji unáší proud strachu. Nohy se jí podlamovaly a ona se natáhla, aby se mohla opřít o kmen stromu.

Démoni se vraceli!

* * *

Pro Toviho Dlouhou ruku byl příchod zimy noční můrou. Lodští teď byli roztaženi přes dvě údolí v pěti táborech. Opatřit pro skoro tři tisíce běženců jídlo byl problém. Čtyři z lodských stád byla po útoku na Cilfallen odehnána na sever a tři byla poražena, aby měl klan zásobu masa, takže zůstaly jen chovné kusy. Ale jenom maso nestačilo. Byl nedostatek zeleniny a sušeného ovoce a mezi starými a lidmi s nepříliš pevným zdravím se již šířila úplavice. U starců a hodně malých dětí se také začínaly objevovat plicní infekce, a za první měsíc sněhu zahynulo zatím jedenáct šedovlasých stařešinů. - A mělo být hůř, poněvadž brzy dojným kravám vyschne mléko, a potom hlad přeroste v hladomor. Vánice uzavřely mnoho stezek a spojení začínalo být obtížné dokonce i mezi tábory. Stavby, které postavili Pallidové, byly dost pevné, ale byly strohé, táhlo v nich, držel se tady kouř a byla v nich tma.

Lidé si stěžovali čím dál víc a morálka byla špatná. K tomu navíc přistupovala nelibost k tomu cizozemci Obrinovi a jeho výcvikovým metodám. Den za dnem přikazoval mladým mužům, aby se věnovali namáhavé rutině, běhali, posilovali, pracovali ve skupinách. To nebyl způsob horalů a Tovi se to snažil cizozemci vysvětlit.

Nebylo to k ničemu...

Když se Tovi probral v pokrývkách, již svítalo. Vedle něj ze spánku zasténala jeho žena. Ve srubu byla zima, a tak přes ni Tovi přehodil svou příkrývku. Děti ještě spaly. Tovi došel k ohni, který až na pár čadících uhlíků vyhasl. Klackem shrábl těch pár řezavých uhlíků k sobě, rozfoukal je k životu a přidával třísky, až je nakonec olízly plamínky. Natáhl si boty a košili a pokusil se otevřít dveře srubu, ale za noci navál vítr proti dveřím sněh, takže se Tovi musel protáhnout úzkou mezerou, aby mohl vyjít do rozbřesku. Rukama odházal sníh ode dveří a pak je zavřel.

Grame už byl vzhůru, když Tovi zavolal u jeho malé chatky. Kovář, zabalený v dlouhém plášti z ovčiny, s dřevorubeckou sekerou s dlouhým toporem v ruce, vyšel ven a připojil se k němu. "Je jasno," prohodil Grame, "a mráz už trochu povolil."

"To horší ještě přijde," řekl Tovi.

"To vím!" vyštěkl Grame. "Bože, Tovi, musíš bejt pořád tak zamračený?"

Tovi při tom pokárání zrudl a zlobně se na bělobradého kováře zamračil. "Řekni mi jeden jedinej důvod k optimismu, a já se budu usmívat od ucha k uchu. Dokonce ti zatančím gigu! Máme tu skoro tři tisíce lidí, co žijou v bídě, a nač tu čekáme? Na jaře nás čeká jedinej hladomor nebo jatka. Nebo se mejlíme?"

"Nevím, jestli se mejlíš, Tovi. A to je podstata celé věci. Ale moh by ses mejlit. Soustřed' se na to. Teď máme pět set bojeschopnejch mužů, tvrdejch mužů, poháněnejch hněvem a touhou po pomstě. Zjara nás můžou bejt tisíce. Pak uvidíme. Tak proč musíš dávat najevo takový zoufalství? To nikomu neprospěje."

"Já neumím moc dobře skrejšvat své city, Grame," připustil Tovi. "Přeci jen už stárnu a nemám v sobě oheň. Zabili mi

syna, zničili naši vesnici. Teď se cejtim, jako bych jenom čekal, až mi pobijou zbytek rodiny. Pěkně mě to pálí v žaludku."

Grame kývl, "Nejseš tak starej, Tovi. A co se tvýho žaludku teje - no, vypadáš lip než za celý roky. Kácení stromů a stavění srubů ti jenom prospělo. Až přijde jaro, ten claymore ve tvý ruce nebude vážit víc než husí brko. Pak ten oheň najdeš."

Tovi se přinutil k úsměvu a přehlédl tábor. Na jihu se zvedal téměř z půlky dokončený nový obecní dům, půda byla srovnaná, stěny z klád již dosahovaly do výšky téměř pěti stop. Osmdesát stop dlouhá a třicet stop široká, až bude stavba dokončena, mnoho lidí z tábora se tam bude moci po večerech scházet. Tohle, a Tovi to dobře věděl, povzbudí lidi k většímu přátelství a pomůže to zvednout morálku. "Jak dlouho ještě?" zeptal se, ukazuje na stavbu.

"Pět dní. Dneska budem kácet stromy na severním svahu. Jestli nebude nějakou chvíli sněžit, mohli bychom to dodělat za tři."

Všude kolem se z chat vynořovali lidé. Tovi zahlédl toho cizozemce, Obrina. Muž měl nyní na sobě vypůjčené kamaše a koženou kazajku. Došel ke stromu a vymočil se ke kmeni. "Nemám toho chlapa rád," zabručel Tovi.

"Jo, je tvrděj jak železo," souhlasil Grame.

"To nejní tím. Má v sobě pejchu, co se mi zadírá pod kůži jako zahnutěj trn. Koukni na to, jak se nosí... jako kdyby byl král a všichni kolem něj nevolníci a vazalové."

Grame se uchechtl, "Moc toho vidíš. Fell chodí přesně stejně. Sigarni taky."

"Jo, ale oni jsou horalé."

Grame se teď rozchechtal z plna hrdla a plácl Toviho po rameni. - "Poslechni si sám sebe! Copak tohle nejní nadutost? A stejně, Obrin je horal - je Fellův syn."

"Pche! Když voblíkneš vlka do kiltu, pořád to bude jenom vlk!"

Grame potřásl hlavou. "Dneska nejseš dobrej společník, vrchní lovčí," prohodil, Tovi se za ním díval, jak se sněhem plahočí pryč.

Má pravdu, pomyslel si Tovi a pocítil bodnutí viny. Jsem vrchní lovčí a měl bych zvedat svým lidem náladu. Povzdechl si a šoural se směrem k Obrinovi. Válečník si sundal košili, klekl si a třel si sněhem trup. Když se Tovi přiblížil, spatřil na Obrinově hrudi a pažích síť jizev. Muž k němu vzhlédl a oči měl chladné.

"Dobrá ráno, vrchní lovčí."

"Tobě taky, Obrine. Jak jde výcvik?"

Obrin vstal a natáhl si košili a kazajku. "Šest skupin si vede přiměřeně. Nic víc než to. Ti ostatní..." jen pokrčil rameny. "Když se nechtějí učit, nemůžu je nutit."

"Horal ne musíš učit bojovat," podotkl Tovi. Obrin mu věnoval jeden ze svých vzácných úsměvů, ale ten jeho tvář příliš nezměkčil. Pokud něco, uvědomil si Tovi, tak teď cizozemec vypadal ještě nebezpečněji.

"To je pravda, vrchní lovčí. Oni vědí, jak bojovat, a vědí, jak umřít. Čemu ale nerozumějí ani za mák, tak tomu, že válka není o bojování a umírání. Je o vyhrávání. - A žádný vojsko nemůže vyhrát bez disciplíny. Generál musí vědět, že když vydá rozkaz, poslechnou ho - v našem případě jí - bez odmlouvání. A to tady nemáme. Máme tady pět stovek nadutejch válečníků, kteří, když uvidí nepřítele, vytáhnou své claymory a vrhnou se vstříc jistý smrti. Právě jako Farlainové."

První, co Tovi pocítil, byl hněv, ale on ho spolkl. Co mohl tenhle cizozemec vědět o horalské pýše, o válečnickém kodexu? Boj zahrnoval čest a osobní odvahu. Tihle cizozemci bojovali, jakoby se jednalo o obchod. Přesto věděl, že tento muž mluví upřímně. A horší bylo, že se nemýlil. "Snaž se to pochopit, Obrine," řekl mírně. "Tady je každý muž jednotlivec. Války mezi klany vždycky skončily jako boj muže proti muži. Nikdy ani nevyvstala otázka taktiky. I když jsme bojovali... proti vašim lidem... nepoučili jsme se. Zaútočili jsme. Umírali jsme. Tady jednáš s lidma, který takhle bojovali celý pokolení. Já dokonce ani nevím, jestli starší válečníci dokážou tyhle nové nápady vstřebat. Tak buď trpělivej. Snaž se najít nějaký způsob, jak se přiblížit mladším mužům. Přesvědč je." "Už jsem jim řekl, jaká je skutečnost," prohlásil Obrin umíněně. "Jestli to nestačilo, mají tu příklad Farlainů."

"My jsme pyšní lidi, Obrine. - Necháme se víst třeba až k bránám samotného pekla, ale nenecháme se tam nahnat. Dokážeš to pochopit?"

"Promyslím to," slíbil cizozemec. "Ale já nikdy nebyl důstojník, a nejsem žádněj vůdce. Znáš jedině to, co jsem se naučil za sedumnáct let krvavý války. Ale promyslím to."

Přiblížila se k nim jakási mladá žena s těžkou vlněnou loktuší ovinutou kolem útlých ramen. "S dovolením, vrchní lovčí," začala s pukřetem. "Můj dědeček je nemocný a nemůže vstát z postele. Můžeš přijít?"

"Ano, holka," řekl Tovi unaveně.

* * *

Obrin se díval za vrchním lovčím, jenž se plouhal sněhem, a viděl, jak je vyčerpaný. Nosí porážku jako plášť, řekl si v duchu válečník. Bývalý cizozemec se vydal ven z tábora a vyšplhal vysoko na horské úbočí ke sněmovní jeskyni. Již tam byli tři muži a měli zapálený oheň. Jejich hovor utichl, když Obrin vstoupil. Ten došel pomalu na protější stranu ohniště a posadil se vedle dvou otýpek, které tam nechal předtím. Byly nedotčené. - Obrin mlčky čekal, až dorazí ostatní. Někteří přicházeli sami, jiní ve dvojicích, další v malých skupinkách, až tu bylo všech pětadvacet bojovníků. Obrin vstal a prohlédl si jejich tváře. Mnozí byli ještě skoro děti. Čekali, zasmušili a ostražiti.

"Dneska se nepracuje," prohlásil Obrin, čímž porušil ticho. "Dneska si promluvíme. Já teda moc mluvit neumím - a jako učitel taky nestojím za nic. Ale v tyhle chvíli jsem to jediný, co máte. Tak našpicujte uši a poslouchajte."

"Proč bychom měli poslouchat?" zeptal se jeden mladík v přední řadě. Obrin hádal, že mu není ani čtrnáct. "Ty nám řekneš noste kameny, my nosíme kameny. Ty nám řekneš běhejte, a my běháme. Nepotřebuju poslouchat řečičky cizozemckýho zrádce. Prostě nám vydej rozkazy, a my je poslechneme."

"Tak vám příkazuji poslouchat," řekl Obrin beze stopy hněvu. Očima propátral skupinku. "Vaše přátelství pro mě nic neznamená," řekl jim. "Stojí za mň než špaččí trus. Nejsme tady kvůli přátelství. Já se snažím jenom dát vám šanci - maličkou šanci - bránit své milovaný před mocným nepřítelem. No jo, já vím, že jste připravený zemřít. Farlainové nám předvedli, jak dobře se umí horal zřeknout svého života. Avšak tím, že umřete, nevyhrajete. - Vyhrajete tím, že donutíte chcípnout svého nepřítele. Je to tak těžký pochopit? Vrchní lovčí říkal, že horal nemůže nikdo nikam nahnat. Je taky neschopnej se učit? Kdyby ne, tak jak získal znalosti nutný ke stavění domů, tkaní látek, výrobě luků a mečů? V čem se válka tolik liší? Je to hra, která vyžaduje obratnost a smělost, tah a protitah. Cizozemci - jak jim říkáte - jsou ve válce mistři."

"Spíš mistři ve vraždění!" ozval se kdosi zprostředka.

"Jo, a ve vraždění," souhlasil Obrin. "Ale v bitvě drží pospolu. Říká se tomu disciplína. Nemá to nic společného se cti ani se slávou. Jenže je na tom založený každý vítězství." Obrin došel k první hromádce prutů a odhodil pokrývku, která ji zakrývala. Sehnul se a zvedl asi tucet klacíků, žádný nebyl silnější než jeho palec a delší než předloktí. Jeden po druhém je hodil nejbližší sedícím horalům a vyzval je: "Zlomte je!"

První muž se uchechtl a podíval se na tenký kousek dřeva. "Proč?" zeptal se.

"Prostě to udělej."

Jeskyni se rozlehlo praskání dřeva následované smíchem, když kdosi poznamenal: - "Velkej válečník nás teď vážně naučil skvěle zvládat lámání dřeva."

"Snadný, že jo?" prohodil Obrin přívětivě. "Bez problémů. To zvládne i dítě. A přesně takhle, moji skvělí horalé, vás cizozemci vyřídí. Není to otázka odvahy nebo cti. Vy bojujete jako jednotlivci, jednotlivý klacíky. A takhle bojujou cizozemci." - Zvedl druhou otýpku, která se také skládala z tuctu proutků, ale tyto byly pevně svázané houžví, a hodil ji žertěřovi. "Tak do toho," vyzval ho Obrin, "ukáž mi, jak jsi zvládl to lámání dřeva. Zlom je!"

Muž vstal a chytil svazek klacků na obou koncích. Náhle ohnul koleno a prudce udeřil klacky o stehno. Pár klacíků se zlomilo, ale svazek jako takový zůstal nedotčený. Muž klacky rozzlobeně hodil do ohně. "A co to dokazuje?" zaprskal. "Ale dej mi claymore, a já ti ukážu, co dovedu!"

"Posad' se, mládenče," řekl Obrin. "Já o tvý odvaze nepochybuju. Tuhle lekci je snadný pochopit. Viděli jste dvě otýpky. V každý bylo dvanáct klacků. Jedna se zlomit dala, druhá ne. A stejný je to s vojskama. Když bojovaly klany u Colden Mooru, bojovaly tak, jak to znaly, jeden muž vedle druhého, chlapi mávali claymorama. Dostali je lučištníci a prakovníci, kopiníci a pikyníři, těžký jezdeckto a šermíři v těžký zbroji. Byli jasné poražení, ale neustoupili. - Stáli a zemřeli jako muži. Pro Boha, jaký to bylo plýtvání odvahou! Viděl někdo z vás tady fairlanský mrtvý?"

Několik mužů promluvílo. Obrin kývl a pokynem ruky je utišil, "Co jste viděli, bylo snadný přechíst. Cizozemci byli v údolí. Farlainové zaútočili z vršku, vyřídili se dolů a jejich claymory se jasné blýskaly v ranním sluníčku. Cizozemci vytvořili pevnou štítovou hradbu a napřáhli oštěpy. Farlainové naběhli na oštěpy a snažili se prosekat skrz. Pak zprava vyjela kavalerie z místa, kde se jezdcí schovávali v lese. Nalevo se objevili lučištníci a vysílali do řad horalů jednu salvu za druhou. Jak dlouho ta bitva trvala? Ani ne hodinu. Dokonce ani půl hodiny ne. Podle Fella to nejspíš skončilo za pár minut. Cizozemci odvezli své mrtvé na jediným voze - deset... patnáct... dvacet těl nejvíc. Farlainové ztratili stovky bojovníků. Copak jsou klany tak blbí, aby se nepoučily z vlastní chyb?" Teď už poslouchali, a velice pozorně, a oči upírali na Obrina. "Všichni známe lesní zvěť a její zvyky. Když stojí jelen proti vlkům, tak uteče. Vlcí se rozběhnou za ním a pomalu ho obírají o sílu. Jelen se nakonec otočí proti smečce a oni se na něj vrhnou ze všech stran. Když je jelen silnej, parohama jich pár zabije a pak umře. Vy jste jako ten jelen. Cizozemci jsou vlky, jenomže jsou horší než ti vlci. Oni mají jelení parohy, výdrž a mazanost vlčí smečky, medvědí drápy a lví tesáky. Abychom je porazili, musíme se jim vyrovnat."

"A jak to uděláme?" zeptal se chlapec, který udělal první vtíp.

"Tvoje otázka je dobrej začátek," řekl mu Obrin. "Pochopit je, je prvním klíčem. Celá válka je založená na klamu. Když jste slabí, donutíte nepřítele, aby si myslel, že jste silní. Když jste silní, necháte ho, aby si myslel, že jste slabí. Když jste daleko, přimějete ho uvěřit, že jste blízko, a když jste blízko, dovedete ho k tomu, že si bude myslet, že jste hodně daleko. - A právě tohle všechno udělali cizozemci Farlainům. Jejich zvěřové je museli zpravit o tom, že jsou horalové nablízku, a tak ukryli svou jízdu a lučištníky. Farlainové viděli pěchotu, která zaujala slabý postavení, a zaútočili. Tím vkráčeli do železných čelistí obludy. My jejich příkladu následovat nebudem. My budeme bojovat za našich vlastních podmínek, vybereme si vlastní místo. Jestli to bude nutný, budem bojovat a utíkat. Uděláme jelena z nich a my se staneme vlkami."

Takovej boj vyžaduje silnou disciplínu a ohromnou odvalu, ale je to jedinej způsob, jak vyhrát. Teď běžte a promluve si o tom mezi sebou. Vyberte ze svejch řad vůdce. Bude to váš důstojník. Řekněte o tom ostatním pětadvaceti skupinám. Vyřídte jim, ať si vždycky vyberou jednoho muže, co je bude zastupovat. Pak chci, aby se mi všichni důstojníci hlásili zítra za svtání tady."

Jak muži vstávali k odchodu, Obrin zvedl ruku. "Ještě jedna věc, chlapci moji. Já pocházím z horalského lidu daleko na jihu. Nazýváme se Arekkové. Já jsem jedinej muž, našeho klanu na tři sta mil kolem. Jsem Obrin, a nelžu, nepodvádám a nekradu. Jedinkrát ve svém životě jsem nezradil přítele nebo kamaráda, ani jsem neutek před nepřítelem. Příští člověk, co mě do očí nazve zrádcem, umře pod mým mečem. Teď běžte!"

* * *

Prudké krupobití bušilo do oken, když Asmidir seděl u stolu s brkem v ruce a prohlížel mapy Vysočiny. Blízko hořely dvě lucerny a vrhaly na dokumenty posetou stolní desku měkké světlo. Asmidir upřeně sledoval čáry na staříčkém pergamenu a snažil se představit si průsmyk Duane. Na východní straně spadal prudce dolů, na západní se jen mírně svažoval a otevíral se do dvou slepých kaňonů a na dlouhou úzkou planinu. Černoch namočil brk do kalamáře, načrtl průsmyk a přidal poznámky ohledně vzdálenosti a výšky.

Vstoupil Ari, stále ještě ve svém černostříbrném brnění. Uklonil se. "Mám ti sem přinést jídlo, pane?" zeptal se. "Nemám hlad. Posad' se." Vysoký válečník si přitáhl židli a posadil se. Naklonil se dopředu a tmavýma očima prozkoumal čáry na nové mapě, kterou vytvářel Asmidír.

"Průsmyk Duane," řekl, "Dobré místo pro bitvu - když je obránců víc než dva tisíce. Pět set mužů neudrží hřebeny a na západě by je obešli. Oblíčila by je jízda a pak by nebyl možný žádný únik."

"Ano, to je problém. Potřebujeme víc mužů. Dal bych polovinu toho, co mám, abych tu měl Kaliu s jejím regimentem." Ari se usmál, což činil jen zřídka. "Kalia a Sigarni? Panter a luňák. To by bylo... zajímavé."

"Je odsud tři tisíce mil - jestli je ještě naživu. Ale máš pravdu, bylo by úžasné vidět je pohromadě. A teď, ty znáš tyhle mapy stejně dobře jako já. Kde myslíš, že přijde první útok?"

Ari posunul papíry. "Přivedou vojsko do první předsunuté pevnosti. Odsud podle mě zamíří na severovýchod hlouběji na území Farlainů. Snad svoje síly rozdělí a vytáhnou i na severozápad na pallidská území. Myslím, že výběr průsmyku Duane je chytrá volba. Je to tři míle jižně od jejich první pevnosti."

Asmidír se zaklonil a protřel si unavené oči. "Duane je přirozené místo pro bitvu. Nepřítel je lapen pod ním a má jedinou únikovou cestu. Obránci jsou zády k horám a můžou vyklouznout při prvním náznaku hrozící porážky. Ale jak jsi říkal, potřebovali bychom nejméně dva tisíce mužů. Kde jinde?"

Ari se přehrabal mapami. "S pěti sty muži? Nikde."

"Přesně tohle napadlo i mě. A baron není hlupák, bude přibližně znát naši sílu. Parchant!" Zvedl podrobný náčrt cizozemské pevnosti a podal ho Arimu. "Co kdybychom ji dobyli dřív, než dorazí oni? Nemají žádné zásoby. Na jak dlouho bychom je mohli zadržet?"

"Tak na čtyři pět dní. Ale oni mají tři pevnosti se zásobami, ne jenom jednu. Prostě pošlou oddíl kolem nás. A potom nebudou mít obránci vůbec žádnou možnost uniknout. A ani vyhlídku na vítězství."

Asmidír se zvedl a zašel k oknu. Hustě a rychle padal sníh a vršil se před skleněnými tabulkami zalitými do olova.

"Točí se mi hlava," poznamenal, "Řekni mi něco hezkého. Cokoliv."

Na to se Ari lehce zasmál. "Naším nepřítelem je baron. Je horkokrevný a neklidný. A ještě lepší je, že je netrpělivý, a v první bitvě pro nás bude mít pouze opovržení. To je výhoda."

"To je sice pravda," souhlasil Asmidír. "Avšak to nestačí k tomu, abychom mu rozbili nos. První bitva musí být jediná a rozhodující." "A to znamená průsmyk Duane," řekl Ari.

"Čehož si bude vědom i baron." Asmidír potřásl hlavou a zasmál se. "Jsme hlupáci, Ari? Čekali jsme tak dlouho jen proto, abychom zemřeli na nějaké cizí hoře?"

"Možná," souhlasil válečník. "Ale člověk přesto musí někde zemřít."

"Já ještě nejsem připraven zemřít. - Složil jsem přísahu, že přinutím cizozemce zaplatit za to znásilnění Kushiru. Musím ji dodržet - nebo se můj duch bude navěky toulat Údolím beznaděje a zoufalství."

"Já také složil přísahu, pane," podotkl Ari, "My všichni jsme ji složili. Teď je naší nadějí ta stříbrovlasá žena."

Asmidír se vrátil ke stolu a zadíval se do tmavých očí muže proti sobě. "Co si o ní myslíš, Ari? Mohla by být opravdu tou vyvolenou?"

Válečník zlehka pokrčil rameny. "Odpověď na druhou otázku neznám. A na tu první - obdivuji ji. To je vše, co můžu říci."

"Nevadí ti, že vyvoleným je žena?"

"Kalia je taky žena - a bojovala v mnoha válkách. A Sigarniin plán k bitvě u Cilfallenu byl oduševnělý. Plný nebezpečí - ale oduševnělý."

Asmidír posbíral mapy a náčrtky. "Musím se zítra vrátit zpátky do hor. Potřebuji ji vidět."

"To teď bude trvat tak čtyři dny," poznamenal Ari. "Sníh zahradil mnoho průsmyků. Možná bys měl počkat, až se počasí umoudří."

"Tyhle hory neznají pojem umoudřeného počasí," suše se usmál Asmidír. "Dokonce i v létě dokáže vítr člověka zamrazit až do morku kostí."

"Je to tvrdá země," souhlasil Ari, "a rodí tvrdé lidi. To je další výhoda."

Vstoupil další válečník a uklonil se. "Chce tě vidět nějaký člověk, pane," ohlásil, "Přišel z té vánice."

"Známe ho?" chtěl vědět Asmidír. "Ještě jsem ho nikdy předtím neviděl, pane. Je velice starý a má plášť z ptačího peří."

"Přived' ho."

Válečník ustoupil stranou a Taliesen vstoupil. Nezastavil se, ani se neuklonil, nýbrž došel rovnou ke stolu. Na pérovém plášti měl sníh a na obočí a řasách se mu vytvořily ledové krystalky.

"Je pryč," řekl. "Přicházejí démoni - a ona je pryč!"

* * *

Vánice se spustila z ničeho nic a divoký víchř svištěl přes hory a zvedal závěje sněhu, který se mísil s tím, co padal z oblohy. Sigarni byla na otevřeném prostranství a teplota prudce klesala. - Sigarni si rukou v rukavici zastínila oči a rozhlížela se po nějakém úkrytu. Nebylo vidět vůbec nic. Když člověka chytila venku taková slot, znamenalo to jediné - smrt, a Sigarni to dobře věděla, protože jí déšť se sněhem promáčel kamaše a vpíjel se do ovčínového krzna, které měla na sobě. Kožíšinou podšitá kapuce jí zbělela ledem a obličej jí pálil.

Necítila však strach a v dále zahlédla mohutnou jedli, částečně zasypanou sněhem. Sigarni vyrazila směrem k ní a plahočila se hustými závěje, zpola šplhala a zpola lezla po čtyřech, až se dostala na závětrnou stranu stromu. Větve takové jedle sahaly nejméně deset stop od kmene, to Sigarni věděla, což znamenalo, že pod zasněženými větvemi bude nejspíš přirozená jeskyně. Lehla si na břicho, rukama a lokty odhrnovala mrazivý sníh a prohrabávala se pod větve. Tlumok se jí zachytil o větev a sesypal se na ni sníh. Prokopala se hlouběji a protáhla se pod tlustou větev. Náhle sníh

pod ní povolil a ona po hlavě sklouzla do přirozené kapsy dole. Sněhová jeskyně byla asi sedm stop hluboká a měla osm stop napříč. Jedlové větve tvořily střechu. Když se dostala z kousavého větru, Sigarni se zachvěla potěšením. Z boční kapsy rance vytáhla krabičku s troudem a pahýl tlusté svíčky. Kříska, zapálila úlomky kůry a jemně rozfoukala plamínky, než nad nimi přidržela svíčku. Když svíčka začala hořet, postavila ji na zem vedle sebe a opřela se o jedlový kmen.

Byla jí zima a ona se zamilovaně zahleděla na mihotavý plamínek svíčky. Ve sněhové jeskyni se její teplo udrží - ne natolik, aby roztál sníh nahoře, ale víc než dostatečně, aby nezmrzla. Nad sebou slyšela, jak v horách zuří prudký víchr a do země se zářvají ledové drápy plískanice.

Tady jsem v bezpečí, řekla si. Zavřela oči. V bezpečí? Jen před vánicí.

Viděla strach ve Fellových očích, když jí sliboval, že jí bude stát po boku i proti čaroději a jeho démonům, ale víc než to si vzpomínala na strašlivé události z dětství...

Právě si vychutnávali večeři u ohně - když vysoké lampy zhasly, jako by je sfoukl prudký závan větru. Jenže to nebyl vítr - jen děsivý chlad, který prolétl pokojem, a ta neviditelná vlna vytáhla veškeré teplo z ohně. Matka nekřičela ani nedávala najevo strach, i když na jejím ustaraném obličejí byl jasně patrný. Skočila k protější stěně, strhla z ní šavli a hodila ji otcí, jenž mlčky stál uprostřed místnosti s pohledem upřeným na dveře. Vypadal tehdy tak silný, ryšavý plnovous se mu leskl ve světle studeného ohně.

"Vlez si pod stůl, děvče," nařídil šestileté Sigarni. Ale ona se doškrábala vedle matky, která z pochev vytáhla dva lovecké tesáky. Sigarni zatahala mámu za sukni.

"Chci nůž," řekla. Matka se přinutila k úsměvu a pohlédla na otce. Malá Sigarni tomu pohledu tehdy neporozuměla, avšak teď, když na něj hleděla ze vzdálenosti mezi dospělostí a dětstvím, věděla, že na ni byli pyšní.

Dveře vybuchly dovnitř a tam stál vysoký muž celý v šarlatu. Sigarni si pamatovala jeho obličej. Byl dlouhý, s hranatou bradou, hluboko posazenýma očima a malými ústy s plnými rty. Neměl žádnou zbraň. "Aha," řekl, "všichni jsou připraveni zemřít, jak vidím. Budiž tedy!" V té chvíli se její matce na boku objevila obrovská trzná rána a z ní se vyřinula krev. Otec se vrhl vpřed, ale zapotácel se a vykřikl bolestí, jak mu z ran po drápech na krku vytryskla krev. - Così se otřelo Sigarni o šatičky, a ona si všimla, že má na rameni škrábanec.

Otec švihl claymorem. Zasáhl cosi neviditelného a ve vzduchu se objevila černá krev. Otec vyrazil válečný pokřik, otočil se na patě a vyslal meč do dalšího svištičeho oblouku. Ten narazil do dalšího neviditelného útočníka - a uvízl tam. Otcí se z úst vyřinula krev a Sigarni viděla, jak mu cosi neviditelného rve hrud', a jeho srdce vyskočilo z hrudní dutiny a přeletělo pokojem do natažených rukou muže v červeném. Sigarniina matka po něm hodila jeden ze svých nožů, ale ten ho minul. Žena se otočila, skočila k oknu, otevřela ho, načež se obrátila zpátky do místnosti, skočila k Sigarni, popadla ji za šatičky a zvedla ji do vzduchu. - Obrátila se a vyhodila k smrti vystrašené dítě z okna.

Sigarni dopadla tvrdě a překulila se, pak vstala a ohlédla se ke srubu. Její matka křikla: "Utíkej!"

Pak se jí pomaloučku skulila hlava z ramenou...

A Sigarni utíkala, klouzala a sjížděla dolů po rozbahněných svazích, šílená strachem a ztracená, až nakonec dorazila k tůni pod vodopády...

Prudce se vrátila zpátky do přítomnosti, stáhla si rukavice a natáhla ruce k plameni svíčky. Fell se bude zlobit, že ho tam nechala, jenže on nemohl bojovat s těmi démony. Lesníkovi by se nevedlo o nic lépe než jejím rodičům. Ne. Jestli má umřít, tak umře sama.

Ne, rozhodla se, sama ne. Najdu si způsob, jak zabít přinejmenším pár z nich.

Seděla tak asi hodinu a naslouchala bouři. Ta se pak utišila a na hory padlo ticho noci. Sigarni zvedla svíčku a sfoukla ji. Pak ji vrátila do tlumoku. Pomalu se vyškrábala z ledové jeskyně a pokračovala v cestě k tůňce u vodopádů. Cesta to rozhodně nebyla snadná. Mnoho přírodních značek bylo ukryto pod závěsemi a celá krajina byla mírně pozměněná větrem vytvarovaným sněhem. Nad ní se protrhaly mraky a začaly jasné svítit hvězdy. Teplota prudce klesla, hluboko pod bod mrazu. Sigarni se drala dál a snažila se pohybovat s co nejmenší námahou. Nechtěla plýtvat energií, ani se v zimním oblečení příliš zapotit. - Pot mohl znamenat smrt, protože na kůži tvořil mrazivou ledovou pokrývku.

Blížila se půlnoc, když Sigarni přelezla poslední hřeben. Pod ní byl ztichlý vodopád, voda zamrzla uprostřed cesty dolů, a na silném ledu tůně ležela vysoká vrstva sněhu. Sigarni slezla dolů do jeskyně, kde ji tenkrát ošetřoval Taliesen. U vzdálenější steny bylo stále ještě nějaké dřevo. Sigarni položila tlumok na zem a připravila oheň. Když se od ohně již šířil žár, kůže na obličejí ji začala trochu pálit, a jak přikládala další palivo na oheň, prsty měla nateklé a neobratné.

Sundala si svrchní plášť, otevřela tlumok a jeho obsah naskládala do řady.

Kdy začít? Zítřka? Dnes v noci? Strach ji pobízěl, aby se do vytyčených úkolů pustila hned - okamžitě, ale byla horalka a velmi dobře znala nebezpečí únavy ve vánici.

Ne. Dnes v noci bude odpočívat, sbírat síly. Zítřka může vykonat, co bude třeba.

* * *

Ballistar se probudil, když zaslechl, jak po chodbě venku jdou válečníci a tiše klepou na Kollarinovy dveře. Trpaslík se posadil. Slyšel hlasy, ale slova byla ztlumena zdí. Jelikož byl zvědavý, slezl z postele a došoural se ke dveřím. Venku s Kollarinem hovořil ten bývalý sluha Art. Cizozemec měl obnaženou hrud' a tmavé vlasy mu volně visely na ramena. "Pán tě potřebuje - hned," říkal Ari. "Uprostřed noci?" divil se Kollarin. "To to nemůže počkat?"

"Hned," zopakoval Ari. "Je to velice naléhavá záležitost."

"Chce taky mě?" ozval se Ballistar.

Ari shlédł dolů na trpaslíka. "Nic takového sice neřikal, ale myslím, že tvoje rada bude velice vítaná. Setká se s vámi v hlavním sále."

O několik málo minut později, když Ballistar s Kollarinem vstoupili do sálu, uviděli u ohně sedět Taliesena a černocho.

Ballistar tiše zaklel. Zatahal Kollarina za lem zelené kazajky. "Kouzelník," zašeptal. Když se dvojice mužů přiblížila k ohni, Asmidír jim kývl, aby se posadili.

"Sigarni opustila tábor," sdělil jim. "Je životně důležité, abychom ji rychle našli."

"Proč by odcházela?" divil se Ballistar. Asmidír zalétl pohledem k Taliesenovi a stařec se zhluboka nadechl.

"Kolik toho víš o jejím dětství?" zeptal se.

"Všechno."

"Takže si vzpomeneš, jak... byli zabiti její rodiče."

Ballistar cítil, jak se mu zrychluje tep, a v ústech mu náhle vyschlo. "Zabili je... démoni."

"Démoni, ano. Povolání černokněžníkem, co si říká Jakutachán. Je toho hodně, co ti nemůžu říct, ale měl bys vědět tohle: Jakuta se vrátil. Už dvakrát se pokusil Sigarni chytit. Jednou jako dítě. Tenkrát jsem ho porazil, s Caswallonovou pomocí. Pak ji našel tam, kde jsme ji schovali, a přišel znovu a zabil její strážce. Myslel jsem, že tenkrát jsme ho vyřídili napořád, ale jemu se nějak podařilo přežít. Musíme ji najít."

"Proč ji chce zabít? To ho najal baron?" vyptával se Kollarin.

"Ne. Tohle se táhne velice daleko zpátky. Jak jsem říkal, nemůžu vám prozradit všechno. Ale podstatou celé věci je Sigarniina krev, nebo spíš její pokrevní linie. Ona pochází z krve králů. Ti, kdož rozumějí mystickým uměním, budou vědět, proč je to pro Jakutu tak důležité."

Kollarin kývl, Ballistar se díval z jednoho na druhého. "No, já to teda nevím," zavrčel, "Proč?"

"Moc," vysvětloval mu Kollarin. "Lidé věří, že duše krále v sobě má velkou moc. Obětování takového člověka poskytne tomu, kdo oběť provede, ohromnou moc. Vypráví se, že pán démonů Salaimun dobyl svět poty, co zabil tři krále. Nevím, jestli jsou takové příběhy pravdivé."

"Něco pravdy na tom je," promluvil Taliesen. "Salaimun uzavřel smlouvu s pány jámy smrti. Krmil je krví a dušemi výměnou za moc. Jakuta uzavřel stejnou smlouvu. Ale neuspěl - dvakrát."

"Pokud tomu rozumím," pravil Asmidír, "tak když neuspěješ, démoni pozřou tvou vlastní duši. Není to snad jedno z nebezpečí nekromancie?"

"Mohlo by být," souhlasil Taliesen. "Můžu jenom předpokládat, že Jakuta použil někoho známého, když sesílal povolávací kouzla."

"Někoho známého?" zopakoval Ballistar.

"Vodič," vysvětloval Kollarin. "Čaroděj použije učedníka, kterého uvede do transu. Kouzlo potom pronese učedník. Když selže, démon si vezme duši vodiče... známého člověka."

"To stačí!" vybuchl Taliesen. "Nejsme tady, abychom vzdělávali trpaslíka! Dokážeš ji najít, Kollarine?"

Kollarin zavrtěl hlavou. "Odsud ne. Musím se dostat na místo, kde naposled spala, pak zachytím její duchovní stopu."

"V tom sněhu nám to bude trvat nejméně tři dny," řekl Asmidír. Černoch se otočil ke kouzelníkovi. "Niméně tobě to tři dny netrvalo, Taliesene. Ty snad znáš nějakou jinou cestu?"

"Ano, ale žádný z vás po ní nemůže jít," opáčil Taliesen sklesle. "Proč musíš bejt v chatě, Kollarine?" zeptal se Ballistar. "Copak nemůžeš najít její stopu prostě tak, že použiješ kus jejích šatů?"

"Nejsem nějaký barvář, ty pitomče! Já stopu nesleduju s nosem ve sněhu!"

"Tak jak broušíš svůj talent?" chtěl vědět Asmidír.

"To se těžko vysvětluje. Pro mě však osoba zanechá v jakýkoliv budově jakoby výtažek svého bytí. Po pár týdnech se to vytratí, ale jakmile ho jednou zachytím, můžu stopu sledovat kamkoliv."

"A kde takový... výtažek... cítíš nejsilněji?"

"V posteli nebo z oblíbeného křesla. Občas je připojen ke členovi rodiny nebo k blízkému příteli."

"Když zajdeš do její chatky, dokážeš vycítit, kde je konečný cíl její cesty?"

"Ne," přiznal Kollarin. "Budu sledovat stopu."

"Zatraceně!" zavrčel Asmidír. "To nás k cíli nepřivede o nic blíž. A co ty, Taliesene? Jsi přece kouzelník. Tvrdíš, že dokážeš vidět budoucnost. Tak jak to, že nevíš, kde se nachází?"

"Pche!" prskl stařec. "Ty myslíš rovně. Mluvíš o nějaké budoucnosti. Ale budoucnosti jsou tisíce tisíců. Nové budoucnosti začínají s každým stahem srdce. - Ano, ve všech z nich je Sigarni vyvolenou. V některých z nich dokonce na čas uspěje. Ve většině z nich zemře mladá, aniž naplnila svůj osud. Já vyhledávám jednu budoucnost mezi mnoha. Nevím, kde je. Nevím, proč utekla. Možná je tohle budoucnost, kde jí chybí odvaha."

"Nesmysl," vyjel Ballistar a zrudl, "Ona by přece nezdrhla. Kdyby věděla, že přicházejí démoni, snažila by se vymyslet nejlepší způsob, jak s nimi bojovat. Já ji znám - líp než kterejkoliv z vás. Ona si šla vybrat vlastní místo pro boj."

"A kde by to tak mohlo být?" otázal se Asmidír. "To je otázka. A proč nepřišla za námi, abychom ji pomohli?" "Její táta byl velikej bojovník," řekl Ballistar, "ale roztrhali ho na kusy. Ona by nechtěla dostat kamarády do takového nebezpečí. Kdo z vás dokáže bojovat s démonama?"

"Já to dokážu, ale já tam nebyl," ozval se Taliesen. "Moji lidé bojují ve válce v jiném čase. Potřebovali mne."

"Nebyl tady nikdo, na koho by se mohla obrátit," pokračoval trpaslík. "Proto bude bojovat sama."

"Počkat!" vyhrkl Taliesen a oči se mu rozjasnily. "Je tu někdo, na koho by se mohla obrátit. A já vím, kde je!"

"Kde?" chtěl hned vědět Asmidír.

"V jeskyni u tůně. Má tam spojence. Musím jít!" Taliesen vstal.

Ballistar zvedl ruku. "Ještě chvilku, prosím," zarazil čaroděje. "Viš, co si s sebou Sigarni vzala, když odcházela?"

"Nože, klubka provazu, nějaké jídlo, luk a šípy. Je to důležité?" zeptal se čaroděj.

"Je to mnohem důležitější, než si myslíš," ubezpečil ho Ballistar. "Radši bys mě měl vzít s sebou."

Sigarni natáhla ruku k malému ohni. Teplo zvedalo náladu a uklidňovalo. Když démoni zabili její rodiče, z ohně v krbu zmizel veškerý žár. Tohle, usoudila Sigarni, bude její jediné varování, že je smrt nablízku. Zadívala se na své ruce. Na dlaních i zevnitř na prstech měla puchýře. Jeden silně krvácel a všechny bolely.

Byl to její druhý večer u zamrzlých vodopádů, a ona ve dne tvrdě pracovala. Strach byl jejím stálým společníkem, ale když byla sama, nějak byl ten strach menší. Sigarni Lovkyně teď neměla žádné další starosti, kromě toho zůstat naživu. K tomu musí nějak porazit toho čaroděje a jeho demony.

Přesvědčovala se, že je lze zabít. - Otec jednoho z nich zasáhl, a jemu začala téci krev. A to, co krvácí, může taky umřít. Shrábla hořící klacíky k sobě, vytáhla šavli a začala ji obtahovat brouskem. Světla venku rychle ubývalo. Sigarni si pověsila toulec se šípy na rameno a luk měla u ruky.

Bude to jako posledně, přemítala. Přijde nejdřív ten muž v červeném? A pokud ano, kolik stvoření temnoty bude mít s sebou? Kolik jich vlastně bylo ve srubu v onen hrůzný den? Jedno? Dvě? Víc? Jak to měla poznat? Otec zasáhl prvního. Možná to byl ten samý tvor, co zabil i její matku.

Sigarni si to naplánovala pro tři. Venku se zdvihal vítr a do ústí jeskyně občas zavál sníh. V dálce zavyl vlk. Oheň praskal a syčel a Sigarni si smetla hořící uhlík z kamaši. Cítila se ospalá, a tak vzala luk, zašla k ústí jeskyně a zhluboka vdechovala studený vzduch. Jak je to dlouho, co se vyspala? Uvědomila si, že příliš dlouho. Jestli nepřijdou dneska v noci, po východu slunce si trochu zdřímne.

Třeba mě tady nenajdou, napadlo ji náhle. Třeba jsem v bezpečí.

Měsíc svítil na bezmračné obloze, ale vítr stále dul a honil sníh přes zamrzlé jezírko, takže to vypadalo jako mléčné bílá, jiskřící mlha. Vzduch ji studil do tváře, ale ona za sebou cítila teplo ohně.

Sama v bílé divočině se Sigarni přistihla, kterák přemýšlí o svém životě a o radostech, které poznala. Rozesmutnilo ji, že si jich nevážíla, když je měla. Ty nádherné zlaté dny s Abby a Dámou, kdy se bezstarostně toulala Vysočinou. Připomínat si je byla zvláštní zkušenost, jako by se dívala oknem na život svého dvojčete. A také uvažovala o té bělovlasé dívce, kterou znávala. Jak mohla žít tak bezstarostně?

Myšlenky se jí zatoulaly dál a náhle se jí zničehonic vynořila Berntova milá tvář. Sigarni cítila, jak se já dělá knedlík v krku, a zamlžily se jí oči. On ji miloval. Skutečně ji miloval. Jak bezcitná byla. Je tohle všechno trest za to, jak jsem se k tobě chovala, Bernte? Zlobí se na mě Bůh? Nedalo se to určit. Pokud ano, tak já to unesu.

Nad lesem přelétla bílá sova - tichý zabiják, tichý letec. Sigarni si letmo vzpomínala na chvíli, kdy takového tvora spatřila poprvé. Poté, co byli zavražděni její rodiče, bydlela u Gwalchmaie. On s ní za noci často vycházel do lesa a učil ji o zvycích nočních tvorů lesa. Ze starého opilce se vyklubal skvělý náhradní otec, který své pití omezoval pouze na dobu, kdy Sigarni spala.

Sigarni si povzddechla. Před několika krátkými měsíci byla svéhlavou a sobeckou ženou, veselící se ve své svobodě. Ted' se z ní stal vůdce vojska uprchlíků, s malou nadějí na přežití.

Přežití? Zachvěla se. Přežiješ tuhle noc?

Únava na ní ležela jako balvan, ale luk v ruce byl příjemný. Už nejsem dítě, pomyslela si, prchající před nebezpečím. Jsem Sigarni Lovkyně, a ti, co si pro mě přijdou, tak učiní jedině na vlastní nebezpečí.

Zašla zpátky do jeskyně, přiložila dva velké kusy suchého dřeva a vrátila se zase ke vchodu.

Okamžitě vznikly pochybnosti. Tvůj otec byl veliký bojovník, ale vydržel jen několik vteřin.

"On nevěděl, že přicházejí," pronesla nahlas. "Nebyl připravený."

Jak se můžeš připravit na demony temnoty?

"Mají těla, i když nejsou vůbec vidět. A tělo se dá rozsekat."

Vzplál v ní strach jako oheň, a ona plamenům dovolila poblíkávat. Strach je život, strach je opatrnost, říkala si.

Jsi jenom samotná ženská!

"Jsem horalka a lovkyně. A pocházím z krve hrdinů, nedovolím, aby mě dohnali k zoufalství a panice. To nedokážou."

Na otevřeném prostranství vyšla stříbrná liška a cupitala k jezeru. "Hej!" křikla Sigarni. Ten zvuk šelmičku vyplašil a ona odskočila na led a rozběhla se přes tůňku. Když dorazila asi doprostřed, prudce zabočila doleva a vyrazila na druhou stranu. Sigarni přimhouřila oči. Proč uhnula? Co zahlédla? Ať to bylo cokoli, zůstalo to ve sněžné mlze neviditelné. Sigarni odběhla zpátky o k ohni. Byl pořád teplý. Nasadila šíp na krátký lovecký luk, vrátila se k ústí jeskyně a vyčkávala.

Míjely dlouhé minuty. Pak se objevil, opatrně kráčel přes led. Nebyl tak vysoký, jak se pamatovala, ale tenkrát k němu vzhlížela jen očima dítěte. Byl menší než Fell, zavalitý, a červený kožený kabátec, co měl na sobě, mu pěkně napínal objemný pupek. Vlasy měl černé, přistřížené hodně nakrátko a na spáncích prošeďovělé, obličej měl masitý a kulatý jako měsíček. Kamaše a vysoké boty měl červené, stejně jako po kolena dlouhý plášť.

Sigarni natáhla tětivu, pečlivě zamířila a čekala, až se víc přiblíží. Pak ji muž zahlédl a šel stále dál. Už byl čtyřicet stop, třicet. Vzhlédl k ní a usmál se. - Sigarni vypustila šíp a ten zasvištěl vzduchem. Muž zvedl ruku a střela vzplanula. Sigarni nasadila další.

"Neplýtvej energií, dítě," řekl a hlas měl překvapivě lehký a příjemný. "Toto je den, kdy zemřeš - a odejdeš do světů, o nichž se ti ani nesnilo. Čekají na tebe velká dobrodružství. Přijmi svůj osud s radostí!"

Teplota v jeskyni prudce klesla. Něco se dostalo za ni... během okamžiku. Sigarni odskočila a rozběhla se doprava k mírnému, stromy porostlému svahu. Neohlížela se - oči upírala na stezku. V polovině cesty do kopce náhle znovu prudce zahнула doprava a zamířila za zasněženou houštinu. Měsíční světlo jasně svítilo a ona upírala oči na sníh a otisky šlápějí, které tam zanechala.

Vedle svých stop teď spatřila další, byly obrovské a objevovaly se jakoby kouzlem. Nevyhnutelně se velkou

rychlostí blížily směrem k ní. Sigarni natáhla těživu, zamířila vysoko a vypustila střelu. Ta nedolétla ani dvacet stop, když tu se náhle zastavila a polovina dřívku zmizela. Ozvalo se strašlivé zavřeštění, a Sigarni viděla, jak kolem šípů stříká tmavá krev. Vypustila druhou střelu. Ta také zasáhla neviditelného útočníka. - "Tak pojď, ty parchante!" vykřikla Sigarni. Tvor zařval a zaútočil, nyní mnohem rychleji, a rozšlapal houštinu. Neviditelná noha zavadila o skrytý provaz, uvolnila klouzavý kroužek a vyhodila závlačku. Jako oštěp silný kmínek se tím uvolnil a švihem se narovnal do kolmé polohy. Tři naostřené kůly, přivázané ke kmínku, každý víc než stopu dlouhý, se tvorovi zarazily do hrudi. Ten se začal svíjet a řvát. Kmínek se zlomil, ale kůly zůstaly zabořené v neviditelném těle. Pak se tvor zhroutil k zemi a řev utichl do slabého sténání. To postupně utichlo také.

Sigarni nečekala až na smrtelný zápas, a ve chvíli, kdy past spustila, už utíkala. Zamířila na čerstvě napadaný sníh a vyběhla do kopce. Těsně pod vrcholem zahrnula doleva. Tady nebyly nikde poblíž stromy ani keře. Sigarni klesla na kolena, nasadila šíp a čekala.

Minulo jen pár chvil, než na sněhu zahlédla první, a pak i druhou sadu otisků. Vzplál v ní hněv pohánějící její odhodlání. Nejbližší tvor škobrtl o první nástražný drát. Jakmile byla spoušť uvolněná, hrubě vyrobený dlouhý luk, ukrytý pod sněhem pokrytou mřížkou z tenkých větviček, vyslal smrtonosnou střelu. Čtyři stopy dlouhý naostřený kůl měl po celé své délce zpětné háčky. Zarazil se do prvního tvora tam, kde to Sigarni připadalo jako podbříšek. Neměla čas obdivovat zásah, protože druhý tvor už byl téměř u ní.

Druhý skrytý luk vypustil smrtící střelu - a minul!

Sigarni už neměla čas vystřelit, a tak pustila luk a z rozběhu skočila po hlavě z kopce, přistála na rameni a kutálela se dolů k tůňce. V půli cesty dolů cítila, jak se jí zlomila šavle, a pak se opasek i s pochvou utrh, Sigarni se potácivě postavila. Byla tu ještě jedna past, ale byla o dost dál nalevo směrem k jeskyni.

Příliš daleko.

Sigarni se otočila na patě a viděla, jak se ty strašlivé otisky tlap blíží po její pravici. Zleva se ozval tichý zvuk. Sigarni se sklonila - právě když se jí drápy zaryly do ramene. Stříbrný osníř, jež měla na sobě, zabránil tomu, aby jí pracka odtrhla svaly od kostí, ale i tak ji tvor zvedl a odhodil ji deset stop daleko, kde tvrdě přistála na sněhem pokrytém ledě jezírka.

Oba tvorové se vydali za ní.

Sigarni se s námahou zvedla a rozběhla se. Nyní měla jen jednu naději - že třeba led uprostřed jezírka neudrží váhu bestii, které ji pronásledovaly. Tvorové se k ní blížili a Sigarni slyšela dusot jejich nohou s drápy na ledě. Šavle byla pryč, ale pořád měla nůž.

Ať skončím v pekle, jestli umřu na útěku, pomyslela si. Se sklouznutím se zastavila, vytáhla lovecký nůž a otočila se čelem k obludám. Vířící sníh zviditelnil jejich postavy, lnul jim ke kůži na prsou a na břiše. V měsíčním světle vypadali tvorové jako medvědi bez chlupů. Sigarni nadhodila nůž a uchopila ho za špičku. "Sežer tohle, ty hnusnej zmetku!" zaječela a hodila zbraň vši silou. Nůž se zarazil do břicha první bestii. Sigarni viděla, jak tvor zvrátil hlavu dozadu, a jeho příšerný řev plný bolesti a vzteku se odrazil od okolních hor.

Tvor udělal dva kroky kupředu a pak se zřítíl na led. Poslední obluda se vydala k Sigarni... a zastavila se.

Teď tvora obklopila přízračná záře, slabá a zlatavá. Byl to opravdu lysý medvěd, i když hlavu měl kulatou a uši a nos člověčí. Oči měl velké, se šterbinovými zorníčkami jako velká kočka. Z jeho zlatého pohledu vyzařovala zloba, jak tu tak stál a mrkal v tom zvláštním světle.

"Zabij ji!" křikl muž v červeném a rozběhl se přes ledovou plochu. "Zabij ji!"

Ten zvuk přiměl tvora otočit hlavu. Zamrkal a pak znovu zaostřil pohled na Sigarni. Ohrnul tenké rty a předvedl ostré zuby. Zvedl dlouhé paže a v měsíčním světle se zableskly jeho drápy.

"Ustup, děvče," ozval se klidný hlas. Sigarni zacouvala.

Před tvorem teď stála zářící postava Železné ruky. Válečník byl průsvitný a mihotal se. Sigarni nemohla uvěřit, že by tak nehmotná postava mohla zadržet tak silnou bestii. Tvor zavrčel a skočil. Vzduchem se mihl zlatavý meč a zarazil se do ohromné hrudi. Neobjevila se ani krev, ani viditelná rána. Ale démon se odpotácel dozadu a sesul se na led.

Červeně oděný čaroděj s hrůzou přihlížel, jak poslední z jeho příšer jde k zemi. Železná ruka se k němu otočil, "Už je to dlouho, Jakuto," prohodil. "Nemůžeš mi ublížit. Možná dokážeš zabít duši démona - ale živému tvorovi ublížit nemůžeš!"

"To opravdu nemohu. Ale ani nebudu muset. Není to potřetí, co se snažíš uloupit Sigarniinu duši? A kde je teď tvůj učedník?"

Čaroděj zesinal. Pomalu vytáhl ošklivě zakřivenou dýku. "Pořád ještě je čas," pronesl, "Ona se mi nemůže rovnat."

"Ty už čas nemáš, Jakuto," sdělil mu Železná ruka. "Už je vidím!"

Čaroděj se otočil. Ve sněhu se s dusotem objevovaly otisky těžkých tlap a blížily se. Byly jich desítky a desítky...

Čaroděj pustil nůž a rozběhl se. Sigarni viděla, že neuběhl ani dvacet kroků, když bylo jeho tělo zdviženo do vzduchu. Paže i nohy mu byly odervány od trupu a jeho výskot bylo hrozné poslouchat. Zvuky však náhle umlkly, když se jeho hlava skulila na led.

"Měla jsi mě zavolat," obrátil se Železná ruka na ohromenou ženu.

"Musela jsem s nimi bojovat sama," řekla Sigarni.

"Od dcery Železné ruky bych nic menšího ani neočekával," sdělil jí.

* * *

Právě když se horami kradl úsvit, otevřela se na svahu nad zamrzlými vodopády kapsa temnoty, jako černá slza. Z ní vystoupil Taliesen vedoucí Ballistara, jenž měl zavázané oči. Když se Ballistar dotkl nohou sněhem pokryté půdy, zhroutil se na zem a jen se třásl. Strhl si šátek a zamrkal do světla. Taliesen se suše zachechtal, "Říkal jsem ti, že se ti ta cesta nebude líbit," poznamenal.

"Dobrý nebe," zašeptal trpaslík. "Jaký bestie mohly vydávat ty zvuky, co jsem slyšel?"

"To radši ani nechtěj vědět," poradil mu Taliesen. "Teď půjdeme najít Sigarni, protože mně už začíná být zima."

"Počkej!" nařídil mu trpaslík, zvedl se a smetal si sníh z kamaší.

"Co teď?"

"Jsou tady nastražené pasti," vysvětloval mu Ballistar. "Nepřišla se sem schovat - přišla sem bojovat. Teď mi dej chvíli, abych si to přebíral, a já tě k ní dovedu."

"To možná nebude třeba," podotkl Taliesen měkce a ukázal na ledem pokryté jezírko. Ballistar si na ledu všiml rozmazaných krvavých šmouh. Opatrně se s Taliesenem vydali dolů z kopce. Pak trpaslík zahlédl něco, co vypadalo jako dva balvany uprostřed jezírka. - "Atrollové," podotkl Taliesen. "Tvorové z první jámy."

Ve sněhu byla zpola zabořená lidská noha. Taliesen ji vytáhl. Stále ještě na ní byla bota. "Není její," prohodil čaroděj. "To je slibné." Ballistar zacouval od příšerného nálezu - a stoupl na lidskou ruku.

"Dobrý bože, co se to tu stalo?" vyjekl.

"Á!" sykl Taliesen, když našel hlavu Jakutachána. Zvedl ji za uši a podržel ji tak, aby se mohl podívat na mrtvolně šedý obličej. "Nuže," poznamenal, "Přijď ke mně, Jakuto!"

Mrtvé hlavě se otevřely oči a dvakrát mrkly. Rty se začaly pohybovat, ale z úst nevyšel žádný zvuk. "Nemá smysl snažit se mluvit, chlapče," řekl Taliesen s krutým úsměvem. "Nemáš žádné hrdlo. Mám za to, že jsem tě odvolal z tvých muk. Musí to být opravdu hrozné. Ještě tě honí? Ovšemže ano." Ballistar si všiml, jak se v koutcích zapadlých očí tvoří slzy. "No, můžu ti tam pomoci, Jakuto. Byl bys raději, kdyby tvůj duch chvíli žil v této nešťastné lebce, osvobozen od těch hrůz? Chtěl bys?" Jemně položil hlavu na led a pak promluvil drsným jazykem, který Ballistar neznal. Led kolem odervané hlavy roztál, Taliesen si k hlavě klekl. "Dokud na lebce bude ještě maso, budeš tu v bezpečí, Jakuto. Ale jakmile ho ryby oberou, vrátíš se zpátky do jámy." Led povolil a hlava spadla do studené vody pod ním. Taliesen vstal. "Jak to, že byla pořád živá?" chtěl vědět Ballistar.

"Zavolal jsem ho zpátky. Bojím se však, že tu zůstane jen krátce."

"Bylo to hrozně kruté."

Taliesen se zasmál, "Kruté? Ty nemáš nejmenší tušení jak trpěl tam, kde byl. Zavolal si na pomoc stvoření z jámy pekelné - a zklamal je. Teď dlí s nimi ve věčných mukách. Já mu poskytl chvíli oddechu."

"Na dně ledového jezera. Jak je to od tebe laskavý!" ohrnul rty Ballistar.

"Já nikdy netvrdil, že jsem laskavý. Takovým, jako je on, rozhodně nehodlám prokazovat milosrdenství. Jakutachán způsobil smrt Železné ruky a zničil dynastii, která mohla změnit běh našich dějin. A udělal to jen pro zisk, z chamtivosti. Teď za to platí. A ty po mne chceš, abych ho litoval, trpaslíku?"

Ballistar přikývl, "Ano, to by bylo hezký. Protože jak ty se od něj vlastně lišíš, Taliesene? Raduješ se z jeho utrpení a přidáváš k němu další muka. Copak to nejní zlý?"

Taliesen přimhouřil oči. "Kdo jsi, trpaslíku, abys mě poučoval? Já bojuji se zlem desetkrát tak dlouho, co jsi ty na světě. - Dokonce právě teď, v mé vlastní zemi, předkové těchto cizozemců vedou válku, v níž padnou stovky, možná tisíce mých lidí. Jak já je lituji. A není nic, co bych neudělal, abych je zachránil. Teď mi najdi tu ženu!"

Ballistar se odvrátil a vrátil se přes led. Opatrně vylezl do kopce pod jeskyni a cestu si prohmatával, "Nebesa!" syčel Taliesen. "K čemu ty průtahy?" - Ballistar si ho nevšímal. O kousek dál nalevo se zastavil a zaryl ruce do sněhu. "Co teď?" vyptával se Taliesen podrážděně.

Ozvalo se ostré zasyčení a pak se prudce narovnal kmínek a chvíli sebou švihal dopředu a dozadu. Ke kmeni byly připevněny tři kůly. "Je to past na kance s oštěpem," vysvětloval Ballistar, "ale upravená k vysokému zásahu. Provaz je spojený s kroužkem na konci nástražného drátu..." "Ano, ano, nepotřebuji poučovat. Jsou tu další?"

"Uvidíme," odušil Ballistar. Jeskyně nebyla ani čtyřicet stop daleko, avšak oběma mužům přesto trvalo dobře půl hodiny, než se k ní dostali. Taliesen dovnitř dorazil první, a tam u skomírajícího ohně spala Sigarni. Čaroděj si k ní přisedl.

Ballistar se ujistil, že je naživu, a spokojeně vycouval, "Kam jdeš?"

"Můžou tu být další pasti. Nechci, aby nějaké nicnetušící poutník některou spustil."

Venku se trpaslík několikrát zhluboka nadechl. Cítil téměř hmatatelnou úlevu. Sigarni žije! Ballistar tam chvíli jen stál a obhlížel okolí. Napravo viděl velkou šedou mrtvolu se dvěma šípy v hrudi a třemi kůly v zádech. Jedna past. Na svahu o kus výš leželo další tělo.

Ballistar se k němu dovedl.

Dvě hodiny pak prohlížel půdu kolem tůňky. Žádné další pasti tam nebyly. Po návratu do jeskyně zjistil, že Sigarni stále ještě spí a čaroděj podřimuje vedle ní. Když Ballistar vstoupil, Taliesen se probudil. "Jsou tam zabíjí čtyři ty potvory," oznámil mu trpaslík, dřepel si k ohni a natáhl k jeho teplu ruce. "Jedna měla v srdci dýku, jednu zabila ta past na kance a třetí vymršťtejší šíp. Ta čtvrtá však neměla ani škrábnutí."

"Vedla si dobře," souhlasil kouzelník.

"Jak dokázala prorazit kůži?" vyzvídal Ballistar. "Nemoh jsem její dýku vytáhnout. Bylo to, jako by byla zaražená do šutru."

"To taky byla," vykládal Taliesen. "Viděl jsi, jak mrtvý člověk po smrti ztuhne?" Ballistar kývl. - "U atrollů je to mnohem silnější. Mrtvoly zešednou, jsou jako kámen, a pak za pár dní se rozloží a zmizí. Shnijí dokonce i kosti."

"Přijdou další?"

"Není to příliš pravděpodobné, ale také ne vyloučené. Jakuta Sigarni pronásledoval branami času. Musel, protože jeho duše byla zástavou za její smrt. Nevím o tom, že by ji pronásledoval nějaký další kouzelník."

"Proč ji hledal?"

"Třeba ti to poví sama, až se probudí," pravil Taliesen. "A já jsem teď unavený. Trochu se prospím. Přines laskavě dřevo a udržuj oheň."

* * *

Sigarni stála na hradbách a hleděla přes obočí hor ke vzdálenému vrcholku Vysoké Druin. Vedle ní stál Železná ruka a obrovskou ruku měl položenou na jejím rameni. Na spletených stříbrných vousech se mu lesklo měsíční světlo a odráželo se od jeho stříbrného osníře a předního plátu. Sigarni cítila sílu, která z něho vyzařovala, obklopovala ji, a ona se hrála v jejím teple. "Kde to jsme?" zeptala se.

"Chceš říci, že to tu nepoznáváš?" podivil se zmateně. "Jsem si jistý, že jsem to vytvořil naprosto přesně. Třeba bys to potřebovala vidět zvenku?"

"Tuhle oblast znám," sdělila mu. "Ale tam není nic, jen pár zalesněných vršků."

"To není možné!" vzepřel se a pohybem ruky z červeného železa zahrnul kopce. "Tohle je moje pevnost Al-Druin. Právě tady jsem bojoval proti vojskům čtyř států a zabil jejich prvního bojovníka Grayla." Sigarni v jeho očích spatřila smutek.

"Mrzí mě to, Železná ruko. Po těchhle kopcích jsem se toulala celý život. Je tam pár rozbitých kamenů, které ukazují, že tam kdysi stávalo velké sídlo. Ale už dávno zmizelo. A dokonce ani nejstarší lidé z klanu Lodů nevědí, co tam stálo."

"No dobrá," povzdychl si a obrátil se od cimbuří, je to... byl to... jenom kámen. A aspoň jsi to viděla teď. Pojd' dovnitř, promluvíme si. Nechal jsem připravit oheň. Nevydává sice teplo, ale je na něj hezký pohled." Scéna se zamihotala a Sigarni se ocitla v obdélníkové místnosti. Vysoká okna zakrývaly sametové závěsy. V krbu hořela polena, ale, jak Železná ruka předpovídal, nevydávala žádné teplo.

"Jak se to vlastně dělá?" zeptala se Sigarni a přejela rukou plameny.

"Tady je všechno iluze. My dva jsme jenom duchové, ty a já." - Obrť válečník, nyní oděný v prosté zelené kazajce a spodcích z měkké kůže, se usadil do hlubokého ušáku. Sigarni se složila na medvědí kožešinu před krbem. "Chvilí trvá, než se tohle všechno naučíš," vysvětloval - a gestem zahrnul místnost. "Nevím, jak dlouho, protože tady necítíš běh času. Pro mě to byla celá věčnost. Teď je to jediný domov, který znám - až na tu tůň u vodopádu, kde leží mé tělo." Sigarni seděla mlčky, vycítila, že jeho smutek je velký. "Vodopády Železné ruky. Je to překrásný kousek země," pokračoval s nuceným úsměvem. "Člověk by si mohl pro smrt vybrat mnohem horší místo. Za ta staletí jsem se díval, jak stromy rostou a umírají v úžasném kruhu zrození, růstu a smrti. A také jsem pozoroval lidi - lovce, tuláky, dráteníky, horaly, cizí vojáky. A viděl jsem i tebe, Sigarni, jak skáčeš z okraje vodopádu, rovně jako šipka. Byl jsem tam, když jsi našla mé kosti. Ale nemohl jsem vůbec promluvit, protože tys ještě nebyla připravena poslouchat. Nemáš nejmenší ponětí, jak je to skvělé, když si můžeš promluvit s jinou duší."

"Copak tady žádné jiné nejsou?" zeptala se.

"Ne, teď ne. Tohle je můj svět, tiché království Železné ruky. Přicházeli jiní, démoni a zlí duchové. Já je pobil, a ostatní se teď vyhýbají mému... území."

"Musíš být osamělý."

Obr kývl. "Doufám, že nikdy nezjistíš jak moc. Dal bych cokoli - přijal temnotu a samotu skutečného hrobu za jedinou hodinu ve společnosti tvé matky. Ale to není možné. A já to přijímám."

"Moji matky?" podivila se Sigarni. "Tys ji znal?" "Tys mě tam u tůňky neposlouchala? Jsi moje dcera, Sigarni. Tvoje matka byla moje žena Elarin. Vidím ji v tobě, tu stejnou cílevědomost, tu stejnou pýchu."

"Ale tys žil před mnoha stovkami let. Já nemůžu být tvoje dcera! To není možné! Zнала jsem mámu a tátu - žila jsem s nimi, než je zabili."

"Přes všechny své chyby, Sigarni, jsem nikdy nezalhal. - Ani v životě, a rozhodně ne po smrti. Ty ses narodila v posledním roce mého života, když se nepřátelé, které jsem považoval za přátele, tajně scházeli a plánovali, jak mě zničit. Když jsem jejich plány objevil, žádal jsem Elarin, aby uprchla, přeplula moře. Ona odmítla, Při té vzpomínce se usmál. "Budeme s nimi bojovat," pravila. „Znovu si je podrobíme.“ - Pokusil jsem se. Moje čaroděje zabili, přišel jsem o veškerou mystickou ochranu. To byla práce Jakutachána. Snažil jsem se dostat k Elarin, ale najatí vrahové mne chytli u vodopádů. Já jsem tam zemřel, Elarin zemřela v Kasharu. To jsem se dozvěděl od Taliesena, když k vodopádům povolal mého ducha. Tys byla tehdy nemluvně. S Caswallonem tě pronesli branou a nechali u tvých nových rodičů. Byl to skvělý pár, sami ale nemohli mít děti. Taliesen tě zamaskoval, změnil ti barvu vlasů." Natáhl ruku a pohladil ji po hlavě. "Všichni z naší rodiny se rodili se stříbrnými vlasy. Považovali jsme to za znamení velikosti. Možná to byla nadutost. Možná ne. - Koneckonců, stali jsme se vládci. A nesrazil nás žádný cizí nepřítel."

"Jak zemřela moje máma?" zeptala se Sigarni. "Řekl ti to Taliesen?"

"Ano, prozradil mi to. Měla v ruce šavli zbrocenou krví nepřátel. A když umírala, proklela je." Železná ruka vstal a odvrátil se od ní. Vysoký muž s nesmírnou silou a ještě větším žalem. Měl skloněnou hlavu, a Sigarni k němu došla a uchopila jeho ruku do své.

"Proč jsi tady?" zeptala se ho něžně. "Proč nejsi v ráji, nebo tam, kam chodí hrdinové?" Obr se usmál. "Musel jsem počkat, Sigarni. Složil jsem slib, svatou přísahu, že se znovu vrátím, až mě moji lidé budou potřebovat. Mnohokrát jsem toužil po tom opustit toto místo, vidět zářit ta vzdálená světla. Ale já se na labutí stezku nevydám dřív, než nadejde ta pravá chvíle."

"Třeba tam na tebe čeká. Elarin."

"Ano, to mě také častokrát napadlo. Ale já nikdy nesložil slib, který bych bez boje nedodržel. A ten slib teď bude naplněn. Protože ty jsi dědička Železné ruky. Ty jsi nadějí Vysočiny."

"Jak bys mi ale mohl pomoci?" chtěla vědět Sigarni. "Ty jsi duch, přízrak. Co zmůžeš ve světě lidí?"

"Nic," připustil, "Ale ty ano. A já tě budu dál učit tomu, co to znamená být králem. Znovu pro tebe vytvořím bitvy, a

ty uvidíš, jak byly vybojovány a vyhrány. Ukážu ti svůj život, zrádce a přátele, dobré lidi i lháře, udatné i vykleštěnce. To všechno a víc tady zažiješ."

"Jak dlouho to bude trvat?"

"Jako předtím, tady se mnou můžeš být po dobu, která ti bude připadat jako roky, a přesto, až se probudíš, mine ti jen jediná noc. Věř mi, dcero moje. Až se vrátíš, budeš mnohem blíže válečné královně, po níž oni tolik touží."

"Zapomněla jsem, kolik se toho mezi námi udalo předtím. Ve skutečném světě mi bude všechno tohle připadat jako rozmazaný sen."

"Ale ty znalosti ti zůstanou," řekl Železná ruka. "Jako tomu bylo u Cilfallenu."

"To byla tvoje práce."

Železná ruka zavrtěl hlavou a odvedl ji zpátky k ohni. "Vůbec ne. Tos byla ty! Já jsem ti jen otevřel mysl, abys pochopila způsoby válčení. Já nikdy neprohrál žádnou bitvu, Sigarni, protože když už jsem musel bojovat, vždycky jsem měl připraven ústup a druhý plán. A chápal jsem, jak je důležitá rychlost - v myšlení i činech. Tobě to myslí rychle a máš velikou kuráž. Naučíš své nepřátele, aby se tě báli." "Máme jen velmi malé vojsko," podotkla Sigarni. "A nepřítel je moc, jsou disciplinovaní a zvyklí válčit."

"Ano, tak tomu bylo i se mnou, na úplném začátku. V takové situaci je však i výhoda. Vojsko je jako člověk. Potřebuje hlavu, srdce, dvě dobré paže a dvě zdravé nohy. Vyžaduje silný žaludek a pevnou páteř. Takže teď, když je ještě malé, je nejlepší chvíle položit základy tvých oddílů."

"A co je vůdce," vyvířala Sigarni, "hlava, nebo srdce?"

Válečník se zasmál. "Ani jedno - On - nebo v tomto případě ona - musí být duší. Dávej pozor, dcero moje. Vybírej si své muže s velkou péčí, protože někteří budou výjimeční tehdy, když budou velet malým oddílům, ale s většinou budou méně schopní. - Jiní budou působit přespříliš opatrným dojmem, ale když jednou tasí meč, budou bojovat jako ďáblové."

"A jak poznám, koho si vybrat?"

"Poslouchej své instinkty a vždycky se měj na pozor. Generála můžeš poznat podle postoje jeho mužů. Můžou se ho bát nebo ho milovat - to většinou nemá žádný význam. Podívej se na jejich disciplínu. Uvidíš, jak rychle nebo jak špatně reagují. Mužstvo je jenom prodloužením kapitána, který mu velí."

"Tak jak funguje duše!"

"Hlava navrhuje plány, srdce mužům dodává odvalu, páteř dává sílu a žaludek sebedůvěru. - Duše však poskytuje důvod k boji. Muži budou bojovat dobře kvůli plundrování a rabování, kvůli pýše a za čest. Ale když považují důvod za ušlechtilý, budou bojovat jako polobozi."

Sigarni si povzddechla. "Tohle všechno chápu. Ale až začne válka, nebudu moct jezdit k vodopádům, abych si s tebou promluvila a žádala tě o rady. Pak budu sama, a to, že nemám skoro žádné zkušenosti, by nás všechny mohlo odsoudit ke zkáze."

"Nemůžu s tebou být pořád, Sigarni, protože toto je tvůj svět a tvůj čas. Až přijde jaro, znovu se potop do tůňky a doplav k místu, kde odpočívají moje kosti. Vezmi si kousek a měj ho u sebe. Tak mě budeš moct zavolat a já budu s tebou. Ale nikomu o tom neříkej a nikdy se mnou nemluv, pokud nebudeme sami. Ted' začneme s tvým učením."

* * *

Fell byl unavený, a když tak stál v nové obecní síni a pozoroval Sigarni, jak probírá taktiku a strategii s Asmidírem, Obrinem, Tovim a Gramem, měl náladu téměř na bodu mrazu. Byl přítomen i ten Pallides, Loran, seděl mlčky, neřekl ani slovo, ale napjatě poslouchal. Vedle něho seděl obr Mereth. Gwyn Tmavooký, Bakris Bezzubý a další velitelé oddílů také seděli na podlaze před Sigarni, která zabrala jedinou židli v místnosti. Celkem tu bylo asi čtyřicet lidí. Fellovi to připadalo, že celá schůzka jen bezcílně uplývá, a přesto Sigarni vypadala nevzrušeně. Někteří byli pro to, aby přepadli ony tři cizozemské pevnosti, jiní pro vyslání oddílů záškodníků dolů do nížiny. Lidé začínali zvedat hlasy a často skončili v rozmrse kvůli malichernostem.

Fell si toho brzy přestal úplně všimnout a nechal hovor jen tak plynout, aniž by vnímal slova. Unaveně seděl zády ke stěně a hlavu si opřel o dřevo. Babí léto mu teď připadalo tak daleko, když tenkrát putoval do Sigarniina srubu, aby si nechal zašít rány. Její krása ho omamovala a zanechávala na srdci tíži, která nepomíjela. Ted' však byla tak jiná, napjatá jako tětva luku, oči měla studené a vzdálené. Už se nesmála, a pryč byla její lehkomyšlnost a bezstarostná radost, kterou kdysi oplývala. Ted' si od svých stoupenců udržovala odstup a žádnému muži nedovolila se přiblížit. Před týdnem jí Fell vysvětloval nějaké problémy týlového zabezpečení a dotkl se její ruky. Sigarni ucukla, jako by ji píchlo. Neřekla nic, ale poodešla od něj o kus dál. I když ho to hluboce ranilo, Fell viděl, že není jediný muž, který na Sigarni působí stejným způsobem. Nikdo se k ní nesměl přiblížit na vzdálenost, kdy by se jí mohl dotknout, tedy kromě trpaslíka. Ten jí sedával u nohou, jako třeba právě nyní.

Fell si zamnul zarudlé oči. Jídlo docházelo. Nebylo dost soli, aby bylo možné nasolit všechno maso, a hodně se ho tak zkazilo. Jediný dobytek, který zůstal, byly chovné kusy, a porazit je by klanu způsobilo hoře a v budoucnosti hlad. Už tak špatné bylo, že museli pobít ostatní zvířata. Při té ztrátě plakali i dospělí muži. Každý dobytkař rozumí tomu, že je nutná zimní probírka, protože nikdy nebylo dost krmiva, aby mohli v této nejtvrdší roční době nakrmit všechna zvířata. Ale přijít o všechno seno znamenalo zkázu celých stád, ztrátu chovných býků, kteří byli výsledkem celých pokolení vybraného chovu.

Konec zimy byla vždycky tvrdá doba, když dojně krávy přestaly dojit a maso bylo již téměř pryč. Letos to bude desetkrát horší, a navíc bude následovat strašlivá válka.

Fell upadl do neklidného spánku, z něhož ho probudili muži, zvedající se na nohy. Zavál k němu studený vzduch, když se otevřely dveře, a lesník se také vyškřábal na nohy, omámený a popletený. Loran, Asmidír, Obrin, Tovi a Grame však zůstali v síni, stejně jako Ballistar.

Fell se rozhodl, že to nechá na nich, a vyrazil ke dveřím, ale Sigarni ho zavolala zpátky. "Musím se kapku prospat," zabručel.

"Spát můžeš později," sdělila mu a potom se obrátila k ostatním. Fell došel k místu, kde všichni seděli, a připojil se k nim. Sigarni povstala. "Obrin teď jmenoval pětadvacet náčelníků skupin," řekla Sigarni. "Proto je čas, aby se naši válečníci dozvěděli strukturu našeho velení. Vojsko bude mít dvě křídla. Grame povede jedno, Fell to druhé. Obrinovi zůstane zodpovědnost za výcvik, a také bude velet třetímu, menšímu oddílu. Úlohu tohoto třetího oddílu s vámi proberu později. Tovi, ty se vzdáš role vrchního lovcího a předáš ji mně. Od této chvíle se budeš starat o veškeré zásoby, shromažďování jídla a jeho rozdělování. Spojíš se s Loranem. Později dostaneš další úlohu, ale to si probereme zítra."

Fell se podíval na bývalého pekaře a viděl, jak bledne. Tovi během a po odchodu z lodskeho území tvrdě dřel. Ztratit úlohu vrchního lovcího bylo hořké a tvrdé a lidé to budou považovat za ponižující. Nikdo nepromluvil. Všichni čekali, co udělá Tovi.

Tovi se zvedl na nohy a pomalu vyšel z budovy. Když se za ním zavřely dveře, promluvil Fell, "Tohle nebylo správný," řekl, "Bylo to chladnokrevně kruté a on si zasloužil něco lepšího."

"Zasloužil?" opáčila Sigarni. "Zasloužil si snad jeho syn umřít? Zasloužili si Lodové žít v horách jako žebráci, a zničené domovy? Zasloužila jsem si...?" Náhle se Sigarni vrátila ke své židli a Fell viděl, jak se snaží ovládnout hněv. "Bylo rozhodnuto," prohlásila nakonec. "Levé a pravé křídlo vojska povedeš ty s Gremem. Obrin vám zítra vybere oddíly. Rozdělení proberte s ním. - Jakmile budou křídla zorganizována, budete s nimi pracovat, vyzkoušíte důstojníky, a jestli to bude nutné, povýšíte další."

"Copak Asmidír nemá žádnou úlohu?" zeptal se Fell. - "Slyšel jsem, že bejval generál."

"On mi bude dělat poradce. Hodina ale pokročila, a jak jsi říkal, Felle, ty se potřebuješ prospat. Sejdeme se tu zítra večer, a já vám povím o Obrinově oddílu a o tom, co musí udělat."

Muži vstali a odešli z místnosti. Se Sigarni zůstal jen Obrin.

Fell vyšel ven do měsíčního světla s Gremem po boku. Bělobradý kovář ho poplácal po rameni. "Nebud' tak skleslý, generále." prohodil. "Jestli je Tovi upřímnější, tak přizná, jak se mu ulevilo. Jeho tahle válka ani přinejmenším netěší."

"Bylo by od ní mnohem laskavější, kdyby si s ním promluvila o samotě." Kovář kývl. - "Ona prošla ohněm, chlapče, a ten mívá sklony spálit všechno měkký. A jestli máj Lodští přežít, bude muset bejt ještě tvrdší."

"Ta slova by měla být vytesána do kamene," podotkl zezadu tiše Asmidír. Oba horalé neřikali nic. Ani jednomu se přítomnost černocho nelíbila, ten se usmál, potřásl hlavou a pak jim zdvořile popřál dobrou noc a zamířil ke své malé chatce.

"Já toho chlapa nemám rád," zavrčel Grame.

"Dá se mu věřit," podotkl Ballistar z místa u dveří, kde stál zatím nepozorován. "Vsadil bych na to hlavu."

"Neříkal jsem, že se mu nedá věřit, preku. Prostě ho nemám rád. Nemá srdce."

Znovu začal padat sníh a od severu zadul kousavý vítr. Fell si přitáhl plášť k ramenům. "Já jdu spát," řekl, "Mám pocit, že jsem od podzimka nezavřel oči."

"Já ještě chvíli zůstanu vzhůru," řekl Grame. "Dala nám toho hodně k přemejšlení." Zazubil se na Ballistara. "Pořád ještě mám džbáněk toho Gwalchmaiova dryáku, co ti spálí krk. Zvu tě na panáka."

Ballistar se zachichotal, "Dobře, ale jenom na jednoho, jasný?"

Fell je opustil a odešel pryč.

* * *

Obrin jen těžko potlačoval hněv, když tu tak stál před Sigarni. "Jestli chceš, abych umřel, tak proč prostě neřekneš jednomu ze svých vojáků, aby to udělal? Nebo bys mi mohla podříznout krk hned!"

"Já nechci, abys zemřel, cizozemče." Její chladný hlas ho dohrál ještě víc.

Obrin se nuceně zasmál. "No tak, dámo, nikdo jinej tady není. Vidím, jak se na mě koukáš, s opovržením a nenávistí. Myslíš, že jsem to ještě nikdy neviděl? Jenom ale nechápu, proč chceš poslat stovku svých vlastních chlapů, aby chcipli spolu se mnou."

"Už jsi skončil?" vybuchla Sigarni vstávajíc ze židle. "Nebo budeš ještě chvíli kňučet?" Postavila se přímo před něj a oči jí plály. "Tvůj odhad ohledně mých citů k tobě je naprosto správný. Možná i ke všem ostatním mužům, včetně horalů. Já nemám v srdci místo na lásku. Ani ždíbeček. Ani ne za dvanáct týdnů se na tyhle hory vrhne vojsko, a já musím mít sílu, s níž bych se jim mohla postavit. A nejen to, oni nesmějí dostávat zásoby. Hluboko v našem území si postavili tři pevnosti - řekni mi, co v nich je?"

"Odpověď znáš sama."

"Řekni mi to."

"Potraviny a zásoby, zbraně - luky, šípy, kopí, přílby, meče. Ale mnohem důležitější je, že v každý je stovka bojeschopných mužů a jsou nedobytný, leda by je obklíčilo silný vojsko. Palisády jsou pětadvacet stop vysoký, vchod stráží padací brány. Každý vojsko, který by se přiblížilo, bude na sto kroků všude kolem pevnosti vystavený střelbě z luků. A i kdyby se dostali až k palisádě, budou muset přelízt hradby. Já to dělala, dámo, a můžu ti říct, že chlap s dobrým mečem dokáže zabít dvacet mužů, co šplhají nahoru. Nemůžeš se dost dobře bránit, když ležeš po provaze."

"Já po vás nechci, abyste šplhali po provazech, Obrine. - Nežádala jsem tě, abyste zaútočili na tu pevnost na farlainském území. Řekla jsem, abyste ji převzali. Tak poslechněš si už konečně můj plán?"

"Poslouchám," štětil se stále Obrin, "ale já strávil půl života stavěním těchtole zatracených pevností. Vím, jak ta stavba funguje."

"Chci, abys se svou stovkou mužů dojel k padací bráně, a chci, abys obránce vystřídal v jejich velení."

Obrinovi spadla brada. "Vystřídal? O čem to tu mluvíš?"

"Když jsme byli ještě v Asmidírově domě, ptala jsem se tě na ty pevnosti. Říkals, že muži, kteří v nich slouží, nečekají, že budou sloužit dýl než dva měsíce, pak by je měli přijet vystřídat."

"Ale co ten sníh? Teď se jižnima průsmykama vůbec nedá projít."

"To ale oni nevědí, ne? Tys býval důstojník..."

"Seržant," opravil ji.

"To je fuk!" štěkla Sigarni. "Někteří z nich tě možná znají, a to je dobře. Jsou lapení v těch pevnostech a nebudou mít ani tušení o tom, že... změnil pána. Pořád máme zbraně a to, co vypadá jako uniformy, těch žoldáků, kteří napadli Cilfalleh. Taky máme koně. Chci, aby sis vybral stovku mužů a převzal tu farlainskou pevnost."

Obrin chvíli neřikal nic a horečnatě přemýšlel. Oni budou doufat, že je přijedou vystřídat. Většina z nich bude přemýšlet o oslavách zimního slunovratu v citadele, o večírech a bálech a o ženách. "Je to skvělejší nápad," přiznal nakonec, "ale měl bych mít zapečetěný rozkazy od barona. Bez nich mi žádný důstojník své velení nepředá."

Sigarni se vrátila ke své židli a on viděl, že o jeho slovech uvažuje. "Disciplína," pravila měkce. - "Rozkazy a pravidla." Přikývla. "Řekni mi tohle, Obrine, co by se stalo, kdyby velitel dostal ústní rozkaz, a pokud by ho odmítl poslechnout, baronovy plány by se změnil ve zmatek? Myslíš, že by pak baron veliteli jenom poblahopřál, že se přesně držel pravidel?"

"To není tak snadný," namítal Obrin. "V takovém případě by baron nechal toho muže zbičovat nebo pověsit, že nejednal na vlastní pěst. Ale kdyby velitel poslechl ústní rozkaz, a pak neuspěl, stejně by mu baron kladl za vinu, že se přesně nedržel nařízení."

"Chápu," prohodila Sigarni. "Tak pojedíš do farlainské pevnosti jenom s... řekněme... osmdesáti pěti muži. Vezmete si nějaké obvazy namočené v hovězí krvi a pár mužů zamaskuješ jako zraněné. Dojedete k pevnosti a veliteli řekneš, že váš důstojník padl a že je máte vystřídat. Řekneš, že pevnost Pallidů je v obležení a že baron veliteli nařizuje, aby ji posílil."

"Ale na to není žádný rozkaz s pečeti!"

"Povíš mu, že když vás obklíčili, váš důstojník si myslel, že je všechno ztraceno, a tak rozkazy zničil, aby je neviděl nepřítel. Pak se spustila vánice a tys dokázal dostat muže do bezpečí."

"On ale pevnost nepředá," zopakoval Obrin umíněně. "Musíš pochopit mentalitu důstojníka."

"Oh, myslím, že ji rozumím, Obrine. Poslouchej mě. Velitel bude chycený mezi dvěma ohni. - Jestli neposlechne rozkaz, o kterém ty tvrdíš, že byl vydán baronem, a pallidská pevnost padne, pověsí ho nebo ubíjejí k smrti. Jestli poslechne a všechno se zvrtné, budou se ho ptát, proč se nedržel nařízení a nezůstal, kde byl."

"Přesně," řekl Obrin.

"Takže ty mu, jako dobrý seržant, s rozhodováním pomůžeš. Nabídneš se, že provedeš záchranný oddíl k pevnosti Pallidů. Takže on nebude muset neposlechnout rozkaz a neopustí své místo."

"Jo," přemítal pomalu Obrin. "Takovej plán by mohl spolknout. Co ale my? Já zase pojedu pryč se svejma chlapama."

"Ne, s jeho chlapy. Vysvětlíš mu, že tvoji muži jsou vyčerpaní, kdežto jeho jsou čerství a odpočatí."

"Takže já vyjedu ven se stovkou nepřátelských vojáků za zadkem? A co pak?"

"Zavedeš je do léčky. Grame ti poví kam."

Obrin se na tu vysokou mladou ženu upřeně zadíval. Její tvář, i když krásná, byla bezcitná a oči nyní chladné a kruté. "Jseš mazaná ženská, Sigarni," pronesl, "Má to dost velkou naději na úspěch."

"Tak zaříd', ať to uspěje," vybídla ho. - "Já ty zásoby a zbraně potřebuju. A co je důležitější, potřebuju, aby je nedostal baron." Tohle chápu, dámo, avšak proč zrovna tahle pevnost? Pallidská je přece blíž. A i když dostaneme tu farlainskou pevnost, je to ještě hodně daleko, než dostaneme zásoby až sem, navíc tak drsnou krajinou."

"Ty zabereš všechny tři pevnosti," ujistila ho Sigarni. - "Farlainská bude první. A zásoby nebudeš přepravovat daleko - jenom do Torganova města. Pak se pusťíš do ostatních. Teď si trochu odpočiň a buď tady zítra za svítání s Gramem a Tovim."

Obrin se uklonil a vyšel do noci. Z Gramová srubu slyšel smích, ale všude jinde panovalo ticho.

Byla oprava pěkně mazaná. Nejenže ten plán - pokud uspěje - zmírní nedostatek potravin a barona obere o zásoby na jaro, ale také udělá dojem na Farlainy, kteří ve zbytečných útocích na pevnost ztratili desítky mužů. A naděje na úspěch, jak dobře věděl, byly opravdu vysoké. Sigarni používala největší sílu nepřítele proti němu. Disciplínu. Slepou poslušnost.

Kdo by si pomyslel, že nějaká necvičená horalka bude mít tak ďábelskou mysl?

"Všechny ženské mají ďábelskou mysl," řekl nahlas. "Proto jsem se taky nikdy neoženil."

* * *

Sigarni zaklepala na dveře malé chatky. "Kdo je tam?" křikl zevnitř Tovi. Sigarni vstoupila a viděla, že vrchní lovčí sedí u otevřeného ohně. Když vešla, vzhledl, "Jak jsi mě našla?" zeptal se.

"Kollarin má pro tohle nadání. Proč nejsi s rodinou?"

"Potřebuju si něco promyslet."

Sigarni se posadila naproti němu. "Zlobíš se."

"A cos čekala? Vím, že jsem byl lepší pekař než vrchní lovčí, ale od toho útoku jsem dělal, co jsem mohl. Víc už to nešlo." "Já jsem o víc nežádala," řekla Sigarni. "Potřebuju tvoje dovednosti v jiných oblastech."

"Jaký dovednosti?" otázal se trpce. "Chceš, abych ti napek chleba? To dokážu. Jen mi postav pec."

"Ano, chci chleba," pravila tiše Sigarni. "Chci, aby lidi dostali najíst. Samotné bitvy nám tuhle válku nevyhrají, Tovi. Jakmile porazíme první cizozemské vojsko, budeme muset přejít z obrany do útoku, a to znamená vpád do Nížiny. Vojsko bude potřebovat zásoby jídla. Budeme potřebovat žoldnéře, a to znamená, že musíme mít zlato. Poklad. Naše oddíly budou roztroušené, a to vyžaduje spojení. Rozumíš? A role, pro kterou tě potřebuju, natáhne tvoje nadání do

krajnosti. Na jiné věci nebudeš mít čas."

"Proč jsi to neřekla před ostatními? Proč jsi mě musela tolik ponížit, Sigarni?"

Sigarni se na starého muže zadívala a viděla v jeho očích bolest. "Oni moje plány znát nepotřebují. Přicházejí tvrdé dny, Tovi. Někteří z těch mužů v síni pro naši věc zemrou. Mohli by je dokonce chytit a mučit. Co je horší, jeden nebo víc se nás pokusí zradit. To, co ti tady vykládám, nesmíš nikde opakovat."

"Můžou mě chytit a mučit," poukázal Tovi.

"To ale není moc pravděpodobné, protože ty nebudeš bojovat."

"Ty mi odpíráš dokonce i tohle? Naději na pomstu, abych vrátil své rodině čest?"

"Poslouchej mě! Co je důležitější, abys prohnal svůj claymore srdcem jednoho nepřítele, nebo abys jich díky svým schopnostem dostal tisíc? Ty jsi pro mě životně důležitý, Tovi. Máš cit pro organizaci a mysl, která se dokáže vyrovnat s tuctem problémů zároveň. Viděla jsem to tady, v našich čtyřech táborech. Jen málokdo by dosáhl toho, co ty. Až přijde válka, budu tvoje schopnosti potřebovat."

Tovi se zasmál a poškrábal se ve vousích. "Tady si tu sedíme s mrňavým oddílem tvořeným stařečkama a malejma klukama, a ty mluvíš o vpádu do Nížiny! A co je ještě lepší, já ti věřím, když o tom mluvíš. Co se to s tebou stalo, Sigarni? Odkud máš tyhle nápady?"

"Ze své krve, Tovi."

"Pozoroval jsem tě celý ty roky a nikdy jsem tě neviděl. Když jsi byla malá, schovávala ses za mou pekárnu a čekala, až vyjdu z předních dveří, abych se nadej chal čerstvého vzduchu. Pak jsi, rychle jako luňák, vlítla dovnitř a sebrala mi koláč - zrovna ten z prostředka tácu, a pak jsi ostatní shrnula k sobě, aby ta mezera nebyla vidět."

"Tys to věděl?"

"Věděl. Schovávala ses za sudem s dešťovkou."

"Jak ses to dozvěděl?"

"Meduňka. Gwalchmai tu vůni odjakživa zbožňoval, a ty sis její lístky vždycky rozemnula po celém těle, když ses koupala. Pokaždý, když jsem se vrátil dovnitř, ucejtil jsem meduňkovou vůni."

"Nikdy jsi mě nechytil," poznamenala tiše.

Tovi pokrčil rameny. "Nikdy jsem nechtěl. Bylas smutný dítě, Sigarni. Všichni tě milovali. A já moh o koláčový slavnosti kousek postrádat."

Sigarni přiložila pár klacíků na oheň a pak tam chvíli jen tak seděli v příjemném tichu. "Já už ale nejsem malá holčička," prohodila nakonec.

"Já vím. Ale ona je pořád tady, hluboko ve tvém nitru. Vždycky tady bude." Tovi si povzdechl a potom se usmál.

"Budu ti sloužit, Sigarni, tak, jak si to budeš přát."

"Děkuju ti, Tovi," pravila něžným hlasem. "Za tohle... a za ty koláče." Ladně se zvedla a došla ke dveřím. "Buď za svítání v obecní síni."

"Proč?"

"Protože tě tam potřebuju," sdělila mu prostě.

10

Zprávy zvědě, které říkaly, že ta lodska žena přijíždí k městu, Torganovi náladu nezvedly. Farlainové nejdřív téměř nemluvili o ničem jiném - jak je silná, jak vznešeně vypadá, jak je smělá. - Torgana to brzy upřímně znechutilo. Proto taky vedl ten spěšný nájezd na cizozemce, aby dokázal, že on je přirozeným vůdcem klanu. Dokonce to mohlo i vyjít, kdyby nebylo zbabělé taktiky nepřítele, jenž se stáhl a pak na ně vypustil svou jízdu. Kdyby byli nepřátelé zůstali stát a bojovali jako muži, Torgan si byl jist, že by je byli farlainští válečníci rozsekali na kusy. Poté vedl dva nápadně neúspěšné útoky na jejich pevnost. Další čtyřicet mužů zasáhly šípy. Sedm jich zemřelo.

Teď Farlainové znovu mluvili o Sigarni, jak údajně pobila demony, které proti ní poslali, a jak úspěšná byla ona v boji proti cizozemcům u Cilfallenu. Bože, copak neviděli, co je zač? Jenom lodska běhna v hezoučkém brnění! Torgan naprosto nepochyboval o tom, že bitvu u Cilfallenu mistrně naplánoval ten černý parchant, který s ní jezdil. Jezdil s ní? Spíš jezdil na ní!

A teď znovu přijížděla sem.

Tentokrát ji pokořím úplně, pomyslel si.

Do místnosti vstoupila jeho žena Layelia s pohárem slazeného čaje. Torgan si ho beze slova vzal a usrkl, Layelia neodešla, ale stála tu a dívala se na něj. Torgan vzhledl do jejích velkých něžných hnědých očí. "Co se děje?" zeptal se ji drsně.

"Ona přichází," řekla jeho žena.

"Já vím. Vyřídím to s ní."

"Jsi si jistý, že jsi v právu?"

"Co to má znamenat?" vyjel na ni. Ona sebou trhla, což ho potěšilo. Žena by měla znát své místo.

"Slyšela jsem mluvit o tom, že ona je vyvolená. Carela mi říkala..."

"Mé ženské klepy nezajímají, Layelio. A už jsem slyšel dost!"

Chvilí měl dojem, že bude stát na svém, ale ona se jenom uklonila a znovu ho zanechala samotného. Torgan si prohrábl krátké černé vlasy. Lysina na temeni se mu s každým dnem zvětšovala, stejně jako kouty. Torgan tiše zaklel. Proč jenom on z celé rodiny ztrácí vlasy? Jeho otec měl hotovou hřívu bílých vlasů, skoro jako lev, až do dne, kdy v osmdesáti zemřel.

Torgan si přehodil plášť přes ramena a vyšel do zimního slunce. Bylo jasno, den byl čistý a svěží. V dálce zahlédl tu lodska ženu. Černoch s ní nebyl, ale jak tak sjížděla dolů z dlouhého svahu, následoval ji asi tucet jezdců. Vulicích

bylo víc lidí, než bylo v tuto denní dobu obvyklé. Přicházeli na náměstí, připraveni naslouchat slovům té čubky.

Torgan vyšel ven nedívaje se nalevo ani napravo. Uprostřed náměstí již postavili jeho křeslo a jeho poručíci stáli vedle něj. Tentokrát tu nebyl Neren ani Calias, ani Pimali. Všichni padli v boji.

Kdyby mě ta ženská tolik nerozlítla, nikdy bych nebyl jednal tak ukvapeně, říkal si. Je to její chyba, že jsou mrtví.

Než Sigarni a její stoupenci dojeli na náměstí, shromáždilo se tu přes dvě stovky Farlainů, aby viděli výměnu názorů. Sigarni nesesedla, zůstala sedět na koni a hleděla na Tor-gana z výšky. "No, ženská?" zavolal Torgan. "Co teď? Proč jsi tady?"

"Třeba jsem se jenom chtěla podívat na hlupáka," prohlásila Sigarni a její slova studila víc než vítr. "Třeba jsem uvažovala, proč tě cizozemci neudělali svým generálem na oplátku za ty horaly, které jsi pro ně zabil."

Torgan byl uražen. "Jak se opovažuješ?" zaječel a vymrštil se na nohy. "Nepřišel jsem sem poslouchat tvoje urážky."

"Kam jinak chodíš?" zeptala se. "Proboha, myslela bych si, že se vydáš daleko z Vysočiny, abys neslyšel žádné urážky. Tři sta mužů! Tys je zavedl do pasti, které by si všimlo i dítě. Nebo se ti nikdo nezmínil o jejich jízdě? Copak si tvoji zvědové nevšimli jejich skryší? Když už jsme u toho, Torgane, vyslal jsi vůbec nějaké zvědy?"

"Já se ti nezodpovídám."

"V tom se právě mylíš," sdělila mu Sigarni, sesedla a vykročila k němu. "Budeš se mi zodpovídat, Torgane, protože jsi zmarnil životy tří set horalů. Zahodil jsi jejich životy díky své naprosté hlouposti. Ano, ty se mi budeš zodpovídat!"

Přistoupila blíž a pěstí ho praštila do brady. - Ta rána Torgana šokovala, a on ustoupil dozadu a snažil se vzpamatovat. Ona se od něj odvrátila, a pak se prudce otočila a skočila a botou ho zasáhla do čelisti. Torgan dopadl na křeslo, ztěžka přepadl na zem a o studené dláždění se tvrdě udeřil do spánku. Omámeně poslouchal, jak Sigarni mluví dál, jako by se nic nestalo. Jenže teď nemluvíla k němu, ale obracela se k Farlainům. "Za jedenáct týdnů," říkala, "dorazí na naši Vysočinu vojsko - vraždící síla připravená na jatka. Jestli ho máme zničit, musíme jednat společně pod jediným vůdcem. Ten hlupák, co tady leží, vás povede k naprosté zkáze. Myslím, že to už víte sami. Zvedněte ho!"

Torgan cítil, jak ho silné ruce zvedají na nohy a pak ho usazují do jeho křesla. "Postavení vrchního lovcího může přecházet z otce na syna," slyšel ji říkat, "ale tak tomu na Vysočině nebývalo vždycky. Jsme ve válce, a je na nás, abychom vybrali vrchního lovcího, který dokáže nejlíp sloužit potřebám svého lidu. Všeho lidu - Farlainů, Lodů, Pallidů a Wingerů. Mně nezáleží na tom, koho si vyberete. Ale ať to bude kdokoli, bude sloužit pod mým velením."

"Jakým právem?" zeptal se jakýsi vysoký, širokoplecí válečník se stříbrným knírem. Torgan zamrkal, když Harcanan vystoupil dopředu a zastavil se před tou ženou. Jeho strýc ji pěkně odkáže na její místo. Byl to muž železných zásad, ne někdo, kdo by se jen tak nechal obloučit děvkou v šarlatu.

"Jakým právem?" zopakovala Sigarni. - "Právem krve a právem bitvy. Silou mého meče a mými schopnostmi."

Harcanan zavrtěl hlavou. "Já tvoji krev neznám, Sigarni, a tvoje bitva byla jedna šarvátka vybojovaná u Cilfallenu. A co se tvého meče a tvých schopností týče, nevidím žádný důkaz, že bys s tím uměla zacházet. Nemyslím to nijak neuctivě, protože za tu obranu Cilfallenu a za tvý odhodlání bojovat proti cizozemcům ti tleskám. Potřebuju ale další důkaz, že jsi tím válečným náčelníkem, kterého bychom měli následovat."

"Dobře řečeno," pochválila ho. "A jak by měl být ten důkaz podán?"

"To netuším - ale jedna bitva mě nepřesvědčí. Dokonce právě teď táboří cizozemci na naší půdě a jejich pozice jsou nedobytné. Válečný vůdce by měl být schopný nás od nich osvobodit."

"Jak se jmenuješ?"

"Jsem Harcanan."

"Slyšela jsem o tobě," řekla Sigarni. "Tys bojoval u Colden Mooru. Vypráví se, žeš zabil dvacet cizozemců a odvedl jsi krále do bezpečí."

Harcanan se ponuře usmál, "To je přehnaný, Sigarni. Ale byl jsem tam, když se klany posledně sešly k boji proti cizozemcům, a budu tam i příště, bude-li to boží vůle." "Takže, Harcanane, půjdeš za mnou?" "Už jsem říkal, že potřebuju další důkaz." Sigarni chvíli stála mlčky. "Uzavřu s tebou dohodu, Harcanane," prohlásila nakonec. "Zavaž se mi, a já ti potom ukážu tvůj důkaz."

"Proč to neudělat obráceně?" namítl. "Protože vyžadují tvoji víru stejně jako tvůj meč." Harcanan se usmál, - "Slyšel jsem, že žádáš, aby před tebou muži ohýbali koleno jako před vladařem. Toto tedy chceš?"

"Ano, Harcanane. Přesně tohle chci. Jako za starých časů. Ale mě nebudeš muset odvádět do bezpečí. Já se dožiju toho, že budou cizozemci rozdraceni a poraženi, že budou žebrotit o milost. Teď mi slož svou přísahu."

Torgan seděl mlčky a čekal, že se jí starý válečník vysměje do obličeje. On to však neučinil. Místo toho pomalu přistoupil blíž a klesl před ní na koleno. "Dávám ti svůj meč a svůj život," řekl.

Sigarni se otočila k davu. Zvedla ruku a ukázala na řadu koňskými spřeženími tažených vozů, které pomalu překonávaly hřebek. "Ty vozy, co tu vidíte, jsou naložené válečnou kořistí sebranou v pevnosti na farlainském území. Moje oddíly pevnost získaly přede dvěma dny. - Zatímco tu mluvíme, získávají i pevnost pallidskou." Harcanan vstal, "Kolik mužů jsi ztratila?" zeptal se. "Žádného," sdělila mu. "Svolej radu, protože k ní pronesu řeč."

Harcanan se uklonil a Sigarni se otočila k Torganovi. "Mohla bych - a nejspíš bych také měla - tě zabít," prohlásila. "Ale jsi horal, a nechybí ti odvaha. Půjď na schůzi rady. Torgan vstal a odpotácel se pryč. Myšlenky mu utíkaly.

* * *

Gwalchmai byl střizlivý. Nebyla to zrovna povznášející zkušenost. Jak tak posedával ve velké siní obklopen mladšími dětmi z tábora, přistihl se, jak touží po útočišti svého džbánu. Bylo tu několik postarších žen, které pro dychtivou omladinu připravovaly poslední zbytky mléka, a na tucet mladších matek sedělo pospolu, drželo svá kojenata a živě spolu rozmlouvalo. Gwalchmai jejich hovor neslyšel, protože se kolem něj seběhla většina menších dětí, které mu kladly otázky, na něž se mu jen těžko odpovídalo. Už několik týdnů ho opouštěly síly, a on nedokázal přivolat vidění. Byla to ironie, že právě teď ho jeho nadání opustilo. Častokrát se modlil, aby z něj byl tento dar - prokletí - sňat, a teď, když se

to stalo, cítil se strašlivě sám a velice vyděšený.

Klan ho potřeboval - a on už mu nemohl nic dát.

"Proč nás chtějí všechny zabít, Gwalchmai?" optal se jakýsi hošík, asi dvanáctiletý, s jasnými očima. "Copak jsme udělali něco špatného?"

"Ne, nic špatného," zabručel Gwalchmai a cítil se dětmi obklíčen.

"Tak proč máme být potrestaní?"

"Není dobrý chtít po mně, abych tomu dal nějaký smysl, mládenče. Je to válka. A ve válce žádný smysl nejní."

"Tak proč to děláme?" vyzvídal jiný chlapec.

"Nemáme jinou možnost," řekl Gwalchmai. Vzpomněl si, že džbánec není ještě úplně prázdný. Kam ho ale dal?

"To nás zabijou všechny?" zeptala se dívka s dlouhými ryšavými vlasy. Gwalchmai si odkašlal. Hlukem se prořízl mužský hlas, a když Gwalchmai vzhledl, spatřil mezi mládeží procházet Kollarina. Mladší muž se na Gwalcha zazubil, poplácal ho po rameni a pak si k němu přisedl. "Když vám do domu vlezle zloděj," řekl dětem, "aby si vzal, co je vaše, tak mu buď dovolíte, aby se vám tam jen tak potuloval, nebo ho zastavíte. Když vám vlčí smečka napadne dobytek, zabijete vlky. Tak to chodí mezi lovci. Cizozemci se rozhodli sebrat nám, co je naše. Vaši tátové se zase rozhodli, že je zastaví."

"Můj táta je velikej lovec," prohlásila ryšavá dívka. "Vloni zabil zatoulanýho medvěda."

"Ale ne sám," řekl hoch. "Můj táta byl s ním. Taky ho střelil."

"To teda ne!" Mezi chlapcem a dívkou vypukla hádka. Místností zaduněl Kollarinův smích.

"No tak, no tak, horalé, takhle se slušný člověk nechová. Já otce neměl - teda aspoň si to nepamatuju. Měl jsem ale mámu, která uměla střílet z luku a mávat mečem. Jednou, když se mezi naše ovce dostala lvice, máma vyšla na pastvinu s dlouhou holí a zahнала ji. Byla to skvělá ženská."

"Ty jsi cizozemec," podotkl první chlapec a upíral otevřený pohled Kollarinovi do tváře. "Proč nás chceš zabít?"

"Já nikdy nechtl nikoho zabít," řekl mu Kollarin. "Existuje mnoho... cizozemců, jak jim říkáte, z mnoha zemí.

Vybudovali říši. Já jsem z jedny části té říše. Oni dobyli mou zemi před sto deseti lety. Cizozemci nejsou od přírody špatní. Nejedí děti, ani neskládají krvavé oběti zlým božstvům. Jejich problém je v tom, že věří, že jejich osudem je vládnout světu. Váží si síly a odvahy nade všechno ostatní. Proto ti nejsilnější, nejbezohlednější, nejspíš získají vysoký postavení. Baron je takový muž. Je zlý, a protože tady na severu velí, jeho zlo se šíří i mezi muže pod jeho velením."

"Co se vlastně stalo tvému tátovi?" zeptala se rusovlasá holčička.

"Utekl, když jsem byl malej."

"Proč?"

Kollarin pokrčil rameny. "Na to neumím odpovědět. Máma mi říkala, že mu život na statku připadal příliš otupující."

"Ublížovali ti?" vyzvídal jiný hošík s hustými kudrnami.

Kollarin kývl. "Jo, ublížovali. Kluk bez táty se z nějakého záhadného důvodu stává předmětem opovržení." "Mně taky," řekl hošík. "Můj táta utekl dřív, než jsem se narodil."

"On neutekl," přisadilo si jiné dítě opovrhlivě. "Dokonce ani tvoje máma nemůže říct, kdo to byl."

Kudrnatý hošík zrudl a začal se zvedat. Kollarin rychle promluvil. "Nedopusťte tady žádný násilí. Vy všichni jste z jednoho klanu a klan je v nebezpečí. Teď není čas na hádky. Ale je tu něco, co byste mohli promyslet. Jak se zlo šíří? Proč se vůbec objevuje v lidském srdci, kde roste jako plevel mezi květinami? Povím vám to. Rodí se z hněvu a nespravedlnosti, z rozmrzelosti a žárlivosti. Všichni jste viděli ta malíčká semínka tady v této síni. Chlapce bez otce urazí za něco, co mohl - ale taky nemusel - být hřích jeho matky. Ta urážka, a další podobný, v něm, jak poroste, zapustí kořeny. A jakým právem se k němu chováte tak nespravedlivě?" Kollarin upřel oči na staršího chlapce. "Copak vám jeho narození nějak ublížilo?"

"Každý ví, že jeho máma je -"

"Neříkej to!" pronesl Kollarin ledově. "Protože když budeš takhle mluvit, začínáš tak šířit zlo."

"Je to pravda!"

"Ne, je to vnímání pravdy. V tom je rozdíl. Pro cizozemce jsi ty jen zaostalý barbar, který stojí za mň než prase. Nejsi dokonce ani člověk, tvoje máma je běhna a tvůj táta jen smradlavá špína, kterou je třeba uklidit z povrchu země. To je jejich vnímání pravdy. Oni se mýlí - a ty taky. Já ti to neříkám v hněvu, chlapče. Ve mně to naopak vzbuzuje smutek."

"Povím tátovi, cos o něm říkal, cizozemče!" hulákal chlapec. "On tě za to zabije!"

"Jestli je to pravda," prohodil Kollarin měkce, "tak bude o jednoho člověka, co by bojoval s baronovými muži, mň. Ne, já nemyslím, že to udělá. Myslím, že spíš bude smutný, jako jsem já, že v takovýchle chvíli urážíš bratra."

"On nejní můj bratr! Je to syn běhny!" "Tak dost!" zařval Gwalchmai a vymrštil se na nohy. "Já jsem klanovej jasnovidce a znám pravdu. Kollarin to řekl, i když o tom snad neměl mluvit. To, co tě žere, mladý muži, je to, že každý může vidět podobu mezi tebou a Kellinem. Vy jste bratři, a žádný hrubý slova to nezmění. Ty ještě musíš hodně vyrůst. Tak začni hned."

Starší chlapec utekl ze síně a dveře se za ním zhouply v plátěných závěsech. Dvorník zavál sním a ke dveřím přistoupil jiný chlapec, jenž je zavřel a spustil závoru. Děti se znovu shromáždily kolem obou mužů a v očích měly strach.

"Občas," řekl Kollarin, "umí být život zbytečně krutý. Viděli jste to sami. Zlo se nešíří od hlavy ďábla s rohamy - kdyby tomu tak bylo, všichni bychom před ním utekli. Ale zlo vyskočí z rozzlobeného slova a usadí se v uších posluchačů. Umí růst tak, že si ho nikdo skoro nevšimne, dokud nevykvete ve vzteku, závisi, žárlivosti a chamtivosti. Příště, až vás napadne něco špatného o bratrovi nebo sestře z klanu, vzpomeňte si na moje slova."

"On tě zabije, víš," řekl kudrnatý Kellin. "Jarenův táta je hrozně vztekalej. Měl by sis sehnat meč."

"To udělám, bude-li to nutný," slíbil Kollarin smutně. - "Ale teď byste si měli něco zahrát, abyste přišli na jiný

myšlenky. Kolik z vás tady zná hon na medvěda?"

* * *

Gwalchmai tiše opustil říši, kde stále pokračovala hra, a v uších mu zvonil výskot a smích dětí. Venku bylo jasno a zima, ale stařec ve větru cítil blížící se jaro. Zachvěl se.

Kollarin měl pravdu. Zlo nebyla nějaká vnější síla, číhající, aby mohla lapit zatoulané srdce. Zlo dlelo v srdci, zakulená larva čekající na vhodnou chvíli, aby se mohla vyklubat a krmit se, cpát se temnými stránkami lidské duše. Tohle dobře chápali zakladatelé klanů, kteří zavedli příběhy a báje, aby měli mladí vhodné vzory. Hrdinové nikdy nikoho neutlačovali ani neubližovali slabým, nikdy nelhali, nekradli ani nepoužívali svou moc k sobeckým cílům. Hrdinové byli vždycky těmto temným touhám vystavováni, ale hrdinně jim odolávali. Všechny tyto příběhy měly jen jediný cíl - povzbudit mladé k boji s démony v jejich nitru.

Dokonce i když jeho nadání sláblo, Gwalchmai věděl, jací démoni to pohání mladého Jařena. Jiné děti si šeptaly, že Kellin je jeho bratr... což znamenalo, že jeho otec byl nevěrný jeho matce, a navíc zahanbil další ženu, když dovolil, aby v hanbě porodila syna. Jařen nemohl připustit, aby jeho otce takhle pomlouvali, a tak obrátil svůj hněv proti malému Kellinovi, dáváje mu vinu za ty lži. Jeho hněv a nenávist se zrodily z lásky k otci.

Gwalchmai stál v chladném slunečním světle a čekal.

Zanedlouho viděl, jak se chlapec vrací zpátky s rozložitým horelem po boku. Chvíli mu trvalo, než si vzpomněl na jeho jméno, pak mu to došlo - Kars. Když na něj Gwalchmai zavolal, muž pustil synovu ruku a vykročil k jasnovidci. Hranatý bezvousý obličej měl bledý vzteky.

"Lhal jsi o mně, jasnovidče," vyjel na Gwalcha ledovým tónem. "Kdybys byl jen o něco mladší, na místě bych tě zabil. S tím cizozemcem je to ale jiný. Von zemře pro čest my rodiny."

"A smyje jeho krev onu hanbu?" zeptal se Gwalchmai a neuhnul před Karsem pohledem.

Kars přistoupil blíž. "Ta ženská byla ochotná jít s každým chlapem za měďák. To byla její práce a potěšení. Jo, chrápal jsem s ní. Najdi mi chlapa, co s ní nespál."

"Na tom nezáleží," řekl Gwalchmai. "Dobrý Bože, člověče, copak ses na toho kluka ještě nikdy nepodíval? Každý rys jeho tváře je jako odraz ty tvý. Ale dokonce ani na tom nezáleží. Proč by mělo dítě pykat za hříchy své mámy? Co udělal, kromě toho, že slouží jako připomínka noci náhodného spojení? A co se toho cizozemce dotejče, ten jenom řek pravdu." "Nazval mě smradlavou špínou!" prskal Kars. "Je to pravda, staříku?"

"Von tě ničím nenazval, Karsi. Vysvětloval dětem, jak na nás cizozemci pohlížejí. Jařen se rozčílil a vzal to osobně."

"Dost řečí!" vyštěkl horal, tasil claymore a otočil se k odchodu.

"A co teď, Karsi?" zeptal se Gwalchmai tiše. - "Půjdeš mezi ty děti a zabiješ chlapa, co je vede při hrách? Copak neslyšíš jejich smích? Tu radost? Jak je to dlouho, co děti klanu zažily takovou chvíli?"

V té chvíli se dveře otevřely a děti se vyhrnuly do světla. Kars stál jako zasažený bleskem s mečem v ruce. Smích dětí umkl a ony tu stály mlčky, když mezi nimi prošel Kollarin a přehodil si zelený plášť přes útlá ramena. Vedle něj se postavil malý hošík. Kars pohlédl na děcko a pak na vlastního syna Jařena. Nikdo se nehýbal, Kars zarazil meč do sněhu, pokročil kupředu a klekl si před Kellina. Hošík necukl, jen se na válečníka mlčky díval.

Gwalchmai cítil, jak mu nepravdělně buší srdce, dýchal velmi mělce. Protože pokud by Kars přijal chlapce za vlastního, znamenalo by to pro hrdého horala ztrátu cti, jemu by to způsobilo žal a jeho rodině hanbu. Odmítnout důkaz, který mu poskytovaly vlastní oči, by znamenalo jiný druh hanby, ale ta by aspoň byla soukromá.

Válečník natáhl ruce a položil je Kellinovi na ramena. "Jseš skvělej kluk," řekl hlasem zdušeným emocemi. "Naprostě skvělej kluk. Jestli budeš chtít, budeš vítanej u mýho ohně a v mém domě."

Gwalchmai málem nemohl uvěřit, že ta slova slyší. Přenesl pohled na Jařena, který stál kousek od svého otce, a viděl, že chlapec má slzy na krajíčku. Kars vzhlédl a zavolal na něj a Jařen se k němu rozběhl, Kars vstal a podal ruku Kellinovi. "Chvilku se projdem," navrhl. Kellin ho vzal za levou ruku a Jařen za pravou.

Společně odešli směrem k lesu. Kollarin došel k místu, kde stál Gwalchmai. "Zvláštní setkání," poznamenal mladší muž.

"Ušlechtilost z klanu ještě úplně nevymizela," prohlásil Gwalchmai pyšně. "A já umřu šťastnej."

Na Kollarinovi byla jasně vidět lítost. "Ty se vracíš zpátky do svého srubu, aby ses tam setkal s těmi vojáky, co tě zabijí. Proč? Víš, že když zůstaneš tady, porazíš je."

"Jo," souhlasil Gwalchmai. "Existují magické chvíle, kdy člověk může změnit budoucnost. Tentokrát ale ne. Musím ale udělat ještě jednu maličkost, poslední dárek pro Sigarni."

"Zasadíš semínko," poznamenal Kollarin smutně, "a zemřeš pro to."

"Vezmi si moje psy, mladý muži. Mám je moc rád. A nyní už musím jít." Náhle se Gwalchmai zachechtal, "Doma mám na půdičce skovaný dva džbány medoviny. Slyším je, jak mě volají!"

Kollarin natáhl ruku. - "Jseš dobrý chlap, Gwalchmai, a smělej. Víš, že si děláš starosti kvůli Sigarni a kvůli tomu, jak si povede bez tvého vedení. Já budu jejím jasnozřivým... a já ji nikdy nezahládím."

"Je tu ale někdo, kdo to udělá," podotkl stařec. "Nevím, kdo to bude."

"Budu na něj dávat pozor," sliboval Kollarin.

* * *

Leofrikův sluha nahrnul rozžhavené uhlíky v krbu k sobě a přinesl nové svíce, které zapálil a umístil na pohasínající oharky. Plavovlasý mladík ani nedal najevo, že si ho všiml, a dál se probíral mapami a výpočty. Leofrik nebyl šťastný člověk. I když se mu zabezpečování válečného tažení líbilo, nemohl se zbavit pocitu, že to všechno je naprostě zbytečné. Klany žily celá léta v míru, a teď si baron umanul, že do jejich země zanese oheň a smrt. A k čemu? Pro trochu slávy a šanci, že se pozvedne v králových očích. Kvůli tomuhle a spekulacím s cenami pozemků jižně od hranice.

Všechno to bylo tak bezvýznamné.

Sluha před něj postavil pohár s čajem, z něhož se kouřilo. Leofrik ho zvedl a usrkl odvaru, který byl sladký a vylepšený alkoholem. "Děkuji ti. Bylo to od tebe laskavé," řekl a vzhlédl ke sluhovi. Vzápětí však na něj zapomněl.

Vojsko vyrazí za deset týdnů. Jeden každý ze šesti tisíc mužů s sebou ponese zásoby jídla na čtyři dny. Leofrik zvedl brk. Jedna libra ovesných vloček, osm uncí sušeného hovězího, půl unce soli. Sedm pencí na každý tlumok, krát šest tisíc. Potřásl hlavou. Takový výdaj barona nepotěší.

Leofrik usrkl čaj a zaklonil se v židli.

Podle jeho výpočtů bude tato válka stát dvanáct tisíc čtyři sta zlatých na žoldu, jídle a materiálu. Ale baron hodlal vydat pouze deset tisíc.

Kde ušetřit? Sůl byla drahá, ale vojáci by bez ní nevypochodovali, a všeobecně se vědělo, že nedostatek hovězího v jídle vede ke zbabělému chování. Jenže vynechat ovesné vločky by znamenalo menší objem potravy, a stejně by se tím ušetřilo jenom... Leofrik si rychle naškrábal výpočet a pak ho znásobil. Tři sta čtyřicet dva zlaté.

Leofrik se rozjasnil. Uvědomil si, že neuvažoval o mrtvých. Horalé budou bojovat, a to znamená, že jisté procento armády nebude vyžadovat jídlo ani žold. Ale kolik? Při normálním tažení s baronem by mohly ztráty dosáhnout až třiceti procent, ale tohle bude jiný případ. Polovina? Čtvrtina? Řekněme pět procent. Tři sta mužů. Znovu se sklonoil nad svými výpočty.

Skoro, rozhodl.

Sluha se vrátil. "Omlouvám se, můj pane, ale chce tě vidět nějaký člověk."

"Kolik je hodin?"

"Je chvíli před půlnocí, pane."

"Zvláštní chvíle na návštěvy. Kdo je to?" "Já ho neznám, pane. Je to cizinec. Ptal se na tebe a říkal, že má informace, které pro tebe budou neocenitelné."

Leofrik si povzdychl. Byl unavený. "No dobře, uveď ho. Dej nám nejvíc deset minut, pak mě vyrušíš kvůli nějaké nesmírně důležité záležitosti - rozumíš?"

"Jistě, pane." Muž se uklonil a odešel.

Leofrik si protřel oči a zív. Půlnoc. Dobrý Bože, už na těch papírech pracuji celých sedm hodin! Spěšně papíry posbíral a strčil je do šuplíku. Sluha se vrátil a uvedl muže středního věku s kulatým, masitým obličejem a jiskrnými očkami.

"Věřím tomu, že mi tohle vyrušení odpustíš," řekl nově přichozí. "Ale zprávy, které přináším, nepočkají už ani minutu."

"A co je to za zprávy, ptám se?" opáčil Leofrik a pokynul muži, aby se posadil.

"Pracoval jsi na plánech invaze," řekl ten druhý s úsměvem. "Moje informace tě přiměje k podstatným změnám."

"Jak víš, na čem jsem pracoval?"

"K tomu se ještě vrátíme, Leofriku," prohlásil ten muž se širokým úsměvem. - "Prozatím ti řeknu, že dvě z tvých tří pevností padly do rukou horalů, a všechny zásoby, které v nich byly, teď požírá nepřítel."

Leofrikova únava okamžitě zmizela. "To není možné! Na stavbu jsem dohlížel já osobně. Byly nedobytné!"

"Zdá se, že nebyly chráněny před lstí."

Leofrik se posadil, "Lstí?"

"Ta žena Sigarni poslala zrádce Obrina a stovku mužů, aby se vydávali za střídající oddíl. Obě pevnosti se vzdaly bez boje."

"Jak...? Kdo jsi?"

"Myslím, že mě můžeš docela dobře pokládat za přítele, vznešený pane Leofriku. Taky mám informace ohledně Sigarni a jejích plánů. Sbírá vojsko, víš."

"Pod čím velením?" "Pod svým, samozřejmě. Pochází z královské krve a vymyslela porážku vašich oddílů u Cilfallenu. Skvělá doporučení, co myslíš?"

"Kolik mužům velí teď?"

"Skoro dvěma tisícům. Jsou s ní Farlainové, a Pallidové je budou brzy následovat. Leda by ji někdo zastavil."

"Nemůžeme se dostat skrz, dokud nezačne táť. Všechny severní průsmyky jsou zahrazené."

"Vy se nemůžete dostat skrz, ale já můžu. Vlastně jsem to už, jistým způsobem, dokázal."

Vstoupil sluha. "Můj pane, myslím, že bys měl..."

"Ano, ano, to teď není potřeba. Přines mi další čaj, a taky něco pro našeho hosta."

Muž kývl a uklonil se a Leofrik se zase začal věnovat hostu. "Myslím, že je čas, abys mi sdělil, jaké jsou v té záležitosti tvoje zájmy."

"Ovšem. Já lovím tu čarodějnici Sigarni. Moje důvody tě nemusejí vůbec zajímat, ale je pro mne velice důležité, abych ji našel. Když je teď obklopená svými věrnými horalý, mohlo by pro mne být... těžké, dostat se k ní. Ty mi vlastně můžeš v mé práci pomoci - stejně jako já můžu na oplátku pomoci tobě."

"Ty jsi mág?"

Muž se zasmál. "Nic tak vznešeného, můj pane. Jsem jenom kouzelník. Kdysi jsem dostal zapláceno, abych... odstranil problém, který Sigarni znamená. No, neuspěl jsem. Třikrát. Říkám to bez hanby, protože jsem měl skutečně mocné protivníky. Naštěstí mě považují za mrtvého, takže si můžu užít úspěch, na nějž jsem tolik čekal."

"Proč by si měli myslet, že jsi mrtvý?"

"Jednoho muže roztrhali na kusy démoni. Dal jsem si tu práci, aby mě v každém směru připomínal. Chceš slyšet víc?"

Leofrik zavrtěl hlavou. "To rozhodně ne. A co žádáš ode mne, výměnou za své informace?" "V sídelním městě mi chybí zdroje. Jsem daleko od svých bankéřů, a byl bych vděčný za velkorysost, která by mi dovolila pronajmout si v citadele dům. Pro svůj příští pokus toho musím hodně připravit. Lidi a materiál, prostě takové věci."

"Ovšem. Kde přebýváš teď?"

"V zájezdním hostinci nedaleko - v taverně U modré kachny."

"Zítřka ráno ti tam nechám po sluhovi poslat peníze. Taky bych ocenil jakékoliv další informace, které můžeš dodat ohledně plánů těch povstalců."

Muž si zamlul masitou bradu. "Zvážím to," řekl, "Je to jemná práce. Pochop, nechci, abyste Sigarni chytili nebo zabili. To potěšení bude moje. Promyslí si to a dám ti vědět, jak jsem se rozhodl."

"Baron tě bude chtít zcela určitě vidět."

"To nemyslím, pane Leofriku. Řekni mu, že ti tyhle informace přinesl tvůj špeh. - To je, koneckonců, pravda. O mně se mu nezmiňuj. Nepotěšilo by ho to."

"Po kom se má můj sluha zítra ptát?" vyzvídal Leofrik.

"Promiň, nepředstavil jsem se. Jmenuji se Jakutachán."

* * *

Ballistar zimu nenáviděl hluboce a dokonale, protože to byla jediná roční doba vytvořená tak, aby zdůrazňovala jeho znetvoření. Jeho krátké, nepřilíhající ohebné nohy se nedokázaly vyrovnat s hlubokým sněhem, a tak se cítil v Asmidírově hradním domově jako vězeň. Ballistar toužil po tom, aby mohl být zase se Sigarni, vymýšlet plány na jaro a na přicházející válku.

"Teď bys jí nebyl k ničemu," pronesl nahlas, jak tak seděl na hradbách a vyhlížel do zimní krajiny. "K ničemu."

Vyškrábal se na nohy. Dnes neměl žádné potěšení z toho, že je tak vysoko. Jenom to zdůrazňovalo, jak je sám maličký. Když si Ballistar lehl na břicho a slézal z cimbuří, znovu začal padat sněh.

Uvnitř, v horním pokoji, přichystal oheň, posadil se na tkaný kobereček a zadíval se do plamenů. Židle byly všechny příliš vysoké a Ari mu do pokoje donesl dřevěnou truhlu, do níž si mohl Ballistar vlézt jako do postele. Proč jsem se narodil takovýhle, přemítal. Jaký hřích může spáchat děcko, aby ho Bůh odsoudil k takovému životu?

Jeho utrpení nikdo nerozuměl. Jak by taky mohli? Dokonce i Sigarni jednou řekla: "Třeba jednou potkáš krásnou trpaslici a budete spolu šťastní."

Já nechci trpaslici, říkal si. Protože to, že jsem sám znetvořený, ještě neznamená, že mě znetvoření přitahuje u ostatních.

Chci tebe, Sigarni. Chci, abys mě milovala, abys mě viděla jako muže.

To se ale nestane. Vzpomněl si na úšklebky a ústrky, které ho provázely po celé dětství i dospívání. Bakris Bezzubý jednou vyvolal ohromné veselí vtipem o Ballistarovi a jeho neschopnosti najít lásku. "Jak by se von moh milovat se ženou?" rozkládal Bakris. "Kdyby byli nos proti nosu, měl by tam palce u nohy, kdyby byla noha proti noze, měl by tam nos, a kdyby se tam vůbec někdy dostal, neměl by si s kým povídat."

No ano, tento vtip přivítala hotová bouře smíchu. Dokonce i Ballistar se zasmál. Jakou jinou možnost taky měl?

Ballistar vyšel z pokoje a sešel dolů a vyšel ven na nádvoří u stájí. Malá bílá ponička byla ve svém stání a trpaslík si vylezl na pažení a hladil ji po krku. Ponička otočila hlavu a otírala se o něj nosem. "Vadí ti, že jseš trpasličí kůň?" zeptal se jí Ballistar. "Koukáš závistivě po vysokejch kobyčkách?" Ponička se znovu dala do žvýkání sena, které měla v jeslích. - Ve stájích byla zima, a Ballistar si všiml, že se ponička svezla ze zad příkrývky. Slezl na zem, pokrývkou sebral a pokusil se ji přehodit koníkovi přes hřbet. Pokrývka byla velká, a jak se ji snažil vyhodit výš, spadla Ballistarovi na hlavu. Třikrát to zkusil. Naposledy ji dostal skoro na místo, ale ponička ustoupila doprava a pokrývka spadla nalevo.

To bylo pro Ballistara konečné ponížení. Do tmavých očí mu vhrkly slzy, a on znovu pomyslel na vysoké cimbuří. Na severní straně, u paty hradby, byly ostré kameny. Kdybych tam skočil z cimbuří, zemřel bych, říkal si. Už žádná bolest, už žádné ponížení...

Ballistar se vrátil do domu a vydal se po schodech nahoru na ochoz.

Z knihovny vyšel služebný válečník Ari a zahlédl ho. "Dobré ráno, Ballistare."

"Dobrý ráno," zamumlal trpaslík a dál šplhal do schodů.

"Napadlo mě, jestli bys mi nemohl pomoci."

Ballistar zaváhal a pohlédl dolů mezi balustrami, sahajícími do výšky velkého černocho.

"Dneska ne," odmítl.

"Je to důležité," poznamenal Ari mírně. "Studuji mapy průsmyku Duane, protože tam se podle nás odehraje první bitva. Znáš to tam?"

"Znám."

"Dobrá, tedy bude tvoje pomoc důležitá." Ari se otočil a vrátil se do knihovny. Ballistar chvíli váhal, ale pak pomalu slezl po schodech a muž následoval. Ari seděl na podlaze a všude kolem něj byly poházené mapy. V krbu hořelo uhlí. Ballistar se složil na podlahu vedle černocho. "Co potřebuješ?" zeptal se.

"Tyhle lesy tady," začal Ari a ukázal na zelenou skvrnu, "jsou husté a zarostlé, nebo světlé a řídké?"

"Slušně světlé. Hlavně jedle. Chceš tam schovat muže?"

"Byla to jedna možnost."

Ballistar zavrtěl hlavou. "To nepude. Ale těsně za lesem je úval, kde by se dal skovat oddíl. Tady!" zabodl do mapy ukazováček. "A teď tě vopustím." "Ech, vždyť jsme právě začali," namítl Ari s úsměvem. "Podívej se na tohle." - Podal Ballistarovi jakýsi náčrtek, a trpaslík si ho od něj vzal. Na něm byl zakreslen průsmyk Duane a řada obdélníků, některé byly začerněné, jiné různých barev.

"Co je to?"

"Klasická bitevní formace cizozemců - pěchota uprostřed, to jsou ty černé obdélníky. Dva oddíly. Modrá představuje kavalerii, žlutá lučištníky a prakovníky. Kavalerie může být taky ve dvou oddílech, lehce a těžce vyzbrojená. To ale ještě nevíme. Kam bys rozmístil svoje oddíly?"

"Já nejsem voják!" štěkl Ballistar.

"To opravdu nejsi, ale jsi bystrý a inteligentní muž. Taktiku se můžeš naučit. Uvedu ti příklad: Kde bude mít jízda omezené použití?"

"V lese," odpověděl Ballistar, "kde stromy a podrost budou muže na koni omezovat v pohybu."

"A co zpomalí pěchotu?"

"Kopce, hory, řeky. Zase les."

"Tak vidíš," řekl mu Ari. "Když si to určíme, hledáme pak způsoby, jak zajistit, aby se bitvy bojovaly tam, kde si to přejeme my - v lesích, na kopcích. Tak kde bys u Duane rozmístil svoje síly ty?"

Ballistar se podíval na mapu. "Je tady jen jedno dobrý místo na obranu. Tady na severním konci průsmyku je takovej plochej kopec - ale oni by ho rychle obklíčili."

"Ano," souhlasil Ari, "to by udělali. Kolik lidí se tam vejde?"

"To nevím. Tisíc?"

"Já bych řekl dva tisíce," usoudil Ari. "Což je celé naše vojsko."

"Jaký smysl by měla taková akce?" vyptával se Ballistar. "Jak je jednou obklíčí, nebudou mít jak ustoupit, a dokonce i výhoda, že jsou na vršku, nebude znamenat nic proti tomu, když bude cizozemce vojáky přes pět tisíc." "Přesto to zůstává jediným opravdu dobrým místem pro obranu," trval na svém Ari. - "Jakmile cizozemci projdou průsmykem Duane, můžou se roztáhnout a napadnout osamělé vesničky a osady. Nic už je pak nezastaví."

"Já neznám odpověď," přiznal Ballistar.

"Já taky ne, ale promluvíme si o tom znovu. Dnes při večeři." Podíval se Ballistarovi přímo do očí. "Nebo jsi měl nějaké jiné plány?"

Ballistar se zhluboka nadechl, "Ne, žádný jiný plány."

"To je dobře. Uvidíme se později."

"Ty si opravdu myslíš, že bych ti s tímhle moh pomoci?" zeptal se Ballistar vstávaje.

"Ovšem. Vezmi si tyhle nákresy s sebou a zamysli se nad nimi."

Ballistar se usmál. "Promyslím to, Ari. Děkuju."

Černý muž pokrčil rameny a vrátil se ke svému studiu.

11

"Proboha, to je ale ženská," řekl Obrin, stáhl si kazajku a posadil se k ohni. "Padly přesně, jak to předpověděla. Jako kuželky! Skoro jsem tomu nemohl uvěřit, Felle. Když jsem přijel do ty farlainský pevnosti, měl jsem srdce v krku. Důstojník nařídil, aby otevřeli bránu, poslechl si mou zprávu a pak mi předal velení a odjel. To byla chvíle! Dokonce jsem mu řekl, kudy se mu v tom sněhu nejlíp pojede, a on se svýma chlapama vjel rovnou do Gramový pasti."

"Grame při tom prvním střetnutí neztratil ani jedinýho chlapa, když však padl do léčky oddíl z pallidské pevnosti, ztratil přes dvacet mužů," poznamenal Fell.

"To není nic ve srovnání s těma dvěma stovkama, co jsme při tom podniku zabili," poukázal Obrin. "Ale je to zatracená škoda, že muži z lodský pevnosti unikli. Pořád nevím, co se tam zvrtilo."

"Prostě se ztratili," řekl Fell, "a past minulí. Nejní to ničí chyba."

Obrin se natáhl pro hliněný džbánek a vytáhl zátku. "Baronovo víno," podotkl se suchým uchechtutím. "V každé pevnosti bylo šest džbánů. Je to dobrej ročník - ochutnej."

Fell zavrtěl hlavou. "Myslím, že se kapku projdu," řekl.

"Co se děje, Felle?"

"Nic. Jenom se potřebuju projít." Obrin vrátil zátku do hrdla džbánu a upřeně se na hezkého lesníka zadíval. "Já nepatřím zrovna k těm nejvnímavějším lidem, Felle. Ale bejval jsem seržantem přes dvacet let a poznám, když člověka něco žere. - Co je to? Strach? Ouzkost?"

Fell se unaveně usmál. "To je to tolik vidět?"

"Já si toho všiml, ale tvoji muži to vidět nesmějí. To je jedno z tajemství dobrýho vůdce, Felle. Tvoje sebedůvěra se stává jejich sebedůvěrou. Oni se od tebe krmí, jako vlčata pijou mlíko své mámy vlčice. Jestli budeš zoufalej, budou si zoufat i oni."

Fell se zasmál. "Ještě nikdy mě nikdo nesrovnával s mámou vlčicí. Podej mi ten džbán!" Několikrát si zhluboka přihnul. "Máš pravdu," řekl a hřbetem ruky si utřel rty. "To víno je dobrý. Ale já se nebojím cizozemců, Obrine. Nebojím se umřít pro své lidi. Mně žere něco mnohem osobnějšího. Musím si dát pozor, aby my city nebyly v budoucnu tolik vidět."

"Sigarni," řekl Obrin zvedaje džbánek.

"Jak to můžeš vědět?" divil se Fell.

Obrin se zakřenil, "Poslouchám, Felle. To je další tajemství vůdce. Byli jste milenci, ale už nejste. Nelam si s tím hlavu. - Jseš pohlednej mládenec a tady je spousta ženskéjch, co by ti ochotně zahřály postel."

Fell zavrtěl hlavou. "To nejní celej důvod mýho smutku. Tys ji neznal, když byla ještě jenom obyčejná lovkyně. Bože, člověče, byla nádherná! Silná a neohrožená, ale víc než to milovala život a její smích byl kouzelný. Ona dokázala, že i studenej, šedivěj a deštivej den ti najednou připadal krásnej. Byla to žena. A co je z ní teď? Viděls ji někdy se smát? Nebo se aspoň usmát žertu? Dobrý nebe, stalo se z ní stvoření jako z ledu, zimní královna." Fell se znovu napil, dlouze a zhluboka.

"Tady teď není moc věcí ke smíchu," poznamenal Obrin, "ale já chápu, co mi chceš říct. Kdysi jsem měl křišťálovou kouli. Uvnitř byla růže, jako kdyby byla lapená v ledu. Já vždycky miloval růže, a tohle byl jeden z těch nejkrásnějších květů, velkej a sametově rudej. Bude žít navěky. Ale nevoněl a nikdy nebude mít semena."

"To je přesně ono," řekl Fell, "Jako Alwenova koruna - každý ji může vidět, ale nikdo se jí nemůže dotknout."

Obrin se usmál, "Často jsem slyšel horaly mluvit o ztracené koruně. To je nějaká báje?"

Fell zavrtěl hlavou. "Já ji viděl sám, když mi bylo asi tak deset. - Objevuje se každých pětadvacet let uprostřed tůňky pod vodopády Železné ruky. Je to nádhera, člověče. Je to spíš přílba než koruna, a stříbro se třpytí jako lapený měsíční svit. Jsou na ní stříbrné křídla, naplocho připevněná, jako když se luňák vrhá dolů, a na čele zlatý pásek popsanej starobylejma runama. Má nánosník - jako cizozemská přílba - a ten je taky stříbrnej, stejně jako lícní chrániče. Byl jsem tam s tátou. Bylo to tu zimu předtím, co ho sklátila nemoc, poslední zima, co jsem s ním strávil. Vzal mě k vodopádům a stáli jsme tam spolu s ostatními horaly ze všech možnejch klanů. Nejdřív jsem nic neviděl, a on mě zvedl na ramena. Kdosi za náma nadával, ale pak se objevila koruna. Mihotala se tak deset dvanáct vteřin. Pak byla pryč. Člověče, to byla noc!"

"Mně to připadá jako nějaký kejkle," řekl Obrin. "Viděl jsem mágy vyrábět ze zlata ptáky, co lítali vysoko ve vzduchu a pak vybuchli ve spršce barevnějch jisker."

"Tohle nebyl žádný trik," namítl Fell beze stopy hněvu. "Alwen byl strýc Železné ruky. Neměl děti a Železnou ruku nenáviděl. Když umíral, nařídil jednomu ze svejch čarodějů, aby korunu ukryl tam, kde ji Železná ruka nikdy nenajde, a tak svého synovce odsoudil k vládě plný občanských válek a povstání. Bez ní byl Železná ruka králem bez pověření. Chápeš?"

"To mi nedává smysl," podotkl Obrin. "Měl přece právo krve. K čemu potřeboval kus kovu?" "Koruna měla kouzelný vlastnosti. Mohl ji nosit jedině pravý král. Nenechal ji vyrobit Alwen, byla mnohem starší. Jednou, když krále zabil uchvatitel a vložil si korunu na hlavu, zčernala mu kůže a z očí vyšlehl oheň. Roztekl se jako sníh na sluníčku."

"Hmmm," zamumlal Obrin, nepřesvědčen. "To je hezká pohádka. V našem kmeni máme takovejch plno, Goldarkův oštěp, Kalthynův meč. Možná tu korunu jednou uvidím. Ale tys mluvil o Sigarni. Jestli jsi ji miloval, a ona tebe, proč to skončilo?"

"Byl jsem trouba. Chtěl jsem syny, Obrine. Na Vysočině je to důležitý. Potřeboval jsem vidět své kluky vyrůstat, učit je lesní moudrosti a lovit, vnuknout jim lásku k zemi. Sigarni je neplodná - jako ta tvoje růže v křišťálu. Opustil jsem ji. Ale neminula ani hodina, aby mi její tvář nezářila ve vzpomínkách. Dokonce i když jsem ležel se svou ženou Gwen, viděl jsem jediné Sigarni. Byla to největší chyba myho života." Fell dopil zbytek vína a lehl si na podlahu srubu. "Jen bych ji rád viděl znova se smát... bejt takovou, jaká byla." Zavřel oči,

Obrin seděl mlčky, než začal Fell dýchat zhluboka.

Mýlíš se, Felle, pomyslel si. Vím, jaká je válka, a znám bolest a hrůzy, které přicházejí. Kdybych měl možnost, držel bych Sigarni takovou, jaká je, Ledová královna, bojovnice se studeným srdcem, která vymyslela strategii, díky níž už padly tři nepřátelské pevnosti a do tábora se tak dostalo pár tun zásob.

Obrin si natáhl kazajku a vyšel do noci.

* * *

Sigarni byla unavená. Ráno bylo dlouhé. Probírala zásoby s Tovim, organizovala hlídky s Gramem a Fellem, pak s Asmidírem a Arim hovořila o bitevních plánech a poslouchala Obrinovým steskům ohledně výcviku. "Nemáme čas řádně je vycvičit," vykládal rozložitý cizozemec. "Naučil jsem je reagovat na loveckej roh, takže dokážou na povel zaútočit, stáhnout se a přeskupit se. Ale to je všechno! Tvoje vojsko bude jako oštěp, Sigarni. Máš jenom jedinej vrh." Sigarni měla pocit, že její mysl už nesnese ani jedinou unci tlaku navíc, a tak si s Dámou vyšla na vrchol kopce, odkud se kochala bezvěkou krásou Vysoké Druin v naději, že uloupí zlomeček jejího věčného klidu.

Dva z Asmidírových al-džiin se táhli asi dvacet kroků za ní. Nikdy nepromluvili, ale pořád byli tady. Zprvu pro ni byla jejich bdělost zdrojem podráždění, ale teď ji jejich tichá přítomnost uklidňovala. Na kopci rostl hájek stromů, které poskytovaly jistou ochranu před větrem, když Sigarni vyhlížela přes zimní krajinu na zadumanou velkolepost Vysoké Druin, jejíž ostré štíty probodávaly mraky. Dole na svazích vedoucích do údolí viděla lidské děti jezdit na saních a slyšela jejich smích. Byl pronikavý a odrážel se od hor.

Napadlo ji, zda se za pár týdnů ještě budou smát.

Taliesen znovu zmizel, ztratil se na to tajemné místo, kde přebývají čarodějové, a jí se hlavou neustále nesla jeho poslední slova: "Pallidové budou žádat znamení."

"Už ho mají," řekla mu.

"Ne, ne, poslouchej mě! Oni budou žádat něco přesnějšiho. Pokud ano, musíš s tím souhlasit. Neváhej. Až připravím cestu, budu zpátky. Budeš mi věřit?"

"Zatím jsi mi nedal žádný důvod, proč bych ti věřit neměla. Ale co když po mně budou chtít, abych jim na stříbrným tácu donesla měsíc?"

"Tak řekni, že to uděláš," prohodil se suchým smíchem. Hodil si na kostnatá ramena odrbaný péřový plášť a jeho úsměv pohasl. "Oni tě o to nepožádají, ale stejně ti to bude připadat obtížné. Pamatuj si má slova, Sigarni. Vrátil se před prvními sněženkami na jaře. Za dvanáct dní se sejdem u vodopádů Železné ruky." O nohu se jí otřela Dáma a zakňučela. Sigarni si klekla a podržela ji za dlouhýma ušima. "Zanedbávala jsem tě, miláčku," řekla. "Mrzí mě to." Dáma dlouhým nosem strčila Sigarni do tváře a mladá žena na kůži ucítila fěňčin teplý jazyk. "Ale ty mi to odpustíš." Poplácala Dámu po tmavém boku.

"Přeje si být sama," zaslechla říkat jednoho strážného. - Sigarni se otočila a spatřila s oběma muži stát vysokou tmavovlasou ženu.

"Nechte ji projít," křikla. - Ta žena se černochům ze široka vyhnula a vyšla do kopce. Měla hubený obličej a výrazný nos, ale velké hnědé oči dodávaly jejímu obličejí krásu. "Ty se mnou chceš mluvit?" zeptala se Sigarni.

"Chci. Jsem Layelia, Torganova žena."

"Mezi mými důstojníky pro něho není místo," prohlásila Sigarni vážně. "Je to hlupák."

"Tenhle povahovej rys měla většina mužů, co jsem kdy potkala," podotkla Layelia. "Ale válka je taky pěkně hloupá hra."

"Přišlas za něj prosit?"

"Ne. On svou čest získá znovu - nebo taky ne. To je na něm. Přišla jsem si s tebou promluvit. Mám pár otázek."

Sigarni si sundala plášť a rozložila ho na sníh. "Pojď, přisedni si ke mně. Proč ne další otázky? To je teď můj život. Nekonečný otázky, a na každou existuje nejmíň stovka odpovědí."

"Vypadáš utahaně," podotkla Layelia. "Měla bys víc odpočívat."

"To budu, až na to bude čas. Teď se ptej."

Tmavovlasá žena chvíli mlčela a upřeně se dívala Sigarni do světle modrých očí. "Co když vyhrájeme?" zeptala se nakonec.

Sigarni se zasmála. "Jestli prohrájeme, zemřeme. To je všechno, co vím. Můj Bože, rozhodně nemám čas myslet na to, co přijde po vítězství, který ani zdaleka není jistý." "Myslím, že to bys tedy měla," podotkla Layelia měkce. "Jestli ne, tak jsi stejná jako muži, nikdy si nevidíš dál než na špičku nosu."

Sigarni si povzddechla. "Máš pravdu, jsem utahaná. Takže dejme tomu, že máme zajíce v pytli a přecházíme k vaření. Co chceš?"

Layelia se zasmála. "Slyšela jsem toho o tobě hodně, Sigarni. Žila sis životem, který by ti mnoho žen - včetně mě samotné - závidělo. Ale teď ti nezávidím, že se musíš přizpůsobit světu mužů. Na to vítězství se ptám z prostého, sobeckého důvodu. Mám děti, a chci, aby ty děti vyrostly po horalsku, s otcem, který je bude učit o dobytku a úrodě, o rodině, klanu a cti. Cizozemci ohrožují náš způsob života - ne jenom svým vpádem, ale i naším odporem. Řekni mi jedno, jestli porazíš barona, co pak? Skončí to?"

"Ne," přiznala Sigarni. "Pošlou další vojsko."

"A jak budeme bojovat s tím?"

"Jakkoliv to půjde," řekla Sigarni ostražitě.

"Budeš muset zaútočit na města v Nízině, vyplenit jejich poklady a najmout žoldnéře."

Sigarni se ponuře usmála. "Možná."

"A jestli porazíš další vojsko, skončí tím válka?"

"To já nevím!" vyjela na Layeliu Sigarni, "ale pochybuju o tom. Kam tohle vede?"

"Mně to připadá," řekla Layeliu smutné, "že ať vyhrájeme či prohrájeme, náš způsob života tímhle skončil. Válka bude pokračovat pořád dál a dál. - Čím víc budeš vyhrávat, tím dál odvedeš naše muže - možná až do cizozemského hlavního města. Ale co potom, až se seberou vzdálenější vojska jejich říše? Budeš snad za deset let bojovat v Kushiru?"

"Jestli budu muset, nebude to z my vůle," řekla jí Sigarni. "Rozumím, co říkáš, Layelio, a chápu tě. - Jestli existuje způsob, jak se vyhnout tomu, čeho se bojíš, tak to udělám. Na to ti dávám své slovo." Tmavovlasá žena se usmála a položila ruku Sigarni na rameno. "Věřím ti. Víš, vždycky jsem si myslela, že svět by byl mnohem lepší místo, kdyby ho vedly ženy. My bychom nebojovaly v pitomých válkách kvůli bezcennému kousku země. My bychom si spolu promluvily a dosáhly kompromisu, který by vyhovoval oběma stranám. Víím, že ty musíš být válečnou náčelnicí, Sigarni, ale já tě žádám, abys byla i ženou, a ne aby sis jenom hrála na chlapa v brnění."

"Jsi velice předvídavá, Layelio. Je to škoda, že nebyla tak předvídavá s Torganem."

"Dělala jsem, co jsem mohla," řekla druhá žena se suchým úsměvem, "ale on nebyl obdařen dobrým mozkiem. Nicméně je to skvělý společník do postele, takže si nebudu moc stěžovat."

Sigarniin smích zazvonil, "Jsem ráda, že je dobrý aspoň v něčem."

"Je to i dobrý táta," připojila Layelia. "Děcka ho zbožňují, a on s nimi pořád hraje."

"Mrzí mě to," řekla Sigarni. "Očividně jsem z něj neviděla tu lepší stránku. Jste spolu už dlouho?"

"V létě to bude čtrnáct roků." Usmála se. "Za ta léta se moc nezměnil, až na to, že přišel o pár vlasů. Tady je krásně, že jo, jak tak slunko svítí na Vysokou Druin."

"Ano," souhlasila Sigarni.

Layelia vstala. "Už jsem ti sebrala dost času. Nechám tě tu přemýšlet."

Sigarni vstala. - "Děkuju ti, Layelio. Cítím se osvěžená, i když nevím proč."

"Strávilas moc času ve společnosti mužů," řekla Layelia. "Třeba bychom si mohly promluvit zas."

"To bych moc ráda."

Layelia přistoupila blíž, objala stříbrovlasou válečnici - a políbila ji na obě tváře. Sigarni cítila, jak se jí po tvářích hrnou horké slzy. Prudce se odtrhla a obrátila se zpátky k Vysoké Druin.

* * *

"Nemělas mě sem vodit," brumlal Ballistar. "Jenom tě zpomaluju."

"To je pravda," zavrčela Sigarni, jak tu tak stáli před další hlubokou závějí. "Ale když ty jsi tak skvělý společník!"

Ballistar si jí poposedl na ramenou. "Dej mě dolů a uvidíme, jestli to dokážeme přelízt. Tak o třicet kroků dál by měla bejt zas pevná zem. Pak už je to k vodopádům jenom jeden kopec."

Sigarni se stočila a pustila mužika na zem. Ten po hlavě spadl do závěje a zvedl se plivaje sněh. "Na takovýho prcka jsi pěkně těžký," zasmála se.

"A ty máš ty nejkostnatější ramena, na jakých jsem kdy seděl," sdělil jí a smetal si sníh z vousů. Převrátil se na břicho a začal se plazit přes závěj. Sigarni ho následovala a rukama si prohrabávala cestu. Po hodině dřiny se dostali na pevnou zem a chvíli jen tak seděli a sbírali síly. "Zmrznu," mumlal Ballistar. "Doufám, že v jeskyni nechala dříví na oheň. Nemám náladu jít něco sbírat."

"Dost na pár hodin," ujistila ho.

Vodopády byly uprostřed ještě zamrzlé, ale po stranách začala ledem protékat voda. "Blíží se tání," řekl trpaslík.

"Já vím," pravila Sigarni tiše.

V jeskyni Sigarni připravila oheň a pak si svlékli promočené šaty. "Tak proč jsi mě sem vzala?" zeptal se Ballistar.

"Myslela jsem, že se ti moje společnost líbí," řekla mu.

"To nejní moc přesvědčivý."

Sigarni se na něho podívala a vzpomněla si, jak nepříhodně vypadal v táboře, jak byl osamělý a smutný. "Chtěla jsem mít společnost," přiznávala, "a nenapadlo mě, koho jiného bych u sebe měla radši."

Ballistar zrudl a odvrátil zrak. "To beru," řekl vesele. - "Vzpomínáš, jak jsme si tady hrávali jako děti? Ty, já, Fell a Bernt, postavili jsme si tenkrát stromovej dům. Při jedny velký bouřce se rozpadl, Fell lezl nahoru a upadly dveře. Vzpomínáš?"

Sigarni kývla. "Bernt pak ukradl Gramovi hřebíky. Bylo tam víc hřebíků než dřeva."

"Byla to legrace, co?"

"Legrace? Ty ses s nima pořád hádal a sápal ses po nich a nakonec jste se vždycky porvali."

"Já vím," přiznal Ballistar. "Byl jsem tenkrát moc mladej a nerostl jsem tak jako vy ostatní. Ale když se teď ohlídnou na tu dobu, tak to byla nejšťastnější doba mého života. Myslíš, že to tak berou i ostatní?"

"Bernt se už zpátky ohlízet nemůže." Sigarni při řeči skoro šeptala.

"Oh, mrzí mě to, Sigarni. Vůbec jsem nemyslel." Natáhl se a uchopil její štíhlou ruku do své. Zavalitými prsty ji hladil po zápěstí. "Nebyla to tvoje chyba, vážně ne. Myslím, že kdybys tam byla šla, von by se pak stejně zabil, když bys ho odmítla. Byl to jeho život. To von se rozhod, že si ho vezme."

Sigarni zavrtěla hlavou. "Myslím, že to není celá pravda. Kdybych byla dopředu věděla, jak to dopadne, byla bych se zachovala jinak. - Jenže teď myslím na to, jak jsem ležela v posteli s Asmidírem a moc jsem se bavila." Povzddechla si. "A zatímco jsem si užívala, Bernt si vázal konopnou oprátku kolem krku."

Ballistar odvrátil pohled a začal se věnovat ohni. Strkal do plamíků klacíky. "Teď jsem tě uvedla do rozpaků," podotkla Sigarni.

"Ano, tos udělala," připustil Ballistar a zrudl. "Ale jsme kamarádi, Sigarni. - Vždy budem. Nechci, abys měla pocit, že je něco, co bys v my přítomnosti nemohla říct. Kdy se má objevit ten čaroděj?" zeptal se, aby změnil předmět hovoru.

"Zítřka."

"Škoda že si nevybral příjemnější místo pro schůzku."

"Muselo to být tady," řekla Sigarni. "Věděl, oč mě Pallidové požádají." "Šílenství!" vyštěkl Ballistar. "Kdo si myslíš, že jsou? My si tady sedíme, na pokraji války, a voni si hrajou ty svoje připitoměly hry. Copak si myslíš, že bez nás dokážou vyhrát?"

"Ne, příteli, to si nemyslí. Jejich věšci jim řekli, že vůdce bude mít Alwenovu korunu. Jestli je to pravda, tak ji musím najít. Taliesen bude mít plán."

"Nemám rád čaroděje," podotkl trpaslík.

"Pamatuju se, žes to samý říkal o Asmidírovi. Černý kouzelník, tak jsi ho nazval."

"Pořád ho nemám rád. Jste pořád milenci?"

"Ne!" Její hlas zazněl ostřeji, než zamýšlela, a Ballistar se na ni potutelně zadíval.

"Byl na tebe hrubej?"

Sigarni zavrtěla hlavou. "Nechci o tom mluvit. Chci, abys mi před setměním pomohl. Chci, abys se mnou zašel na druhý konec tůňky a rozbil led."

"Proč?" zeptal se zmateně.

"Potřebuju si zaplavat."

"To je směšný! Ta zima tě zabije."

"Můžeš na mě počkat s pokrývkou," navrhla.

"Je tu něco, cos mi neřekla. Co vlastně hledáš?"

Sigarni natáhla ruku k ohni. Jeskyni teď ozařovalo světlo ohně a zvuky zimy venku sloužily zdánlivě jen k tomu, aby uvnitř bylo o to útulnější. "Musím najít jednu kostičku," vysvětlovala. "Talisman, jestli chceš, kouzlo pro štěstí."

"Či kost?" chtěl vědět Ballistar s rozšířenými očima.

"Železné ruky."

Ballistarovi spadla brada. "Tys našla jeho kosti? On neprošel bránou?"

"Ne. Umřel tady v boji s nepřáteli."

"Jak ti pomůže nějaká kost?"

"Dost otázek, Balli. Tak pojď, už jsme se ohřáli dost."

Spolu opustili jeskyni a ploužili se přes sněhem pokrytý led na tůňce. Sigarni našla balvan, pod nímž ležely kosti, a s Ballistarem začali noži odsekávat led okolo. Byla to pomalá práce, a Ballistar ztratil trpělivost. Vylezl na vyčnívající balvan a skočil na led. Přistál tvrdě. Ještě čtyřikrát to zopakoval, a při pátém skoku se objevila prasklina. "Už to skoro je," řekl. Náhle se led prolomil a on se propadl do tmavé vody. Sigarni se vrhla přes led, hrábla rukou a popadla ho za límec, právě když se už už potápěl. S velkou námahou ho vytáhla zpátky.

"Radši by ses měl vrátit do jeskyně," navrhla.

"Ne, ne, jsem v pořádku," odmítal trpaslík, celý se třesa. "Dosáhneš na ty kosti odsud?"

"To vážně nevím. Budu si muset pospíšet." Svlékla si šaty a vklouzla do vody.

"Buď opatrná, je tam spodní proud," varoval ji Ballistar.

Studená voda mrazila až do morku kostí, a všude byla tma. Držíc se balvanu, Sigarni vydechla a potopila se hlouběji. Rukou se dotkla dna a šmátrala kolem, ale nahmatala jen kameny. Něco ji řízlo do dlaně. Náhlý šok způsobil, že jí z plic vyletěl i zbytek vzduchu, a ona se, s bolestí na plicích, prudce zvedla k hladině. Hlavou se praštila o led.

Minula otvor.

Potlačila paniku, převrátila se na záda a přitiskla obličej k ledu. Mezi ledem a vodou je vždycky maličká mezera. Sigarni se zhluboka nadechla. Zima teď byla kousavá, a ona už necítila prsty.

"Ty pitomá huso!" pomyslela si. "Dojít tak daleko a tak hloupě umřít."

Obklopila ji slabá záře. "Proč mě nikdy nezavoláš, dítě?" zeptal se Železná ruka. "Potop se na dno, seber, pro co jsi sem přišla, a pak mě následuj k povrchu."

Sigarni si naplnila plíce vzduchem, obrátila se a při potápění se nohama odrazila od ledu. V záři spatřila na dně tuňky sedět Železnou ruku. Vedle něj spočívala lidská hlava, ale tvář jí nebyla povědomá. Na druhé straně přízračného obra ležely jeho kosti. Sigarni rychle chňapla po jedné prstní kůstce a zvedla se k povrchu. Když se vynořila nad hladinu, Ballistar ji chytil za ruku a vyvlekl ji na led.

"Skoro jsem umřel strachem," postěžoval si trpaslík. Sigarni nemohla odpovědět. Neovladatelně se roztřásla.

"Podívej, pořezala ses na ruce," dodával Ballistar a ukazoval na pramínek krve na její dlani.

Trpaslík zvedl její šaty a odvedl ji zpátky do jeskyně, kde se Sigarni usadila zabalená do pokrývky. Obličej a ruce měla celé promodralé. "Doufám, že ti ta kost za to stála," podotkl.

"Stála..." sdělila mu. "On... je... tady."

"A kdo?"

"Železná ruka."

"Železná ruka?" zopakoval, "V jeskyni? S náma?" Ballistar se ustrašeně rozhlížel, "Já ho nevidím."

Sigarni si sundala pokrývku a poodešla kousek od ohně. "Pojď mě chvíli tít," požádala. Ballistar jí položil ruce na ramena a začal ji masírovat.

"Takže teď máme co do činění s čarodějem a duchama," prohodil.

"Níž. Na zádech," porouchala si Sigarni.

Ballistar si za ni klekl a jemně jí třel prochladlou kůži. "Měla by sis sednout blíž k ohni."

"Ne. To by spíš uškodilo, než pomohlo. Až mi bude tepleji... To je prima. Teď ruce."

Ballistar se posadil vedle ní, hnětl jí tělo a napomáhal proudění krve. Snažil se jí nehledět na prsa, ale nedařilo se mu to. Sigarni si toho zřejmě nevšimla. Ovšemže si toho nevšimá, napadlo ho. Já nejsem muž pro ni.

"Teď se kapku prospím, Balli. Dávej na mě pozor a udržuj oheň."

Pevně svírajíc kůstku se Sigarni položila k ohni. Ballistar ji zakryl oběma pokrývkami. Když zavřela oči, naklonil se k ní a políbil ji na tvář.

"Zač to bylo?" zeptala se ho ospale. "Miluju tě," řekl.

"Já tebe taky miluju," zašeptala. A usnula.

* * *

Oheň hořel nízko a Ballistar přiložil poslední dřevo. - Sigarni byla pořád studená, a tak se trpaslík vydal ven do chladné noci, aby nasbíral suché dříví. Mrtvolý démonů stále ležely tam, kde je Sigarni zabila, ale netlely. Byla na to příliš velká zima. Na jaře budou pěkně páchnout, napadlo Ballistara, jak se jen tak toulal pod stromy, kopal do sněhu a hledal palivo.

"Tady," ozval se čísi hlas. "Pod duby."

Ballistar nadskočil a upadl. Vedle něj stála zářící postava ve starobylém brnění. Muž měl bílý plnovous spletený do dvou copů. Měl dlouhý, dvouruční meč v pochvě vykládané stříbrem - a ruka na něm spočívající byla vyrobená z červeného železa. "Nebesa, ty jsi ale legrační," řekl duch. "Tak budeš sbírat to dříví nebo ne?"

"Ano, pane," odpověděl Ballistar.

"Já nejsem tvůj pán, trpaslíku. Jsem jen duch. Teď nasbíreš to dřevo, než umrzne k smrti."

Ballistar kývl a zaryl rukama do sněhu pod duby. Sebral soušky a vrátil se do jeskyně. Zářící postava se držela u něj a sledovala, jak se dře. "Nemůže být snadné, žít v takovém těle," poznamenal přízrak.

"Možnost výběru by byla skvělá," zamumlal Ballistar.

"Máš hezkou tvář, mládenče. Buď vděčný za malé dary,"

"Všechny my dary jsou malé - až na jedinej. A ten já nikdy nevyužiju," odušil Ballistar, klekl si k ohni a položil na něj dva klacky.

Duch se usadil u ohně. "Nikdy si nemůžeš být jistý," poznamenal, "Měl jsem u dvora dva trpaslíky, a po těch byla vždycky velká poptávka. Jednou jsem musel soudit velmi delikátní spor, kde rytíř prohlásil jednoho z mých trpaslíků za tajného milence své ženy. Chtěl nechat toho trpaslíka pověsit a svou ženu upálit u kůlu."

"Cos udělal? Zabils je?"

"Vypadám snad jako barbar? Řekl jsem tomu rytíři, že by se mu smáli po celém království, kdyby si vyžádal veřejný soud. Žena byla poslána zpátky k rodině beze cti. Trpaslíka jsem nechal vykastrovat. To ale není pointa. Nikdy neztrácej víru, muzíku."

"No, díky za radu," vyštěkl Ballistar. "Nicméně já ještě nepotkal ženu, která by mě chtěla nechat po sobě šplhat." Pověděl přízraku o tipu, který udělal Bakris, a Železná ruka se zasmál.

"Nosem proti nosu... ano, to je moc dobré. Jak jsi odpověděl?"

"Zasmál jsem se s nima - i když mi to zlomilo srdce."

"Ano, to je nejlepší způsob," Předklonil se a zadíval se na Sigarni. "Už se zahřála?" zeptal se.

Ballistar došel ke spící ženě a dotkl se její ruky. "Trošku. Hledala tvé kosti. Ztraceně, kvůli tomu skoro umřela."

"Já vím, byl jsem tam. Neústupné dítě." - Duch se usmál, "Nemůže si pomoci, je to v její krvi. Já sám byl neústupný. Jak pokračuje válka?"

"Myslel bych si, že budeš vědět víc než prachvobyčejnej trpajzlík," zavrčel Ballistar. "Copak duchové nemůžou lítat

po světě?"

"Já žádné jiné duchy neznám," prohlásil Železná ruka. "Ale já nemůžu. Jsem lapený tady, na místě, kde jsem zemřel, No, až doteď. Od této chvíle, ať půjde Sigarni kamkoliv, já půjdu taky."

"To je uklidňující pomyšlení. Myslím, že v táboře způsobíš pěknou melu."

Železná ruka zavrtěl hlavou. "Nikdo mě neuvidí, chlapče - dokonce ani ty ne. Já jsem se ti ukázal jenom proto, že Sigarni byla natolik bláhová, aby ti o mně řekla. Tak co se vlastně děje?" Ballistar králi řekl o pallidském požadavku, že by Sigarni měla najít ztracenou korunu. "Čekáme na Taliesena," zakončil, "On nám ukáže, kde je."

"Ech, já vím, kde je," odvětil Železná ruka. "To nebude problém. Potíž ale je dostat se tam a ven živý."

"A kde je?"

"Ve skomírajícím světě čar a kouzel, na temném a zlovolném místě. Dokonce i vzduch tam je otrávený magií. Žádný opravdový člověk tam nepřežije víc než pár měsíců. Pak ochoří a zemře. Jeden z mých čarodějů ji vystopoval a prošel bránou, aby ji získal zpátky. Už jsme ho nikdy neviděli. Druhý ho následoval. Ten se vrátil, zlomený a prolezlý nemocemi, a dokonce ani všechny naše léky a ochranná kouzla ho nedokázala vyléčit. Ale když ještě žil, pověděl nám o tom světě, o jeho šelmách a jeho válkách. Rozhodl jsem se, že pátrat po koruně už žádného ze svých lidí nepošlu."

"Ale Sigarni tam musí jít," poznamenal Ballistar. "Bez koruny Pallidové její vedení nepřijmou. Tobě by ale věřit mohli. Moh by ses zjevit Fyonovi Ostré sekeře a říct mu, že Sigarni je ta vyvolená."

Duch zavrtěl hlavou. "Mohlo by to fungovat, ale pak by Sigarni vládla jen skrze dávno mrtvého krále. Ne, Ballistare, ona si to právo musí vydobýt sama. Když se můj čaroděj vrátil, řekl mi, že koruna je v chrámu uprostřed města ve válečné zóně. Viděl ji, dokonce mu dovolili se jí dotknout. Myslím, že věřil, že ho to vyléčí z postižení toho světa. Nevyléčilo."

"Tys říkal, že mu dovolili se jí dotknout. Takže tam jsou lidi?"

"Ano, jsou tam lidé. Lpějí na životě ve světě smrti."

"Co je zabíjí?"

"Není tam slunce, aby zemi přinášelo život. Město je vystavěno v lese mrtvých stromů. Neroste tam tráva ani obilí. Země je zahalena věčným soumrakem. Hory tam plivou oheň a popílek a občas se roztrhnou za zvuku tisíců hromů. Jistě chápeš, proč jsem zakázal všechny další výpravy do té země."

"Ale bez dobytka a obilí, z čeho teda žijou?" chtěl vědět Ballistar.

"Z války," řekl mu král.

"To nedává smysl," namítl trpaslík.

"Ale dává, mládenče, když máš dost temnou mysl, abys to prozkoumal."

* * *

Ballistar se s trhnutím probudil, s mrkáním se posadil a s obavami se rozhlížel kolem sebe. - Zklamal Sigarni a usnul. Rychle k ní přeběhl. Na dotek byla teplá a spala hlubokým spánkem. Trpaslík si s úlevou klekl k ohni, rozfoukal uhlíky k životu a přidal k nim pár kousků borky, aby přikrmil maličké plamínky. Jakmile se borka vzňala, položil na uhlíky dvě menší polínka.

Ze Sigarniina tlumoku vyndal rendlík s plochým dnem a pytlík ovesných vloček. Naplnil rendlík sněhem a postavil ho na oheň. Přestože byl rendlík sněhu plný, když se trochu prohřál, zůstala jenom trošička vody a Ballistar strávil nějaký čas tím, že běhal tam a zpátky a nosil zvenčí hrsti sněhu. Když byl rendlík zpola plný horké vody, přidal vločky a špetku soli.

Slunce vycházelo a zalévalo ústí jeskyně nazlátlým světlem. Z lesa byla slyšet ptačí píseň a vzduch byl svěží příslibem přicházejícího jara.

Sigarni se probudila a protáhla se. Pokrývka jí sklouzla z nahého těla. "Á, snídaně," pochválila si. "Ty jsi tak úžasný společník, Ballistare."

"Žiju jen, abych sloužil, má královno," opáčil trpaslík a předvedl vybranou poklonu.

"Po Taliesenovi žádné stopy?" "Zatím ne, ale teprve se rozednívá." S pomocí dvou dlouhých klacků Ballistar zvedl rendlík z ohně a zamíchal obsahem, který zatím značně zhoustl. "Nepřineslas žádnéj med," vynadal jí. "Kaše je bez něj úplně bez chuti."

"Musela jsem nést jídlo pro dva. Když nad tím tak uvažuju, musela jsem chvíli nést i tebe. Na med nebylo místo. Unuls?"

"Na chvílku," přiznal trpaslík.

Sigarni se na něj usmála. "Až příště navrhnou plavání pod ledem, buď tak laskav a připomeň mi mou předchozí hloupost."

"S radostí. Jak se cítíš?"

"Odpočatá a usmířená, prvně za celé týdny. Nemusím studovat žádný plány, urovnávat hádky ani nikomu uhlazovat načechnaná peříčka. Jen si dám snídani za úsvitu v klidný jeskyni a bavím se v dobré společnosti."

"Doufám, že ten popis zahrnuje i mou maličkost?" ozval se Taliesen, vstoupil do jeskyně a oprašoval si sněh z roztřepeného péřového pláště. Sigarni sice přikývla, ale úsměv jí pohasl.

"Vítej, Taliesene."

Stařec došel k ohni a posadil se. "Máš nádherné tělo, Sigarni. Před padesáti lety by mě to inspirovalo ke smyslným představám. Nyní však můžu ocenit jeho krásu na úplně jiné úrovni. Předpokládám, že Pallidové požádali o korunu?" Sigarni kývlar vstala z lůžka a rychle se oblékla. "Nebude to snadné - přesto však nesmíš otálet," pokračoval Taliesen. "Pošlu tě bránou, jakmile se oblečeš."

"Svět za ní je otrávený," pravil Ballistar chladně. "Mohla by tam zemřít."

Taliesen se k němu prudce obrátil, "Jen velmi zřídka se nechám překvapit, trpaslíku. Tobě se to přesto podařilo. Jak

to, že víš o Jurvalu?"

"Jsem stvořen z pověstí," opáčil Ballistar se širokým úsměvem. "Znám spoustu věcí." "Tak bys možná chtěl pokračovat v mém vyprávění?"

"Rád," řekl Ballistar, jenž pak vypověděl Sigarni všechno, co mu předešlé noci svěřil Železná ruka. - Trpaslíka nesmírně potěšil ohromený výraz, který se Taliesen ovšem snažil zakrýt. Když domluvil, Ballistar došel k Sigarniině brašně a vyndal z ní dvě mělké misky. - Naložil na ně kaši a jednu podal Sigarni. "Můžeš se klidně najíst z rendlíku," řekl Taliesenovi.

"Nemám hlad!" štěkl čaroděj. "Chceš ještě něco dodat ohledně Jur-valu?"

"Ne," ujistil ho spokojeně Ballistar. "Klidně si pokračuj sám."

Čaroděj na něj vrhl hrozivý pohled. "Jurval býval kdysi rájem. Nebyla tam žádná tělesná ošklivost, žádné přirozené nemoci - tedy aspoň ne nemoci, které by napadaly obyvatele. Byla to země plná krás a světla. Teď je toho přesným opakem. Je to svět oceánů, jen kolem rovníku je velmi malá pevnina. Na ní pak stojí dvě velká města, a ta spolu neustále vedou válku. - Válka je nutná z důvodů, s nimiž se tu teď nemusíme zdržovat. Koruna je v chrámu uprostřed města Zirvaku. To město je v obležení, a ty do něj budeš muset vstoupit po černé řece, která jím protéká. Vodu ale nepij. Je znečištěná sopečným popelem. Obyvatelé města umějí vodu s pomocí filtrů vyčistit. Jakmile budeš ve městě, voda, kterou tam najdeš, se dá pít. Vezmi si s sebou jídlo a nejez nic, co ti během tvého pobytu nabídnou - bez ohledu na to, jak chutně to vypadá."

"Jak se tam dostanu?" zeptala se Sigarni.

"Blízko vodopádů je brána. Pošlu tě tou bránou a ty dorazíš na místo asi sedm mil od města. Protože tam neuvidíš slunce, musíš zamířit ke dvěma vrcholům, které uvidíš na severu. Až se vrátíš k bráně, řízneš se do ruky a necháš krev skápnout na každý ze šesti stojících kamenů, které tvoří kruh. Já tě pak přivedu zpátky."

"Přivedeš nás zpátky," vložil se do hovoru Ballistar. "Půjdu sama," prohlásila Sigarni. Ballistar se už už chtěl hádat, když promluvil Taliesen.

"Souhlasím s ním," řekl Taliesen s jedním ze svých vzácných úsměvů. "Vezmi i trpaslíka. Bude ti užitečný."

Ballistara to překvapilo. "Proč mě podporuješ, čaroději? Vím, že mě nemáš nijak v lásce."

"Třeba tě podporuji právě proto," utrousil Taliesen. "Přinesla sis nějaké zbraně?"

"Ano," řekla Sigarni. "Luk, nože a svou šavli."

"Dobrá. Jestli jste oba připravení, měli bychom vyrazit."

Sigarni vytáhla z tlumoku malý váček a vsunula do něj prstní kůstku Železné ruky. Zatáhla šňůrku a váček si zavázala kolem krku.

"Co je to?" vyzvídal Taliesen.

"Talisman," odvětila Sigarni.

Ballistar už měl dojem, že promluví, ale Taliesen nakonec nic neřekl. Čaroděj vstal, "Než vyčistíte a uklidíte nádobí, počkám na vás na druhé straně tůně," řekl a odšoural se z jeskyně.

"Opravdu chceš jít se mnou, Balli?" zeptala se Sigarni.

"Vždycky," ujistil ji.

* * *

Taliesena našli, jak čeká pod útesem asi dvě stě yardů od místa posledního odpočinku Železné ruky. Sigarni si tady hrávala jako malá, a se svými přáteli tu často probírala význam podivných znaků vytesaných do skály. Místo bylo ploché, jako by je uhladila lidská ruka, a do skály byly vysekány hluboké rýhy ve tvaru vysokých obdélníkových dveří. Také tu byly pozůstatky nějakého nápisu, i když vítr, déšť, sníh a krupobití větší část dávno setřely.

"Tohle je jedna z menších bran," vykládal Taliesen. "Nedovoluje pohyb naším časem, ale slouží k otevírání časových průchodů do jiných skutečností. Dobře si pamatujte, co jsem vám říkal. Nepijte vodu z černé řeky, nejezte žádné maso, co vám nabídnou. Tohle je životně důležité. Znal jsem kouzelníka, který se tam jednou vydal a snědl kousek vepřového. To mu ve vnitřnostech nabobtnalo a roztrhlo ho to. Jurval je svět silné magie, a vy jste v něm cizinci. Proto právě kvůli vaší cizosti může jeho moc působit na vás mnohem silněji. Mějte to na paměti. Takže, víte, kam máte namířeno?"

"Sedm mil směrem k dvojici vršků," odpověděla poslušně Sigarni.

"Dobrá. Kosti mi tu už mrznou, takže začneme. Jsi připravená?" Sigarni kývla a Taliesen se obrátil k Ballistarovi: "A ty, trpaslíku? Pořád ještě můžeš změnit názor. To, co tam na tebe čeká, není příjemné. Za touhle bránou na tebe číhá tvá nejhorší noční můra."

Ballistar měl dojem, že v čarodějově hlase zachytil stopu starostí, a jeho strach vzrostl, "Půjdu se Sigarni," prohlásil rozhodně. Natáhl se a vzal Sigarni za ruku.

"Tak začneme," prohlásil Taliesen. Starý čaroděj zavřel oči a začal tiše mluvit jazykem, který ani jeden z horalů neznal. Byl to jemný, plynulý, téměř hudební přednes. Z obdélníkových rýh se začalo linout bledé světlo, a skála najednou zprůsvitněla a pak zprůhledněla. Sigarni náhle hleděla na studenou, šedivou krajinu, "Rychle projděte," vyzval je Taliesen. "Vydříž to jenom pár vteřin."

Stříbrovlasá žena a trpaslík prošli portálem. Sigarni se při průchodu otřásla, protože to bylo jako projít vodopádem, studené, ale ani zdaleka ne tak osvěžující. Na druhé straně se ocitli v kruhu šesti vysokých žulových kamenů. Sigarni se otočila právě včas, aby viděla, jak se Taliesen rozplývá v nicotu.

"No, tak jsme tady," řekla obracejíc se k Ballistarovi. Trpaslík ležel na zemi a třásl se. "Balli! Je ti něco?"

Začal se svíjet.

A natahovat... Sigarni pustila luk a shodila si ze zad tlumok, načež poklekla vedle něj. Ballistarovi se třásly údy a

nohy mu vyjely z nyní příliš malých nohavic. Malé holínky z jelenice se roztrhly, jak mu narostla chodidla. Praskl mu i černý kožený pás. Sigarni od něho odstoupila a čekala. Nakonec křečovitě zmítání přestalo a Sigarni se dívala na zdravím kypícího mladého muže v roztrhaných šatech a rozpadlých botách. Část jedné holínky měl ještě kolem kotníku jako ozdabu. Ballistar zasténal a posadil se. - "Co se mi to stalo?" zeptal se. Pak spatřil své ruce, plně dorostlé a silné, s dlouhými štíhlými prsty, a své nohy. Vyškrábal se do stoje a zjistil, že se Sigarni dívá do očí. "Ó, Bože, dobrý Bože," vyjel, "Jsem muž!"

Prudce objal ohromenou Sigarni a políbil ji na tvář. "Jsem muž," zopakoval, "Podívej se na mě, Sigarni!"

"Vypadáš moc dobře," řekla mu s úsměvem. "Opravdu je to kouzelný místo."

"Říkal, že mě tady čeká nejhorší noční můra. Jak se může člověk zmýlit? Tohle je všechno, o čem jsem kdy snil. Ted' se budu moct postavit s ostatními a bojovat proti cizozemcům. Už žádný vtípky a krutý žerty. Ó, Sigarni..." Náhle se posadil a rozplakal se.

"Přinesla jsem si náhradní halenu a kamaše," řekla Sigarni. "Myslím, že by ti mohly padnout. A i kdyby ne, budeš v tom vypadat líp než v těch hadrech, co máš na sobě teď."

Ballistar kývl a přešel k jejímu ranci. "Moh bych se dokonce oženit," poznamenal, "A zplodit syny. Vysoký syny!"

"Tys byl vždycky moc hezký, Balli, a bude z tebe skvělý táta. Ted' přestaň žvanit a oblíkni se, musíme se vydat na cestu."

Sigarni se zadívala na pustou krajinu. Obloha byla břidlicově šedá a vzduch štípal do nosu. Daleko na východě viděla na obzoru ohně, jak dvě vzdálené sopky plivaly do kraje žhavý popel a lávu. "Není to právě pohostinné místo," prohodila. Obrátila se a viděla, že se dere z rozervaných kamaší. "Nebesa, Balli, tohle ti taky vyrostlo?"

Ballistar se zahuhňal. "Ne, to bylo vždycky takhle velký. Líbí se ti to?"

Sigarni se zasmála. "Hlavně se obleč, ty troubo!"

Ballistar se oblékl a zavázal si tkanice nových zelených kamaší. "Jsou kapku těsný," podotkl, "Jsem tak vysokej jako Fell?"

"Ne. Ale jsi vyšší než Bakris a Gwyn. To ti bude muset stačit."

Sigarni natáhla ruku pro luk - a ztuhla. Zbraň zakořenila do půdy a vyrůstaly z ní malé tenké větvičky. "Koukni se na to!" Kořínky se šířily od luku a zarývaly se do šedé, popelem pokryté půdy.

"Co tvoje šípy?" zeptal se Ballistar. Sigarni obrátila toulec a vytáhla z něj jednu střelu. Byla nepoškozená. - V té chvíli jediný paprsek slunečního svitu propálil popelavě šedou oblohu a místo, kde kdysi býval luk, zalil sloup světla. Náhle tu rychle vyrůstal strom. Závan tepla byl příjemný, a Sigarni vzhledla k obloze, radujíc se z teplých paprsků na kůži. Pak to bylo pryč.

Něco se jí pohnulo na hrudi a Sigarni se překvapeně podívala dolů. Malý kožený váček bobtnal a kroutil se, jako by v něm byla velká krysa. Sigarni si jej rychle strhla z krku a hodila ho na zem. Kůže se protrhla a z ní se vynořila bílá kost. Postupně se k ní připojovaly další. Stejně jako tomu bylo s Ballistarem, i teď se kosti protahovaly a rostly, a začaly se přes ně natahovat chrupavky a vazy. Postupně se zaoblovaly klouby. Nakonec ležela na sopečném popelu obrovská kostra.

Chvilí se nic dalšího nedělo. Potom náhle, v jasném výtrysku barev, červené svaly a šlachy, maso a cévy zatančily podél kostry a překryly plíce, játra, srdce a ledviny. Přes to celé se pak přetáhla kůže a z hlavy a brady vyrašily stříbrné vousy. Chvilí tu Železná ruka ležel nahý na zemi, pak se dlouze, roztřeseně nadechl. Otevřel oči a spatřil Sigarni. - "Vnímám," řekl, "Zemi pod sebou, vzduch v plicích. Jak je to možné?"

"Nemám ponětí," prohlásila Sigarni a sundala si z ramen zelený plášť. Uprostřed prořízla díru a podala plášť nahému muži.

Železná ruka vstal a přetáhl si plášť přes hlavu. "Kde to jsme?"

"V zemi Jurval," oznámila mu Sigarni. "Taliesen nás poslal kouzelnou bránou."

"Je to matoucí," připustil, "ale, pro Grievaka, je skvělé zase vnímat - a mít dvě dobré ruce z masa a kostí," dodal a zafal pěsti. "Kdo je to?" zeptal se obraceje se k mladému muži po jejím boku.

"To jsem já, Ballistar Trpaslík. Díky tomu kouzlu jsem vyrost. I když ne tolik jako ty," dodal Ballistar zamračeně.

Železná ruka se uchechtl, "Vysoký jsi až dost, chlapče. Co teď, dcero?"

Sigarni ukázala k dvěma vrcholům. "Půjdeme do města a najdeme korunu."

* * *

Jos-šiel byl obchodníkem na Černé řece víc než dvě stě sedmdesát let, a s lítostí vzpomínal na konec všeho, co bylo v Jurvalu hezkého. Právě slavil své čtyřicetý narozeniny, když vybuchla první hora a vyplivla roztavenou lávu na úbočí kopce, kde zničila vinice a pole s obilím.

Bylo to hořké léto. Nejdřív válka, a pak sopečné výbuchy, které zakryly slunce na obloze. Rok za rokem se to zhoršovalo. Jos-šiel si tenkými prsty prohrábl řídké bílé vlasy a zadíval se z okna na nábreží, kde muži nakládali zásoby na jednu ze tří bárek, jež po setmění pošle po proudu do Zirvaku. Uzené ryby a řezivo. Jediné komodity, které v Jurvalu za něco stály. Jos-šiel je prodával za zlato a vodu v marné naději, že jednoho dne bude zlato znovu plnohodnotnou měnou.

Stařec vstal a protáhl se. Z okna uviděl na jihu jediný paprsek slunečního světla a vzrostla v něm naděje. Jak je to dlouho, co se objevila mezeira v mracích? Rok? Dva? Paprsek spatřilo i několik nakladačů a všichni ustali v práci.

Jeden mladík si všiml Jos-šiele u okna a zavolal: "Je to znamení, mistře? Slunce se vrací?"

Sloup světla zmizel, "Já už znamení nehledám," pronesl tiše.

Vyšel ven do ponurého světla a přepočítal sudy s rybami. "Mělo by jich být padesát," poznamenal.

Dopředu vystoupil mohutný muž v červené košili vyšívané zlatem. "Dva byly zkažené," řekl tichým hlasem, který

duněl jako vzdálený hrom. Jos-šiel se mu podíval do malých kulatých oček. Věděl, že Kris-jen lže, ale ten chlap byl zloděj a, jak stařec tušil, i vrah. Dva strážníci, které Jos-šiel najal, aby dohlíželi na nakládání, tajuplně zmizeli. Báł se, že jsou mrtví.

"No dobře, Krisjene, tak pokračujte." - Velký muž se s opovrhlivým úsměvem odvrátil.

"Nikdy jsem ho neměl zaměstnat," říkal si v duchu Jos-šiel. "On a jeho bratři mě oberou o všechno, co mám. Budu mít štěstí, jestli vyvážnu životem." Vzhlédl k ocelové obloze a náhle se usmál. Zač teď život vůbec stojí, uvažoval. Bude mi chybět?

Na ochoze palisády stáli vojáci a Jos-šiel zauvažoval nad tím, že je požádá o pomoc při jednání s Krisjenem. Zásoby, které posílal, byly pro město životně důležité, a on si zasloužil, aby ho vyslechli. Ale vzápětí si uvědomil, že zasloužil s tím nemá vůbec nic společného. Krisjen se spřátelil s důstojníky, dával jim dárky. Kdybych za nimi zašel a oni se obrátili proti mně, jenom bych zemřel o to dřív, pomyslel si smutně. Došel na okraj nábřeží a zadíval se do inkoustových hlubin řeky. Teď tam už žádné ryby neplavaly. Flotily musely vyplouvat stále dál a dál na moře, aby něco chytily.

Na dohled se objevila bárka z města, s nákladem sudů přivázaným k palubě. Čerstvá pitná voda, vyčištěná ve filtrech z dřevěného uhlí v Zir-vaku, a čerstvé maso pro vojáky.

Jos-šiel se vydal zpátky do své malé kanceláře a dál pracoval na svých účetních knihách.

Těsně před polednem zaslechl venku zmatek a uviděl, jak se jeho dělníci přesouvají k bráně v palisádě. Jos-šiel zavřel knihy, očistil brk a následoval je. Brána byla otevřená a do palisády vcházeli tři lidé, dva muži a žena. Žena měla stříbrné vlasy a byla úžasně krásná. Vedle ní šel obr ve špatně padnoucí zelené haleně převázané v pase něčím, co vypadalo jako stará tětiva. Ten měl také stříbrné vlasy. Poslední z trojice byl mladý muž oblečený v zelených spodcích a na sebe příliš malé košili.

"Odkud jste?" vyptával se Krisjen, jenž se protlačil dopředu a s rukama v bok se postavil před ženu.

"Z jihu," řekla ona. "Hledáme přepravu do města."

"A jak mi zaplatíš?"

Žena vytáhla malou zlatou minci a Krisjen se zasmál, "To tady není k ničemu, srdíčko. Za to už si jídlo dávno nekoupím. Povím ti, co udělám. Zajdeme spolu do skladiště a já něco vymyslím."

"Najdu si přepravu jinde," prohlásila ta žena a odvrátila se. Jeden z Krisjenových bratrů vystoupil dopředu a popadl ji za ruku.

"Tady nic jiného není, radši bys ho měla poslechnout," poradil jí.

"Dej tu pracku z my ruky," vyjela na něj žena ledově.

Muž se zasmál, "Nebo co?"

Žena prudce sklonila hlavu a praštila ho čelem do nosu. Muž ji pustil a zacouval, ale ona skočila, nohou ho zasáhla do brady a srazila ho zpátky do davu. Jos-šiel viděl, že je vojáci pozorují z ochozu, ale zřejmě se do toho nehodlali nijak vměšovat.

"To bylo napadení!" zaječel Krisjen. "Chyťte ji!" Několik mužů se vrhlo dopředu. Ta žena prvního složila levým hákem. Menší z jejich společníků se rozběhl a vrhl se na ostatní. Spolu s několika muži se zřítíl na zem.

"Tak dost!" zahřměl stříbrobradý obr. Jeho hlas zaduněl prostranstvím a veškerá činnost ustala, když přistoupil blíž ke Krisjenovi. "No," prohlásil, "ty jsi zřejmě vůdčí býk tohoto morem napadeného stáda. Co kdybychom si to vyřídili mezi sebou."

Krisjen neřekl ani slovo, a rovnou obra praštil mohutnou pěstí do brady. Obr ránu zachytil a ani se nepohnul. Jen se zakořenil. "Proboha, synku, jestli je tohle to nejlepší, co můžeš nabídnout, tak máš vážné potíže," ucedil. Krisjen se snažil použít levačku, zatímco obr ji vykryl pravačkou a otevřenou dlaní vlepil Krisjenovi políček na tvář. - Ozval se zvuk podobný praskání dřeva. Krisjen se zapotácel doprava - a pak se se skloněnou hlavou vrhl na obra. Jeho útok se setkal s pravým hákem, který Krisjenovi rozdrtil čelist a srazil ho na zem. Na zem muž dopadl obličejem dolů, jednou sebou škubl a znehybněl.

"Brada jako sklo," zabručel si pod vousy obr. "Ještě se chce někdo rvát?" Nikdo se nepohnul. Ten muž pak došel k bezvládnému Kris-jenovi a klidně mu stáhl vyšívanou červenou košili. Stáhl si vlastní halenu a košili si oblékl. "Trochu těsná," prohodil, "ale bude dobrá." Beze spěchu svlékl Krisjena do naha a sám si pak natáhl jeho kožené kamaše a černé holínky. "To už je lepší," řekl, "Tak kdo tomu tady velí?"

Z davu vystoupil Jos-šiel. "To já, pane."

"Takže s tebou bychom si měli promluvit o přepravě?"

"To určitě ano. A jste u mě vítáni, můžete cestovat bez poplatků." "Dobrá. To je vážně pohostinné. Já jsem Železná ruka, tohle je moje dcera Sigarni a její přítel Ballistar." "Chápu, jak sis vysloužil své jméno," řekl Jos-šiel.

* * *

Jos-šiel nabídl hostům víno a jídlo, a pokud ho urazilo jejich odmítnutí, nedal to nijak najevo. Ballistarovi se malý stařík líbil, a s potěšením naslouchal, když vyprávěl o svých potížích s Krisjenem.

"Myslím, že teď nějakou dobu potíže dělat nebude," řekl Železná ruka, "ale pokud dáš na mou radu, povýšil bych někoho, aby ho okamžitě nahradil, a pak propust' všechny jeho pochopy."

"To udělám," přitakal Jos-šiel, "i když bych ti byl vděčný, kdybys přitom stál vedle mě."

"Rád," slíbil Železná ruka.

"Trochu mě překvapilo, že Krisjen šel tak rychle k zemi. Viděl jsem ho, jak láme lidem ruce a sráží je pěsti jako palicí."

"Tam, odkud přicházíme, je chovají pro tvrdost," prohodil Ballistar.

"A kdepak to je?" zeptal se Jos-šiel.

"Na jihu," odpověděl Ballistar nejasně a přál si, aby byl držel pusou zavřenou.

"My jsme z jiného světa, Jos-šiel," řekla Sigarni a posadila se na stůl naproti staříkovi. "Prošli jsme kouzelnou

bránou."

Obchodník se usmál a čekal, až dokončí svůj vtip. Když konec nepřišel, jeho úsměv zmizel, "Vy... jste čarodějové?"

"Ne," odmítla Sigarni, "ale čaroděj nás poslal. Přišli jsme sem, abychom získali zpět něco, co se nám ztratilo na tomto světě, a vrátili to do našeho světa."

"Sluneční světlo," řekl stařec. "Tak to jste byli vy, tam na jihu. Co jste udělali?" "Nevím, co tím myslíš," řekla Sigarni. "Myslíš tu mezeru v mracích?"

"Ano. Už to bylo hezkých pár let, co jsme tu naposled viděli slunce. Můžete ho přivolat zas?"

"Já nic neudělala, Jos-šiel. Byl to jenom můj luk. Na dřevě vyrašily listy a ono se zakořenilo do půdy. Pak vysvitlo slunce."

"Kdysi jsme měli čaroděje - byl jich plný chrám. Ti dohlíželi na výstavbu Velké knihovny v Zirvaku. Když slunce odešlo, dávali jim to za vinu a obětovali je na oltáři. Král slíbil, že s jejich smrtí přestanou hory chrlit oheň, ale to se nestalo. Za posledních dvě stě let se objevili další proroci, kteří tvrdili, že krvavá oběť se zalíbí bohům, a ti pak upustí od svého trestu. Ale oni neupustili. Jsme vymírající lid, Sigarni. Pro nás už není žádná naděje."

"A přesto uprostřed všeho toho zmatku bojujete ve válce," řekla. "Proč?"

"Původně to vzniklo kvůli ženě. Králův děd se zamiloval do šlechtičny z východu, ale ona byla zasnoubená s králem Kal-vaku. Přes její prosby ji otec donutil dodržet slib, a ona byla poslána do Kal-vaku. Náš král byl vzteky bez sebe - a přísahal, že ji osvobodí. Šli jsme do války. Naše oddíly napadly Kal-vak a byli jsme odraženi. Pak vybuchly první hory. Každá strana z té pohromy vinila tu druhou, že prý nám zrada zneprátelela bohy. Nejdřív to nebylo tak strašné. Léta byla kratší a méně teplá, ale pořád ještě rostlo obilí. Ale obloha postupně temněla a na úrodnou půdu napadal jemný popel. Jídla bylo pořád méně, zůstaly jen ryby. Ale i ty teď plavou mnohem dál od pobřeží."

"Válka však přesto pokračuje dál," podotkl Železná ruka. "Jak to, že žádná strana nevyhrála? Říkal jsi, že bitva začala za králova děda. Jak je to dlouho?"

"Něco přes dvě stě čtyřicet let. Většina hlavních hráčů je už dávno mrtvá, i když válka pokračuje z jiných důvodů. Lidé musejí jíst." "Oni jedí mrtvolu!" zašeptal Ballistar.

"Je to trochu jako vepřové, jak jsem slyšel," řekl Jos-šiel, "Já to sám nikdy nejedl, ale až nadejde čas, tak nepochybně začnu. Život je vždycky sladký - i v pekle Jurvalu." Stařec si povzdechl, "Ale jedno mi povězte, přítel, co je ten předmět, který hledáte? Třeba bych vám mohl pomoci."

"Alwenova koruna," oznámila mu Sigarni.

"Nic takového neznám."

"Je to okřídlená přilba z jasného stříbra tauzovaná zlatem."

"Rajská přilba," vyjekl Jos-šiel s rozšířenými očima. "Tu nemůžete vzít! To je jediná naděje našeho lidu. - Každých pětadvacet let nám ukazuje ráj, vodopády a zelené stromy a zástupy stojící kolem, šťastné a rozesmáté. To je naše nejcennější umělecké dílo."

Sigarni starci položila ruku kolem ramen. "To, co vidíte, jsou moji lidé stojící kolem Alwenových vodopádů. Všichni se tam scházejí, abychom ji uviděli, a vy se, zdá se, scházejíte, abyste uviděli nás. Pověz mi, Jos-šiel, o tom, jak naposled vysvitlo slunce."

"To bylo v den pohřbu starého krále. Byl jsem tam, když ho pokládali na pohřební bárku, a tu zapálenou posílali po řece. Roztrhly se mraky a slunce svítilo celý den. Byla to nádhera, lidi v ulicích zpívali a tančili."

"A předtím?"

"To už se přesně nepamatuju. Počkat... ano. Dvanáct let předtím - při Athlingově svátku. Viděli jsme úsvit nového dne, slunce bylo velké a rudé. To trvalo jen pár minut."

"Co se stalo na příští slavnosti?"

"Vy to nechápete. Athlingova slavnost odpovídá veřejnému vystavení rajské přilby. To se stává jen čtyřikrát za století."

Sigarni se starce nějakou dobu vyptávala, a Ballistara začal hovor brzy nudit. Zašel k oknu, opřel se o zárubeň a díval se, jak venku nakládají bárky. Hovor nakonec utichl a promluvil Železná ruka. "Radši bys měl přivést ty muže, co chceš propustit, starý brachu," pravil, "protože my doufáme být na jedné z těch bárek, až odrazí."

"Ano, to udělám," přispíšil si Jos-šiel, "Děkuju."

O hodinu později již naše trojice seděla na zádi čtyřicet stop dlouhé bárky, kterou posádka bidly popoháněla proti proudu. Plavidlo bylo posíleno dřevěnými deskami na závěsech podle zábradlí na obou stranách, které bylo možné v případě útoku rychle zvednout. V pravidelných vzdálenostech byly po obou stranách paluby rozloženy velké kameny, jež bylo možné házet dolů na člun, který by případně dychtil po tom, bránit bárce v další cestě. - Na přídi seděli ozbrojení muži, a všichni, kdo na bárce pracovali, měli dlouhé nože.

"Takže najdem ten chrám a ukradnem korunu?" říkal Ballistar. "Tak to bychom tam měli nejspíš vlízt v noci."

Sigarni vstala, protáhla se a vydala se na procházku po levoboku. Usmál se na ni jeden z vojáků. "Zůstaň s přáteli," poradil jí. "Brzy bude taková tma, že neuvidíš ani vlastní nos."

Sigarni mu poděkovala a vrátila se k ostatním, kde se usadila na stočeném provaze. Světla rychle ubývalo a brzy byla bárka zahalena temnotou tak úplnou, že Sigarni cítila, jak po ní studenými prsty sahá strach.

"Je to jako bejt mrtvej," šeptal Ballistar. Sigarni cítila, jak se jí dotkl. Popadla ho za ruku a pevně mu stiskla prsty.

"Ne, to není," namítl Železná ruka. "Smrt není tmavá, je jasná a hnusná."

"Jak vlastně vidí, kam plavou?" dumal Ballistar.

"Ticho tam vzadu," křikl kdosi. "Již za hodinu uvidíme město."

V té všepohlcující temnotě nebyl cítit žádný pohyb, a Sigarni zjistila, že přemýšlí o dnech, které trávila s Fellem, kdy spolu lovili a milovali se u ohně. Uměl tak dobře číst její nálady. Bývaly doby, kdy nechtěla nic jiného, než se vedle něj

schoulit a hladit jeho kůži. Při takových příležitostech ji Fell vždycky objal a s něhou ji políbil. Za jiných nocí, když měla rozvernou náladu, toužila milovat se vášnivě a ohnivě. A on jí vždycky rád vyhověl. Já jsem pro tebe taky byla dobrá, Felle, napadlo ji. Zнала jsem tě, tvoje myšlenky a tvoje sny.

První polibek padl na svazích Vysoké Druin za jednoho jasného letního dne. Závodili spolu čtyři míle od Goringovy skály k Bílému potoku. Fell byl rychlejší a silnější, ale výdrž se Sigarni nevyrovnal. Ona umíněně sledovala jeho stopu a stále se ho držela na dohled až k tomu poslednímu dlouhému stoupání. Tam začal zpomalovat, a ona sáhla do svých rezerv a předběhla ho.

U Bílého potoka si Fell dřepel na paty a začal lapat po dechu. Sigarni mu přinesla vodu ve spěšně stočeném pohárku z kůry.

"Jseš úžasná, Sigarni," vypravil ze sebe nakonec, uchopil ji za ruku a políbil.

Ona se posadila vedle něj a objala ho kolem krku. "Můj ubohý Felle! Snad není tvá pýcha zničená úplně?"

Zmateně se na ni podíval. "Proč by měla bejt moje pýcha zraněná? Dělal jsem, co jsem mohl."

"Bylo moc hezký, jak jsi mi líbal ruku," změnila Sigarni předmět hovoru.

"Tak to zopakuju."

"Víc by se mi líbilo, kdybys mě políbil na rty."

Tehdy se usmál. "Jseš velice přímá holka z Vysočiny - přičítám to Gwalchmaiovu špatnému vedení. Mně nevadí prohrát závod se ženou, jako jsi ty, ale nehodí se, abys mě sváděla."

"Proč?"

"Protože já proseděl většinu noci a přemejšlel jsem, jak tě přimět, abys mě políbila. Tohle je výsměch všemu mému plánování." Sigarni si lehla do měkké trávy. "Ale vůbec ne. Jen do toho. Předved' mi tu svou strategii."

Fell se uchechtl, "Přiliš pozdě. Myslím, že liška už je v kurníku."

"Přesto bych to moc ráda slyšela."

Fell se vedle ní převálil a opřel se o loket, takže na ni viděl shora. "Chtěl jsem ti říct, že jsem ještě nikdy nepoznal někoho takovýho, jako jsi ty, a že když jsem s tebou, jsem nejšťastnější. Jsi potěšením mého života, Sigarni. Ted' a navěky."

"Těmi skvělými slovíčky sis mě zcela získal," řekla mu. "Ted' ten polibek, prosím."

Do myšlenek se jí vetřel Ballistarův hlas. "Máš hrozně teplou ruku," pošeptal jí.

"Přemýšlela jsem o hezkých věcech," řekla mu Sigarni tichým hlasem.

Plavba pokračovala, až nakonec uviděli malá světélka města před sebou. Bárka plula dál a přiblížila se k bráně s padací mříží. Kormidelník dal lucernou signál, na nějž kdosi odpověděl z vrcholu oblouku. Pak, s hlasitým skřípěním a sténáním, se padací mříž zvedla a bárka pod ní podplula.

Podél nábreží visely na tyčích lucerny a Sigarni zaslechla, jak si Ballistar oddechl úlevou. "Je to hrůza," podotkl, "jako bejt slepej."

"Nebylo to hrozný," namítla Sigarni rozechvěle.

Bárka zarachotila u kamenného nábreží. Železná ruka byl na břehu první, následován Sigarni a Ballistarem.

"Co ted'?" zeptal se válečník.

"Najdeme si nějaký vhodný místo a vyspíme se," oznámila mu Sigarni. "Zítra navštívíme krále."

"A k čemu?" chtěl vědět Ballistar.

"Požádám ho, aby nám vrátil korunu."

"A on ti ji jen tak dá?"

"Ovšemže ne, Balli. Nabídnou mu něco na oplátku." "Tak to bude muset být vskutku velký dar," poukázal Železná ruka. "To bude," slíbila.

12

Město se nepodobalo ničemu, co kdy Sigarni viděla. Domy, natlačené těsně k sobě, se zvedaly jako útesy, poseté osvětlenými okny. Uzoučké uličky pronikaly do stran jako cévy v těle kamenného obra. Klenuté tunely vedly hlouběji do města a pyšnily se olejovými lampami visícími v pravidelných vzdálenostech, aby vedly poutníka. Na každé křižovatce byla znamení, na nichž stála jména ulic a širších tříd, které odsud vedly. Sigarni se cítila jako trpaslík, obrovitost Zir-vaku ji tlačovala k zemi.

Avšak na Železnou ruku to zvlášť velký dojem neudělalo. "V Kushiru byly mnohem krásnější stavby," řekl, "a dalo se tam poznat aspoň nějaké plánování. Tyhle... obrovské kolny nedávají člověku místo k dýchání."

"Je to skličující," souhlasil Ballistar. Chvilí se jenom tak bezcílně toulali ulicemi, až zahlédli světla taverny. Železná ruka tam zamířil, "Počkat!" křikl na něj Ballistar. "Jak zaplatíme?"

"Něco vymyslím," slíbil Železná ruka.

Taverna byla víc než z poloviny prázdná, a u hrubě přitesaných stolů sedělo jen pár večeřících. Byl tu dlouhý pult z prken, u něhož stálo několik mužů a popíjelo pivo. Železná ruka došel k baru a hned k němu přistoupila šenkýřka. Byla nesmírně tlustá, koutky úst měla svěšené a oči malé a jakoby zasazené do několika akrů přebytečného masa. Ohromné prsy jí sklesly na pult.

"Jaká je nabídka?" otázal se Železná ruka a Ballistar se postavil vedle něj.

"K jídlu, k pití, nebo k obojímu?" opáčila šenkýřka a nedbale otírala pult špinavým hadrem.

"Jenom k pití," řekl stříbrobradý obr.

"Máme pivo nebo vodu, ale kdybyste chtěli něco horkýho, máme čaj ze sušených kořínků."

"A čím se platí?"

"Co prosím?"

"Jakou měnu potřebujeme? Jsme tu cizí, a řekli nám, že zlato tu k ničemu není."

"Tady se neplatí," řekla, jako by mluvila k někomu hodně zaostalému. "Všechno je zadarmo... je to tak už drahně let. Tak co to bude?"

"Pivo," poručil si Železná ruka.

"Já si dám vodu," řekla Sigarni. "Kde bychom našli místo na přespaní?"

"Kde si vyberete. Nahoře je pokoj, jste vítány. Ale není oheň - žádný dřevo, víte. Olejový lampy ale pokoj dost vyhřeje. Je tam jen jedna postel, ale je dost velká pro vás dva," řekla ukazujíc na Ballistara a Sigarni. "A pro něj... no."

"Vždycky se mohu podělit o postel s tebou, zlatíčko," prohodil Železná ruka. "Řekl bych, že je dost velká."

"To je ale drzoun!" vyjekla žena a zruměněla.

"Ti, co se nezeptají, nikdy nic nedostanou," prohlásil Železná ruka s rozverným mrknutím. "A ty nemáš vůbec ponětí, jak je to dlouho, co jsem se těšil ze společnosti hezké ženy."

"Hezké, to určitě! - Bývala jsem hezká mladá holka, to musíš vědět. Muži cestovali daleko, aby se mi dvořili - a nelíbí se mi, když si ze mě někdo utahuje."

"Ani ve snu by mě nenapadlo si z tebe utahovat, miláčku. Já vždycky dával přednost ženským, co měly na kostech trochu masa. Promysli si to, než nám doneseš to pití. Já oplývám nezměrnou trpělivostí."

Železná ruka se otočil a došel ke stolu stojícímu opodál, Ballistar si k němu přisedl. "Dobrej Bože. Člověče, jak by ses mohl milovat s takovou... takovou... sviní?"

"Mně připadá moc dobrá, mládenče. A támhle je tvůj druh ženy," dodal ukazuje na jinou šenkýřku, která ke stolu na protějším konci místnosti nesla podnos. Byla hubená, tmavovlasá, a nemohlo jí být víc než sedmnáct. Ballistar se na ni zadíval s nepokrytou touhou. "Zavolám ji sem," zašeptal Železná ruka.

"Ne!" vyvriskl Ballistar.

Ale bylo pozdě, protože Železná ruka již na dívku zamával. Ta rozdala talíře na stůl u okna a přešla k nim. "Tady můj přítel..." začal Železná ruka.

"Pro Boha živýho!" vyštěkl Ballistar. Přihloupě se na děvče usmál, "Já... ehm... promiň."

"On se snaží říct, drahoušku," pokračoval Železná ruka, "že je ohromen tvou krásou. Kdybych byl mladší, sám bych s ním o tebe bojoval na život a na smrt. Jsme v tomto městě cizí, a já nemám zdání, jaký je obvyklý postup. Bude ti muset stačit, že ho ohromně přitahuješ, a rád by s tebou strávil pár chvil, až tady skončíš s prací. Co říkáš?"

Dívka se usmála a upřeně se dívala na Ballistara, jenž cítil, jak rudne až po prsty u nohou.

"Je to moc hezký kluk," pravila. "A ty jsi starý ďábel. Nicméně, protože jsi už svedl mou matku - takže já musím na noc pryč - myslím, že tady s tím mladým mužem nějakou tu chvíli strávím. Všechny pokoje nahoře jsou očíslované. Tak za hodinku budu v pokoji číslo jedenáct." Natáhla ruku a vzala Ballistara za bradu. "Máš měkký fousy," podotkla. "To mám ráda."

Objevila se její matka přinášející podnos, na němž stál džbánec pěnícího piva, karafa s vodou a tři korbele. - Opatrně podnos položila na stůl a obrátila se k Železné ruce. "Moc toho nevypij," prohodila. "Často změnění tvrdého chlapa na měkkotu, jestli víš, co tím myslím."

Železná ruka zařval smíchy. Popadl ženu koleno objemného pasu a přitáhl si ji na klín. Pak sebral džbán, zvedl ho ke rtům a začal pít. Ballistar a Sigarni užasle přihlíželi, jak si ho dobrou půlku obrací do hrdla. "Proboha, to už je lepší," řekl. Pak vstal, zvedl ohromnou ženu do vzduchu a začal se s ní otáčet v tanci.

"Váží aspoň tunu," šeptl Sigarni Ballistar. "Jak to dělá?"

Železná ruka se vrátil ke stolu, a ženu stále držel v náručí. "Tohle není dobré," prohlásil. "Už nemůžu čekat ani chvíli. Uvidíme se ráno." S tím odnesl svou těžce vydobytou kořist z místnosti.

Ballistar se Sigarni chvíli seděli mlčky. Pak promluvil Ballistar. "Ta žena, co ji mám navštívit, nevím... co bych měl...?"

Sigarni se tiše zasmála. "Dělej všechno přirozeně. Poseď s ní a chvíli si s ní povídej. Radila bych ti, abys jí řekl, že je tvoje první a že s tím nemáš zkušenosti."

"To přece nemůžu!"

"Ona to stejně pozná. Bav se dobře, Ballistare. A zaříd', ať na to setkání má taky hezký vzpomínky. Příliš mnoho mužů se nechává unést vlastním chtíčem a zapomíná, že jejich partnerky taky potřebují pomilovat."

"Jak to...?"

"Tohle není výuka, Balli. Polib ji, dotýkej se jí a hledej. Ať to chvíli trvá. Tohle je zážitek, na který nikdy v životě nezapomeneš."

Ballistar se zazubil. "Nemůžu tomu uvěřit. Až se vrátíme, chytím toho mňavýho čarodějníka a políbím ho na ty jeho vyzábly tváře!"

"A on tě promění v pavouka a zašlápně tě."

"Budeš v pořádku sama?"

Sigarni se předklonila a položila ruku na jeho. "Já stála v jeskyni a čekala na demony, Balli. Myslím, že noc v cizím hostinci nejspíš přežiju ve zdraví, ne?" Ještě chvíli seděli a povídali si, pak si pro Ballistara přišla mladá děvče a Sigarni se při pohledu na náhlou paniku, která mu přelétla po hezkém obličejí, usmála. "Jdi," pobídla ho, "a bav se."

Nyní osamělá, usrkla vody a soustředila se na kouzelné události, které je potkaly v Jur-valu. - Tři oddělené zášlehy magie - Ballistar vyrostl, luk obrazil zelení a Železná ruka se znovu zrodil. Trpaslík se stal mužem, vzpřímeným a silným. Proč? A proč luk, proč ne šípy? Snažila se to probrat s Ballistarem, ale ten jen pokrčil rameny a řekl: "Bylo to kouzlo. Koho zajímá proč?"

Ale musejí přece existovat zákony k ovládání magie, říkala si Sigarni. Železná ruka se znovu zrodil skrze kousek suché kosti. Co ale kostěné hroty jejich šípů? Proč z nich nevyrostli jeleni? A co kůže na jejím opasku či botách - proč ta zůstala nedotčena?

Taliesen je varoval, že toto je svět silné magie a že na ně bude mít mnohem větší vliv než na obyvatele Jur-valu. Co to říkal o svém druhu kouzelníkovi? Že snědl kousek vepřového a ten že v jeho vnitřnostech nabobtnal? Sigarni se otřásla. Bylo tomu jako s tou kůstkou Železné ruky, svaly se v jeho břiše znovu vytvořily, a jeho zevnitř roztrhal na kusy živý a k smrti vyděšený kňour.

Sáhla po poháru vody a trhla sebou, když se studený kovový okraj přitiskl k ještě ne zcela zhojené ráně na dlani. A okamžitě ji napadla odpověď. Té noci před cestou držela kost Železné ruky v dlani. Při samotné cestě bránou držela Ballistara za ruku.

Dotkla se jich moje krev. Luku taky - ale ne šípů!

Sigarni vstala ze židle a vyšla nahoru do svého pokoje. - Postel byla hluboká a měkká, ale ona ještě mnoho hodin nedokázala usnout. Když se probudila, seděl vedle lůžka Železná ruka.

"Doufám, že se ti zdály jenom pěkné sny," prohodil,

"Na žádný si nevzpomínám," řekla mu. "A tobě?" "Já ani oka nezamhouřil," přiznal se s úsměvem. "Ale mám hlad, že bych snědl koně."

"To by nebylo moudré. Ten kůň by mohl sníst tebe."

Popleteně se na ni zadíval a ona mu vysvětlila Taliesenovo varování. "No, tak to bychom měli najít tu korunu a zamířit zpátky na Vysočinu. Chci znovu ochutnat dobrou pečení a ucítit vůni borovic."

"Nejdřív musíme najít palác, nebo kde to ten král vlastně sídlí."

"Myslíš, že nám prostě dá národní poklad?"

"Uvidíme."

* * *

Král hleděl z okna své studovny na osmém poschodí a pozoroval, jak se nepřátelské obléhací stroje pomalu blíží k severní hradbě města. Bylo jich sedm, každý asi osmdesát stop vysoký, obalený pláty železného plechu a neohrožitelný zápalnými šípy. Až se dostanou k hradbě, což bude tak asi za hodinu, boj bude tvrdý. U hradby pak obléhací věže spustí padací mosty a na ochozy se vyhrnou bojovníci.

Střetne se s nimi jeho garda, čepel proti čepeli, vojáci budou sekát a zabíjet, aby získali čas ženistům, kteří budou otvory do věží vhadzovat zápalné bomby. Železná plátování zvenčí nijak neochrání desítky mužů čekajících na schodech uvnitř obléhacích věží.

"Přicházíte si pro vlastní zkázu," říkal si. Ohlédl se doleva, kde na dubové lavici ležela jeho obřadní zbroj. Začínáš být na boj pomalu moc starý, pomyslel si. A co se stane se Zir-vakem, jestli padneš v bitvě? Žádnému z jeho synů ještě nebylo ani sto let - a i kdyby bylo, pomyslel si s lítostí, nedokázali by unést zodpovědnost velení. Možná jsem na ně byl příliš mírný.

Ustoupil od okna, došel ke stolu a zvedl oválné zrcadlo s bronzovým okrajem. Obličej, který na něj ze zrcadla hleděl, byl šedivý únauou, oči matné. Pustil zrcadlo a zvedl dopis, jenž dorazil předchozího večera od kupce Jos-šiel. Do města přišli tři cizinci s úmyslem uloupit rajskou přílbou. - Zjistí, že na ně čeká pěkné překvapení!

Do komnaty vstoupil sluha a hluboko se mu poklonil, "Milosti, je tu nějaká žena, která s tebou chce hovořit."

"Řekni jí, že dnes nemám čas. Ať svůj požadavek sdělí Pasan-Jolovi!"

"Se vši úctou, myslím, že by si Tvoje Milost měla s tou ženou promluvit. Tvrdí, že tě chce vidět v souvislosti s rajskou přílbou - a odpovídá popisu, který jsi předal vojákům."

Král se otočil, "Je sama?"

"Není, její společníci jsou s ní, Milosti - bělovlasý obr a mladý muž."

"Jsou ozbrojení?"

"Své zbraně odevzdali královským strážím."

Krále to zaujalo, a on přešel ke stolu. "Pošli je dál - a sežeň Pasan-Jola."

Sluha se znovu uklonil a odešel.

Jak ho již zpravil Jos-šiel, žena byla velmi krásná a pohybovala se s půvabem, jenž králi rozproudil krev. "Prý tvrdíš, že pocházíš z jiné země," řekl, "Kde to je?"

"Neumím říci, kde je vzhledem k Jur-valu," vysvětlovala hlubokým, téměř zastřeným hlasem. "Poslali nás sem kouzelnou bránou."

Král zvedl dopis. "To mi taky píše Jos-šiel, Musím říci, že mi přijde zatěžko tomu uvěřit. - Nejste spíš špehové, které sem poslal nepřítel?"

Za návštěvníky se postavil oddíl stráží. - "Máme je zatknout, Milosti?" zeptal se Pasan-Jol.

"Ne, ještě ne," řekl král mladému strážnému. "Zajímají mne. Tak mi řekni, ženo, proč jsi tady."

"Abych přivedla zpět slunce," řekla ona. Ticho v místnosti narůstalo, jak se posluchači snažili strávit její slova.

"Ty jsi čarodějka?" otázal se král. "To jsem."

"Kouzlení je tu již dlouho považováno za zločin trestaný smrtí."

Žena se usmála. "Zatímco hloupost očividně ne. Chceš vidět nad Jur-valem znovu svítit slunce?"

Král se zaklonil v křesle. "Dejme tomu - čistě jen pro naši debatu - že bys dosáhla tohoto... tohoto zázraku. Co žádáš na oplátku?"

"Myslím, že na to ti dá odpověď dopis od Jos-šiel," opáčila ona.

"Ty o tom víš - a přesto jsi přišla sem? Bylo to moudré, čarodějnice?"

Pokrčila rameny. "Moudrost každého činu se dá posoudit pouze podle výsledku. Já ti nabízím slunce za kousek kovu. Vyber si, co se ti bude líbit víc."

"Co myslíš, Pasane?" zeptal se král.

Mladý strážný se výsměšně uchechtl, "Myslím, že to jsou špehové, otče. Dovol, ať je vyslechnu."

"Další tupá hlava," prohodil Železná ruka k Sigarni stejným tónem. "Myslíš, že jsou všichni oběti přibuzenské plemenitby?" Strážného meč vyletěl z pochvy. "Dej to pryč, chlapče," zarazil ho Železná ruka, "než ti to seberu a naplácám ti na zadek." Strážný se zhluboka nadechl a zaujal bojovou pozici s mečem napřaženým.

"Tak dost!" vyštěkl král, "Odlož ten meč, Pasane!"

"Slyšel jsi, co řekl, otče!"

"Ano, slyšel," odtušil král unaveně. "Tak ať nám to nemusí hned předvádět."

"Myslím, že nějaký menší důkaz by se hodil." vložila se do hovoru Sigarni. "Máš tady zahradu?"

"V Zíraku nic neroste," odpověděl král, "Ale ano, bývala tu zahrada. Ale já tam již více nechodím, protože ve mně ten pohled vyvolává smutek."

"Vezmi mě tam," navrhla Sigarni, "a já ti ukážu něco, co ti zvedne náladu." Král vstal a došel k oknu, odkud bylo vidět, jak se obléhací věže pomalu blíží k hradbě. Prudce se obrátil k té ženě. "No dobrá, pobavím tě. Ale věz, jestli nebude zázrak, nepotěší mne to - a ty budeš obviněna z čarodějnictví."

"Když k žádnému zázraku nedojde," podotkla žena, "tak se to obvinění bude těžko dokazovat."

Král se poprvé usmál, "Pojďme do zahrady," vyzval je.

* * *

Zahrada byla o víc než dvě stě stop níž a byla navržena kolem několika vinoucích se bíle dlážděných chodníků. - Byly tu tři fontány, ani jedna nefungovala, a záhony byly pokryty silnou vrstvou šedého popela. Mramorové zdi, tvořící vnější hranici zahrady, lemovaly desítky uschlých stromů a nikde nebylo nic živého.

Když tak Sigarni obhlížela krajinu, pocítila strach. Co když uvažovala špatně?

"Na tohle se těším," prohodil Železná ruka a mrkl na ni.

"No," ozval se král, "jsme tady, a tys slíbila zázrak." Stál se založenýma rukama a jeho syn byl vedle něj s rukama na meči. Opodál nervózně přešlapovalo šest gardistů.

Sigarni došla ke králi. "Smím si půjčit tvou dýku, můj pane?" požádala.

"Co je to za nesmysl?" vybuchl rozhořčeně mladý muž po králově boku.

Sigarni se zamračila a pak před něj natáhla ruku. "Trochu mě řizni, semhle," řekla ukazujíc na místo na předloktí.

Pasan-Jol vytáhl dýku a pomalujíc přešel ostřím přes kůži. Objevila se krev a Sigarni došla k řadě suchých keřů, u prvního poklekla a podržela ruku nad suchými větvičkami. - Kapky krve pomalu skrápěly dřevo.

Nic se nestalo. Sigarni zůstala, kde byla, a vzhledla k Železné ruce, jenž ji napjatě pozoroval. Vysvětlila mu předtím svou teorii, a on ji zamyšleně vyslechl. "No, tak kde je ten zázrak?" zeptal se král tvrdým tónem.

Železná ruka pokročil dopředu a klekl si k Sigarni. "Dotkni se keře," pošeptal jí.

Sigarni přejela prsty po dřevě a cítila, jak ji ruka začíná pálit. Krev na větvičkách se vsákla do šedého dřeva, které začalo bobtnat a růst. Objevily se rudě se nalévající pupeny a začaly se natahovat směrem k olověné obloze, pak ztmavly do zelena, až nakonec zcela zhnědly. Vyrašila tři poupata a otevřela se do růží barvy Sigarniiny krve.

Sigarni vstala a otočila se ke králi, připravena předložit důkazy.

Právě v té chvíli prorazil mraky paprsek slunečního světla a zalil zahradu. - V jasném světle vypadal král poněkud starší, unavenější, tvář měl rozrytou hlubokými vráskami a pod očima měl tmavé kruhy. "Jak jsi to dokázala?" zašeptal, došel k růžovému keři a poklekl, aby mohl přivonět ke květům.

"Válka musí skončit," řekla Sigarni. "To je všechno, co drží slunce zpátky."

"Co to říkáš?"

"Tohle je kouzelná země. Milosti, kde válka a ničení krmí temnou stránku magie. - Každý nenávistný čin, zloba a touha po krvi jen dál přživují plameny pod horami. Svým bojem si sami ničíte tento svět. Vzpomeň si na dny předtím, kdy vysvitlo slunce. Na Athlingův svátek. Tehdy mezi vašimi vojsky panovalo třídní příměří. Když ustaly boje, vysvitlo slunce. Stejně to bylo, když pohřbívali tvého otce: den příměří. A před válkou býval Jurval rájem. Copak to nevidíš? - Nějakým způsobem země samotná zesiluje city lidí. Všechna ta nenávist a násilí se odrážejí na zemi, která se, jako tito lidé, obrací proti sobě."

"Říkal jsem ti, že je špeh!" zařval Pasan-Jol. - "Tohle všechno je trik, aby nás ukolébala."

Z dálky se ozvala řada tupých, dunivých zvuků a slabý třesk oceli o ocel. Slunce se vytratilo. "Obléhací věže dorazily k hradbám," řekl král. "Už musím jít. Ale o tvých slovech budu vážně uvažovat a sejdem se opět odpoledne. Mezitím řeknu sluhovi, aby vám ukázal Zámecké muzeum. Je tam mnoho úžasných věcí - včetně přílby, kterou hledáte."

Sigarni s Ballistarem se uklonili. Železná ruka jen kývl hlavou.

"Tvůj vysoký přítel se příliš nestará o obřadnost. Cožpak neví, že je moudré králi vždycky prokazovat úctu?"

"To ví, můj pane," pravila Sigarni. "Ale on sám je král, a není zvyklý klanět se jiným."

Král se zasmál. "Vladař by měl mít lepší vkus v oblékání," podotkl ukazuje na špatně padnoucí červenou košili, již měl Železná ruka na sobě. "A ty, mladá dámo, by sis měla obvázat tu ránu - pokud ovšem nehodláš oživit celou mou zahradu." Obrátil se k mladému strážnému. - "Řizls moc hluboko, Pasane. Zaříd', ať sem pošlou ranhojiče a ať se postarají o naše hosty."

"Ale otče..."

"Jen to udělej, Pasane. Ted' nemám čas na další hovor." Král odešel následován čtyřmi gardisty.

Pasan se zlostně mračil na Sigarni. "Možná jsi svými čarami obloudila jeho, ale mne ne. Ty jsi nepřítel - a nepřítel je nutné ničit. A podívej na tu růži," dodal vítězoslavně. "Už umírá."

"Ano," souhlasila smutně. "S každou smrtí na hradbách. S každým soustem lidského masa. S každým nenávistným slovem."

Zavolala na Ballistara a Železnou ruku a odešli zpátky do paláce.

* * *

S obvázanou paží, i když krev stále prosakovala obvazem, Sigarni usedla se Železnou rukou a Ballistarem ve velkém sále Zámeckého muzea. Stěny lemovaly nádherné sochy a ve výklencích visely obrazy, ale pýcha paláce patřila Alwenově koruně, jež v křišťálovém pouzdře spočívala na štíhlém zlatém sloupovém podstavci. - Přilba se ve světle lustrů mihotala a Železná ruka na ni hleděl s nepokrytým obdivem. "Kdybych byl tu korunu získal zpátky já," prohodil měkce, "nebyla by žádná občanská válka. S Elarin bychom se těšili z mírumilovné vlády, a ty, Sigarni, bys poznala velké štěstí."

"Já jsem však poznala velký štěstí," prohlásila Sigarni. "Gwalchmai byl skvělý pěstoun a na Vysočině jsem žila volným životem."

"Přesto, přál bych si, aby tomu bylo jinak."

"Nikdy není moudrý toužit po minulosti," řekla mu. "Už se nemůže vrátit. Co budeš dělat, až se vrátíme? Prohlásíš se a povedeš vojsko? K tomu úkolu se hodíš mnohem víc než já."

"Já myslím, že ne," odpověděl obr. "Ty jsi nová válečná královna. Tak to necháme tak. Budu ti radit - a vezmu si tak hodinku dvě, abych zničil nepřítele," dodal s pobaveným úsměvem.

"Jestli se vrátíme," poukázal Ballistar. "Nejní to jistý. Co když ses s touhle válkou zmejlila, Sigarni? Co jestli se slunko neukáže?"

"Já se nemýlím," opáčila Sigarni. "Cítila jsem to od chvíle, co na tom luku vyrazily listy. Tahle země trpí. Všechno je tady nepřírozené. Až skončí válka, tak skončí také přírodní pohromy - jsem o tom přesvědčená."

"Myslím, že máš pravdu," řekl Železná ruka, "ale faktem je, že na to, aby skončila válka, musejí se obě strany dohodnout na podmínkách. Když už bojují tak dlouho, takové rozhodnutí bude těžké. A je tu ještě něco jiného, dcero. Jestli nebude mír a král ti odmítne vydat korunu, co pak?"

"Odejeme bez ní - a budeme bojovat s cizozemci bez pomoci Pallidů." "Mám hlad," promluvil Ballistar. "Myslíš, že by nám půjčili kotlík? Máme ještě nějaký vložky?"

"Můžeš se zeptat," poradila mu Sigarni a ukázala na mlčící strážné u dveří. Ale žádost byla odmítnuta a trojice se vydala na prohlídku muzea, okukující si různé památky.

K večeru vstoupili sluhové, doplnili olejové lampy a zapálili další. Přes vysoká okna v lomených obloucích byly zataženy obrovské sametové závěsy.

Nakonec vstoupil král. Nyní měl na sobě zbroj a vypadal ještě vyčerpaněji než ráno. "Obléhačské stroje byly zničeny," oznámil jim, "ale smrtící daň byla velmi vysoká. - Požádal jsem o příměří a za hodinu se sejdu před hradbami s jejich králem. Chci tě mít u sebe, až s ním budu hovořit."

"Ráda se přidám, Sire," řekla Sigarni.

Na tyčích před hlavní bránou bylo zapáleno víc než pader sát luceren a dvacet židlí bylo rozestaveno do dvou řad proti sobě, vždy po deseti sedadlech. Noc byla černá jako smola a lucerny jen tak tak vydávaly dost světla, aby bylo vidět aspoň na pár kroků. "Doneste další," nařídil král a dva důstojníci se vytratili do tmy. Král, nyní v prosté modré haleně, se posadil se Sigarni po levici a Pasan-Jolem po pravici.

Přinesli dvacet dalších luceren.

Chvilíček čekali, a pak spatřili, jak se od nepřátelského tábora pomalu blíží zástup mužů s králem ve stříbrné, zlatem vykládané zbroji v čele. Neměl přílbu a Sigarni si všimla, že v hubeném obličejí se mu zračí stejná únava, jaká byla ve tváři muže vedle ní.

Nepodíval se na čekající skupinku, ale došel přímo k židli stojící proti sedadlu krále Zir-vaku a posadil se.

"No, Nashane," řekl nakonec, když se dvacet mužů jeho doprovodu rozestavilo za ním, "z jakého důvodu jsi svolal tuto schůzku?"

Král mu řekl o Sigarniině příchodu a o zázraku v růžové zahradě. Nepřátelský vůdce rozhodně nevypadal, že by to na něj udělalo dojem. "Dneska jste zničili pár obléhačích věží, ale ukázalo se, že mají svou cenu, ne? Měli jste spoustu práce, abyste je zastavili. Teď jsem si jich objednal padesát, a pak Zir-vak padne. Máš mě snad za hlupce, bratranče? Chceš odvrátit porážku tímhle nesmyslem?"

"Tohle všechno je holý nesmysl, Revo. Bojujeme ve válce, kterou začali naši dědové. A proč? Pro čest našich rodů. Kde je vůbec čest v tom, co děláme?"

"Já tu čest najdu," vybuchl Réva, "až nechám tvou hlavu narazit na kopí nad bránou Zir-vaku."

"Tak ji můžeš dostat," řekl král. "Můžeš si ji vzít hned. Jestli to skončí tuhle válku a přivede slunce zpět do našich zemí, rád zemřu. Je to vše, po čem toužíš?"

"Vzdají se všechny tvoje oddíly a otevrou brány," dožadoval se Réva.

"Brány už jsou otevřeny," poukázal král, "A my už bojovat nebudeme."

"Ne!" zavřískl Pasan-Jol. "Nemůžeš nás všechny zradit."

"To není zrada, Pasane, to je nový začátek."

Mladý muž se vymrštil na nohy s dýkou v ruce. Než ho mohl někdo zastavit, zarazil čepel do otcových prsou. Král zasténal a sesul se na Sigarni. Železná ruka, stojící za králem, se natáhl, popadl Pasan-Jola za hrdlo a odvedl ho pryč. Ballistar se na mladíka vrhl a vykroutil mu zakrvácenou dýku z prstů.

Sigarni položila umírajícího krále na zem. "Révo!" zavolal on.

Nepřátelský král poklekl vedle umírajícího. "Mluvil jsem pravdu, bratranče. Tahle válka zabíjí zemi a musí skončit. Ne jenom pro tebe a pro mne a pro naše rody, ale pro zemi samotnou. Teď máš moji hlavu a moje město. Kéž nenávisť pomine s mou smrtí."

Réva chvíli neřikal nic, pak si povzdechl. "Stane se, jak si přeješ, Nashane. Já také potřebuji vidět slunce." Stáhl si kovovou rukavici a stiskl Nashanovi ruku. Kdosi vykřikl a ukázal nahoru. Na noční obloze se objevil úplňk a bylo jasně vidět třpyt vzdálených hvězd. "Začíná to," zašeptal Nashan.

A zemřel.

Sigarni králi zatlačila oči a vstala. "Smutný konec skvělého člověka," pravila, obrátila se a odešla pryč. Železná ruka pustil Pasan-Jola, který zíral na měsíc a hvězdy. Pak se rozběhl k tělu svého otce, vrhl se na ně a rozvzlykal se.

Sigarni, Ballistar a Železná ruka se vrátili do muzea. Železná ruka pěstí rozbil křišťálový kryt kolem koruny, jenž se rozletěl na maličké kousičky. Obr sáhl dovnitř, vyndal korunu a podal ji Sigarni.

"Je čas jít," řekla Sigarni, otevřela tlumok a strčila korunu dovnitř.

Když trojice pomalu kráčela k řece, v ulicích se tlačily davy lidí hledících na oblohu. Bylo tu upoutáno několik člunů a Sigarni vybrala malou loďku se dvěma vesly. Uvolnili lana, vlezli do loďky a vydali se na plavbu po proudu řeky.

Sigarni seděla a dívala se zpět na mizející město. Ballistar jí položil ruku kolem ramen. "Proč tak smutná, Sigarni? Zachránilas je."

"Měla jsem ho velmi ráda," řekla Sigarni. "Byl to dobrý chlap."

"Ale je tu ještě něco jiného, vid'?" zkoumal záležitost Ballistar.

Sigarni kývla. "Jednu válku jsme zastavili a teď máme prostředek, abychom mohli začít jinou. Liší se naše země nějak od téhle? Jak se cítí Vysoká Druin ohledně války, která přichází?"

"My ale nebojujeme kvůli cti nebo uloupený ženě," namítl Ballistar. "My bojujeme o přežití s nemilosrdným nepřítelem. To je rozdíl."

"Opravdu? Já už jsem strávila všecku nenávist, Balli. Když mě znásilnili, chtěla jsem vidět každého cizozemce po smrti. Teď už po tom ale netoužím." Později následujícího dne v jasném slunečním světle, stála trojice v kruhu kamenů. Sigarni si sundala obvaz z ruky a použila ho, aby každý ze šesti kamenů potřela svou krví. Pak se všichni tři postavili doprostřed, uchopili se za ruce a čekali.

"Hrozně se těším na tu pečínku," prohodil Železná ruka.

"A já se už nemůžu dočkat, až uvidím, jak se budou tvářit při pohledu na to, co se ze mě stalo," připojil Ballistar šťastně.

Kolem nich se objevilo světlo a Sigarni cítila, jak ji přemáhají mráčky. Pak se před ní objevil Taliesen a do tváře jí zavál studený vítr.

"Máš ji?" zeptal se čaroděj.

Sigarni neodpověděla. - V pravé ruce jí ležela maličká kůstka Železné ruky a levičku jí svíral Ballistar Trpaslík, a jak tu tak stál, oblečen do jejich příliš velkých kamaší, po tvářích se mu koulely slzy.

* * *

Jako všichni horalé, tak i Gwalchmai miloval jaro. Život v horách byl vždycky drsný, a lidé žili s neustálým vědomím, že smrt číhá jako příšera za hranicí světla ohně. Zima se na hory vrhala jako bájná šelma, oloupila zemi o obilí, o jídlo, vysála veškeré teplo z půdy i lidských kostí.

Ale jaro, s příslibem slunečního svitu a hojnosti, byla roční doba, kterou miloval. Záplava barev, které se objevily na svazích kopců, když se studenou zemí protlačily první květiny, zpěv ptactva ve stromoví, vůně květů na keřích a větvích stromů - všechno tohle mluvilo o životě.

Bolest v zádech v ranním sluníčku ustoupila, když tak Gwalchmai vyseďával ve staré židli na zápraží svého srubu. Skoro se zase cítím mladý, pomyslel si šťastně. Hlavou mu prolétl letmý závan lítosti, a on otevřel pergamen, který držel složený v ruce. Bylo tomu již tak dávno, co naposledy něco napsal, že slova vypadala jako pavouci, a byla příliš velká, jako by to psalo dítě. Nicméně to pořád bylo čitelné.

Řekl si, že je čas na zbytek medoviny. Naklonil se doprava, zvedl džbánec a vytáhl špunt. Obrátil džbánec vzhůru nohama, nalil si do úst sladký alkohol a převalil ho po jazyku. Schoval tu medovinu v roce, kdy mu přinesli Sigarni, a to byl na medovinu vynikající rok. Gwalchmai se při té vzpomínce usmál, Taliesen vstoupil na mýtinu a vedl za ruku dítě. V té chvíli Gwalchmai spatřil svoji smrt. Tu noc, když dítě usnulo, vzal dva džbánky a schoval je na půdičce, aby byly připraveny pro tento den.

Tento den...

Stařec se zvedl a protáhl si hřbet. V kloubech mu vrzalo a praskalo, jako by to byly suché klacíky. Zhluboka se nadechl a zakroužil tekutinou v džbánu. Ani ne půl šálku, uvědomil si. Mám to schovat, než přijdou? Chvilí nad tím uvažoval - pak džbánec vyprázdnil. Spokojeně si vydechl a svezl se zpátky do židle.

Když se ozval dusot koňských kopyt na tvrdě udusané hlině, polekal se. Čekal na tuto chvíli tak dlouho - a teď se bál, děsil se dlouhé cesty do temnoty. V ústech mu vyschlo, a on zalitoval, že polkl i ten poslední zbytek medoviny.

"Uklidni se, ty starý troubo," řekl si nahlas. Vstal, vyšel na široký dvorek a čekal na jezdce.

Bylo to šest zvěďů v železných kloboucích a kožených kyrysech. Zahlédli ho, tasili zbraně a rozestoupili se před ním do půlkruhu. "Dobrý ráno, hoši!" pozdravil Gwalchmai.

Jezdci pobídlí koně blíž a mezitím obhlíželi okolní stromy. "Jsem sám, hoši. Už na vás čekám. Mám tu pro vás zprávu, kterou byste si měli přečíst," dodal a zamával kouskem pergamenu.

"Kdo jsi, staříku?" zeptal se jeden z jezdců a pobídl koně blíž.

Gwalchmai se uchechtl. "Já jsem čtenář duší, mluvčí pravdy, hlas budoucích zabitých. Našli to tělo, víš, ve tvé vesnici. Až se vrátíš, chtěj tě pověsit. Ale nelam si s tím hlavu - ty se nevrátíš."

Muž zesinal a spadla mu brada.

"O čem to mluví?" chtěl vědět jiný jezdec. "Jaký tělo?"

Gwalchmai se otočil k mluvčímu. "Ech, Bello, jaký je to potěšení vidět tě zas! A ty, Jeraime," dodal s úsměvem ke třetímu jezdcí. "Sice se nemáte rádi, ale budete stát zády proti sobě až do posledka a umřete společně, takže na tu dlouhou cestu do pekla půjdete bok po boku. Je to uklidňující pomyšlení? Doufám, že ne!"

"Dej mi tu zprávu, staříku!" vyjel na něj první jezdec a natáhl ruku.

"Ještě ne, Gaele. Ještě toho musím moc říct. Všichni jedete vstříc své smrti. Sigarni vás nechá pobít."

"Odkud znáš my jméno?" chtěl vědět Gaele.

"Znám všechny vaše jména i vaše špinavý příběhy," ohrnul rty Gwalchmai, "To je můj dar - i když, jak se tak koukám na vaše mizerný životy, je to spíš prokletí. Zakopals ji hluboko, Gaele, u řeky - ale ani ve snu tě nenapadlo, že se ta stará vrba jednoho dne vyvrátí... a tak odhalí ten hrob. Horší je, že jí nechal na prstě ten prsten, ten s topazem, cos přivez z Kushiru. Celá vesnice ví, že ji zabil. Už teď je na cestě zpráva se žádostí, aby tě vrátili k soudu! Neboj se, můj chrabřej chlapče, protože tobě otevrou břicho v průsmyku Duane. Tebe nepověsej!"

"Drž hubu!" zaječel Gaele a pobídl koně kupředu. Jeho meč slétl dolů, rozrazil starému muži lebku a srazil ho na zem. Z rány se vyřinula krev, ale Gwalchmai se ještě vyškřábal na kolena.

"Všichni chcípnete!" zařval. "Celý vojsko. A vrány si pochutnají na vašich vočích!" Meč se snesl znovu a Gwalchmai padl na tvář do hlíny. Z jeho těla vyprchalo všechno napětí, a on ani necítil hrot kopí, který mu prorazil trup.

Celá ta léta, pomyslel si, a nakonec jsem zalhal. Nevím, jestli Sigarni zvítězí, nebo prohraje, ale tihle zbabělci zanesou příběh o mém proroctví zpátky k vojsku, a ten se jejich řadami roznese jako zuřící lesní požár.

Jakoby z dálky zaslechl Gwalchmai, jak někdo volá jeho jméno.

"Už jdu," řekl.

Gaele vytáhl meč ze starcových zad a otřel si čepel do jeho haleny. Sehnul se, vytrhl mu pergamen z mrtvých prstů a otevřel ho.

"Co tam stojí?" vyptával se Bello, když se ostatní sešli kolem mrtvol.

"Víš, že neumím číst," vyštěkl Gaele.

Dopředu popošel Jeraime. "Dej to sem," řekl, Gaele mu pergamen podal a Jeraime přelétl pohledem velké pavoučí písmo.

"No tak!" dožadoval se Gaele.

Jeraime chvíli mlčel, a když promluvil, třásl se mu hlas. "Stojí tu: - Bude jich šest. Jeden z nich je vrah své ženy. Gaele mě srazí. Jeraime přečte mou zprávu."

Jeraime pustil pergamen z ruky a zacouval zpátky ke svému koni.

"Byl to kouzelník," zašeptal Bello. - "Říkal, že všichni umřem. Celý vojsko! Dobře Bože, proč jsme sem jezdili?"

* * *

Vojsko se utábořilo poblíž trosek Cilfallenu: sedm tisíc mužů - z toho čtyři tisíce těžce vyzbrojených pěšáků, patnáct set lučištníků a prakovníků, pět set ženistů, kuchařů, píkovníků a zvěďů a tisíc jezdců. Baronův dlouhý černý stan byl vztyčen kousek od Cilfallenského potoka, zatímco jízda tábořila na severu, pěšáci na východě a západě a ostatní na jihu. Leofrik zařídil výměnu stráží a vyslal k severu zvědy. Pak se, k smrti znaven, vrátil do svého stanu.

Na židli s plátěným opěradlem seděl Jakutachán a uskrával vynikající víno. Když Leofrik vstoupil do stanu, Jakutachán se usmál. "Takový protažený obličej," utrousil kouzelník, "a přitom tu jsi na začátku slavného tažení."

"Nerad baronovi lžu," řekl Leofrik, rozložil cestovní židli a sedl si proti červeně oděnému muži.

"Říkal jsem ti, že to není lež. Já jsem jistým způsobem obchodník. Kde myslíš, že dojde k první bitvě?"

"Baron si myslí, že se opevní v průsmyku Duane. Máme pro takový případ několik plánů. Nemůžeš mi říci, co mají za lubem? Po pádu těch pevností nejsem u barona zrovna v přízni. Dává to za vinu mně!"

Jakutachán zavrtěl hlavou a nasadil vhodné omluvný výraz. "Můj drahý Leofriku, nesmím rád bych ti pomohl. Ale kdybys použil své síly, zatímco je Taliesen nedaleko, přišlo by mě to pěkně drahé - možná by mě to stálo život. Tomu starci nechybí nadání. Až odejde, použijí své umění a, řekněme, budu je sledovat. Uklidni se, chlapče. Vychutnej si víno. Je opravdu velice dobré."

Leofrik si povzdychl. Věděl, že víno je dobré. Stálo ho taky menší jmění. Přijal číši a uznale upíjel alkohol, "Říkal jsi, že ses tu ženu snažil polapit už předtím a žeš neuspěl. Je očarovaná? Je tenhle Taliesen stejně mocný jako ty?"

"Zajímavé otázky," řekl Jakutachán a jeho žoviální kulatý obličej teď vypadal vážně a zamyšleně. "Často jsem se nad nimi zamýšlel sám. První pokus zmařil Taliesen a jeden horal jménem Caswallon. Sebrali ji jako nemluvně a schovali ji... tady. V té době jsem o Taliesenově existenci vůbec nic nevěděl, a tak jsem neměl žádný plán, s nímž bych se jim postavil. Když jsem pak našel její skrýš, byla to malá holčička. Její pěstounka ji vyhodila z okna srubu a ona utekla k nedalekému vodopádu. Tam se do toho znovu vložili Taliesen s Caswallonem, i když jak se tam dostali právě v té chvíli, to netuším. Nemohli mě zastavit, protože jsem byl dobře připraven. Naneštěstí se do toho vložila třetí síla. Myslím, že to byl duch. Ten jí pak pomohl znovu - a to mě stálo život mého nejdražšího akolyty. Ale tak to je. Je to život, a my nemůžeme reptat. Poslední týden jsem ale použil jedno ze čtyř velkých kouzel. Neomylné. - Bud' zemře oběť, nebo ten, kdo seslal kouzlo. Riskoval jsem všechno. A nic se nestalo. - Démon, kterého jsem povolal, kupodivu zmizel, jakmile jsem dokončil kouzlo. Řeknu ti, Leofriku, strávil jsem od té doby nejednu dlouhou noc, kdy jsem ten problém promýšlel. Vím, že si to umíš jen těžko představit, ale asi nejlepší přirovnání je, jako kdybys natáhl luk a vypustil na nepřítele střelu. A ta za letu vzduchem zmizí. Přesně tak to bylo. Otázka je, kam ten démon odešel."

"A přišel jsi na odpověď?" zeptal se se zájmem Leofrik.

"Já si myslím, že ano. Seslal jsem to kouzlo těsně za hradbami sídelního města, v kruhu starobylých kamenů. - Věř se o nich, že to jsou brány do jiných světů. Myslím, že jsem jistým způsobem tu bránu aktivoval. Nicméně ten tvor byl úplně vyladěn na Sigarni. Proto, ať šel kamkoliv, ona tam bude také. Tajemné."

Leofrik si dolil číši. "Znamená to, že ji ten tvor pořád ještě hledá?"

"Je to možné. Vlastně je to víc než pravděpodobné. Brány fungují skrze čas stejně jako skrze prostor, a on si právě v této chvíli hledá cestu ke své oběti. Jaká povzbudivá představa - na to připíjím!"

"Proč ji tolik nenávidíš? Ublížila ti nějak?"

"Dobré nebe, Leofriku, já k ní nechovám nenávist. Já k nikomu nechovám nenávist. Takový škodlivý cit! Spíš ji

obdivuji, ty snad ne? Ale potřebuji to, co má. Krev královskou! Všechna velká kouzla totiž vyžadují krev královskou. A všechno, co s ní je možné dokázat, vede ke zlatu a nesmrtelnosti - jistě - tělesné síly. Je to stejně bezhraničné jako lidská představitost."

"Je to jenom obyčejná horalka, proboha. Jakou královskou krev může mít?"

"Jakou krev? Jak jsi nadutý, Leofriku. Váš vlastní král nemá žádnou krev královskou, i když jeho vnukové by ji mít mohli. Sigarni je dcerou velkého krále, Železné ruky, kterého před několika staletími uštváli jeho vrahové k smrti. Měl tady nedaleko pevnost, obrovskou a nedobytnou. Zůstaly jenom základní kameny."

"Tak jak by mohla být jeho dcerou?"

"Pronesli ji branou v čase. Copak mě vůbec neposloucháš, chlapče?"

"Myslím, že mi muselo do hlavy stoupnout víno," přiznal Leofrik. "Všechno mi to připadá jako nějaká hatmatilka."

"Ovšemže," řekl Jakutachán mírně, předklonil se a poplácal mladého muže po koleně. "Ale tohle je prostá odpověď na tvou otázku. V její krvi je moc, a já tu moc potřebuji. Kdyby existoval způsob, jak ji využít, aniž bych ji zabil, udělal bych to. Protože já nemám smrt rád."

Leofrik si dolil číši podruhé. "Jsi zvláštní muž, Jakuto. Možná jsi šílený. Napadlo tě to?"

"Máš spoustu zajímavých nápadů, Leofriku. Je mi potěšením být s tebou. - Rozeberme si tedy tento předpoklad. Šílenství, nebýt duševně zdrav. Jenže jak určíme duševní zdraví? Jako příklad bychom si mohli vzít lidskou většinu a prohlásit ji za normální a duševně zdravou?"

"To mi připadá rozumné," souhlasil Leofrik.

"Ale král není normální jako oni, že? - Je to výjimečný muž, stejně jako baron. Znamená to tedy, že jsou šílení?"

"Aha, chápu, co chceš říct," pravil Leofrik, předklonil se a rozlil víno. "Jenomže normálnost není jenom otázkou toho, kdo sedláci a kdo vládne. Určitě je to schopnost rozlišit správné od špatného, nebo snad dobro od zla."

"Teď se dostáváme na kalné vody, chlapče. Když sedlák vidí, že má jeho soused větší kus půdy a je tudíž bohatší, a vydá se jej proto zabít, je špatný?"

"Zajisté."

"Ale když se král vydá zničit nepřátelské království, aby naplnil vlastní pokladnici, tak je, podle tohoto příkladu, také špatný." "Ale vůbec ne!" namítal Leofrik u vědomí, že je na nebezpečné půdě. "K tomu, že se stát vydá do války, může být mnoho důvodů. Například bezpečnost, ochrana vlastních hranic."

"Jistě, jistě," souhlasil Jakuta. "A tahle válka? Proti nepříteli, který nemá žádné vojsko, jež by stálo za řeč, předstíraná válka pro vlastní slávu, je tohle špatné?"

"Proboha, mluv tišeji!"

"Myslím, že není zrovna snadné určit hranice duševního zdraví, vid', Leofriku? Já vím jediné to, že dobro jednoho člověka je špatnost u jiného. Tak funguje život. Přeje bohatým a mocným, vždy tomu tak bylo, a já mám tušení, že tomu tak i vždycky bude. Já nejsem bohatý, ale jsem mocný. A hodlám se stát ještě mocnějším."

"Tak mocným, jako je tenhle Taliesen?"

"Méně i více. On je zvláštní chlapík. Má nesmírné zdroje a odmítá je používat. Myslím, že by se ti líbil, Leofriku. Ví toho o branách víc než kterýkoliv živý člověk. A přesto žije jako rolník a obléká se ještě hůř. Má plášť z ptačího perí, který již viděl lepší časy, a svému tělu dovolil, aby zestálo a vyschlo. Nikdy jsme spolu nehovořili, ale ochotně bych se vsadil, že podle něj je jeho moc dar od nějakého vyššího zdroje, kterou je třeba používat moudře a opatrně."

"Třeba má pravdu."

"Třeba. - Nemohu jeho teorie vyvrátit, ale spíše tomu nevěřím. Rozmlouval jsem s démony, kteří sloužili většinu démonovi, a znám svaté muže, kteří tvrdí, že hovořili s Bohem. Kdežto já, mnohem mocnější člověk než většina ostatních, jsem nikdy ani nepocítil potřebu sloužit ani Bohu, ani ďáblu, a ani jeden z nich se ke mně neobtěžoval přiblížit."

"Jak poznáš, až Taliesen opustí Vysočinu?"

"Och, to poznám."

* * *

Ráno měl Leofrik pocit, že má v lebce uvězněného neklidného koně, jenž se snaží prokopat si cestu na svobodu. V hlavě mu bušilo a z jasného slunce se mu obracel žaludek. Jakutachán, na něhož výstřelky předchozí noci zřejmě neměly nejmenší vliv, seděl a mlčky sledoval východ slunce. Leofrik se vypoťoval ze stanu a sešel dolů k potoku, kde si stáhl halenu a vykoupal se v čisté, studené vodě.

Mokrý a celý roztřesený se oblékl a zašel k baronovu stanu. Jak čekal, baron již byl vzhůru, seděl u cestovního stolu a zkoumal mapy. Leofrik vstoupil a uklonil se. "Dobré jitro, můj pane. Doufám, že ses vyspal dobře."

Baron si zammul černý kožený klípec, který nosil přes prázdný oční důlek. "Nevyspal jsem se dobře od té doby, co mi ten zatracený pták vydloubl oko. Co je nového?"

"Zvědové se ještě nevrátili, můj pane. Mám ti donést snídani?"

"Zatím ne. Jak budou podle tebe průsmyk hájit?" Baron na tkaný kobereček u svých nohou rozložil několik map. Leofrik si dřepel a začal si je prohlížet.

"Mají několik možností, pane. Moji špehové mi hlásili, že Pallidové se zavázali Sigarni. Tím její vojsko zesílilo, takže má něco přes tři tisíce mužů - a to není dost, řekl bych, aby ubránili východní svah. Byli by příliš roztažení a my bychom je mohli obejít. Západní svah je kratší, ale tím by jim zase zůstala mezera ve východní obraně - tudy by mohla projet jízda a způsobit zmatek v jejich vesnicích. - Jistě, mohli by se pokusit bránit oba svahy, nebo, kdyby byli hodně zoufalí, by se mohli rozhodnout pro postavení na tom plochem kopci na severním konci průsmyku. Svahy jsou prudké a štítovou hradbu by bylo těžké prorazit."

"Proč ti to připadá jako zoufalý čin?" vyptával se zvědavě baron.

"Obklíčili bychom je, a pak by neměli kudy uniknout. Sázeli by všechno na to, že nás dokážou zadržet, unavit a pak provést protiútok." "Souhlasím," řekl baron. "Tak pro co se podle tebe rozhodnou?"

"Já nejsem válečník, můj pane, a - plně nechápu jejich mentalitu. Nicméně podle mne je nejpravděpodobnější, že se pokusí zaujmout postavení na západním svahu. - Je zalesněný a pokrytý balvany. My bychom pak museli zaútočit mnohokrát, abychom objevili jejich slabá místa."

"Ano, pokusí se o něco mazaného," přitakal baron. "Ten černý zrádce Asmidír to zařídí. Budou mít různě silné řady, nejsilnější budou tam, kde bude asi nejpravděpodobnější útok." Zabodl prst do místa na první mapě. "Zde, kde svah není až tak prudký, a tady, kde je poněkud řidší les. My na obě místa zaútočíme zároveň pýchotou. Ale jízda zaútočí tady!"

"Na nejvyšším místě? Je to moudré, můj pane?"

"Asmidír zná způsob, jakým bojujeme, Leofriku. Proto jej změníme. Jestli se mylím, přijdeme o pár desítek jezdců, ale výsledek zůstane stejný. Co zásoby?"

Leofrik si promnul oči a modlil se, aby mu přestalo bušit v hlavě. "Povolal jsem tolik vozů, kolik bylo volných, můj pane, a první by se měly objevit pozdě odpoledne. Dokud nezabereme pallidské vesnice a tamější dobytek, budou muži na zkrácených dávkách."

"Za to můžeme děkovat tvé nedbalosti," štkl baron. "Já na ten pád tvých nedobytných pevností hned tak nezapomenu. Kdybys nebyl můj bratranec, byl bych tě nechal stáhnout zaživa z kůže."

"Jsem ti nesmírně vděčný, pane," pravil Leofrik uctivě. Dusot kopyt blížících se jezdců mu umožnil, aby se vyhnul dalšímu pokoření, takže se rychle zvedl a vyšel ze stanu. - Vracel se první oddíl zvěď. Lehce ozbrojení, na rychlých koních, dokázali se krajinou pohybovat velice rychle. Všichni byli veteráni mnoha tažení a na podzim cestovali s mužem, jenž prováděl sčítání obyvatelstva, aby si zvykli na zemi. Vůdčí jezdec sesedl, další čtyři pak odjeli k táborovým ohňům. Muž zasalutoval.

"Tvoje zpráva?" chtěl vědět Leofrik.

"Ani stopa po nepříteli, pane. Zabili jsme jednoho staříka, co se na nás vrhl se staříčským mečem. Pak jsme zahlídli pár lesníků, ti mířili na jih, ale my jsme se podle rozkazu střetu vyhnuli. Lodská pevnost byla vybrakovaná a hradby částečně rozebrané. Zajeli jsme k té pallidské pevnosti, a ta dopadla skoro stejně."

"Nějaká činnost u Duane?"

"Nic jsem neviděl, pane, ale řekl jsem si, že bude lepší nejezdit už moc daleko. Až se chlapi najedí a vezmou si čerstvý koně, hned zase vyjedeme."

"Dobrá. Do hodiny vyrazíme k lodské pevnosti. Až se vrátíte, ohlásíš se mi tam."

"Ano, pane."

Objevil se baron a zavolal na muže, právě když ten chtěl nasednout na koně.

"Ty, kolik lesníků mířilo k jihu?"

"Asi dvě desítky, pane. Možná jich bylo ještě pár schovaných za stromy."

"Takže žádný útočný oddíl?"

"To si vůbec nemyslím, pane. Myslím, že mohli být na lovu. Čekal bych, že touhle dobou už nebudou mít dostatek jídla."

"To je všechno," řekl baron a došel k Leofrikovi. Muž zatím zasalutoval a odvrátil se. "Kolik mužů jsi pověřil hlídáním zásobovacích vozů?"

"Jsou tam dva oddíly jízdy, můj pane, a četa pěšáků."

"Pošli tam dalších padesát jezdců. Nemyslím, že lovili vysokou, spíš nám chtějí odříznout zásobování."

"Ano, pane. Okamžitě to zařídím."

"A vydej taky rozkazy, aby jich pár chytili živých, kvůli výslechu."

"Ano, pane." "A teď mi poruč tu snídani," dodal baron a vrátil se do svého stanu.

* * *

Asmidír se snažil uklidnit. "Sigarni, poslouchej mě, nemůžeš dál riskovat všechno na jeden vrh kostkami. Máme teď dost mužů, abychom udrželi západní svah. Můžeme je unavit, útočit na jejich křídla a ničit jejich přísunové cesty. Prostě nemusíme zbytečně riskovat."

"Slyšela jsem, cos říkal, Asmidíre, a zvážím to," slíbila Sigarni. "Teď mě nech."

Dívala se za něj, jak odchází, a věděla, jak to v něm vře. Byl voják, stratég, a nenávisť k cizozemcům mu prosákla až do kostí. Putoval daleko, aby našel nepřítele schopného zasadit jeho nepřátelům zničující porážku, a teď cítil, že je vše ohroženo. A to také bylo...

Fell stál během výměny názorů mlčky stranou, a Sigarni se teď k němu obrátila. "Nechtěl bys mi taky sdělit svůj názor, generále?"

Fell se zasmál, "Já nejsem žádnéj generál. Jsem jen lesník a jsem na to pyšnej. To, co říkáš, mi dává smysl, ale kdo jsem já, abych se hádal s velkou válečnou královnou Vysočiny?"

"Nech toho, Felle," zarazila ho podrážděně. "Prostě mi řekni, co si o tom myslíš."

"Ten chlap válce rozumí - a zná způsoby cizozemců. - Západní svah je nutný bránit, protože vede do srdce naší země. On to ví. Ty to víš. Cizozemci to vědět."

"Přesně o tom mluvím," řekla Sigarni. "My všichni víme, kde spočívá nebezpečí - a proto je čas vymyslet něco nového. A to já, Bože, udělám!" Chvilí seděla mlčky. "Už se ukázal Gwalchmai?" zeptala se.

"Ne. Myslím, že zamířil domů."

"Zemřít," podotkla tiše. "Jo. Říkal, že jeho čas nadešel. Řekl mi, že na jaře má umřít - dokonce znal tvář vojáka, co to

udělá."

"Ani se nerozloučil," povzddechla si. "Vzal si mě k sobě, když mi ty bestie zabily... rodiče, a staral se o mě po celý můj dětství. Proč by odcházel bez rozloučení?"

"Znal den a hodinu, Sigarni. Odešel brzo po tom, co ses vydala hledat tu korunu. Než zmizel, mluvil s Taliesenem. Třeba by ti ten čaroděj mohl říct víc."

"A co Ballistar?"

Fell zavrtěl hlavou. "Zatím nic, ale Kollarin ho hledá."

"Zlomilo mu to srdce. Dokonce se tam vyspal s jednou ženou. Často se říká, že to, co nikdy neměl, to ti nechybí. Myslím, že to je pravda. Celý život toužil po tom být jako my. Pak se to stalo, a on zažil radost, o jaké se mu ani nesnilo. Návrat pro něj byl jako oživlá noční můra."

"Vypadáš utahaně, Sigarni. Měla by sis aspoň na chvíli odpočinout."

"Ne," odmítla. "Musím vidět Taliesena, než odejde. Seženeš mi ho?"

"A pak si odpočineš?"

Kývla. Když Fell odešel ze srubu, Sigarni cítila pravdu jeho slov. Únavou ji bolelo celé tělo a mysl jí přebíhala od problému k problému, a nikde se nemohla zastavit. Jak je to dlouho, co ses naposled vyspala, ptala se sama sebe. Tři dny? Čtyři?

Vstoupil Taliesen. "Nepřátel je šest tisíc," řekl jí, "a budou tu do dvou dnů. Přeji ti hodně štěstí, Sigarni. Teď vše závisí na tvých schopnostech a odvaze tvých mužů."

"Přála bych si, abys mohl zůstat, Taliesene. Tvoje síly by tu byly velice užitečné."

"Vrátím se, až bude po bitvě."

"Předpokládáš, že vyhraje?"

"To asi ne," opáčil smutně. "Nedělám žádné závěry. Viděl jsem mnoho budoucností, Sigarni. V některých zvítězíš, v jiných zemřeš." "Všechny ale být pravdivé nemůžou," poukázala Sigarni.

"Ó, ale můžou," pravil měkce. "Kdysi dávno jsem zjistil, že existuje množství světů stejných, jako je ten náš. Když putuji mezi nimi, je možné úplně všechno. Jestli budeš mrtvá, až se vrátím, projdu zase několika branami a najdu Sigarni, která přežila."

"Proč ji nenajdeš rovnou - a pak mi neřekneš, jak to udělala?"

Taliesen se usmál, "Mám tě moc rád, válečná královno. Opravdu. A teď už musím jít. Mluvila jsi se Železnou rukou od té doby, co podruhé ztratil život?"

"Ano. Hodně ho to ranilo, ale pořád je se mnou," odpověděla a dotkla se váčku, jenž jí visel na krku.

"Toho trpaslíka mi je líto. Nevěděl jsem, že ho to za bránou tolik ovlivní."

"Kollarin ho najde. - Ballistar je silný. Vzpamatuje se. Odejdi s pokojem, Taliesene."

Stařec se znovu uklonil a došel ke dveřím. Sigarni se natáhla na úzký kavalec.

A odplula do pozeňnaného, bezesného spánku.

* * *

Když se probudila, seděl vedle ní Železná ruka. - Starý král byl opět ve svém stříbrném brnění s velkou okřídlenou přilbou na hlavě, vousy měl spletené do copů. "Jak dlouho jsem spala?" zeptala se.

"Tři hodiny. - Fell je před srubem a nikomu nedovolí vstoupit."

"Teď je čas na rozhodnutí," prohlásila Sigarni, posadila se a vytřela si spánek z očí. "A to mě děsí."

"Taky by mělo. - Trocha strachu působí na ducha jako kvasnice na těsto, povzbuzuje ho, aby zesílil."

"Co jestli teď udělám nějakou chybu?"

"Tak všichni zemřou," řekl jí drsně. Sigarni se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. "Jakou radu mi dáš?"

"Ty jsi královna Vysočiny, dcero moje, a já jsem na tebe pyšný. Ale teď se musíš naučit jednu strašlivou věc o vládnutí. Na to jsi sama. Rozhodnutí je jen tvoje. Ať prohraješ, nebo vyhraješ, jen ty poneseš to břímě. Bude-li ti to k něčemu, předeštní ti jeden nápad - vyhledej Torganovu ženu."

"Ty ji znáš?"

"Ovšem. Byl jsem s tebou, když jsi s ní posledně hovořila. Ona tě rozveselila a taky tě rozplakala. Obojí pro tebe bylo dobré."

"Takže mi nemůžeš poradit, který plán obrany by pro nás byl nejlepší? Spoléhala jsem na tebe, Železná ruko. Bojovala jsem v tolika bitvách. Ve všech jsi zvítězil."

"Ne, to jsem nezvítězil. Kéž by tomu tak bylo. Vždycky jsem byl tvrdohlavý. Vyhrál jsem jenom ty důležité. Vyhledej tu ženu a pak se rozhodni. Drž se toho a buď ve vedení pevná. Máš-li pochyby, skryj je. - Ty jsi válečná královna. Všichni k tobě budou vzhlížet, teď a navždy."

"Budeš se mnou na bitevním poli?"

"Ano, a pak vyhledám Elarin a pole slávy."

Obraz se zamíhotal a zmizel, Sigarni vstala a zavolala na Fella, jenž vstoupil do místnosti a poklekl před ní. "Mluvila jsem ze spaní," řekl jí. "Nerozeznal jsem slova."

"Jdu se trochu projít. Půjdeš se mnou?"

"Jsem pod tvým velením," řekl jí.

"Žádám tě jako přítele, Felle," opravila ho a natáhla ruku. Fell na ni chvíli jen zíral, pak se jejich prsty setkaly. Ona se mu podívala do hlubokých hnědých očí a viděla, jak se mu v nich objevuje úsměv.

"Miluju tě, Sigarni," pravil ochraptělým hlasem. "Vždycky jsem tě miloval, a vždycky budu. Vítej doma."

Společně vyšli ze srubu a vydali se dolů z kopce. Sníh rychle tál a všude vykukovaly jarní květiny. "Je tu ještě Torgan?" zeptala se. "Pokud vím, ano. Se ženou bydlí u Fyona

Ostré sekery. Chceš mu dát nějaký velení?"

"Ano," řekla mu. "Pod tebou."

"Proč? Ten muž tě urazil - a vlastně nás všechny."

"Ale je to horal, Felle, a chrabří muž. Zaslouží si druhou šanci - když už pro nic jiného, tak kvůli své ženě a rodině."

"Proč ta změna, Sigarni? Co se to s tebou stalo?"

"Třeba je to Vysokou Druin," pravila s úsměvem. "Třeba se mnou bude mluvit. Když jsem prošla branou do té podivné cizí země, skoro jsem cítila její pocity. Její lid to však nedokázal. Myslím, že je to stejný tady. Země nemůže snést nenávisť, Felle. A já už pro ni nemám v srdci ani kousíček místa. Zítřka budeme bojovat s těmi cizozemci - protože musíme. Zničíme je, jestli to půjde - ale jenom proto, že musíme. Torgan se mýlil, ale on věřil, že má pravdu, a jednal v souladu s nejlepšími zájmy svého klanu v srdci. Teď trpí hanbou. Já to skončím."

Když došli na kraj lesa, Sigarni se obrátila k Fellovi a on ji objal kolem ramen. - "Nenáviděla jsem tě, když jsi mě opustil, a když jsem slyšela o smrti tvé ženy, byla jsem ráda. Stydím se to přiznat a teď toho lituji."

Fell sklonil hlavu a něžněji políbil, "Tohle je to jediný, co jsem kdy chtěl, Sigarni. Teď to vím."

"Teď mě nech, Felle. Uvidíme se později - v jednacím síni. Tam oznámím bitevní plán."

"A potom?"

"Půjdeme domů. Spolu."

Sigarni sešla dolů vinutou stezkou k domu Fyona Ostré sekery. Loran, Torgan a ten mohutný válečník Mereth tam seděli s vrchním lovčím na sluníčku. Když se Sigarni přiblížila, všichni povstali.

"Vítej, paní," řekl Fyon se strohou úklonou.

Loran jí sehnal židli a usedli. Torgan zůstal stát a potom se obrátil k domu. "Počkej," zarazila ho Sigarni. "Ocenila bych tvou radu." "Chceš mě zase zahanbit?" vyjel na ni. Stál tu vzpřímen a v očích měl hněv.

"Ne. Chci, abys dnes večer přišel na poradu. Zítřka budeš velet farlainskému křídlu pod Fellovým vedením."

Torgan tu stál jako bleskem zasažený a Sigarni viděla, jak se jeho hněv mění v únavu. "Proč to děláš?" zeptal se.

"Potřebuju silné muže na důležitých pozicích. Můžeš ale odmítnout, jestli chceš."

"Ne! Přijímám."

"Dobrá. Porada bude za soumraku. Je Layelia v domě?"

"Ano," odpověděl Torgan, stále celý ohromený. "Mám ji zavolat?"

"Ne. Najdu si ji." Sigarni vstala a zanechala muže jejich rozhovoru. Když procházela kolem Torgana, ten na ni zavolal.

"Počkej!" Klesl na koleno a sklonil hlavu. "Dávám ti svůj meč i život," pravil.

* * *

Bylo asi hodinu před setměním, když Sigarni opustila pallidskou vesnici. Odpoledne bylo jasné a svěží, slunce vrhalo zlaté skvrnky na listy na stromech. Cítila se lépe než za celé dny, mysl měla očištěnou od pochybností. Ať už bude výsledek jakýkoliv, cítila, že její plán je ten nejlepší, který může mít naději na úspěch horalů.

Rozběhla se a hnala se nahoru po stezce, radujíc se z toho cvičení. Jak tak utíkala, všimla si, že se z podrostu začíná šířit mlha. Nejdřív si toho nijak zvlášť nevšimla, ale mlha náhle zhoustla a zaviřila kolem ní. Sigarni zpomalila. Stromy teď byly neztetelné, pouhé stíny ve všepohlcující šedi. Sigarni vzhledla a viděla, že mlha se klene i nad ní a zahrazuje slunce.

Beze strachu, ale s rostoucími obavami, kráčela Sigarni dál míříc nahoru. Stezku pod nohama už sice neviděla, a to bude-li pokračovat stále vzhůru, nakonec musí dorazit do tábora. Přímě před ní se objevila stěna z křoví, a ona se jí pokusila vyhnout, postupujíc doleva. Tam byl hustší podrost a rovná půda.

S rostoucím podrážděním se drala dál.

Po chvíli dorazila k mezeře v mlze, malé holině v kruhu dubů. Mlha lnula ke kruhu z kmenů a zvedala se nahoru, takže vytvářela jakoby šedou kupoli. Na trávě uprostřed holiny seděl jakýsi muž, tělnatý, s přátelskou tváří. Vzhledl a zešířila se usmál.

"Vítej, Sigarni. - Konečně se setkáváme za dokonalých okolností."

"Viděla jsem tě umírat u vodopádů, roztrhali tě na kusy," řekla Sigarni a ruka se jí sevřela na jílci dýky.

"Naštěstí to byl můj akolyta. Říkám naštěstí, i když mi strašně chybí. Naštěstí pro mne, jsem měl říci."

"Dnešek ti tak šťastný připadat nebude," prskla Sigarni, tasila dýku a vydala se k němu. Náhle jí ztěžkly nohy, jako by se brodila po kolena hlubokým bahnem. Nůž v její ruce najednou nabyl na váze... pomalu jí klesl k boku a pak jí vypadl z třesoucích se prstů.

"Máš docela pravdu," přitakal, - "Tohle pro mne není šťastný zážitek. Mezi těmi svými barbarskými přáteli sis vedla docela dobře, a kdybys žila dál, myslím, že bys cizozemcům způsobila značné rozpaky. - Naneštěstí musíš zemřít - kéž by tomu bylo jinak." Zvedl se na nohy, vytáhl štíhlou zakřivenou čepel a vykročil k ní. Sigarni se snažila pohnout, ale nemohla. Muž zvedl nůž, do tlustých prstů levé ruky uchopil límeček její halenky a látku rozřezl, čímž jí odhalil ňadra. - "Omlouvám se za toto očividné nevhodné chování," vykládal přívětivě. "Nehodlám nijak pošpinit tvou čest. To jen že potřebuji provést přesný řez, abych ti mohl vyjmout srdce."

"Proč tohle děláš?" zeptala se ho Sigarni. "Co jsem ti kdy udělala?" "Pokud se pamatuji, drahoušku, lovila jsi zajíce. Co ti kdy udělali? My tady nemáme co do činění s žabomyšmi rozmíškami či spory. Já jsem kouzelník - a student všehomíra. Mezi mně rovnými je dobře známo, že jistě oběti jsou mocnější než jiné. Člověk, například, poskytne víc síly než... zajíc. Ale krev královská! Á, tak to je penězi nezaplacené zboží," Vytáhl z kapsy kousek uhlí a načrtl čáru mezi jejími ňadry a podél žeber na levé straně.

"Železná ruko!" vykřikla.

"Á," pravil a ustoupil dozadu, "tak to on byl tou tajemnou silou. Fascinující! Naneštěstí jsem, drahoušku, vytvořil mystickou hradbu kolem této holiny. Sem nemůže vstoupit žádný duch, tak šetři dechem. - Tvůj přítel tě také neuslyší,

protože mlha utlumí všechny zvuky. Nyní ti tedy vyjmu srdce. Nebude to bolet. Nejsem žádný divoch, takže zemřeš rychle."

"Dej mi čas do zítřka," zaprosila. "Dovol, ať nejdřív zachráním svůj lid!"

Čaroděj se zasmál, "A ty mi, samozřejmě, dáš své slovo, že se vrátíš?"

"Ano, dám. Přisáhám."

"Ech, ale víš, co vy, lovci, říkáte - zajíc v pytli je lepší než deset v doupěti. Můžeme jen doufat, že tvoji důstojníci budou i bez tebe jednat schopně. A teď, máš nějakého boha, k němuž by sis přála naposledy pomodlit?"

"Ano," odpověděla a v duchu se modlila, aby se už vrátil Taliesen.

"Tak to zkrát, drahoušku, protože bych se rád vrátil do Leofrikova stanu. Má skvělé víno, na něž se velmi těším. - Ovzduší ve zdejší zemi mi nesvědčí. Narodil jsem se k životu v dobře opevněných městech. Dej mi vědět, až skončíš, Sigarni. A neplýtvěj časem, protože se ti nepovede s Taliesenem spojit. Vrátil se do svého vlastního času a je příliš, daleko, aby ti mohl pomoci - i kdyby dokázal vyslyšet tvoje myšlenky, což nedokáže. Obávám se, milá paní, že jsi zcela sama. Teď tu nejsou žádní tvorové z bájí a pověstí, co by ti přispěli na pomoc."

"Nebud' si tak jistý," upozornila ho s úsměvem.

"Oh, ale já si jsem jistý," ujistil ji. Nůž se zvedl a Jakutachán se předklonil a potom se s výkřikem zvrátil dozadu. Chvilu se potácel a rukou si sahal na záda, kde mu z ledviny trčel nůž s kostěnou rukojetí. Sigarni cítila, jak kouzlo, které ji drželo, povoluje a mizí. Vrhla se pro svou dýku, skočila na kouzelníka, zarazila mu čepel do tlustého břichu a šklubla s ní nahoru, takže dýka zasáhla až plíce. Jak klesal Jakutachán k zemi, pronikavě, bolestiplně ječel, "Au, tys mě zranila!" vřiskal.

Ballistar se rozběhl a postavil se vedle Sigarni. Jakutachán k němu vzhlédl a oči mu již zastírala posmrtná mázdra. "Trpaslík," zašeptal překvapeně. "Zabil mě trpaslík!"

Obrátil umírající oči k Sigarni. "Ještě to... neskončilo. Vyslal jsem... démona. Ztratil se někde v čase. Ale jednoho dne... až pohlédneš do jeho očí... si na mě vzpomeneš!" A sesul se na tvář do trávy.

"Dorazil jsi vskutku právě včas," řekla Sigarni, klekla si vedle trpaslíka a políbila ho na vousatou tvář.

"Zjevil se mi Gwalchmai. Řek mi, abych tu byl. Už jsem se chtěl zabít, ale von říkal, že mě tady bude potřeba, že můžu pomoci klanům."

"Ó, Balli, kdybys umřel, zlomilo by mi to srdce. Pojď, půjdem na tu poradu!"

"Nejdřív by ses asi měla oblíct," poradil jí.

13

Fell byl vzhůru a spící Sigarni se k němu tiskla a hlavu měla položenou na jeho rameni. Dáma ležela po Sigarniině levé straně a tmavé boky se jí ve světle ohně leskly. Uhlíky v železném ohřívadle jen žhnuly a srub zalévala jemná narudlá záře.

Fell stál v zadní části jednacích síní a sledoval tváře jejích důstojníků, zatímco jim nastiňovala bitevní plány. Nejdřív byli zděšení, ale vyslechli její argumenty, které přednesla tiše, ale odhodlaně, a nic nenamítali. Každý z důstojníků dostal nějaký úkol - až na Fella.

Ten se vrátil do srubu a pak se s nadšením a něhou milovali. Za celou dobu nepronесли jediné slovo, ale oba to prožívali s takovou horlivostí, jež vedla až k slzám. Fell nikdy nepoznal nic podobného. Cítil se celý a naplněný. Celý svůj dospělý život snil o něčem takovém, že bude jedno s předmětem své lásky.

Noc byla tichá a celý svět se sestával jen ze čtyř sten, na něž viděl, a záře ohně, který vyhříval srub. Zítra začne velká bitva a, bude-li to boží vůle, pak se Sigarni budou moci začít nový, společný život. Jakmile bude baron poražen, mohou poslat vyslance k cizozemskému králi a ukončit tak válku, kterou ani jedna strana vlastně nechtěla. Pak si budou moci se Sigarni vybudovat domov poblíž vodopádů. Sigarni zasténala ze sna a Fell ji pohladil po stříbrných vlasech. Probudila se a ospale se usmála. "Měl by ses vyspat," řekla.

"Jsem moc šťastnej, abych spal," pověděl jí. Pohladila ho rukou po teplém břiše a on okamžitě pocítil vzrušení.

"Tak bych tě měla unavit," prohodila a převálila se na něj. Její ústa byla sladká a on cítil vůni jejích vlasů a teplo jejího těla.

Nakonec vášeň pohasla a Fell si povzdychl, "Už budeš spát?" pošpítala mu do ucha.

"Drželas je, Sigarni," prohlásil pyšně. "Všechny ty válečníky a šedobradý děduly! Oni tam jenom stáli, poslouchali a věřili. Já věřím! Je tak těžký teď na tebe myslet jako na tu lovkyni, co žila sama a prodávala kožešiny. Je to, jako bys byla vždycky královnou. Dokonce i Bakris Bezzubej teď o tobě mluví uctivě. Jen tak mimochodem, kam jsi ho vlastně poslala?"

"Na jih," odpověděla.

"Proč?"

"Aby jim odřízl zásobování. - Bože, Felle, přála bych si, aby to už skončilo. Nechci být válečnou královnou."

"Zejtra s tím mužem skončit," opáčil Fell. "Pak si postavíme dům. - Víš, že na západ od vodopádů je kus rovný země? Často jsem přemýšlel o tom, že by se tam dal postavit bezvadnej dům. Kousek od tůňky, takže by hluk vodopádů ztlumily vrby. Opodál je slušná pastvina a já vím, že by mi Grame pronajal pár chovnejch krav."

"To zní... nádherně," přitakala.

"Je tam taky slušný loviště."

Hluk jejích hlasů probudil Dámu a ta se nacpala mezi ně. Sigarni ji podržela za ušima. "Je to krásný sen," řekl Sigarni. "Teď si ale trochu odpočinem."

"Co tím myslíš, sen?" zeptal se Fell,

"Válka neskončí jednou bitvou," vysvětlovala mu smutně. "Jestli vyhrajem, cizozemci to budou vidět jako ránu svých

pýše. Nebudou mít jinou možnost, než na sever vyslat další vojsko."

"Ale to nedává smysl!"

"Válka nikdy nedává smysl, Felle. Promluvíme si o tom zítra."

"Jo, to uděláme," přitakal Fell, "Budu vedle tebe stát s pýchou."

"Jenže ty vedle mě nebudeš, Felle. - Potřebuju, abys se svými muži zaujal místo mimo bitvu, o kousek napravo. Oni prorazí na západním svahu a zamíří do tábora. Musíš je zastavit, zničit je. Musíš udržet pravý bok, Felle. Udělej to pro mě!"

"Ó, Bože!" vydechl a žaludek se mu stáhl.

"Co se děje?" zeptala se ustaraně.

"To nic," ujistil ji. "To je v pořádku. Jen jsem dostal křeč do nohy. Máš pravdu, Sigarni. Měli bychom se teď vyspat. Polož si hlavu na mé rameno."

Sigarni se posadila a odstrčila Dámu. "Zpátky na pelíšek, ty mrško!" pravila důrazně. "Je jenom můj!"

Položila se vedle něho, ruku mu dala přes prsa a skoro okamžitě usnula. Fell si ale v noci vůbec neodpočal. Vzpomínal na tu noc v Gwalchmaiově srubu a na slova opilého jasnovidce.

"Ale já vím, co vím, Felle. Víš, že pro ni budeš žít. A víš, že pro ni umřeš. Musíš udržet pravý bok, Felle. Udělej to pro mě, řekne. A oni se na tebe vrhnou s ohnivými meči a zrádnými kopími a šípy rozloučení. Udržíš se, Felle, až tě požádá?" Gwalchmai vzhledl krví podlitýma očima. "Rád bych byl zas mladěj, Felle. Postavil bych se vedle tebe. Bože, dokonce bych za tebe chytil ten šíp."

Žádný dům u vodopádů. Žádná jásavá budoucnost ve slunci na horách. Uvědomil si, že má jediné tuto noc. Cítil, jak se mu v prsou vzdouvá panika a rozbušilo se mu srdce. Fell zatoužil znovu Sigarni vzbudit a říci jí o Gwalchmaiově proroctví. Nicméně to neudělal. Místo toho ji k sobě pevně přitiskl a naslouchal jejímu tichému dechu. "Udržíš se, Felle?" Ano, řekl si v duchu, udržím se.

* * *

Ztráta oddílu zvědě se v podstatě dala čekat a baron k průsmyku Duane vyslal čtyři další muže. Vrátil se jen jeden - a ten měl v pravém rameni ránu po šípu.

"Nuže?" vyptával se baron.

Muž byl ve tváři šedivý a měl velké bolesti. "Jak jsi sám předpovídal, pane, zaujali postavení na tom plochem kopci. Štítová hradba. Odhadoval bych to na skoro tři tisíce válečníků."

"Celá jejich síla?" Baron se zasmál a obrátil se ke svým důstojníkům. "Vidíte, co se stane, když velí ženská? Jací to jsou hlupáci!" Znovu se otočil ke zraněnému zvědovi a zeptal se: "A co západní svah?"

"Mezi stromy se tam schovává asi stovka mužů. Dostal jsem se hezky blízko, než mě zahlídli."

"A na východě?"

"Nikoho jsem neviděl, pane,"

"Dobrá. Ted' běž a nech si ošetřit tu ránu."

"Ano, pane. Děkuju, pane."

Baron si svolal důstojníky. "Všichni jste si prostudovali mapy a je vám jasné, že jejich pozice je silná. Musíme ten kopec obklíčit. Díky tomu budeme mít místy málo mužů, ale přesto budeme dost vysoko, aby proti nám nemohli provést rychlý výpad." Upřel svou pozornost na vysokého hubeného kavalistu. "Chaldisi, ty si vezmeš polovinu jízdy a tisíc pěšáků. Pobjíže obránce na západním svahu a napadneš jejich tábor a okolní pallidské vesnice."

"Ano, pane," odpověděl Chaldis.

"Kde je Cheops?" zeptal se baron. "Zde, můj pane," odpověděl pomenší, zavalitý muž v hnědé kožené uniformě a protlačil se dopředu.

"Zaveď lučištníky na východní svah a zasypete je šípy. Začnete útočit ze západní strany. Buď opatrný, Cheopsi. Budu radši, když vaše šípy nedoletí dost daleko, než aby přeletěly obránce a zasáhly naše vlastní muže. - Bojovníka nedemoralizuje nic tolik jako strach z toho, že ho zabijí šípy vlastních lučištníků."

"Na nás se můžeš spolehnout, můj pane."

"Leofriku, ty budeš velet jezdeckému křídlu. Objedete kopec a budete pokračovat v občasných nájezdech ze severní strany. Použij ty nejtěžší kopíky. Nepřítel bude mít na tom kopci dobré lučištníky. Netlač se ale moc daleko. Tvrdě zaútoč a pak ustup. Tu nejtěžší ránu jim zasadí pěchota."

"Rozumím, můj pane."

"Pánové," pravil baron s jedním ze svých vzácných úsměvů. "Leží před námi skvělá příležitost. Na jihu se šíří velká panika kvůli těmto vzbouřeným rebelům, a až je porazíme, král zajistí, abyste byli za svou námahu dobře odměněni. - Ale nezapomeňte, i když to jsou barbaři a spodina, přesto vědí, jak bojovat. Tu ženu potom chci živou. Pošlu ji v řetězech králi do hlavního města. Ostatní do posledního pobjízte. Bůh je s námi, pánové. Ted' se vydejte za svými povinnostmi."

Baron zašel do stanu a sehnul se pod chlopeň. Když byl uvnitř, obrátil pozornost k horalovi, jenž tu seděl se dvěma strážnými po boku. Muž byl střední výšky, s umaštěnými tmavými vlasy a širokými ústy. Do oka se baronovi ale nepodíval.

"Tvoje informace byla správná," prohlásil baron. "Ta čubka se opevnila na kopci."

"Jak jsem ti říkal, můj pane," řekl Bakris Bezzubý a začal se zvedat ze židle. Ale jeden z vojáků mu položil ruku na rameno a přitlačil ho zpátky do židle. "Zrada mě vždycky fascinuje," prohodil baron, luskl prsty a ukázal na džbán vína. Sluha naplnil číši a podal ji svému pánu. Baron usrl vína. "Proč by jeden z jejich kapitánů Sigarni zrazoval?"

"Je to ztracený případ, můj pane," vyhrkl Bakris hořce. "Voni všichni umřou. A já chci zůstat naživu. Co je na tom špatného? V tomhle životě se musí člověk starat sám o sebe. Já nikdy nic neměl. Ted', s tvým svolením, budu mít

trochu zlata a kousek půdy."

"Zlato a půda," zopakoval baron. "Přisahal jsem, že zařídím, aby byl každý horal do jednoho zabit, a ty jsi horal. Proč bych tě neměl zabít?"

Bakris se zakřivil a předvedl skvrnitě polámané zuby. "Všecky je v tyhle jediný bitvě nedostaneš, pane. Já znám všecky skrejše. Bejval jsem lesník. Můžu tvý vojáky zavést tam, kam utečou. A budu ti sloužit dobře, můj pane."

"Myslím, že budeš," souhlasil baron.

Tři sloužící se jali barona oblékat do černé zbroje, připjali mu přední plát, nasadili okruží, navlékli mu nohavice a nákolienky. Vystrojen k boji vyšel ven ke svému černému hřebci a nechal si pomoci do sedla.

Pobídl hřebce ostruhami, dojel před seřazené vojáky a zvedl ruku.

Vojsko vyrazilo k ústí průsmyku Duane.

Barona překvapilo, že z vysokánských útesů po obou stranách průsmyku nevyletěly salvy šípů, a na mírnějších svazích napravo a nalevo nebylo ani stopy po obráncích. - Vepředu se slunce odráželo od štítové hradby obránců, kteří kruhem obstoupili kopec s plochým vrcholkem o půl míle dál.

Již dávno sami cizozemci přejali obranu štítovým kruhem. Proti jízdě to fungovalo, ale proti soustředěnému útoku pěchoty s podporou lučištníků nevydržela. - Lučištníci mohli posílat jednu salvu šípů za druhou přes štíty do srdce kruhu obránců. Baron jel dál. Nyní již viděl těsné řady horalů a rozeznával postavu ve stříbrné zbroji stojící před řadou vojáků.

Měl bych ti být vděčný, pomyslel si, protože díky tobě bude má sláva o to větší. Otočil se v sedle a ohlédl se na své bojovníky. Budou-li ztráty příliš malé, bude vítězství vypadat uboze, budou-li zas příliš velké, bude považován za neschopného. Tak tři sta mrtvých by bylo dokonalé, řekl si.

Napravo kolem něj projel Leofrik, veda trojstup kavalérie. Nalevo odváděl Chaldis svých patnáct set mužů na západní svah po nepřítelově pravici. "Tak je to dobře, Chaldisi," křikl baron obdivně. "Ať vidí, kam máš namířeno. To jim dá čas přemýšlet o osudech jejich žen a dětí. Hned jak to půjde, zapal pár domů. Chci, aby viděli kouř!"

"Rozkaz, můj pane," odpověděl kapitán.

Baron jel dál a vedl pěchotu k úpatí kopce, jen se držel mimo dostřel. Zvyk vyžadoval, aby dal nepříteli příležitost se vzdát, dnes však nebyla vhodná chvíle zvažovat zvyky. Dobrý Bože, ještě by to mohli přijmout!

Ohlédl se doprava a uviděl Cheopse a jeho patnáct set lehce ozbrojených lučištníků stoupat do svahu. Každý muž měl třicet šípů. Čtyři tisíce pět set ostrých střel, které se snesou na nechráněné obránce!

Baron nařídil svým mužům, aby obstoupili kopec, a tři tisícovky zbývajících pěšáků, pevně udržujících své formace, se rozestoupily, aby poslechny rozkaz.

Obránci se nepohnuli, nevydali nejmenší zvuk. - Žádné drsné, vychloubačné výzvy, žádný posměch. To bylo neobvyklé. Baron viděl, jak se ta žena, Sigarni, pohybuje mezi svými muži. - Přílba, kterou měla, byla vskutku nádherná a bude z ní skvělá trofej.

Slunce zakryly tmavé bouřkové mraky a od severu bylo slyšet vzdálené dunění hromu. "Bohové války se připravují na hostinu!" křikl baron. "Ať je nezklameme."

* * *

Fell čekal v úkrytu stromů s Torganem po boku. Kopiníky sice ještě neviděli, ale slyšeli dusot kopyt jejich koní na tvrdě udusané půdě kopce. Fell pohlédl napravo a viděl, jak horalé nasazují šípů na tětivy. Po jeho levici čekali šermíři, obouruční claymory drželi před sebou. Pět set bojovníků, připravených bránit své domovy, své rodiny a své klany.

První kopiníci dorazili ke kopci. Vysocí muži na velkých koních, jejich náprsníky se ve slunečním světle leskly jako stříbro a dlouhá kopí se jim třpytila. Každý muž měl na levé ruce pavézku, uprostřed trochu zúženou. Stále ještě zachovávali čtyřstup, ale když dorazili na otevřené prostranství, rozestoupili se. Důstojník přitáhl oštěz, zastínil si oči a studoval okraj lesa.

Na otevřené prostranství vystoupilo padesát horalů a vystřelilo ze svých dlouhých luků. Některé střely zasáhly cíl a několik mužů a půl tuctu koní se zřítilo k zemi, ale většinu šípů kopiníci odrazili pavézkami. Jezdci sklonili kopí a zaútočili.

"Ted?" zeptal se šepem Torgan.

"Ne," zarazil ho Fell. "Počkej, až budou blíž."

Padesát odhalených horalských lučištníků neustále vysílalo střelu za střelou do blížících se jezdců. Koně klopýtali pod těmi smrtonosnými salvami, ale kopiníci jeli pořád dál. Vzdálenost se zkracovala, až mezi oběma oddíly nebylo ani třicet kroků.

"Ted!" křikl Fell, - Torgan zvedl k ústům lovecký roh a zadul dva krátké tóny. Z lesa vyběhla další stovka lučištníků, kteří se postavili vedle svých druhů. Do kopiníků se zaryly stovky dalších střel. Útočící řada zakolísala, jak se šípů zaráželo do nechráněných koňských těl. Koně se vzpínali a padali a strhávali přitom jezdce na zem. V náhlém zmatku za hromového bojového pokřiku zaútočili z úkrytu horalští šermíři. Kopiníci zpanikařili, i když se mnozí snažili obrátit, aby mohli čelit nečekanému útoku. Koně se vzpínali a shazovali jezdce, a pak už byli mezi kopiníky horalé, strhávali jezdce ze sedel a na zemi je dobýjeli.

Mezi prvními zahynul nepřátelský důstojník, jehož zasáhly čtyři střely, z nichž jedna mu prorazila pravé oko. - Jezdci vzadu se stáhli a odcváleli do bezpečí volného prostoru. Torgan třikrát zadul na roh a skupina horalů, kteří se vydali prchající kopiníky pronásledovat, se váhavě zastavila a odklusala zpátky k lesu.

Přes kopec napochodovala tisícovka cizozemské pěchoty s desítkami lučištníků na křídlech. Ted' se vojáci zastavili a přehlíželi masakr pod sebou. - Potom srazili štíty a vykročili v široké bojové formaci, sto štítů vedle sebe, vždy deset mužů za sebou.

"Víc, než jsme mysleli, že přijde," podotkl Torgan.

"V lese tuhle formaci neudržíš," opáčil Fell, "Ustoupit o padesát kroků."

Torganův lovecký roh znovu zazněl, jeden dlouhý neblahý tón.

Horaleští lučištníci sice dál stříleli do blížící se masy mužů, ale jenom s nepatrným účinkem. Někteří padli, ale pěšáci drželi dlouhé pavězy vysoko a většina střel se od nich odrazila.

Kopiníci se nyní znovu seřadili a nacvákali dopředu, aby se pokusili obejít les. Obrin a dvě stě jezdců vyrazili zleva do protiútoků, zarazili se jím do boku, sekali a zabíjeli. Kopí cizozemských jezdců byla na tak malou vzdálenost k ničemu, a oni teď honem honem odhazovali své dlouhé zbraně a vytahovali šavle. Ale tento druhý útok podkopával jejich morálku, takže byli neustále tlačeni zpět.

Cizozemská pěchota zpomalila postup, neboť si velitel nebyl jist, zda má dál pokračovat k lesu, či se otočit a bránit tísněnou kavalerii.

"Tak pojdte, vy parchanti!" šeptal Fell, "Pojďte k nám!"

Řada se opět pohnula a formace se rozdělila pro boj muže proti muži, jak každý voják zvětšil vzdálenost od svých druhů na tři stopy. Fell byl nucen proti své vůli obdivovat, jak hladce vyměnili těsné řady za otevřenou formaci.

Tohle byli nepřátelé, k nimž bylo třeba chovat úctu.

V této nové formaci však nemohli cizozemci tak dobře chránit jeden druhého, a tak jim ustupující lučištníci způsobovali těžké ztráty.

"To je ono," řekl Fell Torganovi. "Bože, měli bychom to provést správně!" Torgan se široce zazubil a odběhl doleva, kde čekalo sto jeho mužů. S drsným bojovým pokřikem vyvedl Torgan své válečníky do šíleného útoku na pravé křídlo nepřítele, právě když vojáci prošli za okraj lesa. Fell viděl, že se farlainský náčelník dere hluboko do potyčky, jeho claymore se zvedal a padal se smrtonosnou zručností.

Fell tasil vlastní meč a dal znamení své stovce mužů, kteří se začali plížit podrostem k nepřítelově levému boku. Bojující proti přesile deset na jednoho, byli Torganovi muži zatlačováni, jak se křídla cizozemského oddílu drala dopředu, aby obránce obklíčila.

Když byla veškerá pozornost nepřítele zcela upřena napravo, zaútočil Fell zleva a claymorem prorazil přílbu jednomu z vojáků, až jeho mozek vystříkl na jeho druhy. Cizozemci se stáhli, ale hned se přeskupili a snažili se srazit řady. Hustý podrost a kmeny vysokých stromů jim zabránily semknout se do jednoho těsného oddílu, takže se na ně horalé, nezatižení těžkou zbrojí, vrhali jako vlci na jelena zahnaného do kouta.

Fellovi kdosi zamířil mečem na obličej. Fell se zhoupl stranou a rozmáchl se oběma rukama, jenomže meč se mu odrazil od vršku vojákovy pavězy a rozdrtil muž lícni kost. Vojáka úder srazil na zem.

Napravo Torgan stáhl své muže zpět. Někteří cizozemci se je jali pronásledovat, ale Torgan svůj oddíl otočil a rozsekal je na kusy.

Venku na volném prostranství kopiníci zcela ustoupili. Obrin se je nesnažil pronásledovat, nýbrž seřadil své muže a odevčal do lesa. Tam horalé seskákali z koní a rozběhli se na pomoc svým druhům. Torgan je viděl přibíhat a zadul na roh. Horaleští lučištníci pustili luky, tasili meče a připojili se k němu.

Znovu zaútočili na pravý bok nepřítele, a to s takovou zuřivostí, že se cizozemské řady prohnuly a nakonec zcela rozpadly. Vedle farlainského náčelníka se obr Mereth oháněl dubovou palicí posílenou železnými hřeby a probíjel se kupředu s Loranem po boku.

"Pallides! Pallides!" řval Mereth.

Torgan přeskočil padlý strom a ramenem vrazil do cizozemského vojáka. Muž klopýtl dozadu a padl na své druhy. Když se na něj vrhli tři muži, Torganův claymore zasvištěl vzduchem. Odrazil výpad prvního a málem mu rubem čepele srazil hlavu. Meč druhého muže se však zaryl Torganovi do boku a třetí voják se napřáhl k ráně na jeho obličej. Ta však byla odražena ranou zespoda a Torgan se díval, jak Obrin sráží muže na zem.

Nevšímaje si své rány se Torgan znovu vrhl do boje. Po jeho pravici obklíčili Meretha šermíři, ale on je držel v aktivě vzdálenosti dlouhými rozmachy své palice. "Farlain!" zařval Torgan a skočil mu na pomoc. Následovalo ho několik mužů včetně Lorana. Na tváři Torgana škrábl šíp, jenž se Loranovi zabodl ze strany do krku. Švarný Pallides se zapotácel a padl na pravý bok. Nevšímaje si lučištníků se Torgan vřít do potyčky, sehnul se pod ranou mečem a svou čepelí protal koleno útočnicka. Vojákovi se s odporným křupnutím podlomila noha a šermíř s jekem padl, Mereth vyrazil bojový pokřik a rozběhl se k druhé skupině mužů. Jeden z nich vrazil obrovi do břicha oštěp a Mereth se potácivě zastavil. Pak švihl palicí a oštěpníkovu rozdrtil lebku. Do Merethovy býčí šíje se zaťal meč. Z protať krční žíly se vyřinula krev, zatímco Torgan vrazil vlastní meč do vrahova břicha.

Nalevo zuřivě bojoval Fell. - Tady si cizozemci uchovali alespoň zdání pořádku a stahovali se k otevřenému prostranství. Znovu a znovu vedl Fell své muže do pořad zoufalejších útoků.

Bylo jich ale stále méně. Obrin a dvacet horalů se jim rozběhli na pomoc. Fell měl sečnou ránu na pravé tváři a z hluboké rány na stehně mu crčela krev. Ale když s Obrinem po boku znovu zaútočil, claymore mu v ruce připadal lehký jako prýtko.

"Nedovolte jim se seskupit!" zařval.

* * *

Kapitán lučištníků Cheops dorazil na hřeben východního svahu a zahleděl se na obranný val nepřátel. Za ním viděl jízdu útočící směrem k lesu. Všechno šlo hladce. Odsud to neměl k nepříteli ani dvě stě yardů, což luky jeho mužů bohatě zvládaly. Bylo horko, a z práce, která na ně čekala, vojákům pěkně vyschne v hrdle. Ohlédl se za sebe a uviděl hustý porost hlodáše a za ním háj stromů.

"Ty!" zavolal na jednoho mladého rekruta. "Zajdi k těm stromům a podívej se, jestli tam není potok nebo rybníček. Pokud ano, můžeš nám naplnit čutory."

"Ano, pane!" křikl rychle chlapec v odpověď a rozběhl se splnit rozkaz.

Cheops nasadil třetivku na svůj dlouhý luk. - Vyrobit si ho sám před pěti lety, byla to skvělá zbraň s rohovinovými konci. Cheops vytáhl šípy z toulce a zapíchal je před sebe hroty do země. Z nějakého důvodu, na který Cheops nikdy nebyl schopen přijít, hlavice šípu s troškou nalepeného jílů prorážela brnění mnohem lépe.

Vybral si první střelu a nasadil ji na třetivku. Nemělo smysl určovat si nějaký cíl, protože musel namířit vysoko nad štítovou hradbu. Horálé však byli na vršku kopce těsně namačkáni, takže bylo dost pravděpodobné, že někoho z nich zasáhne. Cheops natáhl třetivku a vyslal střelu na dlouhý, obloukový let. Tohle bude dobrý den. Ani stopa po dešti, který by mohl zkroutit šípy. Ani vítr moc nefoukal.

Jeho lučištníci se seřadili vedle něj po obou stranách, vybírali šípy a sundávali si pláště.

Všechno to bylo tak snadné...

Bez většího zájmu uvažoval o tom, proč se ta horalská čubka rozhodla zaujmout postavení právě tady.

Na odpověď nemusel Cheops dlouho čekat. Zezadu se ozvalo zaječení, a když se Cheops otočil, uviděl chlapce, jehož poslal hledat vodu, běžet, co mu síly stačily. Mládenec odhodil dlouhý luk, což Cheopse poněkud udivilo, protože ztráta zbraně znamenala třicet ran karabáčem. Co zahlédl? Medvěda?

Chlapec se při běhu ohlédl, zakopl a po hlavě spadl na zem. Zachvácen panikou se vyškřábal na nohy. Z hlodáše a z podrostu se vyhrnuly tisíce horalských válečníků.

Cheops stál jako přimražený. To přece není možné. Měli jen tři tisíce vojáků - a na tom kopci naproti jich bylo nejméně tolik.

Ať už to bylo nemožné či možné, byli tady!

"Ústup! Ústup!" zaječel Cheops. Jeho muži stěží potřebovali rozkaz. - Lehce vyzbrojení luky a noži se nemohli válečníkům s obouručními meči rovnat, a tak začali sbíhat z kopce, zanechávající své šípy zapíchané do měkké prsti. Horálé se hnali za nimi.

Cheops odhodil vlastní luk a zakomíhal pažemi, aby získal vyšší rychlost. Před sebou viděl barona, jenž směřoval útok na západní svah plochého kopce.

Baron se obrátil a s otevřenými ústy zíral, jak se jeho lučištníci řítí do průsmyku. Vojáci, kteří stáli v tenkém kruhu kolem kopce, také vzhledli. Cheops věděl, že veškerou důstojnost nechal na tom kopci, ale nezáleželo mu na tom. Důstojnost bylo možné znovu získat. Život však byla zcela jiná záležitost. - Na dno průsmyku dorazil těsně před nejrychlejšími ze svých mužů a sklouznutím se dostal skrze pěchotu do toho, co mu připadalo jako relativní bezpečí za řadami pěšáků.

Tam se zastavil a ohlédl se.

Z kopce dolů se hrnuli horálé a vyráželi nějaký zcela nesrozumitelný, o to však pronikavější bojový pokřik. Do pěšáků udeřili jako kladivem.

A pak prorazili skrz.

Cheops, který již neměl kam uprchnout, vytáhl dýku. - Když na něj zaútočil rozložitý bělohrady válečník s bradaticí. Cheops se sehnul pod svištěcí čepelí a po muži bodl. Čepel se svezla po kyrsu a Cheops klopýtl a upadl, Bradatice se mu zabořila mezi lopatky.

Na svahu zatím baron vykřikoval rozkazy, aby se pěchota seřadila do obranného čtverhranu a ustoupila dolů do průsmyku. Pěšáci to provedli dokonale, s baronem uprostřed.

Horálé neúčinně tloukli o štítovou hradbu - a tak začal ústup.

* * *

Leofrik nikdy nechtěl být vojákem ani žádným bojovníkem. Miloval svá čísla, týlové zabezpečení a organizaci. Jak tak seděl na svém valachovi na severní straně kopce, hloubal o své budoucnosti. - Ještě nikdy žádnou bitvu neviděl, a tak nebyl připraven na všechnu tu divokost, halas a tartas. Uvědomil si, že všechno je tak... barbarské.

Rozhodl se, že jakmile to skončí, tak se vrátí do hlavního města. Univerzita mu nabídla místo učitele jazyků. Přijmu ho, říkal si v duchu.

"Zaútočíme, pane?" zeptal se poručík vedle něho. - Ten muž již tasil meč a vypadal, že dychtí vést pět set kavaléristů do prudkého svahu. Leofrik vzhledl ke štítové hradbě nahore.

"Asi ano," usoudil, "Baron nám nařídil provést zkusmé útoky." "Rozumím," řekl důstojník. "Vosí šik, bodnout a utéct. Kolik mužů si mám vzít, pane?"

Leofrik se otočil v sedle a pohlédl na svých pět setnin. "Vezmi si tři setniny," nařídil, "Trochu je pozlob!"

"Ano, pane."

Po západním svahu se cvailem hnaly zbytky Chaldisovy jízdy - ani ne třicet mužů, z nichž někteří byli zranění. K Leofrikovi dojel důstojník. "Přepadli nás ze zálohy, pane. V lesích na nás číhalo přes tisíc horálů. Pěchotu rozsekali na kusy."

V té chvíli se objevili lučištníci v čele s rychle běžícím Cheopsem a řítili se dolů po svahu - pronásledováni, podle Leofrikova odhadu, asi dvěma tisícovkami horálů.

"Do prdele práce!" zasyčel důstojník. - "Odkud se tu, u d'asa, vzali?"

Leofrik byl na chvíli zcela ohromen. Měl oko na počty lidí a již odhadl, že na vrcholku kopce je asi tři tisíce mužů. Teď se z ničeho nic počet nepřátel zvýšil na šest tisíc, což přesahovalo hranice možností.

"Boží krev!" vydechl poručík. "Co teď, pane?"

Leofrik potřeboval chvíli přemýšlet. Vzhledl ke štítové hradbě nad sebou a odpověď k němu přišla jako oslepující zjevení. "Na tom kopci žádní muži nejsou," řekl, "Obklíčili jsme horalky!"

Všude v okolí se muži stahovali kolem barona. Leofrik zvedl ruku a vedl jízdu k útoku přímo proti levému křídlu nepřítelů, dostal se až k místu, kde stál baron, seskočil ze sedla a rozběhl se k němu. Rychle mu pověděl o horalské lsi.

Baron zaklel, "Kolik mužů nám zbývá?" zeptal se.

Leofrik se zadíval na moře bojujících mužů. "Dva tisíce. Možná méně."

"Postupujte na kopec!" zařval baron. "Formace jedna!"

"Jaký to má smysl?" zaječel Leofrik. "Je po všem!"

"Po všem bude, až zabiju tu čubku!" S disciplínou nabytou za mnohá desetiletí válčení se cizozemské oddíly přeskupily do bojového čtverhranu, sto štítů vedle sebe a deset za sebou. - "Rychleji!" hulákal baron, a muži se rozběhli. Leofrik, lapený uprostřed, neměl na vybranou a musel běžet do kopce vedle barona. Na okraji bitevního pole právě rozsekávali horalé na kusy jeho kavalerii, která se snažila chránit odhalená křídla čtverhranu. Přesto se falanga nevyhnutelně posouvala vzhůru do kopce k čekajícím ženám.

"Jdu si pro tebe, ty děvko!" řval baron, a jeho hlas se zvedl nad třesk mečů a jek raněných a umírajících.

Na postupující řady se snesl černý mrak šípů a Leofrik viděl, jak desítky žen vypouštějí střely. Ze všeho se mu dělalo špatně. Nejlepší vojáci říše teď útočili na oddíl složený z manželek a matek.

Za nimi horalé záutočili na oddíly na konci falangy a zatínali meče do nechráněných zad vojáků. Mnoho mužů se obrátilo tváří k nepříteli, a to umenšilo čtverhran. Baronovi to však zřejmě starosti nedělalo.

Nepřátelské lučistnice se stáhly za štítovou hradbu a do postupujících mužů se zaryla řada oštěpů se železnými hlavicemi. Horalé teď byli všude kolem, smečka vlků rvoucí jejich maso. Čtverhran se začal rozpadat, ale baron si hrozby nevšímal a pobízel přední řadu stále vzhůru.

Štítová hradba se otevřela a Leofrik viděl, jak s oddílem mužů v černé a stříbrné zbroji vyráží k útoku Asmidír. Přihnali se jako pevný klín, jenž se zařízl do postupující řady cizozemců. Za nimi, s oštěpy a meči, se na útočníky vyřítily horalské ženy.

Pohled na tisíce bojovnic ženoucích se z kopce nakonec postupujícím mužům sebral odvahu. Otočili se a utekli.

Asmidír skočil po baronovi a obouručním mečem mu ťal po krku. Baron odrazil výpad štítem a odpověděl ranou, jež narazila na Asmidírov náramník a uvolnila ho. - Černoch klesl na koleno a divokou ranou udeřil barona do holeně, rozdrtil mu plechovou nohavič na kousky a srazil ho na zem. Baron se překulil doleva, vyškrábal se na nohy a odhodil štít. Drže teď svůj meč oběma rukama, hnál se na černého muže. "Ty proradnej parchante!" zavřískl.

Jejich meče se srážely znovu a znovu. Asmidír prosekl kroužky baronova osníře na krku a zvedl čepel nahoru, takže barona zasáhl do tváře. Z rány se vyřinula krev.

Leofrik, náhle znavený, se posadil na zem a pozoroval souboj. Všude kolem něj umírali lidé, ale na lehce stavěného diváka, jenž tu klidně seděl a rukama si objímal kolena, nikdo nezaútočil.

Baron i černoch byli silní, a boj pokračoval divokým tempem. - Asmidír krvácel z ran na obou pažích a šrámu na spánku. Baron odrazil ránu vedenou přes hlavu, a když se Asmidír přiblížil, čelem ho udeřil do nosu a poslal ho rozřeseného zpátky. Pak pustil meč a vrhl se na zcela omráčeného protivníka a oba muži upadli na zem. Baron vytáhl dýku a vysoko ji zvedl.

Do koženého klípce přes oko se zarazil šíp a projel baronovi hluboko do mozku. Leofrik se ohlédl doprava a spatřil tu válečnou královnu, Sigarni, ve zbroji z jasného stříbra, okřídlené přilbě a s krátkým loveckým lukem v ruce. Baron chrčivě vykřikl a sesul se z Asmidíra.

Leofrik vstal, došel k černochovi a poklekl vedle něj. "Jsi v pořádku?" zeptal se.

"Jak to, že žiješ?" zeptal se Asmidír překvapeně.

Leofrik jen pokrčil rameny. "Zapomněl jsem tasit meč." Pomohl Asmidírovi na nohy a oba muži přistoupili k Sigarni.

Ta předala luk tmavovlasé ženě po své pravici a obhlížela bitevní pole. Místy ještě pár mužů bojovalo, ale v podstatě bylo po bitvě.

Sigarni se obrátila k Leofrikovi a Asmidír je představil, "Tvůj život je začarovaný, Leofriku," prohodila Sigarni. "Dnes zemřely tisíce mužů, a ty nemáš ani škrábnutí," "Já nejsem moc dobrý voják," pravil Leofrik. "Nabídlí mi učitelské místo na univerzitě v hlavním městě. S tvým dovolením to, myslím, přijmu."

Sigarni kývla. "Dneska už vyteklo dost krve. Odejdi odsud, Leofriku, jed' na jih ke svému králi. Pověz mu pravdu o tom, co se tu stalo. I když se bojím, že to nebude znamenat žádný rozdíl."

"To nebude, paní. On sem přijde s vojskem desetkrát silnějším než to, co jste dnes porazili. Nikdy to neskončí."

Sigarni popošla dopředu, položila mu ruce na ramena a naklonila se k němu. - "Podívej se mi do očí, Leofriku, a poslouchej mě. Skončí to, protože to skončím já. Vyříd' mu tato slova od Sigarni, královny severu. Podnikni proti mě něco, a já tě zničím. Zanesu do tvého království oheň a smrt a svrhnou tě z tvého trůnu a tvoje tělo hodím psům."

Sigarni se od něj odvrátila a sešla dolů z kopce. Asmidír uchopil mladého muže za ruku a vedl ho dolů do průsmyku. - Našli koně a Leofrik se vyškrábal do sedla. "To byla mistrná strategie," poznamenal Leofrik. "Blahopřeji ti,"

Asmidír se usmál. "To nebyl můj plán, chlapče. Byl její. Celá válka je založená na klamu, a ona se tu lekci naučila dobře. Odejdi s pokojem, Leofriku, a dej si pozor, ať mi už víc nezkrádeš cestu."

"Přeji ti jen dobré, Asmidíre," opáčil mladý muž, "ale bojím se, že tohle nebude mít právě šťastný konec."

"Muž, který vyrval srdce z hrudi mé země, je mrtev. To je pro dnešek docela dobrý konec. Ted' jed'!"

Leofrik pobídl hřebce ostruhami a odklusal z bojiště.

Vysoko na obloze se již začaly stahovat vrány k hostině.

Před Sigarni přivlekli Bakrise. - "Chytili mě," blekotal, "ale já jim nic neřekl."

Sigarni si povzddechla. "Řekls jim vše, cos měl," pravila. "Kollarin mě varoval, že jsi zrádnej zmetek, co by svůj lid prodal za hrst zlata. Věz ale tohle, Bakrisi, tvoje zrada nám pomohla. Bez ní by možná baron vyslal víc zvěďů a ti by našli naše skryté oddíly. Až ti na krk položí oprátku, myslí na to. Ted' mi ho odvedte z očí - a pověste ho na nejbližším stromě!"

* * *

Fell sedel mlčky zády opřený o kmen stromu, s Obrinem a Torganem vedle sebe. - "Byl to dobrý den," prohodil,

"Zničili jsme je. Bože, my je zničili!"

"Jo," přitakal tiše Obrin a jeho pohled přitáhl šíp s černým opeřením trčící Fellovi z hrudi. Horal byl bledý, pod očima měl temné kruhy a na rtech ten namodralý odstín, který Obrin viděl až příliš často předtím.

"Sežeň Sigarni," nařídil Obrin Torganovi. Farlainský náčelník kývl a odklusal. "Kdybys vytáhl ten šíp, třeba bys měl naději," navrhl Obrin, ale Fell zavrtěl hlavou.

"Cejtím, jak ze mě uniká život. Teď už to nic nezastaví. Ale vyhráli jsme, že jo?"

"Ano, vyhráli jsme."

Fell vzhledl k obloze a pozoroval vrány kroužící a snášející se k zemi. Byl nádherný den. Vysoká Druin měla oblačnou korunu a za ní jasně svítilo slunce.

"Je to horalskej zvyk," chraptěl Fell, "že muže na labutí stezku posílaj jeho synové. Já žádný pokrevní děti nemám, Obrine." Usmál se. "Ale použil jsem Cormaach, abych tě zachránil, a to znamená, že jseš můj syn. Chci mít u sebe můj nejlepší luk a dva nože. Do listí by měl bejt zabalenej kousek chleba a nějaký víno. A nakonec bys mi měl položit dva penízky... na oči. Ty penízky jsou pro fortnýře, co mě provede bránou. Uděláš to pro mě?"

"Udělám, člověče."

"Chci bejt pohřbenej na úbočí Vysoké Druin. Sigarni bude vědět kde. Chci spát věčný spánek na místě, kde se z nás stali milenci. A jestli budu muset bloudit jako duch upoutanej ke kusu země, mělo by to bejt tam." "Boží oči, Felle, myslel jsem, že to zvládnem spolu. Jeden zatracenej lučištník schovanej v podrostu."

"Už je po všem. Nedá se to vodestát. Často jsem říkal, že chlap by neměl pořád litovat, ale teď mi to přijde pěkně zatěžko, Obrine. Na mým pohřbu budeš potřebovat mečonoše. Vyber dobrýho."

"Vyberu."

Fell zavřel oči. "Je úžasná, že jo? Vršek kopce bráněnej ženskýma. Koho by to napadlo?"

"Jo, je úžasná, Felle. Brzo tady bude. Vydrž, člověče."

"Myslím, že tohle nezvládnou. Už slyším křičet racky. Ty taky?"

"Ne, jenom vrány."

Fell otevřel oči a podíval se někam za Obrina. Usmál se, jako by někoho vítal, ale když se Obrin ohlédl, nikdo tam nebyl. "Přišel sis se mnou popovídat, ty starej ožralo?" řekl Fell. "Ale že tě rád vidím, člověče. Podej mi ruku, už skoro nemám sílu."

Fell natáhl ruku. Ta mu pak bezvládně sklesla do klína a hlava se mu svezla dozadu na kmen stromu. Obrin se naklonil a zatlačil mu oči. "Byl jsi skvělej chlap," řekl, "a skutečnej přítel. Doufám, že se ti dostane, co si zasloužíš."

Obrin vstal a obrátil se směrem k bojišti, odkud přibíhala Sigarni s Torganem po boku. - Sigarni proběhla kolem Obrina a klekla si k Fellovi. - Vzala ho za ruku a mluvila k němu. Obrin si všiml, že má na tvářích slzy, a tak vzal Torgana za loket a odtáhl farlainského válečníka stranou. "Měl by sis nechat spíchnout tu ránu," podotkl Obrin a ukázal na zaschlou krev na Torganově boku.

"To se zahojí," zabručel horal, "Škoda je, že nemá žádný syny, aby jeho jméno pronesli na Vysoký Druin."

"Já to udělám," řekl Obrin.

"Aha, ano, Cormaach. - Zapomněl jsem. Znáš ten obřad?"

"Můžu se ho naučit." "Byl bych poctěnej, kdybys tě moh učit," řekl Torgan. "A jestli budeš chtít, budu stát vedle tebe na Vysoké Druin jako Fellův mečonoš."

Oba muži dorazili na hřeben západního svahu a shlédli dolů na bitevní pole. Cizozemci zde leželi mrtví po celých tisících, ale bylo ubito i mnoho horalů. - Průsmykem procházely ženy a ošetřovaly raněné. Později seberou cizozemským mrtvým zbraně. Na jihu zahlédl Obrin Gramový válečníky, kteří se vydali na pochod, aby zajali nepřátelské zásobovací povozy. "Co teď, co myslíš?" zeptal se Torgan. "Budou cizozemci poslouchat rozumný důvody?"

Obrin zavrtěl hlavou. "Ne, pošlou Jaysteye a dvacet tisíc mužů. Budou tu do konce léta."

"No," odušil Torgan ponuře, "my tu budem, abychom se jim postavili!"

* * *

Stmívalo se, když Asmidír s Kollarinem našli Sigarni. Seděla sama na vzdáleném kopci a rudý plášť měla těsně ovinutý kolem sebe.

"Děkuji ti, příteli," řekl Asmidír. "Byl bych ti povděčen, kdybys nás teď nechal o samotě," Kollarin kývl a odloudal se zpátky do tábora. Asmidír zatím došel k Sigarni, sedl si, položil jí ruku kolem ramen a přitáhl ji k sobě.

"Dobrý Bože, tolik mě to mrzí," pronesl tiše.

"Když jsem tam přišla, už bylo po všem," vykládala. "Ani jsme se nerozloučili."

Asmidír neřikal nic, jen ji pevně držel, "Jediný šíp," pokračovala. "Kousek dřeva a hrouda železa. A Fella už není. Proč on? Proč ne já, nebo ty, nebo tisíc jiných?"

"V mé zemi věříme na osud, Sigarni. Byl to jeho čas... ne tvůj nebo můj."

"Nemůžu uvěřit, že je pryč. Snažím se na to soustředit, ale pořád ho vidím, jak se na mě směje. Pořád si říkám, že až se vrátím zpátky do tábora, on tam na mě bude čekat. Je to tak neskutečný."

"Já s Fellem nikdy opravdu nemluvil," přiznával Asmidír. "Myslím, že ve mne viděl svého rivala a žárlil na naše... přátelství. Ale byl to muž, po jehož boku jsem bojoval s pýchou. - Nevím, jestli existuje ráj nebo síň hrdinů nebo pole slávy. Ale doufám, že něco takového tu je, kvůli němu."

"Existuje," řekla mu. "Fell už tam asi bude, s Gwalchmaiem, Fyonem Ostrou sekerou, a Loranem a Merethem, a stovkami dalších, co dneska zemřeli. - Ale vdovám, které nechali za sebou, to úlevu nepřinese, ani dětem, co teďka pláčou. Já ještě nikdy žádnou bitvu neviděla. Je to hrozný pohled, příšerný. Proč po tom muži tolik touží?"

"To jen hrstka vojáků," vysvětloval jí. "Ti znají podstatu války. Ale tvoji válečníci zestárnou a budou si tento den

pamatovat nade vše. Slunce svítí, nepřítel je poražen. Budou si to pamatovat jako zlatý den - a budou o něm vyprávět svým dětem, a jejich děti budou toužit po tom, aby poznaly den, jako je tenhle. Tak to ve světě chodí, Sigarni. Prál bych si, aby to Fell přežil, protože cítím tvůj smutek a ten mne bolí. Ale on je mrtev a ty musíš odložit slzy na jindy. Tvoji muži na tebe čekají. Chtějí tě pozdravit a oslavit vítězství."

Sigarni se od něj odtáhla. "Ještě to neskončilo, Asmidíre. A ty to dobře víš. Co je tu ke slavení? Vyhráli jsme odklad do léta. Mezitím musíme dobýt sídelní město a vybudovat opěrné body v Nížině."

"Dnes v noci ale ne. Pojď, toto je tvá chvíle, Sigarni. Ty jsi jejich královna, jim příslibená, jejich zachránkyně. Musíš mezi ně přijít jako královna."

Sigarni vzhledla a spatřila před sebou stát mihotavou postavu Železné ruky. Asmidír o jeho přítomnosti neměl nejmenší tušení.

"Ten černoch má pravdu," poznamenal Železná ruka.

Sigarni se k Asmidírovi naklonila a políbila ho na tvář. "Vrat' se zpátky a řekni jim, že přicházím," požádala ho.

"Půjdu s tebou."

"Ne; přijdu sama. Brzy."

Asmidír vstal, a když odešel, sedl si vedle Sigarni duch Železné ruky. "Fell umřel," oznámila mu. "Já vím. Viděl jsem ho kráčet stezkou ke Světlu. Ten stařec, Gwalchmai, byl vedle něho. Chtěl jsem jít za nimi, ale cesta mi byla uzavřena. Zůstal jsem zde příliš dlouho, Sigarni. Ted' jsem tady uvízl."

"To je tak nespravedlivý," povzdechla si.

Železná ruka se usmál. "Při všem, co jsem kdy v životě - a následně i po smrti - udělal, spravedlnost v tom nikdy nebyla vidět. Není to důležité. Můj duch žil a viděl tvůj den. A poznal, že má krev, a Elarinina, skutečně silně proudí v žilách naší dcery. Budoucnost je plná nebezpečí, ale ty svůj lid povedeš dobře. Víím to, a má pýcha letí vyš, než sahá Vysoká Druin. Je čas, aby ses setkala se svými generály, poděkovala jim a povýšila jiné na místa těch, kdož zahynuli."

"Ted' na to nemůžu ani pomyslet!"

"Můžeš a musíš. Vrátila jsi Torganovi hrdost a on se za tebe bil jako lev. Měl by zaujmout Fellovo místo."

"Je moc umíněný. Harcanan by byl lepší."

Železná ruka se zasmál, "Vidíš, můžeš na to myslet! Ted' jdi, dcero moje. A občas si na mne vzpomeň."

"Přece mě neopustíš?"

"Je čas. Stezka Světlá mi je sice uzavřena, ale třeba tu jsou jiné stezky. Kdo ví?"

"Ztratila jsem Fella, a teď ztrácím i tebe."

"Najdeš jiné, Sigarni. Tobě nikdy přátelé a rádci chybět nebudou. Moc rád bych tě objal, ale takové potěšení pro mrtvé není. Ted' se vrať, dcero moje."

Bez dalšího slova na rozloučenou se rozplynul,

Sigarni chvíli jen stála, pak se obrátila a zamířila k vítězným ohňům v táboře.

Epilog

Léto právě začalo, když královna Sigarni přijela se svými družiníky k vodopádům Železné ruky. U jeskyně již čekal Taliesen, jak byl příslibil. Královna sesedla a došla k místu, kde seděl u malého ohýnku, jenž ohříval studený, vlhký vzduch v jeskyni.

"Zdravím, Taliesene."

"A já tebe, válečná královno. Jsi připravena pro příští bitvu?"

"To ukáže čas, Taliesene. A co ty? Jsi připraven mi povědět, proč mi vlastně pomáháš?"

"Zatím ne," usmál se na ni. - "Jenže moje zem je také ve válce, a já už se tady nemůžu zdržovat. Musím se setkat s jednou královnou. Je stará, ale tvrdá jako ocel, a celý život čelí nepřítelům. Ted' čeká na posledního z nich - na démona, který byl poslán časem, aby ji zabil."

"Poslal ho Jakutachán," pravila. "Já vím. Řekl mi to předtím, než umřel."

"Nepochybuji o tom, že ho zabiješ, má paní," ujistil ji starý kouzelník vážně.

"Mám moc práce, Taliesene. - Požádal jsi mě, abych tě sem přišla navštívit, a teď já žádám tebe, abys mi řekl proč."

"Myslel jsem, že se budeš chtít rozloučit s přítelem." "Jsme přátelé, kouzelníku?"

"To doufám, avšak nemluvil jsem o sobě. Ten trpaslík Ballistar za mnou přišel a požádal mě o laskavost. Řekl jsem, že mu ji splním, a s tvým svolením to taky udělám."

Sigarni si povzdechla. "Chce se vrátit do Jur-valu?"

"O to mne požádal."

"Ale tam zemře."

"Taky myslím. Ale, podle jeho vlastních slov, zemře jako celý muž. Než to skončí, zase bude vysoký. Je docela dobře možné, že s novým řádem věcí tam nebude vzduch tak jedovatý ani jídlo tak smrtelné. Nevím. Víím jenom, že bez tvého požehnání a kapky tvé krve bude i na druhé straně jen trpaslíkem."

"Žádáš mě, abych poslala přítele na smrt."

"Ne, má paní, já tě žádám, abys mu dala šanci žít život, po jakém zoufale touží."

Sigarni se posadila k ohni. - "Miluju toho muže," řekla, "a udělala bych všechno, co je v mých silách, abych ho udělala šťastným. Jestli chce tohle, tak mu to, samozřejmě, splním."

"Tohle on chce. Jsi připravena?"

"Jsem."

Společně královna a kouzelník vyšli z jeskyně a vydali se na dlouhou cestu kolem tůň k rytinám v čele útesu. Tam čekal Ballistar s velkým rancem vedle sebe. Když se Sigarni přiblížila, vstal.

"Odpustíš mi, že tě opouštím?" zeptal se a vzal ji za ruku.

"Není co odpouštět, Balil, Jsi můj nejdražší přítel."

"Za bránou může bejt nějaký kouzlo, který mi dovolí se vrátit - a zůstat vysokej," řekl.

"Ano," přitakala Sigarni. - Vytáhla dýku, škrábla se na dlani a stiskla jeho zavalité prsty. Sáhla do váčku, jenž jí visel na krku, vytáhla kůstku a přitiskla si ji na ranku. Podala kůstku Ballistarovi a usmála se. "Mohl bys na té cestě potřebovat přítele," vysvětlovala, "a já myslím, že Železné ruce by se určitě líbilo další klání s tou kyprou šenkýřkou z taverny."

Ballistar pevně sevřel kůstku, vzhlédl k ní a po tvářích se mu řinuly slzy.

"Vždycky tě budu milovat," prohlásil, "Já tebe taky. Už běž, Balli, Kéž poznáš radost." Brána se zamihotala a trpaslík si nahodil ranec na záda a prošel skrz.